APOKRIFOJ

1st Esdras

Unue Esdras

ĈAPITRO 1

1 Kaj Josxija okazigis la Paskon en Jerusalem al sia Sinjoro, kaj oferis la Paskon en la dek-kvara tago de la unua monato;
2 Stariginte la pastrojn laux ilia cxiutaga sorto, vestitaj per longaj vestoj, en la templo de la Eternulo.
3 Kaj li diris al la Levidoj, la sanktaj servantoj de Izrael, ke ili sanktigu sin al la Eternulo, por starigi la sanktan keston de la Eternulo en la domon, kiun konstruis la reĝo Salomono, filo de David;
4 Kaj li diris: Ne plu portu la keston sur viaj sxultroj; nun servu al la Eternulo, via Dio, kaj servu al Sia popolo Izrael, kaj pretigu vin laux viaj familioj kaj gentoj;
5 kiel ordonis David, re ̦o de Izrael, kaj laû la majesto de lia filo Salomono, kaj starante en la templo laû la diversaj dignoj de la familioj de vi, la Levidoj, kiuj servas antaû viaj fratoj la Izraelidoj; ,
6 Oferu la Paskon en ordo, kaj pretigu la oferojn por viaj fratoj, kaj faru la Paskon laux la ordono de la Eternulo, kiu estis donita al Moseo.
7 Kaj al la popolo, kiu trovi ̦is tie, Joÿija donis tridek mil ÿafidojn kaj kapridojn kaj tri mil bovidojn;
8 Kaj HXelkija, Zehxarja, kaj Sielus, la estroj de la templo, donis al la pastroj por la Pasko du mil sescent sxafojn kaj tricent bovidojn.
9 Kaj Jeĥonja kaj Samaja kaj lia frato Natanael kaj Asabja kaj Oĥiel kaj Joram, milestroj, donis al la Levidoj por la Pasko kvin mil ŝafojn kaj sepcent bovidojn.
10 Kaj kiam tio farigxis, la pastroj kaj Levidoj, havantaj la macojn, staris en tre belega ordo laux la familioj;
11 Kaj laux la diversaj honoroj de la patroj, antaux la popolo, por oferi al la Eternulo, kiel estas skribite en la libro de Moseo; kaj tiel ili faris matene.
12 Kaj ili rostis la Paskon per fajro, kiel decas; la oferojn ili kuiris en kupraj potoj kaj patoj kun bona odoro;
13 Kaj starigis ilin antaux la tuta popolo, kaj poste ili pretigis por si kaj por la pastroj, siajn fratojn, la filojn de Aaron.
14 Ĉar la pastroj oferis la sebon ĝis la nokto; kaj la Levidoj pretigis por si, kaj la pastroj, siaj fratoj, la Aaronidoj.
15 Ankaux la sanktaj kantistoj, la filoj de Asaf, estis laux ilia ordo, laux la ordono de David, tio estas Asaf, Zehxarja, kaj Jedutun, kiuj estis el la sekvantaro de la regxo.
16 Kaj la pordegistoj estis cxe cxiu pordego; ne estis permesate al iu forlasi sian ordinaran servadon; cxar iliaj fratoj la Levidoj pretigis por ili.
17 Tiel plenumiĝis en tiu tago la aferoj, kiuj apartenis al la oferoj de la Eternulo, por fari la Paskon;
18 Kaj alportu oferojn sur la altaro de la Eternulo, laux la ordono de la regxo Josxija.
19 Kaj la Izraelidoj, kiuj ĉeestis, faris la Paskon en tiu tempo kaj la feston de dolĉaj panoj dum sep tagoj.
20 Kaj tia Pasko ne estis farita en Izrael de post la tempo de la profeto Samuel.
21 Jes, ne ĉiuj reĝoj de Izrael faris tian Paskon, kiel Joŝija, kaj la pastroj kaj la Levidoj kaj la Judoj, kun la tuta Izrael, kiu troviĝis loĝanta en Jerusalem.
22 En la dek-oka jaro de la regxado de Josxija estis farita cxi tiu Pasko.
23 Kaj la faroj aŭ Joŝija estis justaj antaŭ sia Sinjoro kun koro plena de pieco.
24 Rilate la okazintaĵojn en lia tempo, ili estis skribitaj en la pasintaj tempoj, pri tiuj, kiuj pekis kaj malbonagis kontraŭ la Eternulo pli ol ĉiuj popoloj kaj regnoj, kaj kiel ili forte afliktis Lin, tiel ke la vortoj de la La Eternulo leviĝis kontraŭ Izrael.
25 Post ĉiuj ĉi tiuj agoj de Joŝija okazis, ke Faraono, reĝo de Egiptujo, venis, por fari militon en Karĥamis kontraŭ Eŭfraton; kaj Joŝija eliris kontraŭ li.
26 Sed la regxo de Egiptujo sendis al li, por diri:Kio estas inter mi kaj vi, ho regxo de Judujo?
27 Mi ne estas sendita de la Sinjoro, la Eternulo, kontraux vin; cxar mia milito estas kontraux Euxfrato; kaj nun la Eternulo estas kun mi, kaj la Eternulo estas kun mi, rapidigante min; foriru de mi, kaj ne estu kontraux la Eternulo.
28 Tamen Joŝija ne deturnis sin de li sian ĉaron, sed entreprenis batali kontraŭ li, ne laŭ la vortoj de la profeto Jeremeo, dirite per la buŝo de la Eternulo:
29 Sed batalis kun li en la ebenaĵo de Magiddo, kaj la estroj venis kontraŭ la reĝon Joŝija.
30 Tiam la reĝo diris al siaj servantoj: Forportu min el la batalo; ĉar mi estas tre malforta. Kaj tuj liaj servantoj prenis lin el la batalo.
31 Tiam li levigxis sur sian duan cxaron; kaj reveninte en Jerusalemon, li mortis, kaj estis enterigita en la tombo de lia patro.
32 Kaj en la tuta Judujo oni funebris pri Josxija, jes, la profeto Jeremy lamentis pri Josxija, kaj la estroj kun la virinoj lamentis pri li gxis la nuna tago; de Izrael.
33 Tio estas skribita en la libro de kroniko de la reĝoj de Judujo, kaj ĉiu el la agoj, kiujn faris Joŝija, kaj lia gloro kaj lia prudento en la instruo de la Eternulo, kaj la aferoj, kiujn li faris antaŭe; kaj la nun deklamataj estas raportitaj en la libro de la reĝoj de Izrael kaj Judujo.
34 Kaj la popolo prenis Joahxazon, filon de Josxija, kaj faris lin regxo anstataux lia patro Josxija, kiam li havis la agxon de dudek tri jaroj.
35 Kaj li regxis en Judujo kaj en Jerusalem tri monatojn; kaj tiam la regxo de Egiptujo forigis lin de la regxado en Jerusalem.
36 Kaj li metis sur la landon imposton cent kikarojn da argxento kaj unu kikaron da oro.
37 Kaj la regxo de Egiptujo faris la regxon Joacim sian fraton regxo de Judujo kaj Jerusalem.
38 Kaj li ligis Joacim kaj la eminentulojn; sed sian fraton Zaraces li kaptis kaj elkondukis lin el Egiptujo.
39 La agxon de dudek kvin jaroj havis Joacim, kiam li farigxis regxo en la lando Juda kaj Jerusalem; kaj li faris malbonon antaŭ la Eternulo.
40 Tial venis kontraux lin Nabukadnecar, regxo de Babel, kaj ligis lin per kupra cxeno kaj forkondukis lin en Babelon.
41 Kaj Nabukadnecar prenis el la sanktaj vazoj de la Eternulo kaj forportis ilin kaj starigis ilin en sia templo en Babel.
42 Sed tio, kio estas registrita pri li kaj pri lia malpureco kaj malpieco, estas skribitaj en la kroniko de la reĝoj.
43 Anstataŭ li ekreĝis lia filo Joaĥim; li fariĝis reĝo, havante la aĝon de dek ok jaroj;
44 Kaj li regxis en Jerusalem nur tri monatojn kaj dek tagojn; kaj faris malbonon antaŭ la Eternulo.
45 Kaj post unu jaro Nabukadnecar sendis kaj venigis lin en Babelon kun la sanktaj vazoj de la Eternulo;
46 Kaj li faris Cidkijan regxon de Judujo kaj Jerusalem, kiam li havis la agxon de dudek unu jaroj; kaj li regxis dek unu jarojn;
47 Kaj li faris ankaux malbonon antaux la okuloj de la Eternulo, kaj ne zorgis pri la vortoj, kiujn la profeto Jeremeo diris al li el la busxo de la Eternulo.
48 Kaj post kiam tiu reĝo Nabukadnecar jxurigis lin per la nomo de la Eternulo, li forĵetis sin kaj ribelis; kaj malmoligis sian nukon, sian koron, li malobeis la instruojn de la Eternulo, Dio de Izrael.

49 Ankaux la estroj de la popolo kaj de la pastroj faris multon kontraux la legxoj, kaj preterpasis cxiujn malpurajxojn de cxiuj nacioj, kaj malpurigis la templon de la Eternulo, kiu estis sanktigita en Jerusalem.
50 Tamen la Dio de iliaj patroj sendis per Sia angxelo, por revoki ilin, cxar Li indulgis ilin kaj Sian tabernaklon.
51 Sed liajn senditojn ili mokis; kaj jen, kiam la Sinjoro parolis al ili, ili mokis Liajn profetojn;
52 Tiel malproksime, ke li, kolerinte kontraŭ sia popolo pro ilia granda malpieco, ordonis al la reĝoj de la Ĥaldeoj iri kontraŭ ilin;
53 Kiuj mortigis siajn junulojn per glavo, jes, eĉ en la ĉirkaŭo de sia sankta templo, kaj ne indulgis inter ili nek junulon nek junulinon, maljunulon nek infanon; cxar Li transdonis cxion en iliajn manojn.
54 Kaj ili prenis ĉiujn sanktajn vazojn de la Eternulo, de la grandaj ĝis la malgrandaj, kaj la vazojn de la kesto de Dio kaj la trezorojn de la reĝo, kaj forportis ilin en Babelon.
55 La domon de la Eternulo oni forbruligis gxin kaj detruis la murojn de Jerusalem kaj ekbruligis gxiajn turojn;
56 Kaj rilate al sxiaj gloro, ili neniam cxesis, gxis ili ekstermis kaj neniigis cxiujn; kaj la popolon, kiu ne estis mortigita de glavo, li forkondukis en Babelon;
57 kiu farigxis sklavoj al li kaj al liaj filoj, gxis la Persoj ekregxis, por plenumi la vorton de la Eternulo, dirita per la busxo de Jeremy;
58 GXis la lando estos ĝuinta siajn sabatojn, la tutan tempon de sia dezerto ŝi ripozos, ĝis la daŭro de sepdek jaroj.

ĈAPITRO 2

1 En la unua jaro de Ciro, regxo de Persujo, por ke plenumigxu la vorto de la Eternulo, kiun Li promesis per la busxo de Jeremy;
2 La Eternulo estigis la spiriton de Ciro, reĝo de Persoj, kaj li proklamis en sia tuta regno kaj ankaŭ per skribado:
3 dirante: Tiele diras Ciro, reĝo de la Persoj; La Sinjoro de Izrael, la Plejalta Sinjoro, faris min reĝo de la tuta mondo,
4 Kaj ordonis al mi konstrui al li domon en Jerusalem en Judujo.
5 Se do el vi estas iu el lia popolo, la Eternulo, lia Sinjoro, estu kun li, kaj li iru al Jerusalem, kiu estas en Judujo, kaj konstruu la domon de la Eternulo de Izrael; estas la Eternulo, kiu logxas en Jerusalem.
6 Kiu do loĝas en la ĉirkaŭaĵoj, tiu helpu al li, mi diras, liaj najbaroj, per oro kaj arĝento;
7 Kun donacoj, kun ĉevaloj, kaj kun brutoj, kaj aliaj aferoj, kiuj estas promesitaj per promeso, por la templo de la Eternulo en Jerusalem.
8 Tiam levigxis la cxefoj de la familioj de Judujo kaj de la tribo de Benjamen; ankaŭ la pastroj kaj la Levidoj, kaj ĉiuj, kies pensoj la Eternulo instigis, por iri kaj konstrui domon al la Eternulo en Jerusalem;
9 Kaj tiuj, kiuj lo ̦is çirkaû ili, kaj helpis ilin en çio per ar ̦ento kaj oro, per çevaloj kaj brutoj, kaj per tre multaj donacoj de granda nombro, kies mensoj estis ekscititaj al tio.
10 Kaj la regxo Ciro elportis la sanktajn vazojn, kiujn Nebukadnecar forportis el Jerusalem kaj starigis en sia idola templo.
11 Kiam Ciro, reĝo de la Persoj, elkondukis ilin, li transdonis ilin al sia trezoristo Mitridates;
12 Kaj per li ili estis transdonitaj al Sanabasar, la provincestro de Judujo.
13 Kaj jen estis la nombro de ili; mil oraj tasoj kaj mil argxentaj incensujoj dudek naux argxentaj vazoj tridek oraj kaj argxentaj du mil kvarcent dek kaj mil aliaj vazoj.
14 Kaj ĉiuj vazoj oraj kaj arĝentaj, kiuj estis forportitaj, estis kvin mil kvarcent sesdek naŭ.
15 Tiujn Sanabasar revenigis kune kun la kaptitoj el Babel en Jerusalemon.
16 Sed en la tempo de Arteĥerĥeso, reĝo de la Persoj, Belemus, kaj Mitridates, kaj Tabelius, Ratumus, kaj Beeltetmo, kaj la sekretario Semellius, kun aliaj, kiuj estis kun ili komisiitaj, loĝantaj en Samario kaj aliaj lokoj, skribis al li kontraŭ la logxantoj en Judujo kaj Jerusalemo jenaj leteroj;
17 Al la reĝo Arteĥerĥesa, nia sinjoro, al Viaj servantoj, al la rakontisto Ratumus, kaj al la skribisto Semellius, kaj al la ceteraj membroj de ilia konsilantaro, kaj al la juĝistoj, kiuj estas en Celosirio kaj Fenicio.
18 Estu nun sciate al la sinjoro reĝo, ke la Judoj, kiuj supreniris de vi al ni, veninte en Jerusalemon, tiun malobean kaj malbonan urbon, konstruas la placojn kaj riparas ĝiajn murojn kaj metas la fundamenton de la reĝo; templo.
19 Sed se ĉi tiu urbo kaj ĝiaj muregoj estos rekonstruitaj, ili ne nur rifuzos doni tributon, sed ankaŭ ribelos kontraŭ reĝoj.
20 Kaj ĉar la aferoj pri la templo estas nun en la mano, ni opinias, ke decas ne neglekti tian aferon;
21 Sed por paroli al nia sinjoro la reĝo, por ke, se vi volas, ĝi estu serĉata en la libroj de viaj patroj;
22 Kaj vi trovos en la kroniko tion, kio estas skribita pri ĉi tio, kaj vi komprenos, ke tiu urbo estis malobeema, ĝenante kaj reĝojn kaj urbojn;
23 kaj ke la Judoj estis ribelemaj kaj ĉiam estigis en ĝi militojn; pro tio eĉ ĉi tiu urbo dezertiĝis.
24 Tial nun ni deklaras al vi, ho sinjoro reĝo, ke se ĉi tiu urbo estos rekonstruita kaj ĝiaj muroj rekonstruos, de nun vi ne havos trairejon en Celosirio kaj Feniĉo.
25 Tiam la reĝo skribis denove al la rakontisto Ratumus, al Beeltetmo, al la skribisto Semellius, kaj al la ceteraj komisianoj kaj loĝantoj en Samario kaj Sirio kaj Fenicio tiel;
26 Mi legis la epistolon, kiun vi sendis al mi; tial mi ordonis, ke oni diligentu esploru, kaj oni trovis, ke tiu urbo de la komenco agadis kontraû re ̦oj;
27 Kaj la viroj en gxi estis dedicxitaj al ribelo kaj milito; kaj tiuj potencaj kaj fervoraj regxoj estis en Jerusalem, kiuj regis kaj postulis tributojn en Celosirio kaj Fenicio.
28 Nun mi ordonis malhelpi tiujn homojn konstrui la urbon, kaj zorgi pri tio, ke oni ne plu faru en ĝi;
29 Kaj ke tiuj malbonaj laboristoj ne plu iru al la ĉagreno de la reĝoj,
30 Tiam leginte la leterojn de la reĝo Arteĥerĥesa, Ratumus, kaj la skribisto Semellius, kaj la ceteraj, kiuj estis kun ili komisiitaj, rapide forveturinte al Jerusalemo kun taĉmento da rajdistoj kaj amaso da militistaro, komencis malhelpi la konstruistojn. ; kaj la konstruado de la templo en Jerusalem ĉesis ĝis la dua jaro de la reĝado de Dario, reĝo de la Persoj.

ĈAPITRO 3

1 Kiam Dario reĝis, li faris grandan festenon por ĉiuj siaj subuloj kaj por lia tuta familio kaj por ĉiuj princoj de Medujo kaj Persujo;
2 Kaj al ĉiuj provincestroj kaj estroj kaj leŭtenantoj, kiuj estis sub li, de Hindujo ĝis Etiopio, el cent dudek sep provincoj.
3 Kaj kiam ili manĝis kaj trinkis, kaj satigitaj, ili iris hejmen, tiam la reĝo Dario eniris en sian dormĉambreton kaj dormis, kaj baldaŭ poste vekiĝis.
4 Tiam parolis unu al la alia tri junuloj, kiuj estis el la korpogardistoj, kiuj gardis la korpon de la reĝo;
5 Ĉiu el ni diru unu frazon: kiu venkantos, kaj kies juĝo ŝajnos pli saĝa ol la aliaj, al li la reĝo Dario donos grandajn donacojn kaj grandajn aferojn kiel signo de venko;

6 kiel por esti vestita per purpuro, por trinki per oro kaj por dormi sur oro, kaj ĉaro kun oraj bridoj, kaj tegmento el bisino, kaj ĉeno ĉirkaŭ lia kolo;
7 Kaj li sidos apud Dario pro sia sagxeco, kaj estos nomata lia kuzo Dario.
8 Kaj tiam cxiu skribis sian jugxon, sigelis gxin kaj metis gxin sub la kusenon de la regxo Dario;
9 Kaj diris, ke, kiam la reĝo releviĝos, iuj donos al li la skribaĵojn; kaj de kies flanko la reĝo kaj la tri princoj de Persujo juĝos, ke lia juĝo estas la plej saĝa, al li estos donita la venko, kiel estis difinita.
10 La unua skribis: La vino estas la plej forta.
11 La dua skribis: La reĝo estas la plej forta.
12 La tria skribis:Virinoj estas la plej fortaj; sed super ĉio la vero portas la venkon.
13 Kaj kiam la reĝo leviĝis, ili prenis iliajn skribaĵojn kaj transdonis ilin al li, kaj li legis ilin;
14 Kaj sendinte, li alvokis ĉiujn eminentulojn de Persujo kaj Medujo kaj la estrojn kaj la estrojn kaj la leŭtenantojn kaj la ĉefojn;
15 kaj sidigis lin sur la reĝa juĝejo; kaj la skribaĵoj estis legitaj antaŭ ili.
16 Kaj li diris: Alvoku la junulojn, kaj ili deklaros siajn proprajn juĝojn. Ili do estis vokataj, kaj eniris.
17 Kaj li diris al ili:Rakontu al ni vian penson pri la skriboj. Tiam komencis la unua, kiu parolis pri la forto de vino;
18 Kaj li diris tiel:Ho viroj, kiel tre forta estas vino! ĝi erarigas ĉiujn homojn, kiuj trinkas ĝin;
19 GXi faras la menson de la regxo kaj de la orfo; de la sklavo kaj de la liberulo, de la malriĉulo kaj de la riĉulo:
20 Kaj cxiun penson gxi sxangxas en gxojo kaj gxojo, tiel ke homo ne memoras malgxojon nek sxuldon;
21 Kaj cxiun koron gxi ricxigas, tiel ke homo ne rememoras nek regxon nek reganton; kaj ĝi faras ĉion paroli per talentoj;
22 Kaj kiam ili estas en siaj kalikoj, ili forgesas sian amon al amikoj kaj fratoj, kaj iom poste eltiras glavojn;
23 Sed kiam ili estas el la vino, ili ne memoras, kion ili faris.
24 Ho vi homoj, ĉu vino ne estas la plej forta, kiu devigas fari tion? Kaj kiam li tiel parolis, li silentis.

ĈAPITRO 4

1 Tiam la dua, kiu parolis pri la forto de la reĝo, komencis diri:
2 Ho homoj, ĉu ne superas la forto la homoj, kiuj regas la maron kaj la teron kaj ĉion en ili?
3 Sed tamen la reĝo estas pli forta, ĉar li estas sinjoro de ĉiuj ĉi aferoj kaj regas ilin; kaj kion ajn Li ordonas al ili, ili faru.
4 Se li ordonas al ili fari militon unu kontraux la alia, ili tion faras; se li elsendos ilin kontraux la malamikojn, ili iras kaj detruas murojn kaj turojn de la montoj.
5 Ili mortigas kaj estas mortigitaj, kaj ne malobeas la ordonon de la reĝo; se ili ricevas la venkon, ili alportas ĉion al la reĝo, ankaŭ la rabaĵon, kiel ĉion alian.
6 Tiel same por tiuj, kiuj ne estas soldatoj kaj ne rilatas al militoj, sed uzas kultivadon, kiam ili denove rikoltas tion, kion ili semis, alportas ĝin al la reĝo, kaj devigas unu la alian pagi tributon al la reĝo.
7 Kaj tamen li estas nur unu homo; se li ordonas mortigi, ili mortigas; se li ordonas indulgi, ili indulgas;
8 Se li ordonas bati, ili frapas; se li ordonas dezertigi, ili dezertigas; se li ordonas konstrui, ili konstruas;
9 Se li ordonas haki, ili hakas; se li ordonas planti, ili plantas.
10 Kaj lia tuta popolo kaj liaj taĉmentoj obeas al li; kaj li kuŝas, manĝas kaj trinkas kaj ripozas;
11 Kaj cxi tiuj gardas cxirkaux li, kaj neniu foriru kaj faru siajn proprajn aferojn, kaj ili ne malobeas al li en io.
12 Ho vi homoj, kiel la reĝo ne estus plej potenca, kiam tiaspece oni obeas lin? Kaj li tenis la langon.
13 Tiam ekparolis la tria, kiu parolis pri virinoj kaj pri la vero, (tio estis Zorobabel).
14 Ho vi homoj, ne la granda reĝo, nek la homamaso, nek vino, kio superas; kiu do estas, kiu regas ilin, aŭ regas super ili? ĉu ili ne estas virinoj?
15 Virinoj naskis la reĝon kaj la tutan popolon, kiu regas sur la maro kaj la tero.
16 Ecx el ili venis; kaj ili nutris tiujn, kiuj plantis la vinbergxardenojn, de kie venas la vino.
17 Kaj cxi tiuj faras vestojn por viroj; ĉi tiuj alportas gloron al homoj; kaj sen virinoj viroj ne povas esti.
18 Jes, kaj se viroj kolektis oron kaj argxenton aux iun alian bonajxon, cxu ili ne amas virinon, kiu estas bela kaj bela?
19 Kaj forlasante cxion tion, ili ne gapas, kaj ecx kun la busxo malfermita fiksas siajn okulojn sur sxin; kaj ĉu ĉiuj homoj ne pli deziras ŝin ol arrĝenton aŭ oron aŭ ia ajn bonaĵon?
20 Viro forlasas sian patron, kiu edukis lin, kaj sian landon, kaj aliĝas al sia edzino.
21 Li ne restas, por pasigi sian vivon kun sia edzino. kaj ne memoras patron, nek patrinon, nek patrujon.
22 Ankaux per tio vi devas scii, ke virinoj regas super vi: cxu vi ne laboras kaj laboras, kaj cxion donas kaj alportas al la virino?
23 Jes, homo prenas sian glavon kaj iras, por rabi kaj ŝteli, por navigi sur la maro kaj sur riveroj;
24 Kaj li rigardas leonon kaj iras en la mallumo; kaj kiam li ŝtelis, prirabis kaj rabis, li alportas ĝin al sia amo.
25 Tial viro amas sian edzinon pli ol patron aŭ patrinon.
26 Jes, multaj estas, kiuj elĉerpiĝis pro virinoj, kaj fariĝis sklavoj pro ili.
27 Multaj ankaux pereis, eraris kaj pekis pro virinoj.
28 Kaj nun vi ne kredas al mi? ĉu la reĝo ne estas granda en sia potenco? ĉu ne ĉiuj regionoj timas tuŝi lin?
29 Sed mi vidis lin kaj Apame, la kromvirino de la reĝo, la filino de la admirinda Bartacus, sidantan dekstre de la reĝo;
30 kaj prenis la kronon de la kapo de la reĝo kaj metis ĝin sur ŝian propran kapon; ŝi ankaŭ batis la reĝon per sia maldekstra mano.
31 Sed tamen la reĝo gapis kaj rigardis ŝin kun malfermita buŝo; se ŝi ridis pri li, li ankaŭ ridis; denove.
32 Ho vi viroj, kiel povas esti, se virinoj estus fortaj, ĉar ili faras tiel?
33 Tiam la reĝo kaj la eminentuloj rigardis unu la alian, kaj li komencis paroli pri la vero.
34 Ho vi viroj, ĉu virinoj ne estas fortaj? granda estas la tero, alta estas la cxielo, rapida estas la suno en sia vojo, cxar li cxirkauxiras la cxielon kaj reiras al sia loko en unu tago.
35 Ĉu ne granda estas tiu, kiu faras tion? tial granda estas la vero kaj pli forta ol ĉio.
36 La tuta tero krias al la vero, kaj la ĉielo ĝin benas; ĉiuj faroj tremas kaj tremas pro ĝi, kaj kun ĝi ne ekzistas maljustaĵo.
37 La vino estas malbona, la reĝo estas malbona, la virinoj estas malbonaj, ĉiuj homidoj estas malbonaj, kaj tiaj estas ĉiuj iliaj malbonaj faroj; kaj ne estas vero en ili; en sia maljusteco ili ankaux pereos.
38 La vero, ĝi daŭras kaj ĉiam estas forta; ĝi vivas kaj venkas eterne.
39 Ĉe ŝi estas neniu akcepto de personoj nek rekompenco; sed ŝi faras justajn aferojn, kaj sin detenas de ĉiuj maljustaj kaj malbonaĵoj; kaj ĉiuj homoj faras bone kiel ŝiajn farojn.
40 Kaj en ŝia juĝo ne ekzistas maljusteco; kaj ŝi estas la forto, regno, potenco kaj majesto, de ĉiuj epokoj. Benata estu la Dio de la vero.

41 Kaj tion li silentis. Kaj la tuta popolo do ekkriis, kaj diris:Granda estas la Vero kaj potenca super cxio.
42 Tiam la reĝo diris al li: Petu, kion vi volas pli ol estas difinita en la skribaĵo, kaj ni donos al vi, ĉar vi estas trovita la plej saĝa; kaj vi sidos apud mi, kaj vi estos nomata mia kuzo.
43 Tiam li diris al la reĝo: Memoru vian promeson, pri kiu vi promesis konstrui Jerusalemon, en la tago, kiam vi venis al via regno;
44 kaj forsendi ĉiujn vazojn, kiuj estis forportitaj el Jerusalem, kiujn Ciro apartigis, kiam li promesis ekstermi Babelon kaj resendi ilin tien.
45 Vi ankaŭ promesis konstrui la templon, kiun la Edomidoj forbruligis, kiam Judujo estis dezertigita de la Ĥaldeoj.
46 Kaj nun, ho sinjoro reĝo, jen tio, kion mi postulas, kaj kion mi deziras de vi, kaj jen la princa liberaleco devenanta de vi mem: mi do deziras, ke vi plenumu la promeson, kies plenumon per via propra buŝo. vi promesis al la Regxo de la cxielo.
47 Tiam la reĝo Dario stariĝis kaj kisis lin, kaj skribis por li leterojn al ĉiuj trezoristoj kaj leŭtenantoj kaj kapitanoj kaj guberniestroj, por ke ili sekure konduku sur sia vojo kaj lin kaj ĉiujn, kiuj iras kun li, por konstrui Jerusalemon. .
48 Li skribis ankaŭ leterojn al la leŭtenantoj, kiuj estis en Celosirio kaj Fenicio, kaj al ili en Libano, por ke ili alportu cedran lignon el Libano en Jerusalemon, kaj ke ili konstruu la urbon kun li.
49 Cetere li skribis por ĉiuj Judoj, kiuj eliris el lia regno supren en Judojn, pri ilia libereco, ke neniu oficisto, neniu reganto, neniu leŭtenanto, nek trezoristo perforte eniru en iliajn pordojn;
50 Kaj ke la tuta lando, kiun ili posedas, estu libera sen tributo; kaj ke la Edomidoj transdonu la vilaĝojn de la Judoj, kiujn ili tiam havis;
51 Jes, por ke estu donataj ĉiujare dudek talantoj por la konstruado de la templo, ĝis la tempo, kiam ĝi estis konstruita;
52 Kaj aliajn dek talantojn ĉiujare, por konservi la bruloferojn sur la altaro ĉiutage, laŭ la ordono, ke oni oferu dek sep;
53 Kaj ke ĉiuj, kiuj iris el Babel, por konstrui la urbon, havu liberan liberecon, same kiel ili kiel iliaj posteuloj, kaj ĉiuj pastroj, kiuj foriris.
54 Li skribis ankaux pri tio. la vestojn kaj la pastrajn vestojn, sur kiuj ili servas;
55 Kaj same por la zorgoj de la Levidoj, ke ili estu donitaj al ili gxis la tago, kiam la domo estos finita kaj Jerusalemo estis rekonstruita.
56 Kaj li ordonis doni al ĉiuj gardantoj de la urbo pensiojn kaj salajrojn.
57 Kaj Li forsendis cxiujn vazojn el Babel, kiujn Ciro apartigis; kaj cxion, kion Ciro ordonis, tion ordonis ankaux al li fari, kaj sendis al Jerusalem.
58 Kaj kiam ĉi tiu junulo eliris, li levis sian vizaĝon al la ĉielo al Jerusalem, kaj laŭdis la Reĝon de la ĉielo;
59 Kaj li diris: De Vi venas la venko, de Vi venas la saĝo, kaj via estas la gloro, kaj mi estas via sklavo.
60 Felicxa estas Vi, kiu donis al mi sagxon; cxar al Vi mi dankas, ho Sinjoro de niaj patroj.
61 Kaj li prenis la leterojn kaj eliris kaj venis en Babelon kaj rakontis tion al ĉiuj siaj fratoj.
62 Kaj ili laŭdis la Dion de siaj patroj, ĉar Li donis al ili liberecon kaj liberecon
63 por iri kaj konstrui Jerusalemon kaj la templon, kiu estas nomata per lia nomo; kaj ili festenis per muzikaj instrumentoj kaj gajeco dum sep tagoj.

ĈAPITRO 5

1 Post tio estis la cxefoj de la familioj, elektitaj laux siaj triboj, por iri kun siaj edzinoj kaj filoj kaj filinoj, kun siaj servantoj kaj sklavinoj kaj iliaj brutoj.
2 Kaj Dario sendis kun ili mil rajdistojn, gxis ili rekondukis ilin al Jerusalem sekure, kaj kun muzikaj instrumentoj tamburoj kaj flutoj.
3 Kaj ĉiuj iliaj fratoj ludis, kaj li igis ilin supreniri kune kun ili.
4 Kaj jen estas la nomoj de la viroj, kiuj iris, laux siaj familioj laux siaj triboj, laux siaj pluraj estroj.
5 La pastroj, la filoj de Pinees, filo de Aaron: Jesuo, filo de Jehodek, filo de Saraja, kaj Joaĥim, filo de Zorobabel, filo de Salatiel, el la domo de David, el la familio de Fares, de la tribo de Jehuda;
6 Li eldiris saĝajn juĝojn antaŭ Dario, reĝo de Persujo, en la dua jaro de sia reĝado, en la monato Nisan, kiu estas la unua monato.
7 Kaj ĉi tiuj estas la Judoj, kiuj eliris el la kaptiteco, kie ili loĝis kiel fremduloj, kiujn Nabukadnecar, reĝo de Babel, forkondukis en Babelon.
8 Kaj ili revenis al Jerusalem kaj al la aliaj partoj de Judujo, ĉiu al sia urbo, kiu venis kun Zorobabel, kun Jesuo, Neĥemja, kaj Zeĥarja, kaj Reesaja, Enenius, Mardoĥeo. Beelsarus, Aspharasus, Reelius, Roimus, kaj Baana, iliaj gvidistoj.
9 La nombro de la popoloj kaj iliaj estroj, idoj de Foros, estis du mil cent sepdek du; la idoj de SXafat, kvarcent sepdek du;
10 de la idoj de Ares, sepcent kvindek ses;
11 La idoj de Faat-Moab, du mil okcent dek du;
12 La idoj de Elam, mil ducent kvindek kvar; la idoj de Zathul, naŭcent kvardek kvin; la idoj de Korbe, sepcent kvin; la idoj de Bani, sescent kvardek ok;
13 La idoj de Bebaj, sescent dudek tri; la idoj de Sadas, tri mil ducent dudek du;
14 La idoj de Adonikam, sescent sesdek sep; la idoj de Bagoj, du mil sesdek ses; la idoj de Adin, kvarcent kvindek kvar;
15 de la idoj de Aterezja, nauxdek du; la idoj de Ceilan kaj Azetas sesdek sep; la idoj de Azuran, kvarcent tridek du;
16 La idoj de Ananias, cent unu; la idoj de Arom, tridek du; kaj la idoj de Basa, tricent dudek tri; la idoj de Azephurit, cent du;
17 La idoj de Meterus, tri mil kvin; la idoj de Betlomon, cent dudek tri;
18 la el Netofa, kvindek kvin; la el Anatot, cent kvindek ok; la el Bet-Samos, kvardek du;
19 el la Kirjatjaroj, dudek kvin; la el Kapira kaj Berot, sepcent kvardek tri; la el Pira, sepcent;
20 la el Ĥadjaj kaj la Amidoidoj, kvarcent dudek du; la el Cirama kaj el Gabdes, sescent dudek unu;
21 la el Maĥalon, cent dudek du; la el Betolis, kvindek du; la idoj de Nefis, cent kvindek ses;
22 de la idoj de Calamolalus kaj Onus, sepcent dudek kvin; de la idoj de Jerehxo, ducent kvardek kvin;
23 de la idoj de Anas, tri mil tricent tridek;
24 La pastroj: la idoj de Jedu, la filo de Jesuo inter la idoj de Sanasib, naŭcent sepdek du; la idoj de Merut, mil kvindek du;
25 La idoj de Fasaron, mil kvardek sep; la idoj de Karme, mil dek sep.
26 De la Levidoj: la filoj de Jisxu, Kadmiel, Banuas, kaj Sudja, sepdek kvar.
27 La sanktaj kantistoj: la idoj de Asaf, cent dudek ok.
28 La pordegistoj: la idoj de Salum, la idoj de Jatal, la idoj de Talmon, la idoj de Dakobi, la idoj de Teta, la idoj de Sami, entute cent tridek naux.
29 La servantoj de la templo: la filoj de Esav, la filoj de Asifa, la filoj de Tabaot, la filoj de Ceras, la filoj de Sud, la filoj de Faleas, la filoj de Labana, la filoj de Graba,

30 La filoj de Akua, la filoj de Uta, la filoj de Cetab, la filoj de Agaba, la filoj de Subaj, la filoj de Anan, la filoj de Katua, la filoj de Gedur,

31 La filoj de Arus, la filoj de Daisan, la filoj de Noeba, la filoj de Ĥaseba, la filoj de Gazera, la filoj de Azia, la filoj de Pinees, la filoj de Azare, la filoj de Bastaj, la filoj de Asana , la filoj de Meani, la filoj de Nafisi, la filoj de Akub, la filoj de Acifa, la filoj de Asirio, la filoj de Faracim, la filoj de Basalot,

32 La filoj de Meda, la filoj de Kuta, la filoj de Ĥarea, la filoj de Ĥarkus, la filoj de Aserer, la filoj de Tomoj, la filoj de Nasit, la filoj de Atifa.

33 La filoj de la servantoj de Salomono: la filoj de Azafion, la filoj de Farira, la filoj de Jeeli, la filoj de Lozon, la filoj de Izrael, la filoj de Safet;

34 La filoj de Hagia, la filoj de Farakaret, la filoj de Sabi, la filoj de Sarothie, la filoj de Masija, la filoj de Gar, la filoj de Addus, la filoj de Suba, la filoj de Apherra, la filoj de Barodis; , la filoj de Sabat, la filoj de Alom.

35 CXiuj servantoj de la templo kaj la filoj de la servantoj de Salomono estis tricent sepdek du.

36 Tiuj eliris el Termelet kaj Thelersas, kondukante ilin Ĥaraatalar kaj Aalar;

37 Kaj ili ne povis montri siajn familiojn nek sian genton, kiel ili estis el Izrael: la idoj de Ladan, filo de Ban, la idoj de Nekodan, sescent kvindek du.

38 Kaj el la pastroj, kiuj uzurpis la pastran oficon kaj ne troviĝis: la filoj de Obdia, la filoj de Akoz, la filoj de Adus, kiuj edziĝis kun Aŭĝja, unu el la filinoj de Barcelus, kaj ricevis la nomon de lia nomo.

39 Kaj kiam oni serĉis la priskribon de la parencaro de tiuj viroj en la registro, kaj ne troviĝis, ili estis forigitaj de la pastrado;

40 Ĉar al ili diris Neĥemja kaj Atarja, ke ili ne partoprenu en la sanktaĵoj, ĝis leviĝos ĉefpastro, vestita per doktrino kaj vero.

41 Kaj el la Izraelidoj, de la agxoj de dek du jaroj kaj pli, ili cxiuj estis kvardek mil, krom du mil tricent sesdek sklavoj kaj sklavinoj.

42 Iliaj servantoj kaj sklavinoj estis sep mil tricent kvardek sep; la kantistoj kaj kantistinoj, ducent kvardek kvin;

43 Kvarcent tridek kvin kameloj, sep mil tridek ses ĉevaloj, ducent kvardek kvin muloj, kvin mil kvincent dudek kvin bestoj, uzataj por la jugo.

44 Kaj iuj el iliaj familioj, kiam ili venis en la templon de Dio, kiu estas en Jerusalem, promesis, ke ili rekonstruos la domon sur sia loko laE ilia povo;

45 kaj por doni en la sanktan trezorejon de la verkoj mil minojn da oro, kvin mil da argxento, kaj cent pastrajn vestojn.

46 Kaj tiel logxis la pastroj kaj la Levidoj kaj la popolo en Jerusalem kaj en la kamparo, ankaux la kantistoj kaj la pordegistoj; kaj la tuta Izrael en siaj vilagxoj.

47 Sed kiam alproksimiĝis la sepa monato, kaj kiam la Izraelidoj estis ĉiu sur sia loko, ili ĉiuj kunkonsentis kun la libera loko de la unua pordego, kiu estas orienten.

48 Tiam levigxis Jesuo, filo de Jehosdek, kaj liaj fratoj la pastroj kaj Zorobabel, filo de Salatiel, kaj liaj fratoj, kaj pretigis la altaron de la Dio de Izrael;

49 Por alporti sur ĝi bruloferojn, kiel estas ordonite en la libro de Moseo, la homo de Dio.

50 Kaj kolektiĝis al ili el la aliaj nacioj de la lando, kaj ili starigis la altaron sur lia loko, ĉar ĉiuj nacioj de la lando malamikis kontraŭ ili;kaj premis ilin; kaj ili alportis oferojn laŭ la tempo kaj bruloferojn al la Eternulo matene kaj vespere.

51 Kaj ili okazigis la feston de la tabernakloj, kiel estas ordonite en la legxo, kaj oferis oferojn cxiutage, kiel dece;

52 Kaj poste la konstantaj oferoj kaj la ofero de la sabatoj kaj de la monatkomencoj kaj de ĉiuj sanktaj festoj.

53 Kaj ĉiuj, kiuj faris ian promeson al Dio, komencis oferi oferojn al Dio de la unua tago de la sepa monato, kvankam la templo de la Eternulo ankoraŭ ne estis konstruita.

54 Kaj ili donis al la masonistoj kaj ĉarpentistoj monon, manĝaĵon kaj trinkaĵon kun ĝojo.

55 Ankaux al la Cidonanoj kaj al Tiro oni donis cxarojn, por ke ili alportu cedrojn el Libano, kiujn oni konduku per flosiloj al la haveno de Jafo, kiel ordonis al ili Ciro, regxo de Persoj.

56 Kaj en la dua jaro kaj en la dua monato post lia veno en la templon de Dio en Jerusalemon ekis Zorobabel, filo de Salatiel, kaj Jesuo, filo de Josdek, kaj iliaj fratoj kaj la pastroj kaj la Levidoj kaj iuj, kiuj estis; venu al Jerusalem el la kaptiteco;

57 Kaj ili metis la fundamenton de la domo de Dio en la unua tago de la dua monato, en la dua jaro post kiam ili venis al Judujo kaj Jerusalem.

58 Kaj ili starigis la Levidojn en la agxo de dudek jaroj super la faroj de la Eternulo. Tiam leviĝis Jesuo kaj liaj filoj kaj fratoj, kaj lia frato Kadmiel, kaj la filoj de Madiabun, kun la filoj de Joda, filo de Eljadun, kun iliaj filoj kaj fratoj, ĉiuj Levidoj, unuanime antaŭenirantoj de la komerco; laborante por antaŭenigi la farojn en la domo de Dio. Kaj la laboristoj konstruis la templon de la Eternulo.

59 Kaj la pastroj staris vestitaj en siaj vestoj per muzikiloj kaj trumpetoj; kaj la Levidoj, filoj de Asaf, havis cimbalojn,

60 Kantante kantojn de danko kaj glorado de la Eternulo, kiel ordonis David, reĝo de Izrael.

61 Kaj ili kantis per lauxta vocxo kantojn al la Eternulo, cxar eterne estas Lia boneco kaj gloro en la tuta Izrael.

62 Kaj la tuta popolo trumpetis kaj kriis per lauxta vocxo, kantante dankajn kantojn al la Eternulo pro la starigo de la domo de la Eternulo.

63 Ankaux el la pastroj kaj Levidoj kaj el la cxefoj de iliaj patrodomoj venis al la konstruo de cxi tiu antauxa domo kun plorado kaj granda kriado.

64 Sed multaj kun trumpetoj kaj ĝojo kriis per laŭta voĉo,

65 Tiel, ke la trumpetoj ne estu aŭdataj pro la plorado de la popolo; tamen la homamaso mirinde sonis, tiel ke ĝi estis aŭdata malproksime.

66 Kaj kiam la malamikoj de la tribo de Jehuda kaj de Benjamen tion auxdis, ili eksciis, kion signifas tiu bruo de trumpetoj.

67 Kaj ili komprenis, ke tiuj, kiuj estis el la kaptiteco, konstruis la templon al la Eternulo, Dio de Izrael.

68 Ili do iris al Zorobabel kaj Jesuo kaj al la estro de la familioj, kaj diris al ili: Ni konstruos kune kun vi.

69 Çar ni same, kiel vi, obeas vian Sinjoron, kaj oferas al Li de la tempo de Azbazaret, re¸o de Asirio, kiu venigis nin çi tien.

70 Tiam Zorobabel kaj Jesuo kaj la estro de la familioj de Izrael diris al ili: Ne estas al ni kaj al vi konstrui kune domon al la Eternulo, nia Dio.

71 Ni mem konstruos nur al la Eternulo de Izrael, kiel ordonis al ni Ciro, reĝo de la Persoj.

72 Sed la nacioj de la lando, kuŝantaj peze sur la loĝantoj de Judujo, kaj tenis ilin mallarĝaj, malhelpis ilian konstruadon;

73 Kaj per siaj sekretaj komplotoj, kaj popolaj persvadoj kaj tumultoj, ili malhelpis la finon de la konstruaĵo dum la tuta tempo, kiam la reĝo Ciro vivis; tial ili estis malhelpitaj konstrui dum la daŭro de du jaroj, ĝis la reĝado de Dario.

ĈAPITRO 6

1 Kaj en la dua jaro de la regxado de Dario Ageo kaj Zehxarja, filo de Ado, la profetoj profetis al la Judoj en Judujo kaj

Jerusalem en la nomo de la Sinjoro, la Dio de Izrael, kiu estis sur ili.
2 Tiam levigxis Zorobabel, filo de Salatiel, kaj Jesuo, filo de Jehosdek, kaj komencis konstrui la domon de la Eternulo en Jerusalem, kaj la profetoj de la Eternulo estis kun ili kaj helpis ilin.
3 En tiu tempo venis al ili Sisinnes, la estro de Sirio kaj Fenicio, kun Satrabuzanes kaj liaj kunuloj, kaj diris al ili:
4 Laŭ kies decido vi konstruas ĉi tiun domon kaj ĉi tiun tegmenton, kaj faras ĉion alian? kaj kiuj estas la laboristoj, kiuj faras tion?
5 Tamen la plejagxuloj de la Judoj akiris favoron, cxar la Sinjoro vizitis la kaptitojn;
6 Kaj ili ne estis malhelpitaj konstrui, gxis kiam oni donis al Dario signifon pri ili, kaj ricevis respondon.
7 Kopio de la leteroj, kiujn skribis kaj sendis al Dario Sisinnes, guberniestro de Sirio kaj Fenicio, kaj Satrabuzanes kaj iliaj kunuloj, estroj en Sirio kaj Fenicio; Al reĝo Dario, saluton:
8 Ĉio estu sciata al nia sinjoro la reĝo, ke veninte en la landon Judujon kaj enirinte en la urbon Jerusalemon, ni trovis en la urbo Jerusalem la maljunulojn el la Judoj, kiuj estis el la kaptiteco.
9 Konstruu domon al la Eternulo, grandan kaj novan, el hakitaj kaj multekostaj sxtonoj, kaj la ligno jam kusxita sur la muroj.
10 Kaj tiuj faroj estas farataj tre rapide, kaj la laboro iras prospere en iliaj manoj, kaj kun cxia gloro kaj diligenteco gxi estas farita.
11 Tiam ni demandis tiujn pliagxulojn, dirante: Per kies ordono vi konstruu cxi tiun domon kaj metis la fundamentojn de cxi tiuj faroj?
12 Tial, por ke ni povu sciigi vin per skribado, ni postulis de tiuj, kiuj estis la ĉefaj farantoj, kaj ni postulis de ili la nomojn skribe de iliaj ĉefaj viroj.
13 Kaj ili respondis al ni:Ni estas la servantoj de la Eternulo, kiu faris la cxielon kaj la teron.
14 Kaj ĉi tiu domo, antaŭ multaj jaroj, estis konstruita de reĝo de Izrael granda kaj forta, kaj estis finita.
15 Sed kiam niaj patroj kolerigis Dion kaj pekis kontraŭ la Eternulo de Izrael, kiu estas en la ĉielo, Li transdonis ilin en la manon de Nabukadnecar, reĝo de Babel, de la Ĥaldeoj;
16 Kaj li detruis la domon kaj forbruligis gxin kaj forkondukis la popolon en kaptitecon en Babelon.
17 Sed en la unua jaro, kiam la reĝo Ciro reĝis super la lando Babel, la reĝo Ciro skribis, por konstrui ĉi tiun domon.
18 Kaj la sanktajn vazojn orajn kaj argxentajn, kiujn Nebukadnecar forportis el la domo en Jerusalem kaj metis ilin en sian propran templon, tiujn, kiujn la regxo Ciro elportis el la templo en Babel, kaj ili estis transdonitaj al Zorobabel kaj al la reganto Sanabasar,
19 kun ordono, ke li forportu la samajn vazojn kaj metu ilin en la templon en Jerusalem; kaj ke la templo de la Eternulo estu konstruata sur lia loko.
20 Tiam tiu sama Sanabasar, veninte ĉi tien, metis la fundamentojn de la domo de la Eternulo en Jerusalem; kaj de tiu tempo ĝis ĉi tio estante ankoraŭ konstruaĵo, ĝi ankoraŭ ne estas plene finita.
21 Nun do, se al la reĝo plaĉas, oni serĉu inter la atestoj de la reĝo Ciro;
22 Kaj se trovi ¸os, ke la konstruo de la domo de la Eternulo en Jerusalem estas farita kun la konsento de la re ¸o Ciro, kaj se nia sinjoro la re ¸o tiel intencas, li montru al ni tion.
23 Tiam la reĝo Dario ordonis, ke li serĉu inter la atestoj en Babel; kaj en la palaco Eĥbatan, kiu estas en la lando Media, troviĝis skribrulaĵo, sur kiu ĉi tio estas registrita.
24 En la unua jaro de la regxado de Ciro, la regxo Ciro, ordonis, ke oni rekonstruu la domon de la Eternulo en Jerusalem, kie oni faru oferojn per konstanta fajro;
25 kies alto estu sesdek ulnoj kaj la larĝo sesdek ulnoj, kun tri vicoj da hakitaj ŝtonoj kaj unu vico da nova ligno de tiu lando; kaj ĝiaj elspezoj estu donataj el la domo de la reĝo Ciro;
26 Kaj la sanktaj vazoj de la domo de la Eternulo, orajn kaj argxentajn, kiujn Nebukadnecar prenis el la domo en Jerusalem kaj alportis en Babelon, estu redonitaj en la domon en Jerusalem, kaj starigitaj sur la loko, kie; ili estis antaŭe.
27 Kaj ankaŭ li ordonis, ke Sisines, la reganto de Sirio kaj Fenicio, kaj Satrabuzanes, kaj iliaj kunuloj, kaj tiuj, kiuj estis estroj de Sirio kaj Fenicio, zorgu ne enmiksiĝi en la loko, sed lasu Zorobabel, la servanton de la Sinjoro, kaj reganto de Judujo, kaj la plejagxuloj de la Judoj, por konstrui la domon de la Eternulo sur tiu loko.
28 Mi ordonis ankaux, ke gxi rekonstruu; kaj ke ili zorge rigardu helpi tiujn, kiuj estas el la kaptiteco de la Judoj, ĝis la domo de la Sinjoro estos finita;
29 Kaj el la tributo de Celosirio kaj Fenicio parto zorge por esti donita al tiuj viroj por la oferoj de la Eternulo, tio estas, al Zorobabel la iri.
30 Kaj ankaû greno, salo, vino kaj oleo, kaj çiujare sen plia demando, kiel diros la pastroj, kiuj estas en Jerusalem, ke ili estas çiutage elspezitaj;
31 Por ke estu alportitaj al Dio Plejalta por la reĝo kaj por liaj filoj, kaj ke ili preĝu por sia vivo.
32 Kaj li ordonis, ke kiu ajn malobeos, jes aŭ malakceptas ion antaŭe dirita aŭ skribitan, el sia propra domo oni forprenu arbon, kaj li sur ĝi estu pendigita, kaj ĉiuj liaj havaĵoj prenitaj por la reĝo.
33 La Eternulo do, kies nomo estas tie vokita, ekstermu cxiun regxon kaj nacion, kiu etendas sian manon, por malhelpi aux difekti tiun domon de la Eternulo en Jerusalem.
34 Mi, la reĝo Dario, ordonis, ke tio estu farita diligente.

ĈAPITRO 7

1 Tiam Sisinnes, la estro de Celosirio kaj Feniçe, kaj Satrabuzanes, kun siaj kunuloj, laû la ordonoj de la re ¸o Dario;
2 Ĉu tre zorge kontrolis la sanktajn farojn, helpante la antikvulojn de la Judoj kaj la regantojn de la templo.
3 Kaj tiel prosperis la sanktaj faroj, kiam la profetoj Ageo kaj Zeĥarja profetis.
4 Kaj ili finis tion per la ordono de la Eternulo, Dio de Izrael, kaj kun la konsento de Ciro, Dario, kaj Artehxsxast, regxoj de Persujo.
5 Kaj tiel estis finita la sankta domo en la dudek-tria tago de la monato Adar, en la sesa jaro de Dario, reĝo de la Persoj.
6 Kaj la Izraelidoj, la pastroj, kaj la Levidoj, kaj aliaj, kiuj estis el la forkaptitoj, kiuj estis aldonitaj al ili, faris konforme al tio, kio estas skribita en la libro de Moseo.
7 Kaj por la inaŭguro de la templo de la Eternulo oni oferis cent bovojn, ducent virŝafojn, kvarcent ŝafidojn;
8 Kaj dek du kaproj pro la peko de la tuta Izrael, laux la nombro de la cxefoj de la triboj de Izrael.
9 Ankaux la pastroj kaj la Levidoj staris vestitaj en siaj vestoj laux siaj familioj, por la servado al la Eternulo, Dio de Izrael, konforme al la libro de Moseo; kaj la pordegistoj cxe cxiu pordego.
10 Kaj la Izraelidoj, kiuj estis el la kaptiteco, faris la Paskon en la dek-kvara tago de la unua monato, post kiam la pastroj kaj la Levidoj estis sanktigitaj.
11 Ne cxiuj, kiuj estis el la kaptiteco, estis sanktigitaj kune; sed la Levidoj cxiuj estis sanktigitaj kune.

12 Kaj ili faris la Paskon por ĉiuj el la kaptitoj kaj por siaj fratoj, la pastroj, kaj por si.
13 Kaj mangxis la Izraelidoj, kiuj eliris el la kaptiteco, cxiuj, kiuj apartigxis de la abomenindajxoj de la popolo de la lando, kaj sercxis la Eternulon.
14 Kaj ili festis la feston de macoj dum sep tagoj, gajante antaŭ la Eternulo;
15 Ĉar li turnis al ili la konsilon de la reĝo de Asirio, por fortigi iliajn manojn en la faroj de la Eternulo, Dio de Izrael.

ĈAPITRO 8

1 Post tio, kiam ekregxis Artehxsxsxast, regxo de Persujo, venis Esdras, filo de Saraja, filo de HXerjas, filo de HXelkija, filo de Salum;
2 filo de Saduk, filo de Ahxitob, filo de Amarja, filo de Ezias, filo de Meremot, filo de Zarajaja, filo de Savias, filo de Bokas, filo de Abisum, filo de Finees; , filo de Eleazar, filo de la cxefpastro Aaron.
3 Tiu Esdras iris el Babel, kiel skribisto, tre preta en la instruo de Moseo, donita de la Dio de Izrael.
4 Kaj la reĝo honoris lin, ĉar li trovis favoron en ĉiuj liaj petoj.
5 Kaj kun li iris ankaux iuj el la Izraelidoj, el la pastroj de la Levidoj, el la sanktuloj, kantistoj, pordegistoj, kaj servantoj de la templo, al Jerusalem;
6 En la sepa jaro de la regxado de Artehxsxsxast, en la kvina monato, tio estis la sepa jaro de la regxo; cxar ili eliris el Babel en la unua tago de la unua monato kaj venis Jerusalemon, laux la bona vojo, kiun la Eternulo donis al ili.
7 Ĉar Esdras havis tre grandan lertecon, tiel ke li ne preterlasis la leĝon kaj ordonojn de la Eternulo, sed instruis al la tuta Izrael la leĝojn kaj decidojn.
8 Kaj la kopio de la komision, kiu estis skribita de la reĝo Arteĥerĥess, kaj venis al Esdras, la pastro kaj leganto de la instruo de la Eternulo, estas jena, kio sekvas;
9 La reĝo Arteĥerĥesxas al Esdras, la pastro kaj leganto de la leĝo de la Eternulo sendas saluton:
10 Decidinte fari favorkorecon, mi ordonis, ke tiuj el la nacio de la Judoj kaj el la pastroj kaj Levidoj, kiuj estas en nia regno, kiuj volas kaj deziras, iru kun vi en Jerusalemon.
11 CXiuj do, kiuj intencas pri tio, foriru kun vi, kiel placxas al mi kaj al miaj sep amikoj, la konsilistoj;
12 por ke ili rigardu la aferojn de Judujo kaj Jerusalem, konforme al tio, kio estas en la leo de la Eternulo;
13 Kaj alportu al la Eternulo en Jerusalemon la donacojn, kiujn mi kaj miaj amikoj promesis, kaj la tutan oron kaj arĝenton, kiu troviĝas en la lando Babel, al la Eternulo en Jerusalem;
14 Ankaux tio, kio estas donita de la popolo por la templo de la Eternulo, ilia Dio, en Jerusalem;
15 por ke ili alportu oferojn al la Eternulo sur la altaro de la Eternulo, ilia Dio, kiu estas en Jerusalem.
16 Kaj kion ajn vi kaj viaj fratoj faros per la argxento kaj oro, tion faru laû la volo de via Dio.
17 Kaj la sanktajn vazojn de la Eternulo, kiuj estas donitaj al vi por la uzado de la templo de via Dio, kiu estas en Jerusalem, metu antaux vian Dion en Jerusalem.
18 Kaj ion alian, kion vi memoros por la uzado de la templo de via Dio, donu ĝin el la trezorejo de la reĝo.
19 Kaj mi, reĝo Arteĥerĥess, ordonis ankaŭ al la trezoristoj en Sirio kaj Fenicio, ke ĉion, kion sendos la pastro Esdras kaj la leganto de la leĝo de Dio Plejalta, ili rapide donu al li;
20 gxis la sumo de cent kikaroj da argxento, kaj ankaux da tritiko gxis cent koroj, kaj cent moneroj da vino, kaj aliaj abundajxoj.
21 Çio fari¸u laû la le¸o de Dio diligente al Dio Plejalta, kiu ne venos kolero sur la regnon de la re¸o kaj liajn filojn.
22 Mi ankaŭ ordonas al vi, ke vi postulu nenian imposton, nek alian imposton, de iu el la pastroj aŭ Levidoj, aŭ sanktuloj, aŭ pordegistoj, aŭ servantoj de la templo, aŭ de iu ajn, kiu agas en ĉi tiu templo, kaj ke neniu havas aŭtoritaton trudi ion al ili.
23 Kaj vi, Esdras, starigu jugxistojn kaj jugxistojn laux la sagxo de Dio, por ke ili jugxu en la tuta Sirio kaj Fenicio cxiujn, kiuj konas la instruon de via Dio; kaj tiujn, kiuj ne konas, instruu.
24 Kaj ĉiu, kiu malobeos la leĝon de via Dio kaj de la reĝo, estos diligente punita, ĉu per morto, ĉu per alia puno, ĉu per mono, ĉu per malliberigo.
25 Tiam diris la skribisto Esdras: Benata estu la sola Sinjoro, la Dio de miaj patroj, kiu metis ĉi tion en la koron de la reĝo, por glori lian domon en Jerusalem;
26 Kaj Li honoris Min antaux la okuloj de la regxo kaj liaj konsilistoj kaj cxiuj liaj amikoj kaj eminentuloj.
27 Tial mi kuraĝiĝis per la helpo de la Eternulo, mia Dio, kaj kunvenigis homojn el Izrael, por iri kun mi.
28 Kaj jen estas la çefoj laû siaj familioj kaj pluraj eminentuloj, kiuj iris kun mi el Babel en la re¸o de la re¸o Artehxsxarsx;
29 el la idoj de Pinehx: Gerson; el la idoj de Itamar, Gamael; el la idoj de David, Lettus, filo de SXehxenja;
30 el la idoj de Perec:Zahxarja; kaj kun li estis kalkulitaj cent kvindek viroj;
31 el la idoj de Paĥat-Moab: Eljaonja, filo de Zaraja, kaj kun li ducent viroj;
32 el la idoj de Zatoe:Seĥenja, filo de Jezelus, kaj kun li tricent viroj; el la idoj de Adin, Obet, filo de Jonatan, kaj kun li ducent kvindek viroj;
33 el la idoj de Elam: Joŝija, filo de Gotolija, kaj kun li sepdek viroj;
34 el la idoj de Safatias:Zaraja, filo de Mihxael, kaj kun li sepdek viroj;
35 el la idoj de Joab:Abadias, filo de Jezelus, kaj kun li ducent dek du viroj;
36 el la idoj de Banid: Asalimot, filo de Jozafias, kaj kun li cent sesdek viroj;
37 el la idoj de Babi, Zeĥarja, filo de Bebaj, kaj kun li dudek ok viroj;
38 el la idoj de Astat:Johanes, filo de Akatan, kaj kun li cent dek viroj;
39 El la lastaj filoj de Adonikam, kaj jen estas iliaj nomoj: Elifalet, Jewel kaj Samaja, kaj kun ili sepdek viroj;
40 el la idoj de Bago:Uti, filo de Istalkuro, kaj kun li sepdek viroj;
41 Kaj ĉi tiujn mi kolektis ĉe la rivero, nomata Teras, kie ni starigis niajn tendojn dum tri tagoj; kaj poste mi pririgardis ilin.
42 Sed kiam mi trovis tie neniun el la pastroj kaj Levidoj,
43 Tiam mi sendis al Eleazar kaj Iduel kaj Masman,
44 Kaj Alnatan kaj Mamajas kaj Joribas kaj Natan kaj Eunatan kaj Zehxarja kaj Mosolamon, eminentuloj kaj kleraj.
45 Kaj mi admonis ilin, ke ili iru al la estro Sadeo, kiu estis sur la loko de la trezorejo;
46 Kaj li ordonis al ili, ke ili parolu al Dadeus kaj al liaj fratoj kaj al la trezoristoj sur tiu loko, ke ili sendu al ni virojn, kiuj plenumos la pastron en la domo de la Eternulo.
47 Kaj per la potenca mano de nia Sinjoro oni venigis al ni lertajn virojn el la idoj de Moli, filo de Levi, filo de Izrael, Asebebion, kaj liajn filojn kaj fratojn, kiuj estis dek ok.
48 Kaj Asebia, Anus, kaj lia frato Osaja, el la idoj de Kannuneus, kaj iliaj filoj, estis dudek viroj.

49 Kaj el la servantoj de la templo, kiujn David starigis, kaj la estroj por la servado de la Levidoj, tio estis, la servantoj de la templo ducent dudek, kies katalogo estis montrita.
50 Kaj tie mi promesis faston al la junuloj antaŭ nia Sinjoro, por deziri de li bonan vojaĝon kaj por ni kaj por tiuj, kiuj estis kun ni, por niaj infanoj kaj por la brutoj;
51 Çar mi hontis peti la re ̦ajn lageojn kaj rajdistojn kaj konduton por gardi nin kontraû niaj kontraûuloj.
52 Ĉar ni diris al la reĝo, ke la potenco de la Eternulo, nia Dio, estu kun tiuj, kiuj Lin serĉas, por subteni ilin en ĉiuj manieroj.
53 Kaj denove ni petegis nian Sinjoron pri ĉi tiuj aferoj, kaj trovis lin favora al ni.
54 Tiam mi apartigis dek du el la pastroj, Esebriason kaj Asanjan, kaj kun ili dek virojn el iliaj fratoj;
55 Kaj mi pesis al ili la oron kaj la argxenton kaj la sanktajn vazojn de la domo de nia Sinjoro, kiujn donis la regxo kaj lia konsilantaro kaj la estroj kaj la tuta Izrael.
56 Kaj pesinte, mi donis al ili sescent kvindek kikarojn da argxento kaj argxentajn vazojn de cent kikaroj kaj cent kikarojn da oro;
57 Kaj dudek orajn vazojn kaj dek du kuprajn vazojn, el pura kupro, brilantaj kiel oro.
58 Kaj mi diris al ili: Vi ambaŭ estas sanktaj al la Eternulo, kaj la vazoj estas sanktaj, kaj la oro kaj la arĝento estas promeso al la Eternulo, la Eternulo de niaj patroj.
59 Viglu, kaj gardu ilin, gxis vi transdonos ilin al la cxefoj de la pastroj kaj Levidoj kaj al la cxefoj de la familioj de Izrael en Jerusalem en la cxambrojn de la domo de nia Dio.
60 Kaj la pastroj kaj la Levidoj, kiuj ricevis la argxenton kaj la oron kaj la vazojn, venigis ilin en Jerusalemon, en la templon de la Eternulo.
61 Kaj de la rivero Teras ni foriris la dek-duan tagon de la unua monato, kaj venis al Jerusalem per la potenca mano de nia Sinjoro, kiu estis kun ni; kaj de la komenco de nia vojaĝo la Eternulo liberigis nin de ĉiu malamiko, kaj tiel ni venis al Jerusalem.
62 Kaj kiam ni estis tie tri tagojn, la oron kaj arĝenton, kiujn oni pesis, estis transdonitaj en la domo de nia Sinjoro en la kvara tago al la pastro Marmot, filo de Iri.
63 Kaj kun li estis Eleazar, filo de Pinees, kaj kun ili Josabad, filo de Jesuo, kaj Moet, filo de Ŝaban, Levidoj; ĉio estis transdonita al ili laŭ nombro kaj pezo.
64 Kaj la tuta pezo de ili estis enskribita en la sama horo.
65 Kaj la elirintaj el la kaptiteco oferis oferon al la Eternulo, Dio de Izrael, dek du bovojn por la tuta Izrael, okdek dek ses virsxafoj;
66 Sesdek dek du sxafidoj, kaproj por pacofero, dek du; ĉiuj ili estas ofero al la Eternulo.
67 Kaj ili transdonis la ordonojn de la reĝo al la administrantoj de la reĝo kaj al la estroj de Celosirio kaj Fenicio; kaj ili honoris la popolon kaj la templon de Dio.
68 Kaj kiam tio okazis, la estroj venis al mi, kaj diris:
69 La nacio de Izrael, la eminentuloj, la pastroj kaj la Levidoj, ne forigis el ili la fremdan popolon de la lando, nek la malpuriĝojn de la nacianoj, ekzemple, de la Kanaanidoj, Ĥetidoj, Ferezidoj, Jebusidoj, kaj Moabidoj; Egiptoj kaj Edomidoj.
70 Ĉar ambaŭ ili kaj iliaj filoj edziniĝis kun siaj filinoj, kaj la sankta idaro estas miksita kun la fremda popolo de la lando; kaj de la komenco de ĉi tiu afero la regantoj kaj la granduloj partoprenas en ĉi tiu maljusteco.
71 Kaj kiam mi aŭdis ĉi tion, mi disŝiris miajn vestojn kaj la sanktan veston, kaj deprenis la harojn de mia kapo kaj barbo, kaj sidigis min malĝoja kaj tre peza.
72 Kaj kunvenis al mi ĉiuj, kiuj tiam ekscitiĝis pro la vorto de la Eternulo, Dio de Izrael, dum mi funebris pro la malbonago;
73 Tiam levigxinte el la fasto kun miaj vestoj kaj la sankta vesto dissxiris, kaj klinis miajn genuojn kaj etendis miajn manojn al la Eternulo,
74 Mi diris: Ho Eternulo, mi estas hontigita kaj hontigita antaux Via vizagxo;
75 Ĉar niaj pekoj multiĝas super niaj kapoj, kaj niaj nescioj atingis la ĉielon.
76 Ĉar ekde la tempo de niaj patroj ni estas kaj estas en granda peko, ĝis hodiaŭ.
77 Kaj pro niaj pekoj kaj pro niaj patroj ni kun niaj fratoj kaj niaj reĝoj kaj niaj pastroj estis transdonitaj al la reĝoj de la tero, al la glavo kaj al kaptiteco kaj al rabaĵo kun honto, ĝis la nuna tago.
78 Kaj nun en iu mezuro kompato montriĝis al ni de Vi, ho Sinjoro, por ke restu al ni radiko kaj nomo sur la loko de Via sanktejo;
79 Kaj por malkovri al ni lumon en la domo de la Eternulo, nia Dio, kaj por doni al ni nutraĵon en la tempo de nia sklaveco.
80 Jes, kiam ni estis en sklaveco, ni ne estis forlasitaj de nia Sinjoro; sed Li kompatis nin antaŭ la reĝoj de Persujo, tiel ke ili donis al ni manĝaĵon;
81 Jes, kaj honoris la templon de nia Sinjoro, kaj levis la dezertigitan Cionon, ke ili donis al ni certan restadon en Judujo kaj Jerusalem.
82 Kaj nun, ho Sinjoro, kion ni diros, havante ĉi tion? ĉar ni malobeis Viajn ordonojn, kiujn Vi donis per Viaj servantoj, la profetoj, dirante:
83 ke la lando, en kiun vi venos, por ekposedi kiel heredaĵon, estas lando malpurigita per la malpuraĵoj de la fremduloj de la lando, kaj ili plenigis ĝin per sia malpureco.
84 Tial nun ne aligu viajn filinojn al iliaj filoj, kaj iliajn filinojn ne prenu al viaj filoj.
85 Cetere vi neniam seru havi pacon kun ili, por ke vi estu fortaj kaj mangxu la bonajxon de la tero, kaj por ke vi lasu la posedajxon de la lando al viaj filoj por eterne.
86 Kaj ĉio, kio okazis, estas farita al ni pro niaj malbonaj faroj kaj grandaj pekoj; ĉar Vi, ho Eternulo, malpezigis niajn pekojn,
87 Kaj tian radikon donis al ni; sed ni returnis sin, por malobei Vian instruon kaj miksi nin kun la malpureco de la nacioj de la lando.
88 CXu vi ne povas koleri kontraux ni, por pereigi nin, gxis Vi ne lasis al ni radikon, semon, nek nomon?
89 Ho Sinjoro de Izrael, Vi estas vera; ĉar radiko restas al ni hodiaŭ.
90 Jen nun ni estas antaŭ Vi en niaj malbonagoj, ĉar ni ne povas plu stari pro ĉi tio antaŭ Vi.
91 Kaj dum Esdras en sia preĝo faris sian konfeson, plorante kaj kuŝante sur la tero antaŭ la templo, kolektiĝis al li el Jerusalem tre granda amaso da viroj kaj virinoj kaj infanoj; ĉar estis granda plorado inter la homamaso.
92 Tiam Jeĥonja, filo de Jeelus, unu el la Izraelidoj, ekkriis, kaj diris: Ho Esdra, ni pekis antaŭ Dio la Eternulo, ni edziniĝis kun fremdaj virinoj el la nacioj de la lando, kaj nun la tuta Izrael leviĝas. .
93 Ni jxuru al la Eternulo, ke ni forsendos cxiujn niajn edzinojn, kiujn ni prenis el la nacioj, kun iliaj infanoj;
94 Kiel Vi dekretis, Kaj ĉiuj, kiuj obeas la instruon de la Eternulo.
95 Leviĝu kaj ekzercu; ĉar ĉi tiu afero apartenas al vi, kaj ni estos kun vi; agu kuraĝe.
96 Tiam Esdras levigxis, kaj jxuris cxe la cxefoj de la pastroj kaj Levidoj de la tuta Izrael, ke ili faru post tiuj aferoj; kaj tiel ili jxuris.

ĈAPITRO 9

1 Tiam Esdras leviĝis de la korto de la templo, en la ĉambron de Joanan, filo de Eljasib,
2 Kaj li restis tie, kaj ne manĝis viandon nek trinkis akvon, funebrante pro la grandaj malbonagoj de la homamaso.
3 Kaj estis proklamo en la tuta Judujo kaj Jerusalem al ĉiuj, kiuj estis el la kaptiteco, ke ili estu kolektitaj en Jerusalem;
4 Kaj ĉiu, kiu ne renkontis tie en la daŭro de du aŭ tri tagoj, laŭ la ordonoj de la pliaĝuloj, la regantoj, iliaj brutoj estu kaptitaj por la templo, kaj li elpelu sin el la kaptitoj.
5 Kaj en la dauxro de tri tagoj kolektigxis cxiuj el la tribo de Jehuda kaj Benjamen en Jerusalem, en la dudeka tago de la nauxa monato.
6 Kaj la tuta homamaso sidis tremante sur la larĝa korto de la templo pro la nuna malbona vetero.
7 Tiam Esdras levigxis, kaj diris al ili: Vi malobeis la legxon edzinigxinte kun fremdaj edzinoj, kaj tiel pligrandigis la pekojn de Izrael.
8 Kaj nun, konfesante, donu gloron al la Sinjoro, la Dio de niaj patroj,
9 Kaj faru Lian volon, kaj apartigu vin de la nacioj de la lando kaj de la fremdaj virinoj.
10 Tiam ekkriis la tuta homamaso, kaj diris per lauxta vocxo:Kiel vi diris, tiel ni faros.
11 Sed ĉar la popolo estas multenombra, kaj estas malbona vetero, tiel ke ni ne povas stari ekstere, kaj ĉi tio ne estas laboro de unu aŭ du tagoj, vidante, ke nia peko en ĉi tio estas disvastigita;
12 Tial restu la estroj de la homamaso, kaj ĉiuj el niaj loĝejoj, kiuj havas fremdajn edzinojn, venu en la difinita tempo;
13 Kaj kun ili la estroj kaj jugxistoj de cxiu loko, gxis ni forigos de ni la koleron de la Eternulo pro cxi tiu afero.
14 Tiam Jonatan, filo de Azael, kaj Ĥizkija, filo de Teokanus, prenis sur ilin ĉi tiun aferon;
15 Kaj tiuj, kiuj estis el la kaptiteco, faris tiel çion tion.
16 Kaj la pastro Esdras elektis al li la ĉefojn el iliaj familioj, ĉiuj laŭnome; kaj en la unua tago de la deka monato ili kunsidis, por ekzameni la aferon.
17 Kaj ilia afero, kiu havis fremdajn edzinojn, estis finita en la unua tago de la unua monato.
18 Kaj el la pastroj, kiuj kunvenis kaj havis fremdajn edzinojn, trovigxis;
19 el la filoj de Jesuo, filo de Josdek, kaj liaj fratoj; Matelas kaj Eleazar kaj Joribus kaj Jodanus.
20 Kaj ili donis siajn manojn, por forsendi siajn edzinojn kaj oferi virsxafojn, por repacigi siajn erarojn.
21 kaj el la idoj de Emer; Ananias kaj Zabdeus kaj Eanes kaj Sameius kaj Hiereel kaj Azarjas.
22 kaj el la idoj de Fajsur; Elionas, Massias Israel kaj Natanael kaj Ocidelus kaj Talsas.
23 kaj el la Levidoj; Jozabad kaj Semis kaj Kolius, kiu estis nomata Calitas, kaj Pateus, kaj Judas kaj Jonas.
24 El la sanktaj kantistoj; Elezauro, Bakĥuro.
25 El la pordegistoj; Sallumus, kaj Tolbanes.
26 el la Izraelidoj, el la idoj de Foros; Hiermas kaj Eddias kaj Melkias kaj Maelus kaj Eleazar kaj Asibias kaj Baanias.
27 el la filoj de Ela; Matanias, Zeĥarjas, kaj Ĥierelus, kaj Ĥieremot, kaj Edias.
28 kaj el la idoj de Zamot; Eliadas, Elisimus, Othonias, Jarimot, kaj Sabatus, kaj Sardeus.
29 el la idoj de Babaj; Johano kaj Ananias kaj Josabad kaj Amateis.
30 el la filoj de Mani; Olamus, Mamuchus, Jedeus, Jasubus, Jasael, kaj Hieremot.
31 kaj el la filoj de Adi; Naathus kaj Moosias kaj Lacunus kaj Naidus kaj Mathanias kaj Sestel kaj Balnuus kaj Manaseas.
32 kaj el la filoj de Anas; Elionas kaj Aseas kaj Melkias kaj Sabbeus kaj Simon Ĥosameo.
33 kaj el la filoj de Asom; Altaneus kaj Matias kaj Baanaja kaj Elifalet kaj Manase kaj Semei.
34 kaj el la filoj de Maani; Jeremia, Momdis, Omerus, Juel, Mabdaj, Pelias, Anos, Karabasion, Enasibus, Mamnitanaimus, Eljasis, Banus, Eliali, Samis, Selemia, Natanja; kaj el la idoj de Ozora; Sesis, Esril, Azaelus, Samatus, Zambis, Josephus.
35 kaj el la filoj de Etma; Mazitias, Zabadaias, Edes, Juel, Banaias.
36 CXiuj cxi tiuj prenis fremdajn edzinojn, kaj ili forsendis ilin kun siaj infanoj.
37 Kaj la pastroj kaj Levidoj kaj la Izraelidoj logxis en Jerusalem kaj sur la kamparo en la unua tago de la sepa monato; tiel la Izraelidoj logxis en siaj logxejoj.
38 Kaj la tuta homamaso kune kunvenis en la lar̦ejon de la sankta portiko orienten;
39 Kaj ili diris al Esdras, la pastro kaj leganto, ke li alportu la instruon de Moseo, donitan de la Eternulo, Dio de Izrael.
40 Kaj la cxefpastro Esdras alportis la instruon al la tuta homamaso, de viro gxis virino, kaj al cxiuj pastroj, por auxdi la instruon en la unua tago de la sepa monato.
41 Kaj li legis sur la larĝa korto antaŭ la sankta portiko de mateno ĝis tagmezo, antaŭ viroj kaj virinoj; kaj la homamaso atentis la legxon.
42 Kaj Esdras, la pastro kaj leganto, stariĝis sur ligna katedro, kiu estis farita por tiu celo.
43 Kaj staris apud li Matatja, Sammus, Ananias, Azarja, Urija, HXizkija, Balasam, dekstre;
44 Kaj maldekstre de lia mano staris Faldaius, Misael, Melkias, Lotasub, kaj Nabarja.
45 Tiam Esdras prenis la libron de la instruo antaux la homamaso, cxar li sidis honore en la unua loko antaux cxiuj.
46 Kaj kiam li malfermis la leĝon, ili ĉiuj staris rekte. Kaj Esdras benis la Eternulon, Dion Plejaltan, Dion Cebaot, Plejpotencan.
47 Kaj la tuta popolo respondis: Amen; kaj levinte la manojn, ili falis sur la teron kaj adorklinigxis al la Eternulo.
48 Kaj Jesuo, Anus, Sarabias, Adinus, Jacubus, Sabateas, Auteas, Maianeas, kaj Calitas, Asrias, kaj Joazabdus, kaj Ananias, Biatas, la Levidoj, instruis la instruon de la Sinjoro, igante ilin kompreni.
49 Tiam Atharat ekparolis al la cxefpastro Esdras. kaj leganto, kaj al la Levidoj, kiuj instruis la homamason, al ĉiuj, dirante:
50 Ĉi tiu tago estas sankta al la Eternulo; (ĉar ili ĉiuj ploris aŭdinte la leĝon:)
51 Iru do kaj mangxu la sebon kaj trinku la dolcxajxon, kaj sendu parton al la neniom;
52 Ĉar ĉi tiu tago estas sankta al la Eternulo; kaj ne malĝoju; cxar la Eternulo vin honoros.
53 Kaj la Levidoj sciigis ĉion al la popolo, dirante: Ĉi tiu tago estas sankta al la Eternulo; ne estu malĝoja.
54 Tiam ili iris, por mangxi kaj trinki kaj gaji kaj doni parton al tiuj, kiuj havis nenion, kaj gajigi;
55 Ĉar ili komprenis la vortojn, en kiuj ili estis instruitaj, kaj por kiuj ili estis kunvenintaj.

2nd Esdras

Dua Esdras

ĈAPITRO 1

1 La dua libro de la profeto Esdras, filo de Saraja, filo de Azarja, filo de Helĥija, filo de Sadamia, filo de Sadok, filo de Aĥitob,
2 filo de Aĥija, filo de Finees, filo de Heli, filo de Amarja, filo de Azija, filo de Marimot, filo de Arna, filo de Ozja, filo de Borit, filo de Abisej , filo de Pinees, filo de Eleazar,
3 filo de Aaron, el la tribo de Levi; kiu estis kaptita en la lando de la Medoj, en la regado de Arteĥerĥeso, reĝo de la Persoj.
4 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante:
5 Iru vian vojon, kaj montru al Mia popolo iliajn malbonagojn, Kaj al siaj infanoj la malbonagojn, kiujn ili faris kontraŭ Mi; por ke ili diru al la infanoj de siaj infanoj:
6 Ĉar la pekoj de iliaj patroj plimultiĝis ĉe ili, ĉar ili forgesis Min kaj alportas oferojn al fremdaj dioj.
7 CXu Mi ne elkondukis ilin el la lando Egipta, el la domo de sklaveco? sed ili kolerigis Min Kaj malsxatis miajn konsilojn.
8 Deprenu do la harojn de via kapo, kaj jxetu sur ilin cxian malbonon, cxar ili ne obeis Mian instruon, sed gxi estas popolo malobeema.
9 GXis kiam mi toleros tiujn, al kiuj mi faris tiom da bono?
10 Multajn reĝojn Mi ekstermis pro ili; Faraonon kun liaj servantoj kaj lian tutan potencon mi venkobatis.
11 CXiujn naciojn Mi ekstermis antaux ili, kaj en la oriento Mi disjxetis la popolojn el du landoj, Tiro kaj Cidon, kaj cxiujn iliajn malamikojn Mi mortigis.
12 Diru do al ili jene: Tiele diras la Eternulo:
13 Mi kondukis vin tra la maron kaj en la komenco donis al vi grandan kaj sekuran trairejon; Mi donis al vi Moseon kiel estro, kaj Aaronon kiel pastron.
14 Mi lumigis vin en fajra kolono, kaj grandajn miraklojn Mi faris inter vi; tamen vi forgesis Min, diras la Eternulo.
15 Tiele diras la Sinjoro, la Plejpotenca: La koturnoj estis por vi kiel signo; Mi donis al vi tendojn por gardado; tamen vi murmuris tie,
16 Kaj ne triumfis en mia nomo pro la pereo de viaj malamikoj, sed gxis la nuna tago vi ankoraux murmuras.
17 Kie estas la bonfaroj, kiujn mi faris al vi? kiam vi malsatis kaj soifis en la dezerto, ĉu vi ne kriis al Mi,
18 dirante: Kial vi venigis nin en ĉi tiun dezerton, por mortigi nin? pli bone estus por ni servi al la Egiptoj, ol morti en ĉi tiu dezerto.
19 Tiam mi kompatis vian funebron kaj donis al vi manaon por mangxi; tiel vi manĝis panon de anĝeloj.
20 Kiam vi soifis, cxu Mi ne fendis la rokon, Kaj akvo elfluis al vi satigxi? pro la varmego mi kovris vin per la folioj de la arboj.
21 Mi dividis inter vi landon fruktodonan, Mi elpelis de antaŭ vi la Kanaanidojn kaj la Perecidojn kaj la Filiŝtojn; kion mi faru ankoraŭ por vi? diras la Eternulo.
22 Tiele diras la Sinjoro, la Plejpotenca: Kiam vi estis en la dezerto, en la rivero de la Amoridoj, soifante kaj blasfemante Mian nomon,
23 Ne pro viaj blasfemoj mi donis al vi fajron, sed mi jxetis arbon en la akvon kaj dolcxigis la riveron.
24 Kion mi faru al vi, ho Jakob? vi, Jehuda, ne obeis Min; al aliaj popoloj Mi turnos min, kaj al tiuj Mi donos Mian nomon, por ke ili observu Miajn leĝojn.
25 Ĉar vi min forlasis, mi ankaŭ vin forlasos; kiam vi volas, ke mi estu favorkora al vi, mi vin ne kompatos. kia gloro; kaj vidu la popolon, kiu venas de la oriento;
39 Al kiuj Mi donos por estroj Abraham, Isaak kaj Jakob, Ozeason, Amoson kaj Miĥean, Joelon, Abdiason kaj Jonason;
40 Nahxum kaj Abacuc, Sofonia, Ageus, Zehxarja, kaj Malahxi, kiu estas nomata ankaux angxelo de la Eternulo.

ĈAPITRO 2

1 Tiele diras la Eternulo: Mi elkondukis ĉi tiun popolon el la sklaveco, kaj Mi donis al ĝi Miajn ordonojn per servantoj, la profetoj; kiujn ili ne volis auxskulti, sed malestimis miajn konsilojn.
2 La patrino, kiu naskis ilin, diris al ili:Iru, infanoj; ĉar mi estas vidvino kaj forlasita.
3 Mi edukis vin kun gxojo; sed kun malgxojo kaj malgxojo mi vin perdis; cxar vi pekis antaux la Eternulo, via Dio, kaj faris tion, kio estas malbona antaux Li.
4 Sed kion mi nun faru al vi? Mi estas vidvino kaj forlasita; iru, ho miaj infanoj, kaj petu kompaton de la Eternulo.
5 Min, ho patro, mi vokas Vin kiel atestanton pri la patrino de ĉi tiuj infanoj, kiuj ne observis mian interligon;
6 Por ke Vi ruinigu ilin kaj ilian patrinon en rabadon, por ke ne estu el ili idaro.
7 Ili disjxetigxu inter la nacioj, iliaj nomoj estu ekstermitaj de la tero; cxar ili malsxatis Mian interligon.
8 Ve al vi, Asur, vi, kiu kasxas en vi maljustulojn! Ho malvirtuloj, memoru, kion mi faris al Sodom kaj Gomora;
9 kies tero kusxas en terpecoj da pecxo kaj amasoj da cindro; tiel ankaux Mi faros al tiuj, kiuj Min ne auxskultas, diras la Sinjoro, la Plejpotenca.
10 Tiele diras la Eternulo al Esdras: Diru al Mia popolo, ke Mi donos al ili la regnon de Jerusalem, kiun Mi donus al Izrael.
11 Ankaux ilian gloron Mi prenos al Mi, kaj al cxi tiuj Mi donos la eternajn tabernaklojn, kiujn Mi pretigis por ili.
12 Ili havos la arbon de vivo kiel agrablan odorajxon; ili nek laboros nek lacigxos.
13 Iru, kaj vi ricevos; preĝu al vi dum kelkaj tagoj, por ke ili estu mallongigitaj; la regno jam estas preta por vi; viglu.
14 Prenu la cxielon kaj la teron kiel ateston; cxar Mi disrompis la malbonon kaj kreis la bonon; cxar Mi vivas, diras la Eternulo.
15 Patrino, ĉirkaŭprenu viajn infanojn, kaj eduki ilin kun ĝojo, firmigu iliajn piedojn kiel kolono; ĉar Mi elektis vin, diras la Sinjoro.
16 Kaj la mortintojn Mi relevos el iliaj lokoj, kaj Mi elirigos ilin el la tomboj; cxar Mi konas Mian nomon en Izrael.

17 Ne timu, ho patrino de la infanoj, cxar Mi elektis vin, diras la Eternulo.
18 Por via helpo Mi sendos miajn servantojn Esay kaj Jeremy, laux kies konsilo mi sanktigis kaj pretigis por vi dek du arbojn sxargxitajn per diversaj fruktoj;
19 Kaj tiom da fontoj, fluantaj per lakto kaj mielo, kaj sep potencaj montoj, sur kiuj kreskas rozoj kaj lilioj, per kiuj Mi plenigos viajn infanojn per gxojo.
20 Faru juste al vidvino, juĝu por orfo, donu al malriĉulo, defendu orfon, vestu nudan;
21 Sanigu malfortulojn kaj malfortulojn, ne ridu lamulon por moki, defendu kriplulon, kaj blindulon venu en la okulojn de mia klareco.
22 Gardu maljunulojn kaj junulojn inter viaj muroj.
23 Kie ajn vi trovos mortintojn, prenu ilin kaj enterigu ilin, kaj mi donos al vi la unuan lokon en mia relevigxo.
24 Restu, ho mia popolo, kaj ripozu, ĉar ankoraŭ venas via trankvileco.
25 Nutru viajn infanojn, ho bona nutristino; starigu iliajn piedojn.
26 La servantoj, kiujn Mi donis al vi, neniu el ili pereos; ĉar mi postulos ilin el inter vi.
27 Ne lacigxu; cxar kiam venos la tago de mizero kaj malgxojo, aliaj ploros kaj malgxojos, sed vi estos gaja kaj abunde.
28 La nacioj vin envios, sed ili nenion povos fari kontraux vi, diras la Eternulo.
29 Miaj manoj kovros vin, Por ke viaj infanoj ne vidu Gehenon.
30 GXoju, ho patrino, kun viaj infanoj; cxar Mi vin savos, diras la Eternulo.
31 Memoru viajn infanojn, kiuj dormas, cxar Mi elkondukos ilin el la randoj de la tero, kaj Mi kompatos ilin; cxar Mi estas kompatema, diras la Sinjoro, la Eternulo.
32 Brakumu viajn infanojn, gxis mi venos kaj kompatos ilin; cxar miaj putoj trafluas, kaj mia graco ne mankos.
33 Mi Esdras ricevis ordonon de la Eternulo sur la monto Oreb, ke mi iru al Izrael; sed kiam mi venis al ili, ili malsxatis min kaj malsxatis la ordonon de la Eternulo.
34 Kaj tial mi diras al vi: Ho nacioj, kiuj aŭdas kaj komprenas, serĉu vian Paŝtiston, li donos al vi eternan ripozon; cxar proksima estas Li, kiu venos en la fino de la mondo.
35 Estu preta al la rekompenco de la regno, ĉar la eterna lumo brilos sur vin por ĉiam.
36 Forkuru de la ombro de ĉi tiu mondo, akceptu la ĝojon de Via gloro: Mi malkaŝe atestas mian Savanton.
37 Ho ricevu la donacon, kiu estas donita al vi, kaj estu gaja, dankante Tiun, kiu vin kondukis al la ĉiela regno.
38 Leviĝu kaj staru, jen la nombro de la sigelitoj en la festo de la Eternulo;
39 kiuj foriris de la ombro de la mondo,
26 Kiam ajn vi vokos Min, Mi vin ne auxskultos; cxar vi malpurigis viajn manojn per sango, kaj viaj piedoj estas rapidaj por mortigi.
27 Vi ne kvazaŭ Min forlasis, sed vi mem, diras la Eternulo.
28 Tiele diras la Sinjoro, la Plejpotenca: Ĉu Mi ne preĝis vin kiel patro siajn filojn, kiel patrino ŝiajn filinojn, kaj nutristinon ŝiajn infanetojn?
29 ke vi estu Mia popolo, kaj Mi estu via Dio; ke vi estus miaj infanoj, kaj mi estu via patro?
30 Mi kunvenigis vin, kiel kokino kolektas siajn kokinojn sub siaj flugiloj; sed nun, kion mi faru al vi? Mi forpelos vin de mia vizaĝo.
31 Kiam vi ofer'os al Mi, Mi deturn'os Mi'a'n vizaĝ'o'n de vi; ĉar vi'a'j'n solen'o'j'n, vi'a'j'n monat'o'j'n kaj vi'a'n cirkumcid'o'j'n mi for'las'is.
32 Mi sendis al vi Miajn servantojn, la profetojn, kiujn vi prenis kaj mortigis kaj disŝiris iliajn korpojn, kies sangon Mi postulos de viaj manoj, diras la Eternulo.
33 Tiele diras la Sinjoro, la Plejpotenca: Via domo estas dezerta; Mi elpelos vin kiel vento pajlos. kaj ricevis glorajn vestojn de la Sinjoro.
40 Prikalkulu vin, ho Cion, kaj ensxlosu tiujn, kiuj estas blanke vestitaj, kiuj plenumis la instruon de la Eternulo.
41 La nombro de viaj filoj, al kiuj vi sopiris, estas plenumita; petu la potencon de la Eternulo, ke via popolo, kiu estas vokita de la komenco, estu sanktigita.
42 Mi Esdras vidis sur la monto Cion grandan popolon, kiun mi ne povis kalkuli, kaj ili ĉiuj laŭdis la Eternulon per kantoj.
43 Kaj meze de ili estis junulo de alta staturo, pli alta ol ĉiuj ceteraj, kaj sur ĉiun el iliaj kapoj li starigis kronojn, kaj estis pli altigita; pri kiu mi ege miris.
44 Kaj mi demandis la anĝelon, kaj diris: Sinjoro, kio estas ĉi tiuj?
45 Li respondis kaj diris al mi: Ĉi tiuj estas tiuj, kiuj demetis la mortan veston kaj surmetis la senmortan, kaj konfesis la nomon de Dio; nun ili estas kronitaj kaj ricevas palmojn.
46 Tiam mi diris al la angxelo:Kiu junulo estas, kiu kronas ilin kaj donas al ili palmojn en iliaj manoj?
47 Kaj li respondis kaj diris al mi: Ĝi estas la Filo de Dio, kiun ili konfesis en la mondo. Tiam mi komencis tre laŭdi tiujn, kiuj tiel rigide staris por la nomo de la Eternulo.
48 Tiam la angxelo diris al mi:Iru, kaj diru al mia popolo, kiajn aferojn kaj kiom grandajn miraklojn de la Eternulo, via Dio, vi vidis.

ĈAPITRO 3

1 En la trideka jaro post la ruiniĝo de la urbo mi estis en Babel, kaj mi kuŝis maltrankvila sur mia lito, kaj miaj pensoj venis sur mian koron;
2 Ĉar Mi vidis la dezerton de Cion kaj la riĉecon de la loĝantoj en Babel.
3 Kaj mia spirito forte emociiĝis, tiel ke mi komencis paroli vortojn plenajn de timo al la Plejaltulo, kaj mi diris:
4 Ho Sinjoro, kiu regas, Vi parolis en la komenco, kiam Vi plantis la teron, kaj tion Vi sola, kaj ordonis al la popolo;

5 Kaj senanime donis korpon al Adam, kiu estis la faritaĵo de Viaj manoj, kaj enspiris al li spiron de vivo, kaj li viviĝis antaŭ Vi.

6 Kaj Vi kondukas lin en la paradizon, kiun via dekstra mano plantis, antaû ol iam la tero venos.

7 Kaj al li Vi ordonis ami Vian vojon; kiun Li malobeis, kaj tuj Vi starigis morton en li kaj en liaj generacioj, el kiuj venis popoloj, triboj, popoloj, kaj gentoj, sennombraj.

8 Kaj cxiu popolo iradis laux sia volo kaj faris miraklojn antaux Vi kaj malsxatis Viajn ordonojn.

9 Kaj denove post iom da tempo Vi venigis la diluvon sur tiujn, kiuj logxis en la mondo, kaj detruis ilin.

10 Kaj okazis en ĉiu el ili, ke kiel morto estis por Adam, tiel estis la diluvo por ĉi tiuj.

11 Tamen unu el ili vi forlasis, nome Noa kun sia domo, el kiu venis cxiuj virtuloj.

12 Kaj okazis, ke kiam la loĝantaj sur la tero komencis multiĝi kaj havigis al ili multajn infanojn kaj fariĝis granda popolo, ili denove komencis esti pli malpiaj ol la unuaj.

13 Kaj kiam ili tiel malbone vivis antaû Vi, Vi elektis al vi viron el inter ili, kies nomo estis Abraham.

14 Lin vi amis, kaj nur al li Vi montris Vian volon;

15 Kaj li faris eternan interligon kun li, promesante al li, ke vi neniam forlasos lian idaron.

16 Kaj al li Vi donis Isaakon, kaj al Isaak vi donis ankaux Jakobon kaj Esavon. Kaj Jakobon vi elektis lin al vi, kaj Vi faris per Esav; kaj Jakob farigxis granda homamaso.

17 Kaj kiam Vi elkondukis lian idaron el Egiptujo, Vi kondukis ilin sur la monton Sinaj.

18 Kaj klininte la cxielon, Vi starigis la teron, Vi movis la tutan mondon, Vi tremigis la abismojn kaj maltrankviligis la homojn de tiu cxi epoko.

19 Kaj via gloro trapasis kvar pordegojn, de fajro, de tertremo, kaj de vento, kaj de malvarmo; por ke Vi donu la instruon al la idaro de Jakob kaj zorgemon al la generacio de Izrael.

20 Kaj tamen Vi ne forprenis de ili malbonan koron, por ke Via instruo donu frukton en ili.

21 Ĉar la unua Adam, portanta malbonan koron, krimis kaj estis venkita; kaj tiel estu ĉiuj, kiuj estas naskitaj de li.

22 Tiel malforteco farigxis konstanta; kaj la leĝo (ankaŭ) en la koro de la popolo kun la malboneco de la radiko; tiel ke la bono foriris, kaj la malbono restis ankoraŭ.

23 Kaj pasis la tempoj, kaj la jaroj finiĝis; tiam vi starigis al vi sklavon, nomatan David;

24 al kiu Vi ordonis konstrui urbon al Via nomo kaj alporti al Vi incensojn kaj farunoferojn en gxi.

25 Kiam tio okazis dum multaj jaroj, tiam la loĝantaj en la urbo vin forlasis;

26 Kaj en ĉio faris, kiel faris Adam kaj ĉiuj liaj generacioj, ĉar ili ankaŭ havis malbonan koron;

27 Kaj vi transdonis vian urbon en la manojn de viaj malamikoj.

28 Çu do pli bonaj estas iliaj faroj, kiuj lo as en Babel, por ke ili do regu Cionon?

29 Ĉar kiam mi venis tien, kaj vidis sennombrajn malvirtojn, tiam mia animo vidis multajn malbonfarantojn en ĉi tiu trideka jaro.

34 Kaj viaj filoj ne estos fruktodonaj; cxar ili malsxatis Mian ordonon kaj faris tion, kio estas malbona antaux Mi.

35 Viajn domojn Mi donos al popolo, kiu venos; kiu ankoraux ne auxdinte pri mi, kredos al mi; al kiuj Mi ne faris signojn, tamen ili faros tion, kion Mi ordonis al ili.

36 Profetojn ili ne vidis; tamen ili rememorigos siajn pekojn kaj rekonos ilin.

37 Mi atestas pri la graco de la estonta popolo, kies infanoj gxojas en gxojo; kaj kvankam ili ne vidis min per korpaj okuloj, tamen en spirito ili kredas tion, kion mi diras.

38 Kaj nun, frato, jen orelon, tiel ke mia koro mankis al mi.

30 Ĉar mi vidis, kiel Vi lasas ilin peki, kaj indulgis malvirtulojn, kaj ekstermis Vian popolon kaj konservis Viajn malamikojn, kaj ne montris ĝin.

31 Mi ne memoras, kiel oni povas forlasi ĉi tiun vojon: Ĉu ili do estas el Babel pli bonaj ol la Cionanoj?

32 Aŭ ĉu ekzistas alia popolo, kiu vin konas, krom Izrael? aux kia generacio tiel kredis al Viaj interligoj kiel Jakob?

33 Kaj tamen ilia rekompenco ne aperas, kaj ilia laboro ne havas frukton; ĉar mi iras tien kaj tien tra la nacioj, kaj mi vidas, ke ili fluas en riĉeco kaj ne pensas pri Viaj ordonoj.

34 Vi do pezu nun sur la pesilo nian malbonecon, kaj ankaŭ iliajn, kiuj loĝas en la mondo; kaj via nomo ne troviĝos krom en Izrael.

35 Aux kiam la logxantoj sur la tero ne pekis antaux Vi? aux kiu popolo tiel observis Viajn ordonojn?

36 Vi trovos, ke la nomo de Izrael observis Viajn ordonojn; sed ne la paganoj.

ĈAPITRO 4

1 Kaj respondis al mi la anĝelo, kiu estis sendita al mi, kies nomo estis Uriel,

2 Kaj li diris: Via koro malproksimigxis en cxi tiu mondo, kaj cxu vi pensas kompreni la vojon de la Plejaltulo?

3 Tiam mi diris: Jes, mia sinjoro. Kaj li respondis al mi kaj diris:Mi estas sendita, por montri al vi tri vojojn kaj prezenti antaŭ vi tri bildojn;

4 Pri kio vi povas rakonti al mi unu, mi montros al vi ankaux la vojon, kiun vi deziras vidi, kaj mi montros al vi, de kie venas la malbona koro.

5 Kaj mi diris: Diru, mia sinjoro. Tiam li diris al mi:Iru, pezu min la pezon de la fajro, aŭ mezuru al mi la blovon de la vento, aŭ revoku min la pasintan tagon.

6 Tiam mi respondis kaj diris: Kiu homo povas fari tion, ke vi petu de mi tiajn aferojn?

7 Kaj li diris al mi: Se mi demandus vin, kiom grandaj estas la loĝejoj meze de la maro, aŭ kiom da fontoj estas en la komenco de la profundo, aŭ kiom da fontoj estas super la firmamento, aŭ kiuj estas la elfluoj de paradizo:

8 Eble vi dirus al mi: Mi neniam malsupreniris en la abismon, nek ankoraû en Gehenon, kaj mi neniam supreniris en la çielon.

9 Tamen nun mi demandis vin nur pri la fajro kaj vento, kaj pri la tago, tra kiu vi trapasis, kaj pri aferoj, de kiuj vi ne povas esti apartigita, kaj tamen vi ne povas respondi al mi pri ili.

10 Kaj li diris al mi:CXu vi ne povas scii viajn aferojn kaj tiajn, kiuj kreskis cxe vi;

11 Kiel do via vazo povu kompreni la vojon de la Plejaltulo, kaj, la mondo nun ekstere koruptita, por kompreni la putrecon evidentan en miaj okuloj?

12 Tiam mi diris al li: Pli bone estus, ke ni tute ne ekzistus, ol ke ni vivu kviete en malpieco kaj suferu, kaj ne scii kial.

13 Li respondis al mi kaj diris: Mi iris en arbaron en ebenaĵon, kaj la arboj konsiliĝis;

14 Kaj li diris: Venu, ni iru kaj militu kontraux la maro, por ke gxi foriru antaux ni kaj por ke ni faru al ni pli da arbaro.

15 Ankaŭ la inundoj de la maro same konsiliĝis, kaj diris: Venu, ni iru kaj submetu la arbarojn de la ebenaĵo, por ke ankaŭ tie ni faru al ni alian landon.

16 Vana estis la penso pri la ligno, ĉar venis fajro kaj ĝin konsumis.

17 La penso pri la inundoj de la maro same malaperis, ĉar la sablo stariĝis kaj haltigis ilin.

18 Se vi nun juĝus inter ĉi tiuj du, kiun vi komencus pravigi? aux kiun vi kondamnus?

19 Mi respondis kaj diris: Vere estas malsagxa penso, ke ili ambaux elpensis, cxar la tero estas donita al la arbaro, kaj la maro havas sian lokon, por porti siajn fluojn.

20 Tiam li respondis al mi, kaj diris: Vi donis justan jugxon, sed kial vi ne jugxas ankaux vin?

21 Ĉar kiel la tero estas donita al la arbaro kaj la maro al liaj inundoj, tiel same la loĝantoj sur la tero povas kompreni nenion krom tio, kio estas sur la tero; kiuj estas super la alteco de la cxielo.

22 Tiam mi respondis kaj diris: Mi petas, ho Eternulo, lasu min havi komprenon;

23 Ĉar ne estis mia menso esti scivolema pri la altaĵoj, sed pri tiaj, kiuj preterpasas ni ĉiutage, nome pro kio Izrael estas forlasita kiel malhonoron al la nacioj, kaj pro kio la popolo, kiun Vi amis, estas donita. al malpiaj nacioj, kaj kial la leĝo de niaj prapatroj estas nuligita, kaj la skribitaj interligoj estas vana,

24 Kaj ni forpasas el la mondo kiel akridoj, kaj nia vivo estas miro kaj timo, kaj ni ne estas indaj akiri kompaton.

25 Kion do li faros al sia nomo, per kiu ni estas vokataj? pri ĉi tiuj aferoj mi demandis.

26 Tiam li respondis al mi, kaj diris: Ju pli vi sercxas, des pli vi miros; ĉar la mondo rapidas forpasi,

27 Kaj ne povas kompreni la aferojn, kiuj estas promesitaj al la justuloj en la estonta tempo; ĉar ĉi tiu mondo estas plena de maljusteco kaj malfortaĵoj.

28 Sed koncerne la thi pri kio vi demandas al mi, mi diros al vi; cxar la malbono estas semata, sed gxia pereo ankoraux ne venis.

29 Se do tio, kio estas semita, ne estas renversita, kaj se la loko, kie estas semata la malbono, ne forpasas, tiam ne povas veni la semata bono.

30 Ĉar la greno de malbona semo estas semita en la koro de Adam de la komenco, kaj kiom da malpieco ĝi alportis ĝis la nuna tempo? kaj kiom ĝi donos ankoraŭ ĝis venos la tempo de draŝado?

31 Pripensu nun per vi mem, kiel grandan frukton de malpieco naskis la greno de malbona semo.

32 Kaj kiam estos dehakitaj la sennombraj spikoj, kiom grandan plankon ili plenigos?

33 Tiam mi respondis kaj diris: Kiel kaj kiam tio okazos? kial niaj jaroj estas malmultaj kaj malbonaj?

34 Kaj li respondis al mi, dirante: Ne rapidu super la Plejaltulo; ĉar vane via rapido estas super li, ĉar vi multe superis.

35 CXu ne ankaux la animoj de la virtuloj demandis pri cxi tio en siaj cxambroj, dirante:GXis kiam mi tiel esperos? kiam venos la frukto de la etaĝo de nia rekompenco?

36 Kaj al tio respondis al ili la arkianxelo Uriel, kaj diris: Eç kiam la nombro de la semoj pleni os en vi, çar li pesis la mondon per pesilo.

37 Laû mezuro Li mezuris la tempon; kaj laux nombro li kalkulis la tempojn; kaj li ne movas nek movas ilin, gxis la dirita mezuro plenumigxos.

38 Tiam mi respondis kaj diris: Ho Sinjoro, kiu regas, eĉ ni ĉiuj estas plenaj de malpieco.

39 Kaj eble pro ni la etagxoj de la virtuloj ne plenigxos pro la pekoj de la logxantoj sur la tero.

40 Kaj li respondis al mi, kaj diris: Iru al gravedulino, kaj demandu de ÿi, kiam ÿi finos la naû monatojn, cxu ÿia utero povas plu konservi la naskon en ÿi.

41 Tiam mi diris: Ne, Sinjoro, tion ŝi ne povas. Kaj li diris al mi:En la tombo la cxambroj de la animoj estas kiel la ventro de virino;

42 Ĉar kiel naskanta virino rapidas eviti la bezonon de naskodoloro, tiel ankaŭ ĉi tiuj lokoj rapidas savi tion, kio estas al ili komisiita.

43 De la komenco, jen tion, kion vi volas vidi, tio estos montrita al vi.

44 Tiam mi respondis kaj diris: Se mi akiris Vian favoron, kaj se estos eble, kaj se mi do estos konvena,

45 Montru do al mi, cxu estas pli venota ol pasinteco, aux pli pasinta ol estonto.

46 Kio estas pasinta, mi scias, sed kio venos, mi ne scias.

47 Kaj li diris al mi: Stariĝu dekstre, kaj mi klarigos al vi la bildon.

48 Kaj mi staris, kaj vidis, ke jen varma brulanta forno preterpasas antaux mi; kaj kiam la flamo forpasis, mi rigardis, kaj jen la fumo haltis.

49 Post tio pasis anta mi akva nubo kaj faligis multe da pluvo kun ventego; kaj kiam la ŝtorma pluvo pasis, la gutoj restis senmovaj.

50 Tiam li diris al mi: Pripensu kun vi; kiel la pluvo estas pli granda ol la gutoj, kaj kiel la fajro estas pli granda ol la fumo; sed la gutoj kaj la fumo restas malantaŭe;

51 Tiam mi pregxis, kaj diris:CXu vi povas vivi, gxis tiu tempo? aux kio okazos en tiuj tagoj?

52 Li respondis al mi kaj diris: Pri la signoj, pri kiuj vi demandas al mi, mi povas rakonti al vi parte; sed pri via vivo, mi ne estas sendita, por montri al vi; ĉar mi ne scias ĝin.

ĈAPITRO 5

1 Tamen, kiam venos la signoj, jen venos tagoj, kiam la loĝantoj sur la tero estos prenitaj en granda nombro, kaj la vojo de la vero estos kaŝita, kaj la lando estos senfrukta de fido.
2 Sed la maljusteco plimultiĝos super tio, kion vi nun vidas, aŭ kion vi aŭdis antaŭ longe.
3 Kaj la landon, kiun vi nun vidas, ke vi havas radikon, vi vidos subite dezerta.
4 Sed se la Plejaltulo donos al vi vivi, vi vidos post la tria trumpeto, ke la suno subite denove brilos en la nokto kaj la luno trifoje en la tago;
5 Kaj sango elfluos el ligno, kaj la sxtono auxdigos sian vocxon, kaj la popolo maltrankviligxos;
6 Kaj regos ecx tiuj, kiujn ili ne atendas, kiuj logxas sur la tero, kaj la birdoj kune forflugos;
7 Kaj la Sodomisma maro eljxetos fisxojn kaj bruos en la nokto, kiun multaj ne konis; sed cxiuj auxdos gxian vocxon.
8 Ankaŭ estos konfuzo en multaj lokoj, kaj la fajro denove estingiĝos, kaj la sovaĝaj bestoj ŝanĝiĝos sian lokon, kaj menstruintaj virinoj naskos monstrojn;
9 Kaj en la dolcxajxo trovigxos sala akvo, kaj cxiuj amikoj pereigos unu la alian; tiam la saĝeco kaŝos sin, kaj la prudento sin retiros en sian kaŝejon,
10 Kaj estos sercxataj de multaj, sed tamen ne trovigxos; tiam multigxos maljusteco kaj nekontenteco sur la tero.
11 Kaj unu lando demandos alian, kaj diros: CXu justeco igas homon justa for? per vi? Kaj oni diros:Ne.
12 En tiu tempo la homoj esperos, sed nenio akiras; ili laboros, sed iliaj vojoj ne sukcesos.
13 Por montri al vi tiajn signojn, mi restas; kaj se vi denove preĝos kaj ploros kiel nun, kaj fastos eĉ tagojn, vi aŭdos ankoraŭ pli grandajn aferojn.
14 Tiam mi vekiĝis, kaj trema timo trairis mian tutan korpon, kaj mia menso maltrankviliĝis, tiel ke ĝi svenis.
15 Kaj la angxelo, kiu venis, por paroli kun mi, tenis min kaj konsolis min kaj starigis min sur miaj piedoj.
16 Kaj en la dua nokto venis al mi Salatiel, la estro de la popolo, kaj diris: Kie vi estis? kaj kial via mieno estas tiel peza?
17 Ĉu vi ne scias, ke Izrael estas komisiita al vi en la lando de ilia kaptiteco?
18 Levigxu do, kaj mangxu panon, kaj ne forlasu nin, kiel pasxtiston, kiu lasas sian sxafaron en la manoj de kruelaj lupoj.
19 Tiam mi diris al li:Foriru de mi, kaj ne alproksimigxu al mi. Kaj li auxdis tion, kion mi diris, kaj foriris de mi.
20 Kaj mi fastis dum sep tagoj, funebrante kaj plorante, kiel ordonis al mi la angxelo Uriel.
21 Kaj post sep tagoj tiel estis, ke la pensoj de mia koro denove estis por mi tre malgajaj;
22 Kaj mia animo reakiris la spiriton de prudento, kaj mi denove komencis paroli kun la Plejaltulo,
23 Kaj li diris: Ho Sinjoro, kiu regas, el ĉiu ligno de la tero kaj el ĉiuj ĝiaj arboj, Vi elektis al Vi unu solan vinberbranĉon;
24 Kaj el ĉiuj landoj de la tuta mondo Vi elektis al vi unu kavon, kaj el ĉiuj ĝiaj floroj unu lilio;
25 Kaj el ĉiuj profundoj de la maro vi plenigis al vi unu riveron, kaj el ĉiuj konstruitaj urboj vi sanktigis Cionon al vi;
26 Kaj el ĉiuj kreitaj birdoj vi nomis al vi unu kolombon, kaj el ĉiuj kreitaj brutoj vi havigis al vi unu ŝafon;
27 Kaj inter la tuta amaso da popoloj Vi akiris al vi unu popolon; kaj al ĉi tiu popolo, kiun Vi amis, Vi donis leĝon aprobitan de ĉiuj.
28 Kaj nun, ho Eternulo, kial Vi transdonis ĉi tiun popolon al multaj? kaj sur unu radiko vi preparis aliajn, kaj kial vi disigis vian solan popolon inter multaj?
29 Kaj tiuj, kiuj malobeis Viajn promesojn kaj ne kredis al Viaj interligoj, ilin dispremis.
30 Se vi tiom malamis Vian popolon, Vi tamen devus puni ilin per viaj propraj manoj.
31 Kaj kiam mi parolis tiujn vortojn, la angxelo, kiu venis al mi en la antauxa nokto, estis sendita al mi;
32 Kaj li diris al mi: Aŭskultu min, kaj mi instruos vin; aŭskultu tion, kion mi diras, kaj mi diros al vi pliajn.
33 Kaj mi diris: Parolu, mia Sinjoro. Tiam li diris al mi:Vi estas tre maltrankvila en la menso pro Izrael; ĉu vi amas tiun popolon pli bona ol tiu, kiu ilin kreis?
34 Kaj mi diris: Ne, Sinjoro; sed tre malĝoje mi parolis; ĉar miaj internaĵoj doloras min ĉiuhore, dum mi klopodas por kompreni la vojon de la Plejaltulo kaj serĉi parton de Lia juĝo.
35 Kaj li diris al mi: Vi ne povas. Kaj mi diris: Kial, Sinjoro? kie mi tiam naskiĝis? aŭ kial la ventro de mia patrino tiam ne estis mia tombo, por ke mi ne vidu la laborojn de Jakob kaj la lacigan laboron de la ŝnuro de Izrael?
36 Kaj li diris al mi: Prikalkulu al mi la aĵojn, kiuj ankoraŭ ne venis, kolektu al mi la skoriojn, kiuj estas disĵetitaj, reverdigu al mi la velkintajn florojn;
37 Malfermu al mi la fermitajn lokojn, kaj elirigu al mi la ventojn, kiuj en ili estas sxlositaj, montru al mi vocxon; kaj tiam mi rakontos al vi tion, kion vi penas scii.
38 Kaj mi diris: Ho Sinjoro, kiu regas, kiu povas scii ĉi tion, krom tiu, kiu ne loĝas kun homoj?
39 Mi estas malsaĝa; kiel do mi parolos pri ĉi tiuj aferoj, pri kiuj vi min demandas?
40 Tiam li diris al mi: Kiel vi ne povas fari ion el tiuj aferoj, pri kiuj mi parolis, tiel vi ne povas ekscii mian juon, nek fine la amon, kiun mi promesis al mia popolo.
41 Kaj mi diris: Jen, ho Eternulo, Vi estas tamen proksima al tiuj, kiuj estas rezervitaj ĝis la fino; kaj kion faros tiuj,

kiuj estis antaŭ mi, aŭ ni, kiuj estas nun, aŭ tiuj, kiuj venos post ni?

42 Kaj li diris al mi: Mi komparos mian jugxon kun ringo; kiel ne estas malrapideco de la lasta, tiel ne estas rapideco de la unua.

43 Kaj mi respondis kaj diris:CXu vi ne povus fari tiujn, kiuj estas faritaj kaj nun, kaj la estontaj; por ke vi montru Vian juĝon des pli frue?

44 Tiam li respondis al mi, kaj diris: La kreitaĵo ne povas rapidi super la kreinto; nek la mondo tuj teni tiujn, kiuj estos kreitaj en ili.

45 Kaj mi diris: Kiel Vi diris al Via servanto, ke Vi, kiu donas la vivon al ĉiuj, tuj donis vivon al la kreitaĵo, kiun Vi kreis, kaj la kreitaĵo ĝin naskis; tiel ankaŭ nun ĝi povus porti tiujn, kiuj nun ĉeestu tuj.

46 Kaj li diris al mi: Demandu la uteron de virino, kaj diru al ŷi: Se vi naskas infanojn, kial vi faras ne kune, sed unu post la alia? pregxu do sxi, ke sxi nasku dek infanojn n tuj.

47 Kaj mi diris: Ŝi ne povas;

48 Tiam li diris al mi: Tiel mi donis la uteron de la tero al tiuj, kiuj estos sur i semitaj en ilia tempo.

49 Ĉar kiel juna infano ne povas naski la aferojn, kiuj apartenas al maljunuloj, tiel ankaŭ mi disponis la mondon, kiun Mi kreis.

50 Kaj mi demandis, kaj diris: Ĉar vi nun donis al mi la vojon, mi parolos antaŭ vi; ĉar nia patrino, pri kiu vi diris al mi, ke ŝi estas juna, jam alproksimiĝas al aĝo.

51 Li respondis al mi, kaj diris: Demandu virinon, kiu naskas, kaj sxi diros al vi.

52 Diru al sxi:Kial tiuj, kiujn Vi nun naskis, estas similaj al la antauxaj, sed malpli grandaj?

53 Kaj ŷi respondos al vi: La naskitaj en la forto de juneco estas unumode, kaj la naskitaj en la maljuneco, kiam la ventro malforti as, estas alie.

54 Rigardu do ankaux vi, ke vi estas malpli grandaj ol tiuj, kiuj estis antaux vi.

55 Kaj tiaj estas tiuj, kiuj venas post vi, malpli ol vi, kiel la kreitaĵoj, kiuj nun komencas maljuniĝi kaj preterpasis la forton de juneco.

56 Tiam mi diris:Sinjoro, mi petas, se mi akiris Vian favoron, montru al Via sklavo, per kiu Vi vizitas Vian kreitaîon.

ĈAPITRO 6

1 Kaj li diris al mi: En la komenco, kiam la tero estis kreita, antaux ol staris la limoj de la mondo, aux iam blovis la ventoj,

2 Antaŭ ol ĝi tondris kaj eklumiĝis, aŭ iam la fundamentoj de la paradizo estis starigitaj,

3 Antaŭ ol la belaj floroj estis viditaj, aŭ iam la moveblaj potencoj estis establitaj, antaŭ ol la sennombra amaso da anĝeloj kolektiĝis,

4 Aŭ iam altiĝis la altaĵoj de la aero, antaŭ ol oni nomis la mezurojn de la firmamento, aŭ iam la kamentuboj en Cion estis varmegaj;

5 Kaj antaŭ ol la nunaj jaroj estis serĉataj, aŭ iam la elpensaĵoj de tiuj, kiuj nun pekis, estis ŝanĝitaj, antaŭ ol ili estis sigelitaj, kiuj kolektis fidon por trezoro;

6 Tiam mi pripensis ĉi tion, kaj ili ĉiuj fariĝis per mi sole, kaj per neniu alia;

7 Tiam mi respondis kaj diris: Kio estos la disiĝo de la tempoj? aŭ kiam estos la fino de la unua kaj la komenco de la sekva?

8 Kaj li diris al mi: De Abraham gxis Isaak, kiam Jakob kaj Esav naskigxis de li, la mano de Jakob tenis unue la kalkanon de Esav.

9 Ĉar Esav estas la fino de la mondo, kaj Jakob estas la komenco de la sekvantaro.

10 La mano de homo estas inter la kalkano kaj la mano; alian demandon, Esdras, ne demandu.

11 Tiam mi respondis kaj diris: Ho Sinjoro, kiu regas, se mi akiris Vian favoron,

12 Mi petas vin, montru al via servanto la finon de viaj signoj, pri kiuj vi montris al mi parton en la lasta nokto.

13 Kaj li respondis kaj diris al mi: Stariĝu sur viaj piedoj, kaj aŭdu fortan sonantan voĉon.

14 Kaj estos kvazaû granda movi o; sed la loko, kie vi staras, ne sxanceligxos.

15 Kaj kiam gxi parolas, ne timu; cxar la vorto estas de la fino, kaj la fundamento de la tero estas komprenata.

16 Kaj kial? ĉar la parolo de ĉi tiuj aferoj tremas kaj skuiĝas; ĉar ĝi scias, ke la fino de ĉi tiuj aferoj devas esti ŝanĝita.

17 Kaj okazis, ke tion aûdinte, mi stari is sur miaj piedoj, kaj aŭskultis, kaj jen estas voço, kiu parolis, kaj ia sono estis kiel bruo de multaj akvoj.

18 Kaj ĝi diris: Jen venos tagoj, kiam Mi komencos alproksimiĝi kaj viziti la loĝantojn sur la tero;

19 Kaj komencos esplori ilin, kiuj estas tiuj, kiuj maljuste vundis per sia maljusteco, kaj kiam plenumiĝos la aflikto de Cion;

20 Kaj kiam finiĝos la mondo, kiu komencos malaperi, tiam Mi montros ĉi tiujn signojn: la libroj estos malfermitaj antaŭ la firmaĵo, kaj ili vidos ĉiujn kune;

21 Kaj la jaraĝaj infanoj parolos per siaj voĉoj, la gravedulinoj naskos maltempajn infanojn en la aĝoj de tri aŭ kvar monatoj, kaj ili vivos kaj releviĝos.

22 Kaj subite la semitaj lokoj aperos nesemaj, la plenaj provizejoj subite troviĝos malplenaj;

23 Kaj la trumpeto auxdonos, kiun auxdos cxiu, ili subite ektimos.

24 En tiu tempo amikoj batalos unu kontraux alia kiel malamikoj, kaj la tero ektimos kun siaj logxantoj, la fontoj de la fontoj haltos, kaj post tri horoj ili ne kuras.

25 Kiu restos el ĉio, kion mi diris al vi, tiu saviĝos, kaj vidos mian savon kaj la finon de via mondo.

26 Kaj vidos tion la homoj, kiuj estos akceptitaj, kiuj ne gustumis morton de post sia naskiĝo; kaj la koro de la loĝantoj ŝanĝiĝos kaj aliiĝos al alia signifo.

27 Ĉar malbono estos estingita, kaj trompo estingiĝos.

28 Koncerne la fido, ĝi disfloros, la putreco estos venkita, kaj la vero, kiu estis tiel longe senfrukta, estos deklarita.
29 Kaj kiam li parolis kun mi, jen mi iom post iom rigardis tiun, antaŭ kiu mi staris.
30 Kaj ĉi tiujn vortojn li diris al mi; Mi venis, por montri al vi la tempon de la venonta nokto.
31 Se vi pregxos ankoraux pli multe kaj fastos sep tagojn denove, mi diros al vi pli grandajn aferojn tage, ol mi auxdis.
32 Ĉar Via voĉo estas aŭdata antaŭ la Plejaltulo; Ĉar la Potenculo vidis vian justecon, Li ankaŭ vidis vian ĉastecon, kiun vi havis de post via juneco.
33 Kaj tial Li sendis min, por montri al vi ĉion ĉi, kaj diri al vi: Estu bonkonsola kaj ne timu.
34 Kaj ne rapidu kun la pasintaj tempoj, pensi vantajn, por ke vi ne rapidu el la lastaj tempoj.
35 Kaj post tio mi denove ploris kaj fastis dum sep tagoj same, por ke mi plenumu la tri semajnojn, kiujn li diris al mi.
36 Kaj en la oka nokto mia koro denove maltrankviliĝis en mi, kaj mi komencis paroli antaŭ la Plejaltulo.
37 Ĉar mia spirito forte ekbrulis, kaj mia animo estis en mizero.
38 Kaj mi diris: Ho Eternulo, Vi parolis de la komenco de la kreado, eç la unua tago, kaj tiel diris; La ĉielo kaj la tero estu kreitaj; kaj Via vorto estis perfekta faro.
39 Kaj tiam estis la spirito, kaj mallumo kaj silento estis ĉiuflanke; la sono de homa voĉo ankoraŭ ne formiĝis.
40 Tiam vi ordonis, ke el viaj trezoroj eliru bela lumo, por ke via laboro aperu.
41 En la dua tago Vi faris la spiriton de la firmamento, kaj ordonis, ke gxi disigu kaj faru dividon inter la akvo, por ke unu parto supreniru, kaj la alia restu malsupre.
42 En la tria tago vi ordonis, ke la akvo kolektiĝu sur la sepa parto de la tero; ses partojn vi sekigis kaj konservis ilin, por ke el tiuj iuj, plantitaj de Dio kaj prilaboritaj, servu al vi.
43 Ĉar tuj kiam via vorto eliris, la laboro estis farita.
44 Ĉar tuj estis grandaj kaj sennombraj fruktoj, kaj multaj kaj diversaj plezuroj por la gusto, kaj floroj de neŝanĝebla koloro kaj odoroj de mirinda odoro; kaj tio okazis la trian tagon.
45 En la kvara tago Vi ordonis, ke la suno lumu kaj la luno lumu sian lumon, kaj la steloj estu en ordo;
46 Kaj ordonis al ili fari servon al homo, kiu estis farota.
47 En la kvina tago vi diris al la sepa parto, kie kolektigxis la akvo, ke gxi aperigu vivajn estajxojn, birdojn kaj fisxojn; kaj tiel okazis.
48 Ĉar la muta akvo kaj senviva estigis vivaĵojn laŭ la ordono de Dio, por ke ĉiuj homoj laŭdu Viajn miraklojn.
49 Tiam vi starigis du kreitaîojn, unu Vi nomis HXanohx, kaj la duan Leviatanon;
50 Kaj apartigis unu de la alia; cxar la sepa parto, nome, kie la akvo kolektigxis, ne povus reteni ilin ambaux.
51 Al HXanohx vi donis unu parton, kiu elsekigxis en la tria tago, por ke li logxu en tiu sama parto, en kiu estas mil montetoj;
52 Sed al Leviatan vi donis la sepon, nome la malsekan; kaj gardis lin por formanĝi, de kiu Vi volas, kaj kiam.
53 En la sesa tago Vi ordonis al la tero, ke antaŭ Vi ĝi elkresku brutojn, brutojn kaj rampaĵojn;
54 Kaj post ĉi tiuj ankaŭ Adamo, kiun Vi faris sinjoro de ĉiuj viaj kreitaĵoj; de li venas ni ĉiuj, kaj ankaŭ la popolo, kiun Vi elektis.
55 Ĉion ĉi tion mi parolis antaŭ Vi, ho Eternulo, ĉar Vi kreis la mondon pro ni
56 Pri la aliaj homoj, kiuj ankaŭ devenas de Adamo, vi diris, ke ili estas nenio, sed similas al kraĉo;
57 Kaj nun, ho Sinjoro, jen ĉi tiuj nacioj, kiuj ĉiam estis konsiderataj kiel nenio, komencis esti sinjoroj super ni kaj formanĝi nin.
58 Sed ni, Via popolo, kiun Vi nomis Via unuenaskito, Via solenaskita, kaj Via fervora amanto, estas transdonitaj en iliajn manojn.
59 Se la mondo nun farigxis pro ni, kial ni ne posedas heredon kun la mondo? ĝis kiam ĉi tio daŭros?

ĈAPITRO 7

1 Kaj kiam mi finis la parolon de ĉi tiuj vortoj, estis sendita al mi la anĝelo, kiu estis sendita al mi en la antaŭaj noktoj;
2 Kaj li diris al mi:Levigxu, Esdras, kaj auxskultu la vortojn, kiujn mi venis, por diri al vi.
3 Kaj mi diris: Parolu, mia Dio. Tiam li diris al mi:La maro estas starigita sur larĝa loko, por ke ĝi estu profunda kaj granda.
4 Sed metis la skatolon, la enirejo estis malvasta kaj kiel rivero;
5 Kiu do povus iri en la maron, por rigardi ĝin kaj regi ĝin? se li ne trapasis la mallarĝon, kiel li povus veni en la larĝon?
6 Ankaŭ estas alia afero; Urbo estas konstruita kaj starigita sur larĝa kampo, kaj plena de ĉiuj bonaĵoj;
7 Ĝia enirejo estas mallarĝa, kaj estas metita en danĝera loko por fali, kvazaŭ fajro dekstre, kaj maldekstre profunda akvo;
8 Kaj unu sola vojo inter ili ambaŭ, eĉ inter la fajro kaj la akvo, tiel malgranda, ke povis nur o ne viro tuj iru tien.
9 Se nun ĉi tiu urbo estus donita al homo kiel posedaĵo, se li neniam preterpasos la danĝeron metita antaŭ ĝi, kiel li ricevos ĉi tiun posedaĵon?
10 Kaj mi diris: Tiel estas, Sinjoro. Tiam li diris al mi:Tiel same estas la parto de Izrael.
11 Ĉar pro ili Mi kreis la mondon; kaj kiam Adam malobeis Miajn leĝojn, tiam estis dekrete, ke nun estas farita.
12 Tiam mallarĝiĝis la enirejoj de ĉi tiu mondo, plenaj de malĝojo kaj laboro; ili estas nur malmultaj kaj malbonaj, plenaj de danĝeroj, kaj tre doloraj.
13 Ĉar la enirejoj de la maljunulo estis larĝaj kaj certaj, kaj alportis senmortan frukton.

14 Se do tiuj, kiuj vivas, penas por ne eniri ĉi tiujn malvastajn kaj vanajn aferojn, ili neniam povas ricevi tiujn, kiuj estas konservitaj por ili.
15 Kial do nun vi maltrankviligas vin, ĉar vi estas nur putrema homo? kaj kial vi estas kortuŝita, dum vi estas nur morta?
16 Kial vi ne pripensis tion venontan prefere ol tion, kio estas?
17 Tiam mi respondis kaj diris: Ho Sinjoro, kiu regas, Vi determinis en Via leĝo, ke la virtuloj heredu ĉi tion, sed la malpiuloj pereu.
18 Tamen la virtuloj suferos malvastaĵojn, kaj esperos vastan;
19 Kaj li diris al mi. Ne ekzistas juĝisto super Dio, kaj neniu havas komprenon super la Plejaltulo.
20 Ĉar estas multaj, kiuj pereas en ĉi tiu vivo, ĉar ili malŝatas la leĝon de Dio, kiu estas antaŭ ili.
21 Çar Dio donis striktan ordonon al tiuj, kiuj venis, kion ili devas fari por vivi, kiel ili venis, kaj kion ili devas observi, por eviti punon.
22 Tamen ili ne estis obeemaj al li; sed parolis kontraŭ li kaj imagis vanaĵojn;
23 Kaj sin trompis per siaj malbonaj agoj; kaj diris pri la Plejaltulo, ke li ne ekzistas; kaj liajn vojojn ne konis;
24 Sed Lian instruon ili malsxatis kaj malkonfesis Liajn interligojn; en Liaj legxoj ili ne estis fidelaj kaj ne plenumis Liajn farojn.
25 Kaj tial, Esdras, ĉar la malplenaj estas malplenaj, kaj por la plenaj estas la plenaj.
26 Jen venos tempo, kiam tiuj signoj, kiujn mi diris al vi, okazos, kaj aperos la fianĉino, kaj estos vidita ŝi eliranta, kiu nun estas retiriĝinta de la tero.
27 Kaj kiu savi os de la antaŭdiritaj malbonoj, tiu vidos Miajn miraklojn.
28 Cxar mia filo Jesuo malkasxigxos kun tiuj, kiuj estas kun li, kaj la restintoj gxojos post kvarcent jaroj.
29 Post ĉi tiuj jaroj mortos mia filo Kristo, kaj ĉiuj homoj, kiuj havas vivon.
30 Kaj la mondo sxangxigxos en la malnovan silenton dum sep tagoj, kiel en la antauxaj jugxoj, por ke neniu restu.
31 Kaj post sep tagoj la mondo, kiu ankoraŭ ne vekiĝas, releviĝos, kaj mortos la putra;
32 Kaj la tero restarigos tiujn, kiuj dormas en gxi, kaj tiel same la polvo la logxantoj en silento, kaj la kasxitaj lokoj savos tiujn animojn, kiuj estis konfiditaj al ili.
33 Kaj la Plejaltulo aperos sur la seĝo de juĝo, kaj la mizero forpasos, kaj la longa sufero finos;
34 Sed nur juĝo restos, la vero staros, kaj la fido fortiĝos;
35 Kaj la laboro sekvos, kaj la rekompenco estos montrita, kaj la bonaj faroj estos fortaj, kaj malbonaj agoj ne havos regadon.
36 Tiam mi diris: Abraham preĝis unue por la Sodomanoj, kaj Moseo por la patroj, kiuj pekis en la dezerto;
37 Kaj post li Jesuo por Izrael en la tempo de Aĥan;
38 Kaj Samuel kaj David por la pereo, kaj Salomono por tiuj, kiuj venos al la sanktejo;
39 Kaj Helias por tiuj, kiuj ricevis pluvon; kaj por la mortintoj, por ke li vivu;
40 Kaj Ĥizkija por la popolo en la tempo de Sanĥerib, kaj multaj por multaj.
41 Tiel nun, vidante, ke putreco kreskas kaj malpieco pligrandiĝas, kaj virtuloj preĝas por malpiuloj; kial ankaŭ nun ne estos tiel?
42 Li respondis al mi kaj diris: Ĉi tiu nuna vivo ne estas la fino, kie restas multe da gloro; tial ili preĝis por la malfortuloj.
43 Sed la tago de pereo estos la fino de ĉi tiu tempo, kaj la komenco de la senmorteco estonta, en kiu la putreco estas pasinta;
44 Finigxos la malmodereco, la malfideleco estas ekstermita, la justeco kreskis, kaj la vero elkreskis.
45 Tiam neniu povos savi la pereigiton, nek premadi tiun, kiu akiris la venkon.
46 Tiam mi respondis kaj diris: Ĉi tio estas mia unua kaj lasta diro, ke estus pli bone ne doni la teron al Adamo, aŭ alie, kiam ĝi estis donita al li, deteni lin de pekado.
47 Çar kia profito havas la homoj nun en la nuna tempo vivi en pezo, kaj post morto atendi punon?
48 Ho ho Adam, kion vi faris? cxar kvankam vi pekis, vi falis ne sola, sed ni cxiuj, kiuj venas de vi.
49 Çar kia profito estas al ni, se estos promesita al ni senmorta tempo? ĉu ni faris la farojn, kiuj alportas morton?
50 Kaj ke estas promesite al ni eterna espero, dum ni mem, estante plej malvirtaj, estas vanaj?
51 Kaj ke estas por ni rezervitaj loĝejoj de sano kaj sendanĝero, dum ni malpie vivis?
52 Kaj ke la gloro de la Plejaltulo estas konservita, por defendi tiujn, kiuj vivis singarda, dum ni iris laux la plej malbonaj vojoj el cxiuj?
53 Kaj por ke estu montrata paradizo, kies frukto restas eterne, en kio estas sekureco kaj kuraco, ĉar ni ne eniros en ĝin?
54 (Ĉar ni promenis en malagrablaj lokoj.)
55 Kaj ke la vizaĝoj de tiuj, kiuj uzis sindetenon, brilos super la steloj, dum niaj vizaĝoj estos pli nigraj ol mallumo?
56 Ĉar dum ni vivis kaj faris malbonon, ni ne pensis, ke ni komencu suferi pro ĝi post la morto.
57 Tiam li respondis al mi, kaj diris: Jen estas la kondicxo de la batalo, kiun militos homo, kiu naskigxis sur la tero;
58 ke, se li estos venkita, li suferos, kiel vi diris; sed se li ricevos la venkon, li ricevos tion, kion mi diras.
59 Ĉar jen estas la vivo, pri kiu Moseo diris al la popolo, dum li vivis, dirante: Elektu al vi vivon, por ke vi vivu.
60 Tamen ili ne kredis al li, nek la profetoj post li, nek al mi, kiuj parolis al ili;
61 Por ke ne estu tia pezo en ilia pereo, kiel gxojo pro tiuj, kiuj estas konvinkitaj al savo.
62 Mi do respondis kaj diris: Mi scias, Sinjoro, ke la Plejaltulo estas nomata kompatema, pro tio, ke li kompatas tiujn, kiuj ankora ne venis en la mondon;
63 Kaj ankaŭ sur tiuj, kiuj sin turnas al Lia leĝo;

64 Kaj ke li estas pacienca kaj longe toleras tiujn, kiuj pekis, kiel liaj kreitajxoj;

65 Kaj ke li estas abundega, ĉar li estas preta doni, kie ĝi bezonas;

66 Kaj ke li estas de granda kompato, ĉar li pli kaj pli multigas kompatojn al la ĉeestantaj kaj la pasintaj, kaj ankaŭ al la estontaj.

67 Çar se li ne multigus Siajn kompatojn, la mondo ne restus kun tiuj, kiuj ÿi heredas.

68 Kaj li pardonas; ĉar se li ne farus tiel pro sia boneco, por ke tiuj, kiuj faris malbonagojn, poviĝu de ili, la dekmilono de la homoj ne restu vivanta.

69 Kaj estante jugxanto, se li ne pardonus al la resanigitaj per sia vorto kaj ne estingus la amason da malpacoj,

70 Restus tre malmultaj eble en sennombra amaso.

ĈAPITRO 8

1 Kaj li respondis al mi, dirante: La Plejaltulo faris ĉi tiun mondon por multaj, sed la estontan mondon por malmultaj.

2 Mi diros al vi bildon, Esdras; Kiel kiam vi demandos la teron, ĝi diros al vi, ke ĝi donas multe da ŝimo, el kiu estas faritaj argilaj vazoj, sed malmulte da polvo, el kiu venas oro; tiel same estas la irado de ĉi tiu nuna mondo.

3 Estas multaj kreitaj, sed malmultaj estos savitaj.

4 Kaj mi respondis kaj diris: Englutu do, ho mia animo, prudenton, kaj formanĝu saĝon.

5 Cxar vi konsentis auxskulti, kaj profeti, cxar vi ne havas pli da spaco ol nur por vivi.

6 Ho Sinjoro, se Vi ne toleras, ke Via servanto, por ke ni preĝu antaŭ Vi, kaj Vi donu al ni semon al nia koro kaj kulturon al nia kompreno, por ke venu el ĝi fruktoj; kiel vivos cxiu malvirtulo, kiu portas lokon de homo?

7 Ĉar Vi estas sola, kaj ni ĉiuj estas unu faro de Viaj manoj, kiel Vi diris.

8 Ĉar kiam la korpo jam estas formita en la ventro de la patrino, kaj vi donas al ĝi membrojn, via kreitaĵo estas konservita en fajro kaj akvo, kaj via laboro eltenas vian kreitaĵon, kiu estas kreita en ŝi, dum naŭ monatoj.

9 Sed tio, kio gardas kaj estas gardata, ambaŭ estos konservita; kaj kiam venos la tempo, la utero konservita transdonas tion, kio kreskis en ĝi.

10 Çar vi ordonis el la korpopartoj, tio estas el la mamoj, doni lakton, kiu estas la frukto de la mamoj,

11 Por ke la kreitaĵo estu nutrata por kelka tempo, ĝis Vi disponos ĝin al Via kompato.

12 Vi edukis gxin per Via justeco, kaj Vi nutris gxin per Via instruo, Kaj Vi gxin reformis per Via jugxo.

13 Kaj vi mortigos ĝin kiel vian kreitaĵon, kaj vivigu ĝin kiel vian laboron.

14 Se do vi pereigos tiun, kiu estis formita per tiom da laboro, estas facile determini per via ordono, por ke la kreitaĵo estu konservita.

15 Nun do, Sinjoro, mi parolos; tuŝante la homon ĝenerale, vi scias plej bone; sed pri via popolo, pro kiu mi bedaŭras;

16 Kaj pro Via heredajxo, pro kies kauxzo mi funebras; kaj por Izrael, pro kiu mi estas peza; kaj pro Jakob, pro kiu mi maltrankviliĝas;

17 Tial mi komencos preĝi antaŭ Vi por mi kaj por ili; ĉar mi vidas la falojn de ni, kiuj loĝas en la lando.

18 Sed mi aŭdis la rapidecon de la venonta juĝisto.

19 Tial auxskultu mian vocxon kaj komprenu miajn vortojn, kaj mi parolos antaux vi. Jen la komenco de la vortoj de Esdras, antaŭ ol li estis prenita; kaj I shelpo,

20 Ho Sinjoro, Vi, kiu loĝas en eterneco, kiu rigardas de supre aferojn en la ĉielo kaj en la aero;

21 kies trono estas netaksebla; kies gloro ne povas esti komprenata; antaŭ kiu la taĉmentoj de anĝeloj staras kun tremo,

22 Kies servado estas en vento kaj fajro; kies vorto estas vera, kaj diroj konstantaj; kies ordono estas forta kaj ordono timinda;

23 Kies rigardo sekigas la abismojn, Kaj kolero fandigas la montojn; kiun la vero atestas:

24 Auxskultu la pregxon de Via sklavo, Kaj auxskultu la peton de Via kreitajxo.

25 Ĉar dum mi vivos mi parolos, kaj dum mi havos prudenton mi respondos.

26 Ne rigardu la pekojn de Via popolo; sed sur tiuj, kiuj servas al Vi en vero.

27 Ne atentu la malbonajn elpensiojn de la nacioj, Sed la deziron de tiuj, kiuj observas Viajn decidojn en mizeroj.

28 Ne pensu pri tiuj, kiuj ŝajnigis sin antaŭ Vi; sed rememoru tiujn, kiuj laŭ Via volo konis vian timon.

29 Ne estu via volo pereigi tiujn, kiuj vivis kiel bestoj; sed rigardi tiujn, kiuj klare instruis Vian instruon.

30 Ne koleru kontraux tiuj, kiuj estas rigardataj pli malbonaj ol bestoj; sed amu tiujn, kiuj ĉiam fidas Vian justecon kaj gloron.

31 Ĉar ni kaj niaj patroj suferas pro tiaj malsanoj; sed pro ni pekuloj vi estos nomata kompatema.

32 Ĉar se vi volas kompati nin, vi estos nomata kompatema, nome al ni, kiuj ne havas farojn de justeco.

33 Çar la justuloj, kiuj havas multajn bonajn farojn konservitajn kun vi, ricevos rekompencon el siaj propraj faroj.

34 Çar kio estas homo, por ke vi afliktu lin? aŭ kio estas pereema generacio, ke vi tiel maldolĉu ĝin?

35 Ĉar vere ne estas inter la naskitaj homo, sed li agis malbone; kaj inter la fideluloj estas neniu, kiu ne faris malbonon.

36 Ĉar en ĉi tio, ho Eternulo, Via justeco kaj Via boneco estos deklaritaj, se Vi estas kompatema al tiuj, kiuj ne fidas bonajn farojn.

37 Tiam li respondis al mi, kaj diris:Cion vi parolis gxuste, kaj laux viaj vortoj tio estos.

38 Çar ja mi ne pripensos la sintenon de tiuj, kiuj pekis antaû morto, antaû ju o, antaû pereo;

39 Sed mi gxojos pri la sinteno de la justuloj, kaj mi rememoros ankaux ilian pilgrimadon kaj la savon kaj la rekompencon, kiun ili havos.

40 Kiel mi nun parolis, tiel okazos.

41 Ĉar kiel la kultivisto semas multe da semo sur la tero kaj plantas multajn arbojn, kaj tamen la semata bona en sia tempo ne elkreskas, kaj ĉio, kio estas plantita, ne enradikiĝas; en la mondo; ili ne ĉiuj estos savitaj.

42 Mi do respondis kaj diris: Se mi trovis gracon, mi parolu.

43 Kiel la semo de kultivisto pereas, se ĝi ne leviĝos kaj ne ricevos vian pluvon ĝustatempe; aŭ se venos tro da pluvo kaj difektos ĝin;

44 Tiel same pereas ankaŭ homo, kiu estas formita per viaj manoj kaj nomata Via bildo, ĉar vi similas al tiu, pro kiu vi ĉion faris, kaj similis lin al la semo de la kultivisto.

45 Ne koleru kontraux ni, sed indulgu vian popolon, kaj kompatu Vian heredajxon; cxar Vi estas kompatema al Via kreitajxo.

46 Tiam li respondis al mi, kaj diris: La nunaj aferoj estas por la nuntempo, kaj la estontaj por tio, kio estos estontaj.

47 Ĉar vi malproksimiĝas, por ke vi povu ami mian kreitaĵon pli ol mi; sed mi ofte alproksimiĝis al vi kaj al ĝi, sed neniam al la maljustuloj.

48 Ankaŭ en ĉi tio Vi estas mirinda antaŭ la Plejaltulo;

49 En tio, ke vi humiligis vin, kiel decas al vi, kaj vi ne jugxis vin inda esti multe glorata inter la justuloj.

50 Ĉar multaj grandaj mizeroj estos faritaj al tiuj, kiuj en la lasta tempo loĝos en la mondo, ĉar ili iradis en granda fiereco.

51 Sed vi mem komprenu, kaj serĉu la gloron por tiaj, kiaj estas kiel vi.

52 Ĉar al vi estas malfermita paradizo, la arbo de vivo estas plantita, la tempo venonta estas preta, abundo estas preta, urbo estas konstruita, kaj ripozo estas permesita, jes, perfektaj boneco kaj saĝo.

53 La radiko de malbono estas sigelita for de vi, malforteco kaj tineo estas kaŝita for de vi, kaj putreco forkuris en Gehenon por esti forgesita;

54 Malĝojoj pasis, kaj fine montriĝas la trezoro de senmorteco.

55 Kaj do ne faru plu demandojn pri la amaso de la pereantoj.

56 Ĉar liberiĝinte, ili malestimis la Plejaltulon, malsxatis Lian leĝon kaj forlasis Liajn vojojn.

57 Kaj ili piedpremis Liajn virtulojn,

58 Kaj ili diris en ilia koro, ke Dio ne ekzistas; jes, kaj tion sciante, ke ili devas morti.

59 Ĉar kiel la supre dirite vin akceptos, tiel soifo kaj doloro estas pretaj por ili; ĉar ne estis Lia volo, ke homoj malaperu;

60 Sed la kreitaj havas malpurigis la nomon de Tiu, kiu ilin kreis, kaj estis maldankemaj al Tiu, kiu preparis por ili vivon.

61 Kaj tial mia juĝo estas proksima.

62 Ĉi tion mi sciigis ne al ĉiuj homoj, sed al vi, kaj al malmultaj kiel vi. Tiam mi respondis kaj diris:

63 Jen, ho Eternulo, nun Vi montris al mi la multegon de la mirakloj, kiujn Vi komencos fari en la lastaj tempoj; sed en kiu tempo Vi ne montris al mi.

ĈAPITRO 9

1 Tiam li respondis al mi, kaj diris:Mezuru la tempon diligente en si mem; kaj kiam vi vidos parton de la signoj pasintaj, kiujn mi antauxe diris al vi,

2 Tiam vi komprenos, ke estas la sama tempo, en kiu la Plejaltulo komencos viziti la mondon, kiun Li kreis.

3 Kiam do vidos tertremoj kaj tumultoj de la popoloj en la mondo;

4 Tiam vi bone komprenos, ke la Plejaltulo parolis pri tio de la tagoj, kiuj estis antaux vi, gxis la komenco.

5 Ĉar kiel ĉio, kio estas kreita en la mondo, havas komencon kaj finon, kaj la fino estas evidenta;

6 Tiel same ankaŭ la tempoj de la Plejaltulo havas klarajn komencojn en mirindaĵoj kaj potencaj faroj, kaj finaĵojn en efikoj kaj signoj.

7 Kaj ĉiu, kiu estos savita, kaj povos eskapi per siaj faroj kaj per fido, per kiu vi kredis,

8 estos konservita de la menciitaj danĝeroj, kaj vidos mian savon en mia lando kaj inter miaj limoj; ĉar mi sanktigis ilin por Mi de la komenco.

9 Tiam estos en kompatinda okazo tiuj, kiuj nun mistraktis miajn vojojn;

10 Ĉar tiaj, kiuj en sia vivo ricevis bonfarojn, kaj ne konis Min;

11 Kaj tiuj, kiuj abomenis mian leĝon, dum ili havis ankoraŭ liberecon, kaj kiam ankoraŭ estis malfermita por ili loko de pento, ne komprenis, sed malestimis ĝin;

12 La sama devas ĝin scii post morto pro doloro.

13 Kaj do vi ne scivolemu, kiel la malpiuloj estos punitaj kaj kiam; sed demandu, kiel la justuloj estos savitaj, kies mondo estas, kaj por kiu la mondo estas kreita.

14 Tiam mi respondis kaj diris:

15 Mi diris antaŭe, kaj nun parolas, kaj ankaŭ poste parolos, ke estas multe pli el la pereantoj, ol el tiuj, kiuj estos savitaj;

16 Kiel ondo estas pli granda ol guto.

17 Kaj li respondis al mi, dirante: Kiel la kampo, tia estas anka la semo; kiel la floroj estas, tiaj estas ankaŭ la koloroj; tia, kia estas la laboristo, tia ankaŭ estas la laboro; kaj kiel la kultivisto estas li mem, tiel same estas lia kultivado; ĉar estis la tempo de la mondo.

18 Kaj nun, kiam mi pretigis la mondon, kiu ankora ne estis kreita, e por ke ili logu en la nun vivanta, neniu parolis kontrau mi.

19 Çar tiam çiu obeis; sed nun la moroj de tiuj, kiuj estas kreitaj en çi tiu kreita mondo, malboni as per eterna semo, kaj per le o neesplorebla forÿi as.

20 Kaj mi pripensis la mondon, kaj jen estas danĝero pro la intencoj, kiuj venis en ĝin.

21 Kaj mi vidis, kaj multe indulgis al mi, kaj mi konservis por mi graporan vinberon kaj planton de granda popolo.

22 Pereu do la homamaso, kiu naskigxis vane; kaj mia vinbero kaj mia planto estu konservata; cxar per granda laboro mi gxin perfektigis.
23 Tamen, se vi ĉesos ankoraŭ sep tagojn (sed vi ne fastos en ili,
24 Sed iru sur florkampon, kie neniu domo estas konstruita, kaj mangxu nur la florojn de la kampo; ne gustumu viandon, ne trinku vinon, sed manĝu nur florojn;)
25 Kaj preĝu al la Plejaltulo ĉiam, tiam mi venos kaj parolos kun vi.
26 Kaj mi iris sur la kampon, kiu estas nomata Ardat, kiel li ordonis al mi; kaj tie mi sidis inter la floroj, kaj mangxis el la kampaj herboj, kaj gxia mangxajxo min satigis.
27 Post sep tagoj mi sidis sur herbo, kaj mia koro maltrankviliĝis en mi, kiel antaŭe;
28 Kaj mi malfermis mian buŝon, kaj komencis paroli antaŭ la Plejaltulo, kaj diris:
29 Ho Eternulo, Vi, kiu montris Vin al ni, Vi estis montrita al niaj patroj en la dezerto, sur loko, kie neniu pasxas, sur dezerta loko, kiam ili eliris el Egiptujo.
30 Kaj vi diris, dirante: Aŭskultu min, ho Izrael; kaj atentu miajn vortojn, ho idaro de Jakob.
31 Ĉar jen mi semas en vi Mian instruon, kaj ĝi donos en vi frukton, kaj vi estos honoritaj per ĝi eterne.
32 Sed niaj patroj, kiuj ricevis la legxon, ne observis gxin kaj ne observis Viajn legxojn;
33 Tamen tiuj, kiuj ricevis ĝin, pereis, ĉar ili ne konservis tion, kio estis semita en ili.
34 Kaj jen estas kutimo, kiam la tero ricevis semon, aŭ la maron ŝipon, aŭ ian vazon manĝon aŭ trinkaĵon, tiu pereis, en kiu ĝi estis semita aŭ enĵetita,
35 Ankaŭ tio, kio estis semita aŭ ĵetita en ĝi aŭ ricevita, pereas, kaj ne restas ĉe ni; sed ĉe ni ne tiel okazis.
36 Ĉar ni, kiuj ricevis la leĝon, pereas pro peko, kaj ankaŭ nia koro, kiu ĝin ricevis
37 Tamen la leĝo ne pereas, sed restas lia forto.
38 Kaj kiam mi parolis ĉi tion en mia koro, mi rigardis malantaŭen per miaj okuloj, kaj dekstre mi vidis virinon, kaj jen ŝi funebris kaj ploris per laŭta voĉo, kaj estis tre ĉagrenita en la koro, kaj ŝia vestoj estis dissxiritaj, kaj cindron sxi havis sur sia kapo.
39 Tiam mi ellasis miajn pensojn, en kiuj mi estis, kaj turnis min al ŝi;
40 kaj diris al ŝi: Kial vi ploras? kial vi estas tiel ĉagrenita en via menso?
41 Kaj ŝi diris al mi: Sinjoro, lasu min, por ke mi ploru kaj aldonu al mia malĝojo, ĉar mi estas forte ĉagrenita en mia menso kaj tre humiligita.
42 Kaj mi diris al sxi: Kio estas al vi? diru al mi.
43 Ŝi diris al mi: Mi, via sklavo, estas senfrukta kaj ne havis infanon, kvankam mi havis edzon dum tridek jaroj;
44 Kaj en tiuj tridek jaroj mi faris nenion alian tage kaj nokte kaj ĉiun horon, krom preĝi al la Plejaltulo.
45 Post tridek jaroj Dio auxskultis min vian sklavinon, rigardis mian mizeron, pripensis mian suferon kaj donis al mi filon; kaj mi tre gxojis pri li, tiel ankaux mia edzo kaj cxiuj miaj najbaroj; kaj ni donis grandan honoron al mi; la Ĉiopova.
46 Kaj mi nutris lin per granda laboro.
47 Kiam do li kreskis kaj venis al la tempo, ke li havus edzinon, mi faris festenon.

ĈAPITRO 10

1 Kaj okazis, ke kiam mia filo eniris en sian edziĝan ĉambron, li falis malsupren kaj mortis.
2 Tiam ni ĉiuj detruis la lumojn, kaj ĉiuj miaj najbaroj leviĝis, por konsoli min; kaj mi ripozis ĝis la dua tago nokte.
3 Kaj kiam ili cxiuj cxesis konsoli min, gxis la fino mi trankviligxu; tiam mi levigxis nokte kaj forkuris, kaj venis cxi tien sur cxi tiun kampon, kiel vi vidas.
4 Kaj nun mi intencas ne reveni en la urbon, sed ĉi tie resti, kaj nek manĝi nek trinki, sed konstante funebri kaj fasti, ĝis mi mortos.
5 Tiam mi forlasis la meditadojn, en kiuj mi estis, kaj kolere parolis al ŝi, dirante:
6 Vi malsagxa virino super cxio, cxu vi ne vidas nian funebron, kaj kio okazas al ni?
7 Kiel nia patrino Sion estas plena de ĉia pezo kaj tre humiligita, tre malĝoja?
8 Kaj nun, ĉar ni ĉiuj funebras kaj estas malĝojaj, ĉar ni ĉiuj estas en malĝojo, ĉu vi malĝojas pro unu filo?
9 Ĉar demandu la teron, kaj ŝi diros al vi, ke ĝi estas ŝi, kiu devas plori pro la falo de tiom da, kiuj kreskas sur ŝi.
10 Çar el ÿi unue eliris çio, kaj el ÿi venos çiuj aliaj, kaj jen ili iras preskaû çiuj en pereon, kaj multego da ili estas tute elradikigita.
11 Kiu do faru pli funebron ol ŝi, kiu perdis tiel grandan homamason; kaj ne vi, kiu bedaŭras krom unu?
12 Sed se vi diros al mi: Mia lamentado ne similas al la tero, cxar mi perdis la frukton de mia ventro, kiun mi naskis kun doloro kaj naskis kun doloro;
13 Sed la tero ne tiel; ĉar la homamaso, kiu ĉeestas sur ĝi laŭ la irado de la tero, malaperis, kiel ĝi venis;
14 Tiam mi diros al vi:Kiel vi naskis per laboro; tiel same ankaŭ la tero donis sian frukton, nome homon, ekde la komenco al Tiu, kiu ŝin kreis.
15 Nun gardu do vian malgxojon por vi, kaj elportu kun kuragxo tion, kio okazis al vi.
16 Ĉar se vi agnoskos la decidon de Dio esti justa, vi akceptos vian filon ĝustatempe, kaj vi estos laŭdata inter virinoj.
17 Iru do en la urbon al via edzo.
18 Kaj ŝi diris al mi: Tion mi ne faros; mi ne iros en la urbon, sed ĉi tie mi mortos.
19 Kaj mi ekparolis plu al ŝi, kaj diris:
20 Ne faru tiel, sed estu konsilitaj. de mi: ĉar kiom da mizeroj de Cion? konsolu pri la malĝojo de Jerusalem.
21 Ĉar vi vidas, ke nia sanktejo estas ruinigita, nia altaro ruinigita, nia templo detruita;

22 Nia psaltero kuŝis sur la teron, nia kanto estas silentigita, nia ĝojo finiĝis, la lumo de nia kandelabro estingiĝis, la kesto de nia interligo estas ruinigita, niaj sanktaj aferoj estas malpurigitaj, kaj la nomo, kiu estas; estas vokita kontraux ni estas preskaux malsanktigita; niaj infanoj estas hontigitaj, niaj pastroj estas forbruligitaj, niaj Levidoj estas forkaptitaj, niaj virgulinoj estas malpurigitaj, kaj niaj edzinoj estas rabitaj; niaj virtuloj forportitaj, niaj infanoj detruitaj, niaj junuloj estas sklavigitaj, kaj niaj fortuloj malfortiĝis;

23 Kaj, kiu estas la plej granda el ĉiuj, la sigelo de Cion nun perdis sian honoron; ĉar ŝi estas transdonita en la manojn de niaj malamantoj.

24 Kaj tial forigu vian grandan ĉagrenon, kaj forigu la multegon da malĝojoj, por ke la Potenculo denove kompatu vin, kaj la Plejaltulo donu al vi ripozon kaj trankvilon de via laboro.

25 Kaj dum mi parolis kun sxi, jen sxia vizagxo subite treege brilis, kaj sxia vizagxo brilis, tiel ke mi timis sxin, kaj mi pripensis, kio povas esti.

26 Kaj jen, subite ŝi eligis grandan krion tre timigita, tiel ke la tero ektremis de la bruo de la virino.

27 Kaj mi rigardis, kaj jen la virino ne plu aperis al mi, sed estis urbo konstruita, kaj granda loko montriĝis de la fundamentoj; tiam mi ektimis, kaj kriis per laŭta voĉo, kaj diris:

28 Kie estas la angxelo Uriel, kiu unue venis al mi? cxar Li faligis min en multe da statoj, kaj mia fino farigxis putreco, kaj mia pregxo al riprocxo.

29 Kaj dum mi parolis tiujn vortojn, jen li venis al mi kaj rigardis min.

30 Kaj jen mi kuŷis kiel mortinto, kaj mia prudento estis forprenita de mi; kaj li prenis min dekstren kaj konsolis min kaj starigis min sur miajn piedojn, kaj diris al mi:

31 Kio estas al vi? kaj kial vi estas tiel maltrankvila? kaj kial maltrankviliĝas via prudento kaj la pensoj de via koro?

32 Kaj mi diris: Ĉar vi forlasis min, kaj tamen mi faris laŭ viaj vortoj, kaj mi iris sur la kampon, kaj jen mi vidis, kaj tamen mi vidas, tion mi ne povas diri.

33 Kaj li diris al mi: Stariĝu vire, kaj mi konsilos al vi.

34 Tiam mi diris: Parolu, mia sinjoro, en mi; nur ne forlasu min, por ke mi ne mortu frustrita de mia espero.

35 Ĉar mi vidis, ke mi ne sciis, kaj aŭdas, ke mi ne scias.

36 Aŭ ĉu mia prudento estas trompita, aŭ mia animo en sonĝo?

37 Nun mi petegas vin, ke vi montru al via servanto ĉi tiun vizion.

38 Tiam li respondis al mi kaj diris: Aŭskultu min, kaj mi informos vin, kaj mi diros al vi, kial vi timas; ĉar la Plejaltulo malkasxos al vi multajn sekretajn aferojn.

39 Li vidis, ke Via vojo estas gxusta, cxar vi cxiam malgxojas pro Via popolo kaj grandegan funebron pri Cion.

40 Jen do la signifo de la vizio, kiun vi lastatempe vidis:

41 Vi vidis virinon funebranta, kaj vi komencis ŝin konsoli;

42 Sed nun vi ne plu vidas la bildon de la virino, sed aperis al vi urbo konstruita.

43 Kaj dum ŝi rakontis al vi la morton de sia filo, jen la solvo:

44 Ĉi tiu virino, kiun vi vidis, estas Cion;

45 Sed, mi diras, ŝi diris al vi, ke ŝi estas senfrukta tridek jaroj;

46 Sed post tridek jaroj Salomono konstruis la urbon kaj alportis oferojn, kaj poste naskis filon al senfruktulo.

47 Kaj dum ŝi diris al vi, ke ŝi nutris lin per laboro, tio estis la loĝejo en Jerusalem.

48 Sed dum ŝi diris al vi: Ke mia filo, enirinte en sian edziĝan ĉambron, hazarde havis malsukceson kaj mortis; tio estis la detruo, kiu venis en Jerusalemon.

49 Kaj jen vi vidis ŝian bildon, kaj ĉar ŝi funebris pri sia filo, vi komencis ŝin konsoli;

50 Çar nun la Plejaltulo vidas, ke vi estas afliktita senkale kaj suferas el via tuta koro pro ÿi, tiel Li montris al vi la brilon de ÿia gloro kaj la belecon de ÿia beleco;

51 Kaj tial mi ordonis al vi resti sur la kampo, kie domo ne estis konstruita;

52 Ĉar mi sciis, ke la Plejaltulo montros ĉi tion al vi.

53 Tial Mi ordonis al vi iri sur la kampon, kie neniu konstruao estis fundamento.

54 Çar sur la loko, sur kiu la Plejaltulo komencas montri sian urbon, neniu konstruaîo povas stari.

55 Kaj tial ne timu, via koro ne timiĝu, sed eniru, kaj vidu la belecon kaj grandecon de la konstruaĵo, tiom kiom viaj okuloj povas vidi;

56 Kaj tiam vi auxdos, kiom komprenos viaj oreloj.

57 Ĉar vi estas benata pli ol multaj aliaj, kaj estas vokita ĉe la Plejaltulo; kaj tiel estas nur malmultaj.

58 Sed morgaŭ nokte vi restos ĉi tie;

59 Kaj tiel la Plejaltulo montros al vi viziojn pri la altajxoj, kiujn la Plejaltulo faros al la logxantoj sur la tero en la lastaj tagoj. Do mi dormis tiun nokton kaj alian, kiel li ordonis al mi.

ĈAPITRO 11

1 Kaj mi vidis sonĝon, kaj jen leviĝis el la maro aglo, kiu havis dek du plumajn flugilojn kaj tri kapojn.

2 Kaj mi vidis, ke jen sxi etendis siajn flugilojn sur la tutan teron, kaj cxiuj ventoj de la cxielo blovis sur sxin kaj kolektigxis.

3 Kaj mi rigardis, kaj el ŝiaj plumoj kreskis aliaj kontraŭaj plumoj; kaj ili farigxis plumetoj kaj malgrandaj.

4 Sed sxiaj kapoj estis trankvilaj; la kapo en la mezo estis pli granda ol la alia, sed gxi ripozis kun la restajxo.

5 Kaj mi vidis, ke jen la aglo flugas kun siaj plumoj kaj regxis sur la tero kaj super siaj logxantoj.

6 Kaj mi vidis, ke ĉio sub la ĉielo estas submetita al ŝi, kaj neniu parolis kontraŭ ŝi, nek unu kreitaĵo sur la tero.

7 Kaj mi rigardis, kaj jen la aglo levigxis sur siaj ungegoj kaj parolis al siaj plumoj, dirante:

8 Ne rigardu samtempe: dormu ĉiu en sia loko, kaj viglu laŭdire;

9 Sed la kapoj estu konservitaj por la lastaj.

10 Kaj mi rigardis, kaj jen la vocxo eliris ne el sxiaj kapoj, sed el la mezo de sxia korpo.
11 Kaj mi kalkulis ŝiajn kontraŭajn plumojn, kaj jen ili estas ok.
12 Kaj mi rigardis, kaj jen dekstre unu plumo leviĝas kaj reĝas. d super la tuta tero;
13 Kaj kiam ĝi regis, ĝi venis fino, kaj ĝia loko ne plu aperis; kaj regis kaj havis grandan tempon;
14 Kaj okazis, ke kiam ĝi regis, venis ankaŭ ĝia fino, kiel la unua, tiel ke ĝi ne plu aperis.
15 Tiam venis al ĝi voĉo, kaj diris:
16 Aŭskultu, vi, kiu tiom longe regas sur la tero: tion mi diras al vi, antaŭ ol vi ne plu aperiĝos;
17 Neniu post vi atingos vian tempon, nek duonon de gxi.
18 Tiam levigxis la tria, kaj regxis kiel la alia antauxe, kaj ankaux ne plu aperis.
19 Tiel iradis kun la tuta restaĵo unu post alia, tiel ke ĉiu regis, kaj tiam ne plu aperis.
20 Tiam mi rigardis, kaj jen post iom da tempo la plumoj, kiuj sekvis, staris sur la dekstra flanko, por ke ili anka regu; kaj iuj el ili regis, sed post iom da tempo ili ne plu aperis;
21 Ĉar iuj el ili estis starigitaj, sed ne regis.
22 Post tio mi rigardis, kaj jen la dek du plumoj ne plu aperis, nek la du plumetoj;
23 Kaj ne estis plu sur la korpo de la aglo, sed tri kapoj ripozantaj kaj ses flugiloj.
24 Tiam mi ankaŭ vidis, ke du plumetoj disiĝas de la ses, kaj restas sub la kapo, kiu estis dekstre, ĉar la kvar restis sur sia loko.
25 Kaj mi rigardis, kaj jen la plumoj, kiuj estis sub la flugilo, intencis starigi kaj havi la regulon.
26 Kaj mi rigardis, kaj jen unu stariĝis, sed baldaŭ ĝi ne plu aperis.
27 Kaj la dua foriris pli frue ol la unua.
28 Kaj mi rigardis, kaj jen la du restantaj pensis en si mem reĝi;
29 Kaj kiam ili tiel pensis, jen vekiĝis unu el la trankvilaj kapoj, nome tiu, kiu estis en la mezo; ĉar tio estis pli granda ol la du aliaj kapoj.
30 Kaj tiam mi vidis, ke la du aliaj kapoj estas kunigitaj kun ĝi.
31 Kaj jen la kapo turni is kun tiuj, kiuj estis kun i, kaj forman is la du plumojn sub la flugilo, kiu estus re inta.
32 Sed ĉi tiu estro timigis la tutan teron, kaj regis en ĝi ĉiujn, kiuj loĝas sur la tero kun multe da premado; kaj ĝi havis la regadon de la mondo pli ol ĉiuj flugiloj kiuj estis.
33 Kaj post tio mi rigardis, kaj jen la kapo, kiu estis en la mezo, subite ne plu aperis, kiel la flugiloj.
34 Sed restis la du kapoj, kiuj same regis sur la tero kaj super siaj logxantoj.
35 Kaj mi rigardis, kaj jen la kapo dekstre formangxis la maldekstran flankon.
36 Tiam mi estrigas voĉon, kiu diris al mi: Rigardu antaŭ vi, kaj rigardu tion, kion vi vidas.
37 Kaj mi rigardis, kaj jen kiel muĝanta leono pelita el la arbaro; kaj mi vidis, ke li eligis homan voĉon al la aglo, kaj diris:
38 Aûskultu, mi parolos kun vi, kaj la Plejaltulo diros al vi:
39 Çu vi ne estas la restinto el la kvar bestoj, kiujn Mi faris re i en mia mondo, por ke tra ili venu la fino de iliaj tempoj?
40 Kaj venis la kvara, kaj venkis ĉiujn bestojn, kiuj estis pasintaj, kaj havis potencon super la mondo kun granda timo, kaj super la tuta ĉirkaŭaĵo de la tero kun multe da malbona premado; kaj tiel longe Li logxis sur la tero kun trompo.
41 Ĉar la teron vi ne juĝis kun vero.
42 Ĉar Vi afliktis la humilulojn, Vi difektis la paculojn, Vi amis mensogantojn, Vi detruis la loĝejojn de tiuj, kiuj donis frukton, Kaj detruis la murojn de tiuj, kiuj ne faris al vi malbonon.
43 Tial via maljusteco supreniris al la Plejaltulo, kaj via fiereco al la Potenculo.
44 Kaj la Plejaltulo rigardis la tempojn de fiero, kaj jen ili finiĝas, kaj liaj abomenindaĵoj plenumiĝas.
45 Kaj tial ne plu aperu, vi aglo, nek viaj teruraj flugiloj, nek viaj malbonaj plumoj, nek viaj malicaj kapoj, nek viaj vundigaj ungegoj, nek via tuta vana korpo;
46 Por ke la tuta tero refresxigxu kaj reiru, savita de Via perforto, kaj por ke sxi esperu la jugxon kaj kompaton de Tiu, kiu sxin kreis.

ĈAPITRO 12

1 Kaj dum la leono parolis tiujn vortojn al la aglo, mi vidis:
2 Kaj jen la restinta kapo kaj la kvar flugiloj ne plu aperis, kaj ambaû iris al i kaj starigis sin por re i, kaj ilia regno estis malgranda kaj plena de tumulto.
3 Kaj mi vidis, kaj jen ili ne plu aperis, kaj la tuta korpo de la aglo brulis tiel, ke la tero estis en granda timo; kaj diris al mia spirito:
4 Jen tion vi faris al mi, ke vi esploras la vojojn de la Plejaltulo.
5 Jen mi estas laca en mia menso kaj tre malforta en mia spirito; kaj malmulte da forto estas tie en mi, pro la granda timo, per kiu mi suferis ĉi tiun nokton.
6 Tial mi nun petegos la Plejaltulon, ke li konsolu min gxis la fino.
7 Kaj mi diris: Sinjoro, kiu regas, se mi trovis gracon antaŭ t viajn okulojn, kaj se mi estas pravigita ĉe vi antaŭ multaj aliaj, kaj se mia preĝo efektive leviĝos antaŭ via vizaĝo;
8 Konsolu min do, kaj montru al mi al Via servanto la signifon kaj klaran diferencon de ĉi tiu terura vizio, por ke vi perfekte konsolu mian animon.
9 Ĉar Vi juĝis min inda montri al mi la lastajn fojojn.
10 Kaj li diris al mi: Jen estas la signifo de la vizio:
11 La aglo, kiun vi vidis supreniri el la maro, estas la regno, kiu aperis en la vizio de via frato Daniel.
12 Sed ĝi ne estis klarigita al li, tial nun mi tion sciigas al vi.

13 Jen venos tagoj, kiam leviĝos regno sur la tero, kaj ĝi estos timata pli ol ĉiuj regnoj, kiuj estis antaŭ ĝi.
14 En tio dek du reĝoj regos unu post la alia;
15 Kaj la dua komencos re i, kaj havos pli da tempo ol çiu el la dek du.
16 Kaj tion signifas la dek du flugiloj, kiujn vi vidis.
17 Rilate la vocxon, kiun vi auxdis paroli, kaj kiun vi vidis, ke vi eliras ne el la kapoj, sed el la mezo de gxia korpo, jen estas la signifo.
18 Ke post la tempo de tiu regno aperos grandaj malpacoj, kaj gxi staros en danĝero de malsukceso; tamen ĝi ne falos, sed revenos al sia komenco.
19 Kaj dum vi vidis la ok malgrandajn subplumojn, kiuj algluiĝas al ŝiaj flugiloj, jen estas la signifo:
20 por ke en li leviĝos ok reĝoj, kies tempo estos malgranda kaj iliaj jaroj rapidaj.
21 Kaj du el ili pereos, proksimiĝos la mezo de la tempo; kvar estos garditaj ĝis ilia fino komenciĝos;
22 Kaj dum vi vidis tri kapojn ripozantajn, jen la signifoklavo:
23 En siaj lastaj tagoj la Plejaltulo starigos tri regnojn kaj renovigos en ili multajn aferojn, kaj ili regos sur la tero;
24 Kaj el tiuj, kiuj loĝas en ĝi, kun multe da premado, pli ol ĉiuj, kiuj estis antaŭ ili; tial ili estas nomataj kapoj de aglo.
25 Ĉar ĉi tiuj estas tiuj, kiuj plenumos lian malbonon Kaj finos sian lastan finon.
26 Kaj dum vi vidis, ke la granda kapo ne plu aperis, tio signifas, ke unu el ili mortos sur sia lito, kaj tamen pro doloro.
27 Ĉar la du restintoj estos mortigitaj per glavo.
28 Ĉar la glavo de unu formanĝos la alian; sed fine li falos tra la glavo mem.
29 Kaj dum vi vidis du plumojn sub la flugiloj pasantajn super la kapo, kiu estas dekstre;
30 Ĝi signifas, ke ĉi tiuj estas tiuj, kiujn la Plejaltulo konservis ĝis ilia fino: ĉi tiu estas la malgranda regno kaj plena de mizero, kiel vi vidis.
31 Kaj la leonon, kiun vi vidis levigxi el la arbaro kaj brui kaj paroli al la aglo, kaj riprocxante sxin pro sxia maljusteco per cxiuj vortoj, kiujn vi auxdis;
32 Ĉi tiu estas la sanktoleito, kiun la Plejaltulo konservis por ili kaj pro ilia malboneco ĝis la fino;
33 Ĉar vivaj Li starigos ilin antaŭ Si en juĝo, kaj Li riproĉos ilin kaj punos ilin.
34 La ceterajn el Mia popolo Li savos kun kompato tiujn, kiuj premadis sur Miaj limoj, kaj Li ĝojigos ilin ĝis la veno de la tago de juĝo, pri kiu Mi parolis al vi de la komenco.
35 Jen la sonĝo, kiun vi vidis, kaj jen la signifoj.
36 Vi nur konvenis scii ĉi tiun sekreton de la Plejaltulo.
37 Tial skribu en libron cxion cxi tion, kion vi vidis, kaj kasxu ilin;
38 Kaj instruu ilin al la saĝuloj de la popolo, kies korojn vi konas povas kompreni kaj gardi ĉi tiujn sekretojn.
39 Sed vi mem atendu ĉi tie ankoraŭ sep tagojn, por ke oni montru al vi, kion ajn la Plejaltulo volas sciigi al vi. Kaj kun tio li iris sian vojon.
40 Kaj kiam la tuta popolo vidis, ke la sep tagoj jam pasis, kaj mi ne revenis en la urbon, ili kunvenigis ilin ĉiujn, de la plej malgrandaj ĝis la grandaj, kaj venis al mi, kaj diris:
41 Kion ni ofendis al vi? kaj kian malbonon ni faris kontraŭ vi, ke vi forlasis nin kaj sidas ĉi tie sur ĉi tiu loko?
42 Ĉar el ĉiuj profetoj Vi nur restis de ni, kiel aro de vinberujo, kaj kiel kandelo en malluma loko, kaj kiel haveno aŭ ŝipo konservita kontraŭ la ventego.
43 Ĉu ne sufiĉas la malbonoj, kiuj venis al ni?
44 Se Vi nin forlasos, des pli bone estus por ni, se ni anka estus forbruligitaj meze de Cion?
45 Ĉar ni ne estas pli bonaj ol tiuj, kiuj tie mortis. Kaj ili ploris per lauxta vocxo. Tiam mi respondis al ili, kaj diris:
46 Konsolu, ho Izrael; kaj ne estu peza, ho domo de Jakob;
47 Ĉar la Plejaltulo vin memoras, kaj la Potenculo vin ne forgesis en tento.
48 Mi vin ne forlasis, kaj mi ne foriris de vi; sed mi venis en ĉi tiun lokon, por preĝi por la dezerto de Cion, kaj por ke mi petu kompaton por via humila stato. ur sanktejo.
49 Kaj nun iru hejmen cxiu, kaj post tiuj tagoj mi venos al vi.
50 Kaj la popolo iris en la urbon, kiel mi ordonis al ili;
51 Sed mi restis sur la kampo sep tagojn, kiel ordonis al mi la angxelo; kaj mangxis nur en tiuj tagoj la florojn de la kampo, kaj mi mangxis el herboj.

ĈAPITRO 13

1 Kaj post sep tagoj mi sonĝis nokte:
2 Kaj jen levigxis vento el la maro, kaj gxi movis cxiujn gxiajn ondojn.
3 Kaj mi rigardis, kaj jen tiu viro fortigxis kun la miloj de la cxielo; kaj kiam li turnis sian vizagxon, ektremis cxio, kio estis videbla sub li.
4 Kaj kiam ajn la vocxo eliris el lia busxo, brulis cxiuj, kiuj auxdis lian vocxon, kiel senfortigxas la tero, kiam gxi sentas fajron.
5 Kaj post tio mi rigardis, kaj jen kolektiĝis multego da homoj el la kvar ventoj de la ĉielo, por subigi la homon, kiu venis el la maro.
6 Sed mi rigardis, kaj jen li fosis al si grandan monton kaj flugis sur gxin.
7 Sed mi estus vidinta la regionon aŭ lokon, kie la monteto estis skulptita, kaj mi ne povis.
8 Kaj post tio mi rigardis, kaj jen ĉiuj, kiuj kolektiĝis por subigi lin, tre ektimis, kaj tamen kuraĝis batali.
9 Kaj jen, kiam li vidis la perforton de la venanta homamaso, li nek levis sian manon, nek tenis glavon nek militan ilon;
10 Sed nur mi vidis, ke li eligis el sia buŝo kvazaŭ fajroblovon, kaj el siaj lipoj flaman spiron, kaj el sia lango li elĵetis fajrerojn kaj ventegojn.

11 Kaj ili ĉiuj estis miksitaj kune; la fajroblovo, la flama spiro kaj la granda ventego; kaj falis per perforto sur la amason, kiu estis preta por batali, kaj forbruligis ilin ĉiujn, tiel ke sur subite de sennombra homamaso nenio estis rimarkebla, krom nur polvo kaj odoro de fumo; kiam mi vidis tion, mi timis. .

12 Poste mi vidis la saman viron malsupreniri de la monto, kaj vokis al li alian pacan Multaron.

13 Kaj venis al li multe da homamaso, el kiuj unuj estis gajaj, aliaj malgxojis, kaj iuj el ili estis ligitaj, kaj aliaj alportis el la oferitaj; tiam mi malsanis pro granda timo, kaj mi vekigxis, kaj diris:

14 Vi montris al Via servanto ĉi tiujn mirindaĵojn de la komenco, kaj vi taksis min inda, ke vi akceptu mian preĝon;

15 Montru al mi nun la signifon de ĉi tiu sonĝo.

16 Ĉar kiel mi gravediĝas en mia kompreno, ve al tiuj, kiuj restos en tiuj tagoj, kaj des pli ve al tiuj, kiuj ne estas forlasitaj!

17 Ĉar tiuj, kiuj ne restis, estis en pezo.

18 Nun mi komprenas tion, kio estas konservita en la lastaj tagoj, kio okazos al ili kaj al la restintaj.

19 Tial ili venis en grandajn danĝerojn kaj multajn bezonojn, kiel ĉi tiuj sonĝoj diras.

20 Tamen estas pli facile por tiu, kiu estas en danĝero, veni en ĉi tiujn aferojn, ol forpasi kiel nubo el la mondo, kaj ne vidi tion, kio okazas en la lastaj tagoj. Kaj li respondis al mi kaj diris:

21 La signifon de la vizio Mi montros al vi, kaj Mi malfermos al vi tion, kion vi postulis.

22 Dum vi parolis pri la postrestintoj, jen estas la signifo:

23 Kiu elportos la danĝeron en tiu tempo, tiu sin gardis;

24 Sciu do ĉi tion, ke la postlasitaj estas pli feliĉaj ol la mortintoj.

25 Jen la signifo de la vizio: Dum vi vidis viron suprenirantan el la mezo de la maro;

26 Tiu estas tiu, al kiu Dio la Plejaltulo faris grandan tempon, kiu per Si mem savos Sian kreitaĵon;

27 Kaj dum vi vidis, ke el lia busxo eliris kiel ventego kaj fajro kaj ventego;

28 Kaj ke li ne tenis glavon nek ian militan ilon, sed ke la enfluo de li pereigis la tutan homamason, kiu venis por subigi lin; jen la interpreto:

29 Jen venos tagoj, kiam la Plejaltulo komencos savi tiujn, kiuj estas sur la tero.

30 Kaj li venos al la miro de la logxantoj sur la tero.

31 Kaj unu devos batali kontraŭ alia, unu urbo kontraŭ alia, unu loko kontraŭ alia, unu popolo kontraŭ alia, kaj unu regno kontraŭ alia.

32 Kaj estos la tempo, kiam tio okazos, kaj okazos la signoj, kiujn mi antae montris al vi, kaj tiam estos proklamita mia Filo, kiun vi vidis kiel homon suprenirantan.

33 Kaj kiam la tuta popolo auxdos lian vocxon, cxiu en sia lando forlasos la batalon, kiun ili havas unu kontraux alia.

34 Kaj kolektigxos sennombra homamaso, kiel vi vidis ilin, volante veni kaj venki lin per batalo.

35 Sed li staros sur la supro de la monto Cion.

36 Kaj venos Cion, kaj estos elmontrita al ĉiuj homoj, preta kaj rekonstruita; kiel vi vidis la monteton gravurita sen manoj.

37 Kaj ĉi tiu mia Filo riproĉos la malbonajn elpensaĵojn de tiuj nacioj, kiuj pro sia malbona vivo falis en la ventegon;

38 Kaj li metos antaux ilin iliajn malbonajn pensojn, kaj la turmentojn, per kiuj ili komencos turmenti, kiuj similas al flamo; kaj senlabore Li ekstermos ilin per la legxo, kiu similas al Mi.

39 Kaj dum vi vidis, ke li kolektis al si alian pacan homamason;

40 Tio estas la dek triboj, kiuj estis forportitaj el sia lando en la tempo de la reĝo Ozea, kiun Salmanasar, reĝo de Asirio, forkondukis en kaptitecon, kaj li transkondukis ilin trans la akvon, kaj ili venis en alian landon. .

41 Sed ili prenis ĉi tiun konsilon inter si, ke ili forlasu la amason de la nacioj kaj foriru en alian landon, kie neniam loĝis homoj;

42 Por ke ili tie observu siajn leĝojn, kiujn ili neniam observis en sia lando.

43 Kaj ili eniris en Euxfraton tra la malvastaj lokoj de la Rivero.

44 Çar la Plejaltulo do faris por ili signojn, kaj haltis la inundo, is ili pasis.

45 Ĉar tra tiu lando estis granda vojo por iri, nome, de jaro kaj duono; kaj tiu regiono estas nomata Arsaret.

46 Tiam ili loĝis tie ĝis la lasta tempo; kaj nun kiam ili komencos veni,

47 La Plejaltulo denove haltigos la fontojn de la torento, por ke ili trairu; tial Vi vidis la homamason en paco.

48 Sed tiuj, kiuj restis el via popolo, estas tiuj, kiuj troviĝas inter miaj limoj.

49 Nun kiam li pereigos la amason de la nacioj, kiuj estas kolektitaj, defendos Sian popolon, kiu restis.

50 Kaj tiam Li montros al ili grandajn miraklojn.

51 Tiam mi diris: Ho Sinjoro, kiu regas, montru al mi ĉi tion: Kial mi vidis la viron suprenirantan el la mezo de la maro?

52 Kaj li diris al mi:Kiel vi povas nek serĉi nek scii tion, kio estas en la profundo de la maro, tiel ankaŭ neniu sur la tero povas vidi mian Filon aŭ tiujn, kiuj estas kun li, krom en la tago. .

53 Jen la signifo de la sonĝo, kiun vi vidis, kaj per kiu vi nur ĉi tie estas lumigita.

54 Ĉar Vi forlasis Vian propran vojon, kaj Vian diligentecon vi aplikis al Mia instruo kaj serĉis ĝin.

55 Vian vivon vi ordonis per saĝo, Kaj vi nomis prudenton Via patrino.

56 Kaj tial mi montris al vi la trezorojn de la Plejaltulo; post aliaj tri tagoj mi parolos al vi aliajn aferojn kaj rakontos al vi potencajn kaj mirindaĵojn.

57 Tiam mi eliris sur la kampon, farante lauxdon kaj dankon al la Plejaltulo pro Liaj mirakloj, kiujn li akurate faris;

58 Kaj pro tio, ke Li regas tion, kaj tiujn, kiuj falas en ilia tempo; kaj tie mi sidis tri tagojn.

ĈAPITRO 14

1 Kaj en la tria tago mi sidis sub kverko, kaj jen el arbetajxo venis kontraux mi vocxo, kaj diris: Esdras, Esdras!
2 Kaj mi diris: Jen mi, Sinjoro, Kaj mi starigxis sur miaj piedoj.
3 Tiam li diris al mi: En la arbetaĵo mi malkaŝis min al Moseo, kaj mi parolis kun li, kiam mia popolo servadis en Egiptujo;
4 Kaj Mi sendis lin kaj elkondukis Mian popolon el Egiptujo, kaj Mi venigis lin sur la monton, sur kiu Mi tenis lin ĉe Mi dum longa tempo;
5 kaj rakontis al li multajn mirindaîojn, kaj montris al li la sekretojn de la tempoj kaj la finon; kaj ordonis al li, dirante:
6 Ĉi tiujn vortojn vi deklaros, kaj ĉi tiujn vi kaŝu.
7 Kaj nun mi diras al vi:
8 por ke vi metu en vian koron la signojn, kiujn Mi montris, kaj la sonĝojn, kiujn vi vidis, kaj la signifojn, kiujn vi aŭdis;
9 Ĉar vi estos forprenita de ĉiuj, kaj de nun vi restos ĉe mia Filo kaj kun tiaj, kiuj estas kiel vi, ĝis la tempoj estos finitaj.
10 Ĉar la mondo perdis sian junecon, kaj la tempoj komencas maljuniĝi.
11 Ĉar la mondo estas dividita en dek du partojn, kaj la dek partoj de ĝi jam malaperis, kaj duono de dekono;
12 Kaj restas tio, kio estas post duono de la dekono.
13 Nun ordigu vian domon, kaj admonu Vian popolon, konsolu tiujn, kiuj estas en mizero, kaj nun forlasu la putrecon;
14 Forlasu de vi mortajn pensojn, forĵetu la ŝarĝojn de la homo, forigu nun la malfortan naturon,
15 Kaj flankenlasu la pensojn, kiuj estas por vi plej pezaj, kaj rapidu vin forkuri el cxi tiuj tempoj.
16 Cxar ankoraux pli grandaj malbonoj ol tiuj, kiujn vi vidis okazi, farigxos poste.
17 Ĉar rigardu, kiom pli malfortiĝos la mondo dum la aĝo, des pli multe plimultiĝos malbonoj sur ĝiaj loĝantoj.
18 Ĉar la tempo forkuris, kaj la luado estas proksima; ĉar nun rapidas la estonta vizio, kiun vi vidis.
19 Tiam mi respondis antaŭ vi, kaj diris:
20 Jen, mia Sinjoro, mi iros, kiel Vi ordonis al mi, kaj riproĉos la popolon, kiu ĉeestas; tiel la mondo estas metita en mallumo, kaj tiuj, kiuj loĝas en ĝi, estas sen lumo.
21 Ĉar Via instruo do estas forbruligita neniu scias tion, kio estas farita de vi, nek la laboron, kiu komencigxos.
22 Sed se mi trovis gracon antaû vi, sendu en min la Sanktan Spiriton, kaj mi skribos çion, kio fari is en la mondo ekde la komenco, kiuj estas skribitaj en Via le o, por ke la homoj trovu vian vojon, kaj ke ili kiu vivos en la lastaj tagoj povas vivi.
23 Kaj li respondis al mi, dirante: Iru, kunvenigu la popolon, kaj diru al ili, ke ili ne seru vin dum kvardek tagoj.
24 Sed vi pretigu al vi multajn bukso-arbojn, kaj prenu kun vi Sarejon, Dabrian, Selemian, Ekanon kaj Asielon, tiujn kvin, kiuj pretas rapide skribi;
25 Kaj venu ĉi tien, kaj mi ekbruligos en via koro lampon de kompreno, kiu ne estos estingita, ĝis plenumiĝos la aferoj, kiujn vi komencos skribi.
26 Kaj kiam vi faros, ion vi publikigu, kaj kelkajn aferojn sekrete al la saĝuloj; morgaŭ ĉi tiun horon vi komencos skribi.
27 Tiam mi eliris, kiel li ordonis, kaj kunvenigis la tutan popolon, kaj diris:
28 Aŭskultu ĉi tiujn vortojn, ho Izrael.
29 Niaj patroj en la komenco estis fremduloj en Egiptujo, de kie ili savigxis;
30 kaj ricevis la legxon de vivo, kiun ili ne observis, kiun vi ankaux malobeis post ili.
31 Tiam la lando, la lando Cion, dividiĝis inter vi per loto; sed viaj patroj kaj vi mem faris maljustaĵon kaj ne observis la vojojn, kiujn ordonis al vi la Plejaltulo.
32 Kaj ĉar li estas justa juĝisto, li ĝustatempe prenis de vi tion, kion Li donis al vi.
33 Kaj nun vi estas ĉi tie, kaj viaj fratoj inter vi.
34 Tial se vi submetos vian propran prudenton kaj reformos viajn korojn, vi estos vivaj, kaj post la morto vi ricevos kompaton.
35 Çar post la morto venos la ju o, kiam ni revivos; kaj tiam la nomoj de la justuloj aperos, kaj la faroj de la malpiuloj estos anoncitaj.
36 Neniu do nun venu al mi kaj ne sercxu min dum kvardek tagoj.
37 Kaj mi prenis la kvin virojn, kiel li ordonis al mi, kaj ni iris sur la kampon kaj restis tie.
38 Kaj en la sekvanta tago jen vocxo vokis min, dirante: Esdra, malfermu vian busxon kaj trinku, kiun mi donas al vi trinki.
39 Tiam mi malfermis mian buŝon, kaj jen li atingis min plenan kalikon, kiu estis plena de akvo, sed ĝia koloro estis kiel fajro.
40 Kaj mi gxin prenis kaj trinkis; kaj trinkinte el gxi, mia koro eldiris prudenton, kaj sagxo kreskis en mia brusto, cxar mia spirito fortigis mian memoron;
41 Kaj mia busxo malfermigxis kaj ne fermigxis plu.
42 La Plejaltulo donis komprenon al la kvin homoj, kaj ili skribis la mirindajn viziojn de la nokto rakontitaj, kiujn ili ne konis; kaj ili sidis kvardek tagojn, kaj ili skribis tage, kaj nokte ili manĝis panon.
43 Rilate al mi. Mi parolis tage, Kaj mi ne retenis mian langon nokte.
44 En kvardek tagoj ili skribis ducent kvar librojn.
45 Kaj kiam pasigxis la kvardek tagoj, la Plejaltulo ekparolis, dirante: La unua, kiun vi skribis, publikigu malkasxe, por ke la indaj kaj malinduloj gxin legu;
46 Sed gardu la sepdek lastajn, por ke vi transdonu ilin nur al saĝuloj inter la popolo;
47 Ĉar en ili estas la fonto de prudento, la fonto de saĝo kaj la fluo de scio.

48 Kaj mi tiel faris.

ĈAPITRO 15

1 Jen vi diru al la oreloj de Mia popolo la profetaĵojn, kiujn Mi metos en vian buŝon, diras la Eternulo;

2 Kaj skribu ilin sur papero, ĉar ili estas fidelaj kaj veraj.

3 Ne timu la imagojn pri Vi, La nekredemo de tiuj, kiuj parolas kontraŭ vi, ne ĝenu vin.

4 Ĉar ĉiuj malfideluloj mortos pro sia malfideleco.

5 Jen, diras la Eternulo, Mi venigos plagojn sur la mondon; la glavo, malsato, morto kaj pereo.

6 Ĉar malvirteco treege malpurigis la tutan teron, kaj iliaj malbonaj faroj estas plenumitaj.

7 Tial diras la Eternulo:

8 Mi ne plu retenos mian langon rilate ilian malbonecon, kiun ili profane faras, kaj mi ne permesos al ili en tiuj aferoj, en kiuj ili malbone ekzercas sin; jen la senkulpa kaj justa sango krias al Mi, kaj la animoj de la homoj; nur plendi senĉese.

9 Kaj tial, diras la Eternulo, Mi nepre venĝos ilin, kaj Mi ricevos al Mi la tutan senkulpan sangon el inter ili.

10 Jen Mia popolo estas kondukata kiel sxafaro al la bucxo; Mi ne permesos al gxi logxi nun en la lando Egipta;

11 Sed Mi venigos ilin per forta mano kaj etendita brako, kaj Mi frapos Egiptujon per plagoj, kiel antauxe, kaj Mi pereigos gxian tutan landon.

12 Egiptujo funeros, kaj gxia fundamento estos frapita per la plago kaj puno, kiujn Dio venigos sur gxin.

13 La terkultivistoj funebros, cxar iliaj semoj malaperos pro bruo kaj hajlo kaj pro terura stelaro.

14 Ve al la mondo kaj al la logxantoj en gxi!

15 Ĉar la glavo kaj ilia pereo alproksimiĝas, kaj unu popolo leviĝos kaj batalos kontraŭ t alia, kaj glavoj en iliaj manoj.

16 Ĉar estos ribelo inter la homoj, kaj venos unu la alian; ili ne rigardu siajn reĝojn nek eminentulojn, kaj la konduto de iliaj agoj restos en ilia potenco.

17 Homo dezirus iri en urbon, sed ne povas.

18 Çar pro ilia fiereco la urboj estas konsternitaj, la domoj estos detruitaj, kaj la homoj ektimos.

19 Homo ne kompatos sian proksimulon, sed iliajn domojn per glavo ruinigos kaj iliajn havaĵojn pro manko de pano kaj pro granda aflikto.

20 Jen, diras Dio, Mi kunvokos ĉiujn reĝojn de la tero, por ke ili respektu Min, kiuj estas de la sunleviĝo, de sudo, de oriento, kaj de Libano; por turni sin unu kontraŭ la alia, kaj repagi tion, kion ili faris al ili.

21 Kiel ili faras ankoraŭ hodiaŭ al Miaj elektitoj, tiel ankaŭ Mi faros kaj repagos en ilia brusto. Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo;

22 Mia dekstra mano ne indulgos la pekulojn, Kaj Mia glavo ne ĉesos super tiuj, kiuj elverŝas senkulpan sangon sur la teron.

23 De Lia kolero eliris fajro, Kaj ekstermis la fundamentojn de la tero kaj la pekulojn, kiel ekbruligas pajlo.

24 Ve al tiuj, kiuj pekas kaj ne observas Miajn ordonojn! diras la Eternulo.

25 Mi ne indulgos ilin; iru, infanoj, for de potenco, ne malpurigu Mian sanktejon.

26 Ĉar la Sinjoro konas ĉiujn, kiuj pekas kontraŭ Li, kaj tial Li transdonas ilin al morto kaj pereo.

27 Ĉar nun venis la plagoj sur la tutan teron, kaj vi restos en ili; ĉar Dio vin ne savos, ĉar vi pekis antaŭ Li.

28 Jen terura vizio, kaj ĝia aspekto el la oriento;

29 Kie eliros la nacioj de la drakoj de Arabujo kun multaj ĉaroj, kaj ilia multeco estos forportita kiel vento sur la teron, por ke ĉiuj, kiuj ilin aŭdas, timu kaj tremu.

30 Kaj la Karmananoj, furiozaj pro kolero, eliros kiel aproj de la arbaro, kaj kun granda forto ili venos kaj militos kontraux ili, kaj dezertos parton de la lando de la Asirianoj.

31 Kaj tiam la drakoj havos la superecon, rememorante sian naturon; kaj se ili sin turnos, konspirante kun granda potenco por persekuti ilin,

32 Tiam ĉi tiuj maltrankviliĝos, kaj per sia forto silentos kaj forkuros.

33 Kaj el la lando Asiria premos ilin malamiko kaj ekstermos iujn el ili, kaj en ilia armeo estos timo kaj teruro kaj malpaco inter iliaj reoj.

34 Rigardu nubojn de la oriento kaj de la nordo ĝis la sudo, kaj ili estas tre teruraj por rigardi, plenaj de kolero kaj ventego.

35 Ili frapos unu la alian, kaj ili disbatos grandan amason da steloj sur la teron, sian propran stelon; kaj sango estos de la glavo ĝis la ventro,

36 Kaj sterko de homoj gxis la kamelo.

37 Kaj estos granda teruro kaj tremo sur la tero; kaj tiuj, kiuj vidos la koleron, ektimos, kaj tremo venos sur ilin.

38 Kaj tiam venos grandaj ventegoj el sudo kaj el nordo, kaj alia parto de la okcidento.

39 Kaj levigxos fortaj ventoj el la oriento kaj malfermigxos; kaj la nubo, kiun Li levis en kolero, kaj la stelo movita por timigi la venton orientan kaj okcidentan, estos detruita.

40 La nuboj grandaj kaj potencaj plenblovigxos de kolero, kaj la stelo, por ke ili timigu la tutan teron kaj gxiajn logxantojn; kaj ili elversxos sur cxiun altajxon kaj eminentan stelon teruran,

41 Fajro kaj hajlo kaj flugantaj glavoj kaj multe da akvo, por ke ĉiuj kampoj pleniĝu kaj ĉiuj riveroj kun abundo da grandaj akvoj.

42 Kaj ili detruos urbojn kaj murojn, montojn kaj montetojn, arbojn de la arbaro kaj herbon de la herbejoj kaj ilian grenon.

43 Kaj ili iros firme en Babelon kaj ektimos sxin.

44 Ili venos al sxi kaj siegxos sxin, la stelon kaj cxian koleron ili elversxos sur gxin; tiam polvo kaj fumo supreniros al la cxielo, kaj priploros sxin cxiuj, kiuj estas cxirkaux sxi.

45 Kaj tiuj, kiuj restas sub sxi, servos al tiuj, kiuj timigis sxin.
46 Kaj vi, Azio, kiu partoprenas en la espero de Babel kaj estas la gloro de ŝia persono;
47 Ve al vi, mizerulo, ĉar vi similiĝis al ŝi; kaj ornamis viajn filinojn per malcxasteco, por ke ili placxu kaj fieru pri viaj amantoj, kiuj cxiam deziris malcxasti kun vi.
48 Vi sekvis tiun, kiu estas malamata en ĉiuj ŝiaj faroj kaj elpensaĵoj; tial Dio diras:
49 Mi sendos sur vin plagojn; vidvineco, malriĉeco, malsato, glavo, kaj pesto, por ruinigi viajn domojn per pereo kaj morto.
50 Kaj la gloro de Via Potenco sekiĝos kiel floro, leviĝos la varmego, kiu estas sendita sur vin.
51 Vi estos malfortigita kiel malriĉa virino de batoj kaj kiel punita de vundoj, tiel ke la potenculoj kaj amantoj ne povos ricevi; vi vin.
52 Çu mi tiel agus kontraû vi kun jxaluzo, diras la Eternulo,
53 Se vi ne ĉiam mortigis miajn elektitojn, altigante la baton de Viaj manoj, kaj dirante pri iliaj mortintoj, kiam vi estis ebria,
54 Montru la belecon de Via vizaĝo?
55 La rekompenco de via malcxastado estos sur via sino, tial vi ricevos repagon.
56 Kiel vi faris al Miaj elektitoj, diras la Eternulo, tiel Dio faros al vi kaj transdonos vin en malbonon.
57 Viaj filoj mortos de malsato, kaj vi falos de glavo; viaj urboj estos detruitaj, kaj viaj ĉiuj pereos de glavo sur la kampo.
58 Tiuj, kiuj estas sur la montoj, mortos de malsato kaj manĝos sian propran karnon kaj trinkos sian propran sangon pro malsato de pano kaj soifo de akvo.
59 Vi kiel malfeliĉa venos tra la maron, kaj denove ricevos plagojn.
60 Kaj sur la pasejo ili kuros sur la malnoblan urbon kaj detruos parton de via tero kaj konsumos parton de via gloro, kaj ili revenos al la ruinigita Babel.
61 Kaj vi estos faligita de ili kiel pajlo, kaj ili estos por vi kiel fajro;
62 Kaj ekstermos vin kaj viajn urbojn kaj vian landon kaj viajn montojn; ĉiuj viaj arbaroj kaj viaj fruktoportaj arboj ili forbrulos per fajro.
63 Viajn filojn ili forkondukos en kaptitecon, kaj rigardu, tion, kion vi havas, ili difektos kaj difektos la belecon de via vizaĝo.

ĈAPITRO 16

1 Ve al vi, ho Babel kaj Azio! ve al vi, Egiptujo kaj Sirio!
2 Zonu vin per sakoj kaj haroj, priploru viajn infanojn kaj bedaŭru; cxar proksima estas via pereo.
3 Glavo estas sendita sur vin, kaj kiu povas ĝin reveni?
4 Fajro estas sendita sur vin, kaj kiu gxin estingos?
5 Plagoj estas senditaj al vi, kaj kiu estas tiu, kiu povas ilin forpeli?
6 Ĉu iu povas forpeli malsatan leonon en la arbaro? aŭ ĉu iu povas estingi la fajron per pajlo, kiam ĝi ekbrulis?
7 Ĉu oni povas denove turni la sagon, kiun oni pafas de forta pafarkisto?
8 La Potenca Sinjoro sendas la plagojn, kaj kiu estas Li, kiu povas ilin forpeli?
9 Fajro eliros el Lia kolero, kaj kiu gxin estingos?
10 Li ĵetos fulmojn, kaj kiu ne timas? li tondros, kaj kiu ne timas?
11 La Eternulo minacas, kaj kiu ne estos pulvorigita antaux Li?
12 Tremas la tero kaj gxiaj fundamentoj; la maro leviĝas kun ondoj el la profundo, kaj ĝiaj ondoj maltrankviliĝas, kaj ankaŭ ĝiaj fiŝoj, antaŭ la Eternulo kaj antaŭ la gloro de Lia potenco;
13 Ĉar forta estas Lia dekstra mano, kiu strebas la pafarkon, Liaj sagoj, kiujn li pafas, estas akraj, kaj ne trafos, kiam ili komencos esti pafitaj en la finon de la mondo.
14 Jen la plagoj estas senditaj, kaj ne revenos, gxis ili venos sur la teron.
15 La fajro ekbrulis kaj ne estingigxos, gxis gxi ekstermos la fundamenton de la tero.
16 Kiel sago, kiun pafpafis potenca arkpafisto, ne revenas malanten; Tiel la plagoj, kiuj estos senditaj sur la teron, ne revenos.
17 Ve al mi! ve estas mi! kiu savos min en tiuj tagoj?
18 La komenco de malĝojoj kaj grandaj funebros; la komenco de malsato kaj granda morto; la komenco de militoj, kaj la potencoj staros en timo; la komenco de malbonoj! kion mi faru, kiam venos ĉi tiuj malbonoj?
19 Jen, malsato kaj pesto, aflikto kaj angoro, estas senditaj kiel skurĝoj por saniĝo.
20 Sed pro ĉio ĉi ili ne deturnu sin de sia malvirteco, nek ĉiam memoros la vipojn.
21 Jen, mangxajxo estos tiel malmultekosta sur la tero, ke ili opinios sin bonokazaj, kaj ecx tiam kreskos malbonoj sur la tero, glavo, malsato kaj granda konfuzo.
22 Ĉar multaj el la loĝantoj sur la tero pereos de malsato; kaj la alian, kiu savigxos de malsato, la glavo ekstermos.
23 Kaj la mortintoj estos eljxetitaj kiel sterko, kaj neniu ilin konsolos; cxar la tero estos dezerta, kaj la urboj estos ruinigitaj.
24 Ne restos homo, por prilabori la teron kaj semi ĝin
25 La arboj donos fruktojn, kaj kiu ilin kolektos?
26 La vinberoj maturiĝos, kaj kiu ilin piedpremos? ĉar ĉiuj lokoj estos dezertigitaj de homoj;
27 Tiel unu homo dezirus vidi alian kaj auxdi lian vocxon.
28 Ĉar de urbo restos dek, kaj du kampoj, kiuj kaŝos sin en densaj arbaraĵoj kaj en fendoj de rokoj.
29 Kiel en ĝardeno de Olivarboj sur ĉiu arbo restas tri aŭ kvar olivoj;
30 Aŭ kiel kiam oni kolektas vinberejon, restas kelkaj aroj el tiuj, kiuj diligente serĉas tra la vinberejo;
31 Tiel same en tiuj tagoj restos tri aŭ kvar de tiuj, kiuj esplorrigardis siajn domojn per glavo.

32 Kaj la tero dezertigxos, kaj gxiaj kampoj maljunigxos, kaj gxiaj vojoj kaj cxiuj gxiaj vojoj plenigxos de dornoj, cxar neniu iros tra gxi.
33 La virgulinoj funebros, ne havante edzinojn; la virinoj funebros, ne havante edzojn; ilia filinoj funebros, ne havante helpantojn.
34 En militoj pereos iliaj fiancxoj, Kaj iliaj edzoj pereos de malsato.
35 Aŭskultu nun ĉi tion kaj komprenu ilin, servantoj de la Eternulo.
36 Jen la vorto de la Eternulo, akceptu gxin; ne kredu la diojn, pri kiuj la Eternulo parolis.
37 Jen la plagoj alproksimigxas kaj ne malrapidas;
38 Kiel kiam gravedulino en la naŭa monato naskas sian filon, dum du aŭ tri horoj de ŝia naskiĝo grandaj doloroj ĉirkaŭas ŝian uteron, kiuj doloroj, kiam la infano eliras, ili ne malrapidiĝas eĉ unu momenton;
39 Tiel same la plagoj ne malrapidiĝos por veni sur la teron, kaj la mondo funebros, kaj ĉagrenoj venos sur ĝin de ĉiuj flankoj.
40 Ho mia popolo, aŭskultu mian vorton: pretigu vin al via batalo, kaj en tiuj malbonoj estu kiel pilgrimantoj sur la tero.
41 Kiu vendas, tiu estu kiel tiu, kiu forkuras; kaj kiu aĉetas, kiu perdas;
42 Kiu okupas komercon, kiel tiu, kiu ne havas profiton per ĝi, kaj kiu konstruas, kiel tiu, kiu ne loĝas en ĝi;
43 Kiu semas, kvazaû li ne rikoltus, tiel ankaû tiu, kiu plantas vinberejon, kiel tiu, kiu ne rikoltas la vinberojn;
44 Kiuj edziĝas, kiel tiuj, kiuj ne naskas infanojn; kaj tiuj, kiuj ne edzigxas, kiel la vidvoj.
45 Kaj tial la laborantoj vane laboras;
46 Ĉar fremduloj rikoltos siajn fruktojn kaj prirabas siajn havaĵojn, ruinigos siajn domojn kaj kaptos siajn infanojn, ĉar en kaptiteco kaj malsato ili ricevos infanojn.
47 Kaj tiuj, kiuj okupas siajn komercaĵojn per rabado, des pli ili ornamas siajn urbojn, siajn domojn, siajn havaĵojn kaj siajn proprajn personojn;
48 Des pli Mi koleros ilin pro ilia peko, diras la Eternulo.
49 Kiel malĉastulino envias justan, honestan kaj virtan virinon;
50 Tiel la justeco malamos la maljustecon, kiam ŝi forĵetas, kaj akuzos ŝin antaŭ sia vizaĝo, kiam venos tiu, kiu defendos Tiun, kiu diligente esploras ĉiun pekon sur la tero.
51 Kaj do vi ne estu similaj al gxi, nek al gxiaj faroj.
52 Cxar ankoraux iom da maljusteco estos forigita de la tero, kaj justeco regos inter vi.
53 La pekulo ne diru, ke li ne pekis; cxar Dio bruligos fajrajn karbojn sur sian kapon, kiu diras antaux Dio la Sinjoro kaj Lia gloro:Mi ne pekis.
54 Jen la Eternulo konas ĉiujn farojn de homoj, iliajn imagojn, iliajn pensojn kaj iliajn korojn;
55 kiu diris krom la vorto: Fariĝu la tero; kaj ĝi fariĝis: Fariĝu la ĉielo; kaj ĝi estis kreita.
56 Laux Lia vorto estigxis la steloj, Kaj Li scias ilian nombron.
57 Li esploras la abismon kaj gxiajn trezorojn; Li mezuris la maron kaj tion, kion ĝi enhavas.
58 Li sxlosis la maron meze de la akvo, Kaj per Sia vorto Li pendigis la teron sur la akvo.
59 Li etendas la cxielon kiel volbon; sur la akvoj Li gxin fondis.
60 En la dezerto Li kreis akvofontojn kaj lagetojn sur la suproj de la montoj, Por ke fluoj fluu de la altaj rokoj, por akvumi la teron.
61 Li kreis la homon kaj metis sian koron en la korpon, kaj donis al li spiron, vivon kaj prudenton.
62 Jes kaj la Spirito de Dio Ĉiopova, kiu faris ĉion, kaj esploras ĉion kaŝitan en la sekretoj de la tero,
63 Li konas viajn elpensojn, kaj kion vi pensas en viaj koroj, tiujn, kiuj pekas kaj kasxas sian pekon.
64 Tial la Eternulo precize esploris ĉiujn viajn farojn, kaj Li hontigos vin ĉiujn.
65 Kaj kiam viaj pekoj aperos, vi hontos antaux homoj, kaj viaj pekoj estos viaj akuzantoj en tiu tago.
66 Kion vi faros? aŭ kiel vi kaŝos viajn pekojn antaŭ Dio kaj Liaj anĝeloj?
67 Jen Dio mem estas la jugxanto, timu Lin; foriru de viaj pekoj, kaj forgesu viajn malbonagojn, por eterne ne plu miksi sin kun ili;
68 Çar jen ekflamas super vi la ardanta kolero de granda homamaso, kaj oni prenos iujn el vi kaj nutros vin, senlabore, per idoferoj.
69 Kaj tiuj, kiuj konsentas al ili, estos mokataj kaj mokatitaj, kaj piedpremataj.
70 Ĉar en ĉiu loko kaj en la proksimaj urboj estos granda ribelo kontraŭ tiuj, kiuj timas la Eternulon.
71 Ili estos kiel frenezuloj, kiuj ne indulgas, sed tamen prirabos kaj pereigos tiujn, kiuj timas la Eternulon.
72 Ĉar ili malŝparos kaj forprenos siajn havaĵojn kaj forpelos ilin el siaj domoj.
73 Tiam oni konos ilin, kiuj estas Miaj elektitoj; kaj ili estos elprovitaj kiel oro en fajro.
74 Auxskultu, ho Mia amato, diras la Eternulo: jen proksimas la tagoj de mizero, sed de gxi Mi vin savos.
75 Ne timu kaj ne dubu; ĉar Dio estas via gvidilo,
76 Kaj la gvidisto de tiuj, kiuj observas Miajn ordonojn kaj ordonojn, diras la Sinjoro, la Eternulo: viaj pekoj ne premu vin, kaj viaj malbonagoj ne altigu sin.
77 Ve al tiuj, kiuj estas ligitaj per siaj pekoj kaj kovritaj per siaj ini kiel kampo estas kovrita de arbustoj, kaj gxia vojo kovrita de dornoj, por ke neniu povas trairi!
78 Gxi estas lasita senvestita, kaj estas jxetita en fajron, por esti konsumita per gxi.

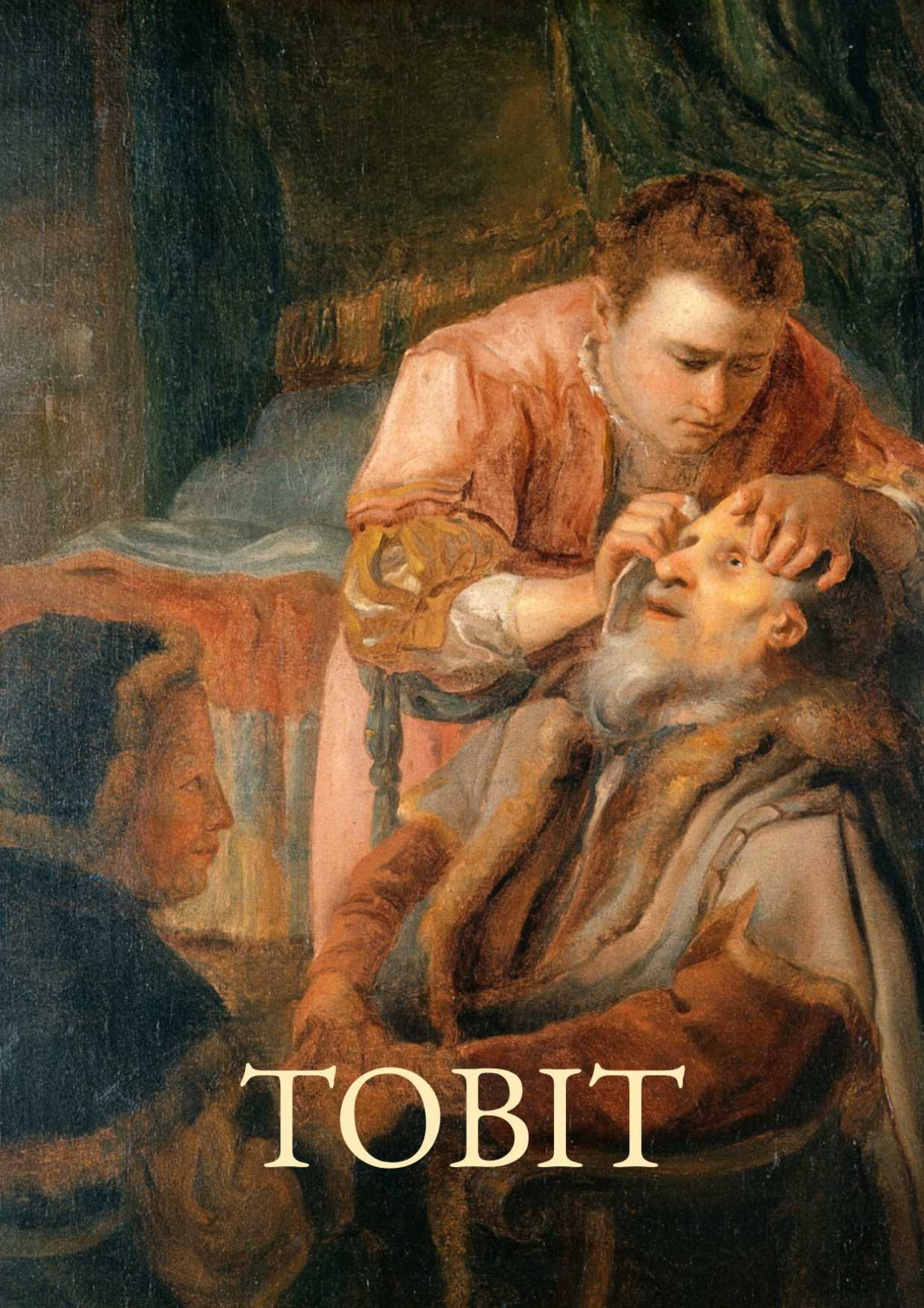

TOBIT

ĈAPITRO 1

1 Libro de kroniko de Tobit, filo de Tobiel, filo de Ananiel, filo de Aduel, filo de Gabael, el la idaro de Asael, el la tribo de Neftali;
2 kiu en la tempo de Enemesar, reĝo de Asirio, estis forkondukita en kaptitecon el Tisbe, kiu estas dekstre de tiu urbo, kiu nomiĝas ĝuste Neftali en Galileo super Aser.
3 Mi Tobit iradis dum mia tuta vivo laŭ la vojoj de vero kaj justeco, kaj mi faris multajn almozojn al miaj fratoj kaj al mia nacio, kiuj venis kun mi en Nineve, en la landon de la Asirianoj.
4 Kaj kiam mi estis en mia lando, en la lando de Izrael, estante nur juna, la tuta tribo de mia patro Neftali falis el la domo de Jerusalem, kiu estis elektita el ĉiuj triboj de Izrael, por ke ĉiuj triboj oferu; tie, kie la templo de la loĝejo de la Plejaltulo estis konsekrita kaj konstruita por ĉiuj epokoj.
5 Kaj ĉiuj triboj, kiuj kune ribelis, kaj la domo de mia patro Neftali oferis oferojn al la bovido Baal.
6 Sed mi sola iris ofte en Jerusalemon en la festoj, kiel estas ordonite al la tuta popolo Izrael per eterna dekreto, havante la unuajn fruktojn kaj dekonojn de la kreskaĵo, kun tio, kio estis unue tondita; kaj mi donis ilin sur la altaro al la pastroj, la Aaronidoj.
7 La unuan dekonon de ĉiu kreskaĵo mi donis al la filoj de Aaron, kiuj servadis en Jerusalem; alian dekonon mi vendis, kaj iris kaj elspezis ĝin ĉiujare en Jerusalem;
8 Kaj la trian mi donis al tiuj, al kiuj konvenis, kiel ordonis al mi la patrino de mia patro Debora, ĉar mi restis orfo de mia patro.
9 Cetere, kiam mi fariĝis viro, mi edziĝis kun Anna de mia parencaro, kaj el ŝi mi naskigis Tobiason.
10 Kaj kiam ni estis forkondukitaj en kaptitojn al Nineve, ĉiuj miaj fratoj kaj miaj parencajoj manĝis el la panoj de la nacianoj.
11 Sed mi detenis min de mangxi;
12 Ĉar mi rememoris Dion per mia tuta koro.
13 Kaj la Plejaltulo donis al mi gracon kaj favoron antaŭ Enemessar, tiel ke mi estis lia provizanto.
14 Kaj mi iris en Medujon, kaj mi lasis konfidate al Gabael, frato de Gabrias, en Rages, urbon de Medujo, dek kikarojn da argxento.
15 Kiam Enemesar mortis, anstataux li ekregxis lia filo Sanhxerib; kies stato estis maltrankvila, ke mi ne povis iri en Medujon.
16 Kaj en la tempo de Enemessar mi donis multajn almozojn al miaj fratoj, kaj mian panon mi donis al malsatuloj;
17 Kaj miajn vestojn al nuda; kaj se mi vidis iun el mia nacio mortinta aŭ ĵetita ĉirkaŭ la muroj de Nineve, mi enterigis lin.
18 Kaj se la reĝo Sanĥerib mortigis iun, kiam li venis kaj forkuris el Judujo, mi enterigis ilin sekrete; ĉar en sia kolero li mortigis multajn; sed la kadavroj ne estis trovitaj, kiam oni serĉis ilin de la reĝo.
19 Kaj kiam unu el la Ninividoj iris kaj plendis pri mi al la reĝo, ke mi enterigis ilin kaj kaŝis min; komprenante, ke oni serĉis min por esti mortigita, mi retiriĝis pro timo.
20 Tiam ĉiuj miaj havaĵoj estis perforte forportitaj, kaj nenio restis al mi, krom mia edzino Anna kaj mia filo Tobija.
21 Kaj ne pasis kvindek tagoj, antaŭ ol du el liaj filoj mortigis lin, kaj ili forkuris sur la montojn Ararat; kaj anstataux li ekregxis lia filo Sarkedono; kiu komisiis super la kalkuloj de sia patro kaj super cxiuj liaj aferoj, Ahxijahxarus, la filon de mia frato Anael.
22 Kaj Aĥjaĥarus petegis por mi, kaj mi revenis Nineve. Kaj Aĥjaĥarus estis vinisto kaj sigelgardisto kaj administranto kaj kalkulisto; kaj Sarĥedono starigis lin apud li; kaj li estis filo de mia frato.

ĈAPITRO 2

1 Kiam mi revenis hejmen, kaj mia edzino Anna estis redonita al mi, kun mia filo Tobias, en la festo de Pentekosto, kiu estas la sankta festo de la sep semajnoj, estis pretigita al mi bona vespermanĝo, en kiu Mi sidiĝis por manĝi.
2 Kaj kiam mi vidis multe da mangxajxoj, mi diris al mia filo:Iru kaj alportu kian malricxulon, kiun vi trovos el niaj fratoj, kiu memoras la Sinjoron; kaj jen mi restadas por vi.
3 Sed li revenis, kaj diris:Patro, unu el nia nacio estas sufokita kaj elpelita sur la placon.
4 Kaj antaŭ ol mi gustumis ian viandon, mi ekiris, kaj kondukis lin en ĉambron ĝis la subiro de la suno.
5 Tiam mi revenis kaj lavis min kaj manĝis mian viandon en pezo;
6 Rememorante tiun profetaĵon de Amos, kiel li diris: Viaj festoj ŝanĝiĝos en funebron, kaj via tuta gajeco en ploradon.
7 Tial mi ploris; kaj post la subiro de la suno mi iris kaj faris tombon kaj enterigis lin.
8 Sed miaj najbaroj mokis min, kaj diris: Ĉi tiu ankoraŭ ne timas esti mortigita pro ĉi tiu afero: kiu forkuris; kaj tamen jen li denove enterigas la mortintojn.
9 Kaj en tiu sama nokto mi revenis de la entombigo, kaj mi dormis apud la muro de mia korto, malpurigita kaj mia vizaĝo nekovrita;
10 Kaj mi ne sciis, ke estas paseroj sur la muro, kaj miaj okuloj malfermitaj, la paseroj mutis varman sterkon en miajn okulojn, kaj blankeco venis en miajn okulojn; kaj mi iris al la kuracistoj, sed ili ne helpis min; Aĥjaĥarus min nutris, ĝis mi iris en Elimadon.
11 Kaj mia edzino Anna prenis por fari laborojn de virinoj.
12 Kaj sxi sendis ilin hejmen al la mastroj, kaj ili pagis al sxi la salajron, kaj donis al sxi krome kapridon.
13 Kaj kiam ĝi estis en mia domo, kaj ekploris, mi diris al ŝi: De kie estas ĉi tiu kaprido? ĉu ĝi ne estas ŝtelita? redonu ĝin al la posedantoj; cxar ne estas permesate mangxi ion, kio estas sxtelita.
14 Sed ŝi respondis al mi: Ĝi estis donita kiel donaco pli ol la salajro. Tamen mi ne kredis al ŝi, sed ordonis al ŝi redoni ĝin al la mastroj; kaj mi hontis pro ŝi. Sed ŝi respondis al mi:Kie estas via almozo kaj viaj justaĵoj? jen vi kaj ĉiuj viaj faroj estas konataj.

ĈAPITRO 3

1 Tiam mi ĉagrenite ploris, kaj en mia malĝojo preĝis, dirante:
2 Ho Eternulo, Vi estas justa, kaj ĉiuj Viaj faroj kaj ĉiuj Viaj vojoj estas favorkoreco kaj vero, kaj Vi juĝas vere kaj juste por eterne.
3 Memoru min, kaj rigardu min, ne punu min pro miaj pekoj kaj malklereco, kaj la pekoj de miaj patroj, kiuj pekis antaŭ Vi;

4 Ĉar ili ne obeis Viajn ordonojn; pro tio Vi transdonis nin por rabado kaj al kaptiteco kaj al morto kaj kiel proverbo de malhonoro por ĉiuj nacioj, inter kiuj ni estas disĵetitaj.

5 Kaj nun Viaj decidoj estas multaj kaj veraj; agu kun mi laux miaj pekoj kaj miaj patroj; cxar ni ne observis Viajn ordonojn kaj ne iradis en vero antaux Vi.

6 Faru do nun kun mi, kiel vi placxas al vi, kaj ordonu, ke oni forprenu de mi mian spiriton, por ke mi dissolvigxu kaj farigxu tero; cxar estas utile al mi morti prefere ol vivi, cxar mi auxdis malveron riproĉas kaj havu multe da malĝojo; ordonu do, ke mi nun estu savita el ĉi tiu mizero kaj iru en la eternan lokon; ne forturnu de mi Vian vizaĝon.

7 Okazis en tiu sama tago, ke en Ekbatan, urbo de Media, Sara, filino de Raguel, ankaŭ estis malhonorita de la sklavinoj de sia patro;

8 ĉar ŝi edziniĝis al sep edzoj, kiujn mortigis Asmodeo, la malbona spirito, antaŭ ol ili kuŝiĝis kun ŝi. Ĉu vi ne scias, ili diris, ke vi strangolis viajn edzojn? vi havis jam sep edzojn, kaj vi estis nomita laŭ neniu el ili.

9 Kial Vi batas nin pro ili? se ili mortis, iru post ili, ni neniam vidu pri vi nek filon nek filinon.

10 Kiam ŝi aŭdis tion, ŝi estis tre malĝoja, tiel ke ŝi pensis, ke ŝi sufokis sin; kaj ŝi diris: Mi estas la sola filino de mia patro, kaj se mi faros tion, tio estos por li malhonoro, kaj mi forportos lian maljunecon kun malĝojo en la tombon.

11 Tiam ŝi preĝis al la fenestro, kaj diris: Benata Vi estas, ho Eternulo, mia Dio, kaj Via sankta kaj glora nomo estas benata kaj honorata eterne; ĉiuj Viaj faroj Vin gloru eterne.

12 Kaj nun, ho Eternulo, mi turnas al Vi miajn okulojn kaj mian vizaĝon,

13 Kaj diru:Forprenu min el la tero, Por ke mi ne plu auxdu la malhonoron.

14 Vi scias, Sinjoro, ke mi estas pura de ĉia peko ĉe homo,

15 kaj ke mi neniam malpurigis mian nomon nek la nomon de mia patro en la lando de mia kaptiteco: mi estas la sola filino de mia patro, kaj li ne havas infanon por esti lia heredanto, nek parencon, nek filon; de lia vivanta, al kiu mi gardu min kiel edzinon: miaj sep edzoj jam mortis; kaj kial mi vivu? sed se vi ne plaĉas, ke mi mortu, ordonu, ke oni konsideru min, kaj indulgu min, por ke mi ne plu aŭdu riproĉon.

16 Kaj la preĝoj de ili ambaŭ estis aŭditaj antaŭ la majesto de la granda Dio.

17 Kaj Rafaelo estis sendita, por resanigi ilin amba, tio estas, por forigi la blankecon de la okuloj de Tobit, kaj por doni Saran, filinon de Raguel, kiel edzinon al Tobija, filo de Tobit; kaj ligi Asmodeon la malbonan spiriton; ĉar ŝi apartenis al Tobias laŭ rajto de heredaĵo. En la sama tempo venis Tobit hejmen kaj eniris en sian domon, kaj Sara, filino de Raguel, malsupreniris el sia supra cxambro.

ĈAPITRO 4

1 En tiu tago Tobit rememoris la monon, kiun li transdonis al Gabael en Rages of Media,

2 Kaj li diris en si: Mi deziris morton; kial mi ne vokas mian filon Tobias, por ke mi raportu al li la monon antaŭ ol mi mortos?

3 Kaj alvokinte lin, li diris: Mia filo, kiam mi mortos, enterigu min; kaj ne malsxatu vian patrinon, sed honoru sxin dum via tuta vivo, kaj faru tion, kio placxas al sxi, kaj ne malgxoju sxin.

4 Memoru, mia filo, ke multe da danĝeroj ŝi vidis por vi, kiam vi estis en ŝia ventro; kaj kiam ŝi mortos, enterigu ŝin ĉe mi en unu tombo.

5 Mia filo, memoru la Eternulon, nian Dion, dum via tuta vivo, kaj via volo ne peku kaj ne malobeu Liajn ordonojn; agu juste dum via tuta vivo, kaj ne sekvu la vojojn de maljusteco.

6 Ĉar se vi agas vere, viaj agoj sukcesos al vi kaj al ĉiuj justuloj.

7 Donu almozon el via havo; kaj kiam vi donos almozon, via okulo ne enviu, kaj ne deturnu vian vizaĝon de malriĉulo, kaj la vizaĝo de Dio ne deturniĝu de vi.

8 Se vi havas abundon, donu almozon laŭ tio; se vi havas nur malmulte, ne timu doni laŭ tiu malmulto;

9 Ĉar vi amasigas por vi bonan trezoron por la tago de bezono.

10 Ĉar tiu almozo savas de morto kaj ne permesas veni en mallumon.

11 Ĉar almozo estas bona donaco por ĉiuj, kiuj ĝin donas antaŭ la Plejaltulo.

12 Gardu vin kontraŭ ĉia malĉastado, mia filo, kaj prenu ĉefe edzinon el la idaro de viaj patroj, kaj ne prenu kiel edzinon fremdan virinon, kiu ne estas el la tribo de via patro; ĉar ni estas la filoj de la profetoj, Noe, Abraham. , Isaak, kaj Jakob: memoru, mia filo, ke niaj patroj de la komenco, eĉ ke ili ĉiuj edziniĝis kun edzinoj de sia propra parencaro, kaj estis benitaj en siaj infanoj, kaj ilia idaro heredos la landon.

13 Nun do, mia filo, amu viajn fratojn, kaj ne malsxatu en via koro viajn fratojn, la filojn kaj filinojn de via popolo, ne prenante el ili edzinon; kaj granda manko; cxar malsato estas patrino de malsato.

14 La salajro de iu, kiu laboris por vi, ne restu kun vi, sed donu al li senprokraste; ĉar se vi servas al Dio, li ankaŭ repagos al vi; zorgu, mia filo, en ĉio, kion vi faras; kaj estu sagxa en via tuta konduto.

15 Faru tion al neniu, kiun vi malamas; ne trinku vinon, por ebriigi vin, kaj ebrio ne iru kun vi dum via vojaĝo.

16 Donu el via pano al la malsatuloj, Kaj el viaj vestoj al la nudaj; kaj laux via abundo donu almozon; kaj via okulo ne enviu, kiam vi donas almozon.

17 Elverŝu vian panon sur la entombigon de virtuloj, Sed al la malvirtulo donu nenion.

18 Petu konsilon de cxiuj sagxuloj, Kaj ne malsxatu iun utilan konsilon.

19 Benu ĉiam la Eternulon, vian Dion, kaj deziru de Li, ke viaj vojoj estu direktitaj, kaj ke ĉiuj viaj vojoj kaj konsiloj sukcesu; ĉar ne ĉiu nacio havas konsilon; sed la Sinjoro mem donas ĉiujn bonaĵojn, kaj li humiligas tiun, kiel li volas; nun do, mia filo, memoru miajn ordonojn, kaj ili ne foriru de via menso.

20 Kaj nun mi tion sciigas al tiuj, ke mi transdonis dek talantojn al Gabael, filo de Gabrias, en Rages en Media.

21 Kaj ne timu, mia filo, ke ni malricxigxis; cxar vi havas multe da ricxeco, se vi timas Dion kaj deturnas sin de cxia peko kaj faras tion, kio placxas al Li.

ĈAPITRO 5

1 Tobija do respondis kaj diris: Patro, çion, kion Vi ordonis al mi, mi faros;

2 Sed kiel mi povas ricevi la monon, ĉar mi lin ne konas?

3 Tiam li donis al li la skribmanieron, kaj diris al li:Serĉu al vi viron, kiu povas iri kun vi, dum mi vivos, kaj mi donos al li salajron; kaj iru kaj prenu la monon.
4 Kaj kiam li iris, por serĉi viron, li trovis Rafaelon, kiu estis anĝelo.
5 Sed li ne sciis; kaj li diris al li:CXu vi povas iri kun mi al Rages? kaj ĉu vi bone konas tiujn lokojn?
6 Al kiu la anĝelo diris: Mi iros kun vi, kaj mi bone konas la vojon; ĉar mi loĝis ĉe nia frato Gabael.
7 Tiam Tobija diris al li: Restu por mi, gxis mi diros al mia patro.
8 Tiam li diris al li: Iru kaj ne restu. Kaj li eniris, kaj diris al sia patro:Jen mi trovis iun, kiu iros kun mi. Tiam li diris:Voku lin al mi, por ke mi sciu el kiu tribo li estas, kaj ĉu li estas fidinda homo, por iri kun vi.
9 Kaj li vokis lin, kaj li eniris, kaj ili salutis unu la alian.
10 Tiam Tobit diris al li: Frato, montru al mi el kia tribo kaj familio vi estas.
11 Al kiu li diris:CXu vi sercxas tribon aux familion aux dungiton, por iri kun via filo? Tiam Tobit diris al li:Mi volus scii, frato, vian parencon kaj nomon.
12 Tiam li diris: Mi estas Azarja, filo de Ananias la granda kaj de viaj fratoj.
13 Tiam Tobit diris: Vi estas bonvena, frato; Ne koleru nun kontraux mi, cxar mi demandis, por koni vian tribon kaj vian familion; ĉar vi estas mia frato, el honesta kaj bona gento; ĉar mi konas Ananiason kaj Jonatason, filojn de tiu granda Samajo, kiam ni iris kune al Jerusalem, por adori, kaj oferis la unuenaskiton kaj la dekonojn de la fruktoj; kaj ili ne estis delogitaj de la eraro de niaj fratoj; mia frato, vi estas bonkapabla.
14 Sed diru al mi, kian salajron mi donu al vi? ĉu vi volas unu drakomon tage, kaj necesajn aferojn, kiel por mia propra filo?
15 Cetere, se vi revenos sekuraj, mi aldonos ion al via salajro.
16 Ili do ĝojis. Tiam li diris al Tobias:Preparu vin por la vojaĝo, kaj Dio sendos al vi bonan vojaĝon. Kaj kiam lia filo preparis ĉion por la vojaĝo, lia patro diris:Iru kun ĉi tiu viro, kaj Dio, kiu loĝas en la ĉielo, sukcesigu vian vojaĝon, kaj la angxelo de Dio tenu vin kun vi. Kaj ili ambaŭ eliris, kaj kun ili la hundo de la junulo.
17 Sed Anna lia patrino ploris, kaj diris al Tobit: Kial vi forsendis nian filon? ĉu li ne estas la bastono de nia mano, enirante kaj elirante antaŭ ni?
18 Ne estu avide aldoni monon al mono; Sed ĝi estu kiel forĵetaĵo pri nia infano.
19 Ĉar tio, per kio la Sinjoro donis al ni, por vivi, sufiĉas al ni.
20 Tiam Tobit diris al sxi: Ne zorgu, mia fratino; li revenos sendanĝere, kaj Viaj okuloj lin vidos.
21 Çar la bona an ̧elo akompanos lin, kaj lia voja ̧o estos prospera, kaj li revenos sendan ̧e.
22 Tiam ŝi ĉesis plori.

ĈAPITRO 6

1 Kaj dum ili vojagxis, ili venis vespere al la rivero Tigris, kaj tie ili tranoktis.
2 Kaj kiam la junulo malsupreniris, por lavi sin, fisxo elsaltis el la rivero kaj volis lin formangxi.
3 Tiam la angxelo diris al li: Prenu la fisxon. Kaj la junulo kaptis la fiŝon kaj tiris ĝin sur la teron.
4 Al kiu la angxelo diris:Malfermu la fisxon, kaj prenu la koron kaj la hepaton kaj la galon, kaj enmetu ilin sendanĝere.
5 Kaj la junulo faris, kiel ordonis al li la angxelo; kaj rostinte la fisxojn, ili gxin mangxis; tiam ambaux iris sian vojon, gxis ili alproksimigxis al Ecbatan.
6 Tiam la junulo diris al la angxelo:Frato Azarja, por kio servas la koro kaj la hepato kaj la ido de la fisxo?
7 Kaj li diris al li: Tuŝante la koron kaj la hepaton, se diablo aŭ malbona spirito ĝenas iun, ni devas el tio fumi antaŭ la viro aŭ la virino, kaj la grupo ne plu ĉagreniĝos.
8 Pri la galo, estas bone sanktolei homon, kiu havas blankecon en liaj okuloj, kaj li resaniĝos.
9 Kaj kiam ili alproksimigxis al Rages,
10 Kaj la anĝelo diris al la junulo: Frato, hodiaŭ ni loĝos ĉe Raguel, kiu estas via kuzo; li ankaŭ havas unu solan filinon, nomatan Sara; Mi parolos por ŝi, por ke ŝi estu donita al vi kiel edzino.
11 Ĉar al vi apartenas la rajto de ŝi, ĉar vi estas nur el ŝia parencaro.
12 Kaj la knabino estas bela kaj sagxa; nun auxskultu min, kaj mi parolos al sxia patro; kaj kiam ni revenos de Rages, ni festos la edziĝon; ĉar mi scias, ke Raguel ne povas edzigi ŝin kun alia laŭ la leĝo de Moseo, sed li estos kulpa de morto, ĉar la rajto de heredaĵo apartenas prefere al vi ol al iu ajn. alia.
13 Tiam la junulo respondis al la angxelo: Mi auxdis, frato Azarja, ke cxi tiu sklavino estas donita al sep viroj, kiuj cxiuj mortis en la edzigxa cxambro.
14 Kaj nun mi estas la sola filo de mia patro, kaj mi timas, ke se mi eniros al ŝi, mi mortos, kiel la alia antaŭe; ĉar malbona spirito amas ŝin, kiu vundas neniun korpon, krom tiuj, kiuj venas al ŝia; tial mi ankaŭ timas, ke mi mortos, kaj la animon de mia patro kaj de mia patrino ne forportos pro mi en la tombon kun malĝojo; ĉar ili ne havas alian filon, kiu ilin enterigu.
15 Tiam la anĝelo diris al li: Ĉu vi ne memoras la ordonojn, kiujn via patro donis al vi, ke vi edziniĝu kun edzino de via parencaro? do auxskultu min, ho mia frato; ĉar ŝi estos donata al vi kiel edzinon; kaj ne faru kalkulon de la malbona spirito; ĉar ĉi tiu sama nokto ŝi estos donata al vi edziniĝinta.
16 Kaj kiam vi venos en la edziĝan ĉambron, prenu la cindron de la parfumo, kaj metu sur ilin iom el la koro kaj la hepato de la fiŝo, kaj el ĝi fumu;
17 Kaj la diablo ĝin flaros kaj forkuros, kaj neniam plu revenos; sed kiam vi venos al ŝi, leviĝu ambaŭ, kaj preĝu al Dio, la kompatema, kiu vin kompatos kaj savos. vi: ne timu, ĉar ŝi estas destinita al vi de la komenco; kaj vi gardos sxin, kaj sxi iros kun vi. Cetere mi supozas, ke ŝi naskos al vi infanojn. Kaj kiam Tobija tion aŭdis, li amis ŝin, kaj lia koro kuniĝis al ŝi.

ĈAPITRO 7

1 Kaj veninte al Ecbatan, ili venis al la domo de Raguel, kaj Sara renkontis ilin; kaj salutinte unu la alian, ŝi venigis ilin en la domon.
2 Tiam Raguel diris al sia edzino Edna: Kiel similas ĉi tiu junulo al mia kuzo Tobit!
3 Kaj Raguel demandis ilin: De kie vi estas, fratoj? al kiuj ili diris:Ni estas el la Neftalidoj, kiuj estas kaptitoj en Nineve.

4 Tiam li diris al ili: Çu vi konas nian parencon Tobit? Kaj ili diris:Ni konas lin. Tiam li diris:CXu li estas en bona sano?
5 Kaj ili diris: Li vivas kaj fartas bona; kaj Tobija diris: Li estas mia patro.
6 Tiam Raguel eksaltis kaj kisis lin kaj ploris,
7 kaj benis lin, kaj diris al li: Vi estas filo de honesta kaj bona homo. Sed auxdinte, ke Tobit estas blinda, li malgxojis kaj ploris.
8 Kaj same ploris lia edzino Edna kaj lia filino Sara. Cetere ili gaje distris ilin; kaj bucxinte virsxafon de la sxafoj, ili metis sur la tablon da viando. Tiam Tobijo diris al Rafaelo:Frato Azarja, parolu pri tiuj aferoj, pri kiuj vi parolis sur la vojo, kaj lasu ĉi tiun aferon sendita.
9 Kaj li rakontis la aferon al Raguel; kaj Raguel diris al Tobija: Manĝu kaj trinku kaj gajiĝu;
10 Ĉar estas konvene, ke vi edziĝu kun mia filino; tamen mi diros al vi la veron.
11 Mi edzinigis mian filinon al sep viroj, kiuj mortis en tiu nokto, kiam ili venis al ŝi; tamen nun estu gajaj. Sed Tobija diris:Mi manĝos nenion ĉi tie, ĝis ni interkonsentos kaj ĵuros unu al la alia.
12 Raguel diris: Tiam prenu sxin de nun laux la maniero, cxar vi estas sxia kuzino, kaj sxi estas via, kaj la kompatema Dio donu al vi bonan sukceson en cxio.
13 Tiam li vokis sian filinon Sara, kaj ŝi venis al sia patro, kaj li prenis ŝin je la mano kaj donis ŝin kiel edzinon al Tobija, dirante: Jen, prenu ŝin laŭ la instruo de Moseo, kaj konduku ŝin al via; patro. Kaj li benis ilin;
14 Kaj li alvokis sian edzinon Edna, kaj prenis paperon kaj skribis instrumenton de interligoj kaj sigelis gxin.
15 Tiam ili komencis mangxi.
16 Post kiam Raguel vokis sian edzinon Edna, kaj diris al ŝi: Fratino, preparu alian ĉambron, kaj enkonduku ŝin tien.
17 Kaj kiam ŝi faris, kiel li ordonis al ŝi, ŝi venigis ŝin tien; kaj ŝi ploris, kaj ŝi ricevis la larmojn de sia filino, kaj diris al ŝi:
18 Konsoliĝu, mia filino; la Sinjoro de la cxielo kaj la tero donu al vi gxojon pro cxi tiu via malgxojo: konsolu, mia filino.

ĈAPITRO 8

1 Kaj vespermanĝinte, ili venigis al ŝi Tobijan.
2 Kaj dum li iris, li rememoris la vortojn de Rafaelo, kaj prenis la cindron de la odorajxoj kaj metis sur gxin la koron kaj la hepaton de la fisxoj kaj fumis per gxi.
3 Tiun, kiam la malbona spirito flaris, li forkuris en la randojn de Egiptujo, kaj la angxelo ligis lin.
4 Kaj post kiam ili ambaux estis enfermitaj kune, Tobija levigxis de la lito, kaj diris:Fratino, levigxu, kaj ni pregxu, ke Dio kompatu nin.
5 Tiam Tobija komencis diri: Benata Vi estas, ho Dio de niaj patroj, kaj benata estas Via sankta kaj glora nomo eterne; benu vin la cxielo kaj cxiuj viaj kreitajxoj.
6 Vi kreis Adamon, kaj sian edzinon Eva donis al li kiel helpanton kaj restadon; el ili venis la homoj; Vi diris: Ne estas bone, ke homo estu sola; ni faru al li helpon similan al li.
7 Kaj nun, ho Sinjoro, mi ne prenas ĉi tiun mian fratinon pro volupto, sed juste; tial kompate ordonu, ke ni maljuniĝu kune.
8 Kaj ŝi diris kun li: Amen.
9 Kaj ili ambaux dormis en tiu nokto. Kaj Raguel leviĝis, kaj iris kaj faris tombon,
10 dirante: Mi timas, ke li ankaux mortos.
11 Sed kiam Raguel venis en sian domon,
12 Li diris al sia edzino Edna. Sendu unu el la servistinoj, kaj ŝi vidu, ĉu li vivas; se li ne ekzistas, por ke ni enterigu lin, kaj neniu tion sciu.
13 Kaj la servistino malfermis la pordon kaj eniris, kaj trovis ilin ambaŭ dormantaj;
14 Kaj eliris, kaj diris al ili, ke li vivas.
15 Tiam Raguel laŭdis Dion, kaj diris: Ho Dio, Vi estas inda esti laŭdata per ĉia pura kaj sankta laŭdo; tial Viaj sanktuloj Vin laŭdu kun ĉiuj viaj kreitaĵoj; kaj ĉiuj Viaj anĝeloj kaj viaj elektitoj laŭdu Vin eterne.
16 Vi estas laŭdata, ĉar Vi ĝojigis min; kaj tio ne venis al mi, kion mi suspektis; sed Vi agis kun ni laux Via granda favorkoreco.
17 Vi estas laŭdata, ĉar Vi kompatis du, kiuj estis la solenaskitaj filoj de iliaj patroj: donu al ili kompaton, ho Eternulo, kaj finu ilian vivon en sano kun ĝojo kaj kompato.
18 Tiam Raguel ordonis al siaj servantoj plenigi la tombon.
19 Kaj li festis la edziĝan feston dum dek kvar tagoj.
20 Çar antaû ol la tagoj de la edzi ̧o fini ̧is, Raguel diris al li per îuro, ke li ne foriru ̧is la dek kvar tagoj de la edzi ̧o fini ̧os;
21 Kaj tiam li prenu duonon de sia havo kaj iru sendanĝere al sia patro; kaj havu la reston, kiam mi kaj mia edzino estos mortaj.

ĈAPITRO 9

1 Tiam Tobija vokis Rafaelon, kaj diris al li:
2 Frato Azarja, prenu kun vi sklavon kaj du kamelojn, kaj iru al Rages de Media en Gabaelon, kaj alportu al mi la monon kaj alportu lin al la edzigxo.
3 Ĉar Raguel ĵuris, ke mi ne foriros.
4 Sed mia patro kalkulas la tagojn; kaj se mi restos longe, li tre bedaŭros.
5 Kaj Rafael eliris kaj tranoktis cxe Gabael, kaj donis al li la skribon; kaj li elportis sakojn sigelitajn kaj donis al li.
6 Kaj frumatene ili ambaû kune eliris kaj venis al la edzi ̧o; kaj Tobija benis sian edzinon.

ĈAPITRO 10

1 Kaj lia patro Tobit kalkulis ĉiujn tagojn; kaj kiam finiĝis la tagoj de la vojaĝo, kaj ili ne venis,
2 Tiam Tobit diris: Çu ili estas kaptitaj? aŭ ĉu Gabael mortis, kaj neniu donos al li la monon?
3 Tial li tre bedaŭris.
4 Tiam lia edzino diris al li: Mia filo mortis, ĉar li restas longe; kaj ŝi komencis plori lin, kaj diris:
5 Nun mi zorgas pri nenio, mia filo, de kiam mi ellasis vin, la lumon de miaj okuloj.
6 Al kiu Tobit diris: Silentu, ne zorgu, cxar li estas sendanĝera.
7 Sed ŝi diris: Silentu, kaj ne trompu min; mia filo mortis. Kaj ŝi eliris ĉiutage sur la vojon, kiun ili iris, kaj ne manĝis viandon tage, kaj ne ĉesis dum tutaj noktoj plori sian filon Tobias, ĝis finiĝis la dek kvar tagoj de la geedziĝo, pri kiuj Raguel ĵuris, ke li devas. pasigi tie. Tiam Tobija diris al Raguel:Forliberigu min, ĉar mia patro kaj mia patrino ne plu serĉas min vidi.

8 Sed lia bopatro diris al li: Restu kun mi, kaj mi sendos al via patro, kaj oni rakontos al li, kiel okazas al vi.
9 Sed Tobija diris: Ne; sed lasu min iri al mia patro.
10 Tiam Raguel levigxis, kaj donis al li sian edzinon Sara kaj duonon de lia havo, servantojn kaj brutojn kaj monon;
11 Kaj li benis ilin, kaj forsendis ilin, dirante: La Dio de la cxielo donu al vi bonan vojon, miaj infanoj.
12 Kaj li diris al sia filino: Respektu vian bopatron kaj vian bopatrinon, kiuj nun estas viaj gepatroj, por ke mi auxdu bonan famon pri vi. Kaj li kisis ŝin. Edna diris ankaŭ al Tobias: La Sinjoro de la ĉielo redonu vin, mia kara frato, kaj donu, ke mi vidu viajn filojn de mia filino Sara antaŭ ol mi mortos, por ke mi ĝoju antaŭ la Eternulo; jen mi transdonas mian filinon al vi. speciala konfido; kie estas ne pregu sxian malbonon.

ĈAPITRO 11

1 Post tio Tobija iris sian vojon, laŭdante Dion, ke li donis al li prosperan vojaĝon, kaj benis Raguelon kaj sian edzinon Edna, kaj iris sian vojon, ĝis ili alproksimiĝis al Nineve.
2 Tiam Rafael diris al Tobias: Vi scias, frato, kiel vi forlasis vian patron;
3 Ni rapidu antaux via edzino kaj ni pretigu la domon.
4 Kaj prenu en vian manon la galon de la fisxo. Do ili iris sian vojon, kaj la hundo iris post ili.
5 Kaj Anna sidis cxirkauxrigardante la vojon por sia filo.
6 Kaj kiam ŝi vidis lin venanta, ŝi diris al lia patro: Jen venas via filo, kaj la viro, kiu iris kun li.
7 Tiam Rafael diris: Mi scias, Tobias, ke via patro malfermos liajn okulojn.
8 Tial sxmiru liajn okulojn per galo, kaj pikite per gxi, li frotos, kaj la blankeco malaperos, kaj li vidos vin.
9 Tiam Anna elkuris kaj falis sur la kolon de sia filo, kaj diris al li: Ĉar mi vidis vin, mia filo, de nun mi kontentas morti. Kaj ili ambaux ploris.
10 Kaj Tobit eliris al la pordo kaj falpusxis; sed lia filo kuris al li;
11 Kaj li ekkaptis sian patron, kaj li frapis galon sur la okulojn de siaj patroj, dirante: Esperu, mia patro!
12 Kaj kiam liaj okuloj komencis brui, li frotis ilin;
13 Kaj la blankeco forigxis de la anguloj de liaj okuloj; kaj kiam li vidis sian filon, li falis sur sian kolon.
14 Kaj li ploris, kaj diris: Benata Vi estas, ho Dio, kaj benata estas Via nomo eterne; kaj benitaj estas ĉiuj Viaj sanktaj anĝeloj;
15 Çar vi skur̦is kaj kompatis min; çar jen mi vidas mian filon Tobias. Kaj lia filo iris ĝojante, kaj rakontis al sia patro la grandajn aferojn, kiuj okazis al li en Medujo.
16 Tiam Tobit eliris renkonte al sia bofilino ĉe la pordego Nineve, ĝojante kaj laŭdante Dion; kaj tiuj, kiuj vidis lin foriri, miris, ĉar li ricevis vidpovon.
17 Sed Tobija dankis antaŭ ili, ĉar Dio kompatis lin. Kaj kiam li alproksimigxis al sia bofilino Sara, li benis sxin, dirante:Vi estas bonvena, filino; benata estu Dio, kiu venigis vin al ni, kaj benitaj estu via patro kaj via patrino. Kaj estis gxojo inter cxiuj liaj fratoj, kiuj estis en Nineve.
18 Kaj venis Aĥjaĥarus kaj Nasbas, filo de lia frato;
19 Kaj la edziĝo de Tobija estis okazigita dum sep tagoj kun granda ĝojo.

ĈAPITRO 12

1 Tiam Tobit vokis sian filon Tobija, kaj diris al li: Mia filo, zorgu, ke tiu viro havu sian salajron, kiu iris kun vi, kaj vi devas doni al li pli multe.
2 Kaj Tobija diris al li: Ho patro, ne estas malbone al mi doni al li duonon de tio, kion mi alportis;
3 Ĉar li resanigis min al vi sendanĝere, kaj sanigis mian edzinon kaj alportis al mi la monon, kaj ankaŭ vin sanigis.
4 Tiam la maljunulo diris: Al li tio estas ŝuldata.
5 Kaj li alvokis la angxelon, kaj li diris al li: Prenu duonon de cxio, kion vi alportis, kaj foriru sekure.
6 Tiam li apartigis ilin ambaŭ, kaj diris al ili: Benu Dion, laŭdu Lin kaj gloru Lin, kaj laŭdu Lin pro tio, kion li faris al vi antaŭ la okuloj de ĉiuj vivantoj. Bone estas laŭdi Dion kaj altigi Lian nomon, kaj honore montri la farojn de Dio; tial ne malrapidu laŭdi Lin.
7 Bone estas gardi la sekreton de reĝo, sed honore estas malkaŝi la farojn de Dio. Faru bonon, kaj neniu malbono tusxos vin.
8 La preĝo estas bona kun fasto kaj almozo kaj justeco. Malmulto kun justeco estas pli bona ol multe kun maljusteco. Pli bone estas doni almozon, ol amasigi oron:
9 Ĉar almozo savas de morto kaj purigos ĉian pekon. Tiuj, kiuj faras almozon kaj justecon, estos plenigitaj de vivo;
10 Sed la pekantoj estas malamikoj al sia propra vivo.
11 Nenion mi gardos de vi. Ĉar mi diris: Estas bone konservi la sekreton de reĝo, sed ke estas honore malkaŝi la farojn de Dio.
12 Nun do, kiam vi pregxis, kaj via bofilino Sara, mi rememorigis viajn pregxojn antaux la Sanktulo; kaj kiam vi enterigis la mortintojn, mi ankaux estis cxe vi.
13 Kaj kiam vi ne prokrastis leviĝi kaj forlasi vian manĝon, por iri kaj kovri la mortintojn, via bonfaro ne estis kaŝita antaŭ mi; sed mi estis kun vi.
14 Kaj nun Dio sendis min, por sanigi vin kaj vian bofilinon Sara.
15 Mi estas Rafaelo, unu el la sep sanktaj anĝeloj, kiuj prezentas la preĝojn de la sanktuloj, kaj kiuj eniras kaj eliras antaŭ la gloro de la Sanktulo.
16 Tiam ili ambaux maltrankviligxis kaj jxetis sin vizagxaltere, cxar ili timis.
17 Sed li diris al ili: Ne timu, çar al vi estos bone; gloru do Dion.
18 Çar ne pro mia favoro, sed pro la volo de nia Dio mi venis; tial laŭdu Lin eterne.
19 Dum la tuta tempo mi aperis al vi; sed mi nek manĝis nek trinkis, sed vi vidis vizion.
20 Nun danku Dion, cxar mi iras al Tiu, kiu min sendis; sed skribu ĉion, kio estas farita en libro.
21 Kaj kiam ili levigxis, ili ne plu vidis lin.
22 Tiam ili konfesis la grandajn kaj mirindajn farojn de Dio, kaj kiel la angxelo de la Eternulo aperis al ili.

ĈAPITRO 13

1 Tiam Tobit skribis preĝon de ĝojo, kaj diris: Benata estu Dio, kiu vivas eterne, kaj benata estu Lia regno.
2 Cxar Li skurgxas kaj kompatas; Li kondukas malsupren en Gehenon kaj restarigas; Kaj neniu povas eviti lian manon.
3 Konfesu Lin antaux la nacianoj, ho Izraelidoj, cxar Li disjxetis nin inter ili.

4 Proklamu tie lian grandecon, kaj gloru Lin antaŭ ĉiuj vivantoj; ĉar li estas nia Sinjoro, kaj li estas Dio, nia Patro por ĉiam.
5 Kaj Li skurgxos nin pro niaj malbonagoj, kaj denove kompatos, kaj kolektos nin el cxiuj nacioj, inter kiujn Li nin disjxetis.
6 Se vi turnos vin al Li per via tuta koro kaj per via tuta menso kaj agados juste antaux Li, tiam Li turnos sin al vi kaj ne kasxos antaux vi Sian vizagxon. Tial vidu, kion li faros kun vi, kaj konfesu lin per via tuta buŝo, kaj laŭdu la Sinjoron de potenco, kaj gloru la eternan Reĝon. En la lando de Mia kaptiteco Mi Lin gloros, Kaj Lian potencon kaj majeston Mi predikas al popolo peka. Ho pekuloj, turnu vin kaj faru justecon antaŭ Li; kiu povas diri, ĉu li vin akceptos kaj vin kompatos?
7 Mi gloros mian Dion, kaj mia animo gloros la Regxon de la cxielo kaj gxojos pri Lia grandeco.
8 CXiuj parolu, Kaj cxiuj Lin gloru pro Lia justeco.
9 Ho Jerusalem, sankta urbo, Li skurgxos vin pro la faroj de viaj filoj, Kaj denove kompatos la filojn de piuloj.
10 Gloru la Eternulon, ĉar Li estas bona; kaj laŭdu la Reĝon eternan, por ke Lia tabernaklo estu rekonstruita en vi kun ĝojo, kaj Li ĝoju tie en vi la kaptitojn, kaj amu en Vi por ĉiam tiujn. kiuj estas mizeraj.
11 Multaj nacioj venos de malproksime al la nomo de la Sinjoro, la Eternulo, kun donacoj en siaj manoj, donacoj al la Regxo de la cxielo; ĉiuj generacioj Vin laŭdos kun granda ĝojo.
12 Malbenitaj estas ĉiuj, kiuj vin malamas, kaj benitaj estos eterne ĉiuj, kiuj Vin amas.
13 GXoju kaj gxoju pro la filoj de la justuloj, cxar ili kolektigxos kaj benos la Eternulon de la justuloj.
14 Felicxaj estas tiuj, kiuj vin amas, cxar ili gxojos pri via paco; cxar ili gxojos pro Vi, kiam ili vidos Vian tutan gloron, kaj ili gxojos eterne.
15 Mia animo benu Dion, la grandan Reĝon.
16 Ĉar Jerusalem estos konstruita per safiroj kaj smeraldoj kaj multekostaj ŝtonoj; viaj muroj kaj turoj kaj kreneloj el pura oro.
17 Kaj la stratoj de Jerusalem estos pavimitaj per berilo kaj karbonko kaj sxtonoj de Ofir.
18 Kaj cxiuj sxiaj stratoj diros: Haleluja; kaj ili laŭdos Lin, dirante:Estu benata Dio, kiu ĝin gloris eterne.

ĈAPITRO 14

1 Kaj Tobit ĉesis laŭdi Dion.
2 Kaj li havis la aĝon de kvindek ok jaroj, kiam li perdis la vidpovon, kiu estis redonita al li post ok jaroj;
3 Kaj kiam li maljunigxis, li vokis sian filon kaj la filojn de sia filo, kaj diris al li: Mia filo, prenu viajn infanojn; ĉar jen mi maljuniĝis kaj estas preta foriri el ĉi tiu vivo.
4 Iru en Medujon, mia filo, ĉar mi kredas tion, kion diris la profeto Jona pri Nineve, ke ĝi estos renversita; kaj ke por kelka tempo estos prefere paco en Medujo; kaj ke niaj fratoj kuŝos disĵetitaj sur la tero el tiu bona lando; kaj Jerusalem estos dezertigita, kaj la domo de Dio en ĝi estos forbruligita kaj estos dezerta por kelka tempo;
5 Kaj tio denove Dio kompatos ilin kaj revenigos ilin en la landon, kie ili konstruos templon, sed ne similan al la unua, gxis la tempo de tiu epoko plenumigxos; kaj poste ili revenos el ĉiuj lokoj de sia kaptiteco, kaj konstruos Jerusalemon glore, kaj la domo de Dio estos konstruita en ĝi por ĉiam kun glora konstruaĵo, kiel la profetoj pri ĝi diris.
6 Kaj cxiuj nacioj turnos sin kaj respektos la Eternulon, Dion, kaj enterigos siajn idolojn.
7 Tiel gloros la Eternulon cxiuj nacioj, kaj Lia popolo gloros Dion, kaj la Eternulo altigos Sian popolon; kaj ĝojos ĉiuj, kiuj amas Dion la Sinjoron en vero kaj justeco, kompate al niaj fratoj.
8 Kaj nun, mia filo, foriru el Nineve, ĉar tio, kion diris la profeto Jona, okazos.
9 Sed vi observu la instruon kaj la ordonojn, kaj montru vin kompatema kaj justa, por ke estu al vi bone.
10 Kaj enterigu min dece, kaj vian patrinon kun mi; sed ne plu restu en Nineve. Memoru, mia filo, kiel Aman traktis Ahxijahxaron, kiu edukis lin, kiel el lumo li venigis lin en mallumon, kaj kiel li denove rekompencis lin; tamen Ahxijahxaro estis savita, sed la alia ricevis sian rekompencon, cxar li malsupreniris en mallumon. Manase donis almozon kaj savis la kaptilojn de morto, kiujn ili metis por li; sed Aman falis en la kaptilon kaj pereis.
11 Tial nun, mia filo, rigardu, kion faras almozo, kaj kiel savas justeco. Dirinte tion, li eligis la fantomon en la lito, havante la aĝon de cent kvindek jaroj; kaj li enterigis lin honore.
12 Kaj kiam mortis lia patrino Anna, li enterigis ŝin kun sia patro. Sed Tobija kun sia edzino kaj infanoj iris al Ekbatan al sia bopatro Raguel,
13 Kie li maljunigxis kun honoro, kaj li enterigis sian bopatrinon kaj sian bopatrinon honore, kaj li heredis ilian havajxon kaj sian patron Tobit.
14 Kaj li mortis en Ecbatan en Medujo, havante la aĝon de cent dudek sep jaroj.
15 Sed antaŭ ol li mortis, li aŭdis pri la detruo de Nineve, kiu estis prenita de Nabukadnecar kaj Asveroŝ; kaj antaŭ lia morto li ĝojis pri Nineve.

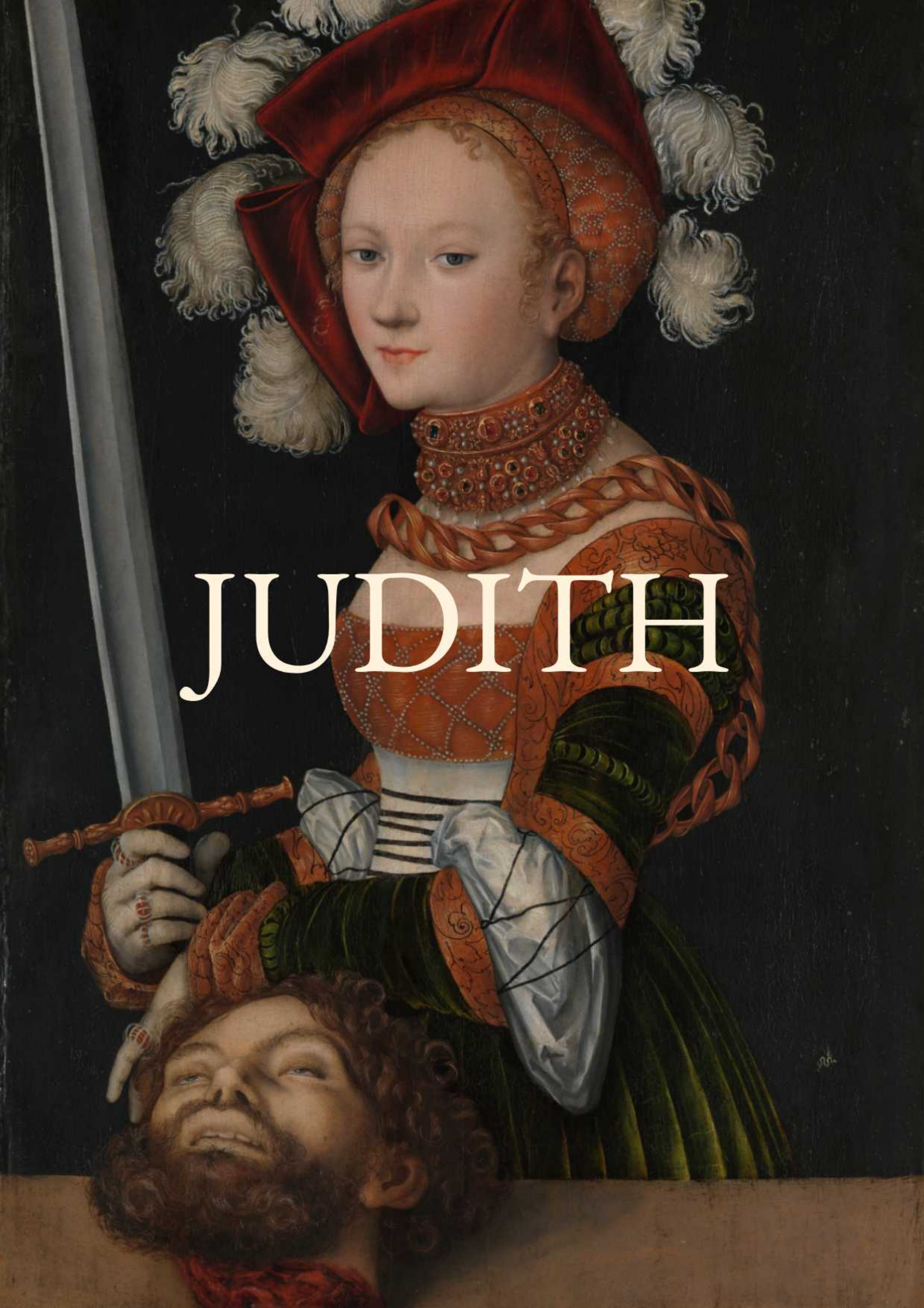

JUDITH

ĈAPITRO 1

1 En la dek-dua jaro de la regxado de Nebukadnecar, kiu regxis en Nineve, la granda urbo; en la tempo de Arpaĥsad, kiu reĝis super la Medoj en Ekbatan,
2 Kaj li konstruis en Ekbatan murojn cxirkauxe el sxtonoj hakitaj tri ulnoj largxo kaj ses ulnoj longaj, kaj la alto de la muro estis sepdek ulnoj kaj gxia largxo kvindek ulnoj;
3 Kaj starigu gxiajn turojn sur gxiaj pordegoj cent ulnojn altajn kaj gxian largxo sur la fundamento sesdek ulnojn;
4 Kaj li faris gxiajn pordegojn, pordegojn, kiuj estis altaj, havantaj la alton de sepdek ulnoj, kaj ilia largxo estis kvardek ulnoj, por la eliro de liaj potencaj armeoj kaj por la starigo de liaj piedirantoj;
5 Ecx en tiu tempo la regxo Nebukadnecar militis kontraux la regxo Arpahxad sur la granda ebenajxo, kiu estas la ebenajxo cxe la limoj de Ragau.
6 Kaj venis al li ĉiuj, kiuj loĝas sur la monto, kaj ĉiuj, kiuj loĝas ĉe Eŭfrato, kaj Tigriso kaj Hidaspe, kaj la ebenaĵo de Arjoĥ, reĝo de la Elimeoj, kaj tre multe da nacioj el la filoj de Kelod. al la batalo.
7 Tiam Nabukadnecar, reĝo de Asirio, sendis al ĉiuj, kiuj loĝas en Persujo, kaj al ĉiuj, kiuj loĝas okcidente, kaj al tiuj, kiuj loĝas en Kilikio, Damasko, kaj Libano, kaj Antilibanus, kaj al ĉiuj, kiuj loĝas ĉe la marbordo;
8 Kaj al tiuj el la nacioj, kiuj estis el Karmel kaj Galaad kaj la pli alta Galileo kaj la granda ebenaĵo de Esdrelom,
9 Kaj al ĉiuj, kiuj estis en Samario kaj ĝiaj urboj, kaj trans Jordan ĝis Jerusalem kaj Betano kaj Kelus kaj Kades kaj la rivero de Egiptujo kaj Tafnes kaj Ramses kaj la tuta lando Geŝem;
10 gxis vi venos trans Tanis kaj Memfis, kaj al cxiuj logxantoj de Egiptujo, gxis vi venos al la limoj de Etiopio.
11 Sed ĉiuj loĝantoj de la lando malŝatis la ordonon de Nabukadnecar, reĝo de Asirio, kaj ili ne iris kun li al la batalo; ĉar ili ne timis lin; jes, li estis antaŭ ili kiel unu homo, kaj ili forsendis de ili liajn ambasadorojn sen efiko kaj kun malhonoro.
12 Tial Nabukadnecar tre ekkoleris kontraŭ ĉi tiu tuta lando, kaj ĵuris per sia trono kaj regno, ke li certe estos venĝita sur ĉiuj tiuj limoj de Kilikio kaj Damasko kaj Sirio, kaj ke li mortigos per glavo ĉiujn loĝantojn de la landon de Moab kaj la Amonidojn kaj la tutan Judujon kaj cxiujn, kiuj estis en Egiptujo, gxis vi venos al la limoj de la du maroj.
13 Tiam li marŝis batalprete kun sia forto kontraŭ la reĝo Arpaĥsxad en la deksepa jaro, kaj li venkis en sia batalo, ĉar li renversis la tutan potencon de Arpaĥsxad kaj ĉiujn liajn rajdantojn kaj ĉiujn liajn ĉarojn;
14 Kaj li farigxis sinjoro de siaj urboj, kaj venis al Ecbatan, kaj prenis la turojn kaj ruinigis gxiajn stratojn kaj sxangxis gxian belecon en honton.
15 Kaj li prenis Arpahxadon sur la montoj Ragaŭ kaj trabatis lin per siaj sagoj kaj ekstermis lin tute en tiu tago.
16 Kaj li revenis poste en Nineve, kaj li kaj lia tuta anaro da diversaj nacioj estis tre granda amaso da militistoj; kaj tie li trankviliĝis kaj festenis, li kaj sia armeo, dum cent dudek tagoj.

ĈAPITRO 2

1 Kaj en la dek-oka jaro, en la dudek-dua tago de la unua monato, oni parolis en la domo de Nabukadnecar, reĝo de Asirio, ke li, kiel li diris, venĝu sur la tuta tero.
2 Kaj li alvokis al si ĉiujn siajn oficistojn kaj ĉiujn siajn eminentulojn, kaj parolis kun ili sian sekretan konsilon, kaj el sia propra buŝo finis la aflikton de la tuta tero.
3 Tiam ili dekretis ekstermi ĉiun karnon, kiu ne obeis la ordonon de lia buŝo.
4 Kaj kiam li finis sian konsilon, Nabukadnecar, reĝo de Asirio, alvokis Holofernes, la ĉefon de sia militistaro, kiu estis apud li, kaj diris al li.
5 Tiele diras la granda reĝo, la sinjoro de la tuta tero: Jen vi eliros de mia vizaĝo kaj prenos kun vi virojn, kiuj fidas sian forton, el cent dudek mil piedirantoj; kaj la nombro da cxevaloj kaj iliaj rajdantoj estis dek du mil.
6 Kaj vi iros kontraû la tutan okcidentan landon, çar ili malobeis Mian ordonon.
7 Kaj diru al mi, ke ili pretigas por Mi teron kaj akvon; ĉar en Mia kolero Mi eliros kontraŭ ili kaj kovros la tutan supraĵon de la tero per la piedoj de Mia armeo, kaj Mi donos ilin kiel militakiraĵon al ili. ilin:
8 Kaj iliaj mortigitoj plenigos siajn valojn kaj riveretojn, kaj la rivero pleniĝos per siaj mortintoj, ĝis ĝi superfluos;
9 Kaj Mi forkondukos ilin en kaptitojn gxis la randoj de la tuta tero.
10 Vi do eliros. kaj prenu por mi antauxe cxiujn iliajn limojn; kaj se ili cedos sin al vi, rezervu ilin por Mi gxis la tago de ilia puno.
11 Sed pri la ribelantoj, Via okulo ne indulgu ilin; sed buĉu ilin, kaj prirabu ilin kien ajn vi iros.
12 Ĉar kiel Mi vivas, kaj per la potenco de mia regno, ĉion, kion mi diris, tion mi faros per Mia mano.
13 Kaj gardu vin, ke vi ne malobeu neniun el la ordonoj de via sinjoro, sed plenumu ilin plene, kiel Mi ordonis al vi, kaj ne prokrastu ilin plenumi.
14 Tiam Holofernes foriris de sia sinjoro kaj alvokis cxiujn estrojn kaj estrojn kaj oficistojn de la armeo de Asirio;
15 Kaj li kolektis la elektitojn por la batalo, kiel ordonis al li lia sinjoro, al cent dudek mil kaj dek du mil arkpafistoj sur çevalado;
16 Kaj li aranĝis ilin, kiel granda armeo estas ordonita por la milito.
17 Kaj li prenis kamelojn kaj azenojn por iliaj veturiloj, tre grandan nombron; kaj sennombraj ŝafoj kaj bovoj kaj kaproj por ilia provizo;
18 Kaj multe da nutraîo por çiu militistaro, kaj tre multe da oro kaj ar ̧ento el la re ̧a domo.
19 Tiam li eliris kun sia tuta potenco, por iri antaŭ la reĝon Nebukadnecar en la vojaĝo, kaj kovri la tutan supraĵon de la tero okcidenten per iliaj ĉaroj kaj rajdantoj kaj iliaj elektitaj piedirantoj.
20 Kaj venis kun ili granda nombro da diversaj landoj, kiel akridoj kaj kiel la sablo de la tero; cxar la homamaso estis sennombra.

21 Kaj ili eliris el Nineve vojon de tri tagoj al la ebenaĵo Bektilet, kaj starigis sian tendaron el Bektilet apud la monto, kiu estas maldekstre de la supra Kilikio.

22 Tiam li prenis sian tutan militistaron kaj siajn piedirantojn kaj rajdistojn kaj ĉarojn, kaj iris de tie sur la monton;

23 Kaj Li ekstermis Pudon kaj Ludon, kaj prirabis cxiujn Raseidojn kaj la Izraelidojn, kiuj estis en la dezerto sude de la lando de la HXelianoj.

24 Kaj li transiris Euxfraton kaj trairis Mezopotamion kaj detruis cxiujn altajn urbojn, kiuj estis cxe la rivero Arbonaj, gxis vi venos al la maro.

25 Kaj li prenis la limojn de Kilikio, kaj mortigis ĉiujn, kiuj kontraŭstaris al li, kaj venis al la limoj de Jafet, kiuj estis sude, kontraŭ Arabujo.

26 Kaj Li cxirkauxis cxiujn Madjanidojn kaj forbruligis iliajn logxejojn kaj prirabis iliajn sxafejojn.

27 Tiam li malsupreniris en la ebenaĵon de Damasko en la tempo de rikolto de tritiko, kaj forbruligis ĉiujn iliajn kampojn kaj ekstermis iliajn sxafojn kaj bovojn, kaj prirabis iliajn urbojn kaj detruis iliajn landojn, kaj batis ĉiujn iliajn junulojn per la rando de la glavo.

28 Tial la timo kaj timo antaŭ li falis sur ĉiujn loĝantojn de la marbordo, kiuj estis en Cidon kaj Tiro, kaj la loĝantojn en Sur kaj Ocina, kaj ĉiujn, kiuj loĝis en Jemnaan; kaj tiuj, kiuj logxis en Azoto kaj Askalon, tre timis lin.

ĈAPITRO 3

1 Kaj ili sendis al li ambasadorojn, por trakti pacon, dirante:

2 Jen ni, servantoj de Nabukadnecar, la granda reĝo, kuŝas antaŭ vi; uzu nin, kiel placxas al Vi.

3 Jen niaj domoj kaj cxiuj niaj lokoj kaj cxiuj niaj tritikkampoj kaj sxafoj kaj bovoj kaj cxiuj logxejoj de niaj tendoj kusxas antaux vi; uzu ilin kiel placxas al Vi.

4 Jen niaj urboj kaj ĝiaj loĝantoj estas viaj servantoj; venu kaj agu kun ili, kiel placxas al Vi.

5 Kaj la viroj venis al Holofernes, kaj diris al li tiel.

6 Tiam li malsupreniris al la marbordo, li kaj lia armeo, kaj starigis garnizonojn en la altaj urboj, kaj prenis el ili elektitajn homojn por helpi.

7 Kaj ili kaj la tuta cxirkauxajxo akceptis ilin per girlandoj, dancoj kaj tamburinoj.

8 Tamen Li faligis iliajn limojn kaj dehakis iliajn arbaretojn, ĉar Li dekretis ekstermi ĉiujn diojn de la lando, ke ĉiuj nacioj nur adorkliniĝu al Nabukadnecar, kaj ke ĉiuj lingvoj kaj triboj voku Lin kiel dion.

9 Kaj li venis kontraux Esdraelon, apud Judujo, kontraux la granda markolo de Judujo.

10 Kaj li haltis tendare inter Geba kaj Skitopolo, kaj tie li restis tutan monaton, por kolekti ĉiujn ĉarojn de sia armeo.

ĈAPITRO 4

1 Kaj la Izraelidoj, kiuj logxis en Judujo, auxdis cxion, kion faris Holofernes, la cxefkapitano de Nabukadnecar, regxo de Asirio, al la nacioj, kaj kiel li prirabis cxiujn iliajn templojn kaj neniigis ilin.

2 Tial ili tre timis lin, kaj maltrankviliĝis pro Jerusalem kaj pro la templo de la Eternulo, ilia Dio;

3 Ĉar ili ĵus revenis el la kaptiteco, kaj la tuta popolo de Judujo lastatempe kolektiĝis; kaj la vazoj kaj la altaro kaj la domo estis sanktigitaj post la malsanktigo.

4 Tial ili sendis en ĉiujn limojn de Samario kaj en la vilaĝojn kaj al Bet-rono kaj Belmen kaj Jeriĥon kaj al Ĥoba kaj Esora kaj al la valo Salem;

5 Kaj ili ekposedis antaЕ Д‰iuj suproj de la altaj montoj, kaj fortikigis la vilaДќojn, kiuj estis en ili, kaj arigis nutrЕќaДµojn por la provizo de la milito, Д‰ar iliaj kampoj estis lastatempe rikoltitaj.

6 Ankaux la cxefpastro Joacim, kiu estis en tiu tempo en Jerusalem, skribis al la logxantoj en Betulja kaj en Betomestham, kiu estas kontraux Esdraelon, sur la kamparo, apud Dotaim;

7 Petante ilin gardi la trairejojn de la monto; ĉar apud ili estis enirejo en Judujon, kaj estis facile haltigi tiujn, kiuj venos, ĉar la trairejo estis rekta, por maksimume du viroj.

8 Kaj la Izraelidoj faris, kiel ordonis al ili la cxefpastro Joacim, kun la plejagxuloj de la tuta Izrael, kiuj logxis en Jerusalem.

9 Tiam ĉiuj Izraelidoj ekkriis al Dio kun granda fervoro, kaj kun granda impeto ili humiligis sian animon;

10 Kaj ili kaj iliaj edzinoj kaj iliaj infanoj kaj iliaj brutoj kaj ĉiu fremdulo kaj dungito kaj iliaj servantoj aĉetitaj per mono metis sakaĵojn sur iliajn lumbojn.

11 Tiamaniere ĉiu viro kaj virinoj kaj infanetoj kaj loĝantoj de Jerusalem falis antaŭ la templon kaj ĵetis cindron sur sian kapon kaj etendis sian sakaĵon antaŭ la vizaĝo de la Eternulo; kaj ili metis sakaĵojn ĉirkaŭ la altaro;

12 Kaj li ekkriis al Dio de Izrael ĉiuj kun unu konsento fervore, ke Li ne donu iliajn infanojn por rabado kaj iliajn edzinojn por militakiro kaj la urbojn de ilia posedaĵo por pereo kaj la sanktejon por malhonoro kaj malhonorado, kaj por ke la nacioj ĝoju.

13 Kaj Dio auxskultis iliajn pregxojn kaj rigardis iliajn suferojn; cxar la popolo fastis multajn tagojn en la tuta Judujo kaj Jerusalem antaux la sanktejo de la Eternulo Cebaot.

14 Kaj la çefpastro Joacim kaj çiuj pastroj, kiuj staris antaû la Eternulo, kaj tiuj, kiuj servadis al la Eternulo, zonis siajn lumbojn per sakajxo, kaj alportis la çiutagajn bruloferojn, kun la promesoj kaj donacoj de la popolo;

15 Kaj ili havis cindron sur iliaj cidaroj, kaj vokis al la Eternulo per ilia tuta forto, ke Li rigardu la tutan domon de Izrael bonkore.

ĈAPITRO 5

1 Tiam estis raportite al Holofernes, la estro de la militistaro de Asirio, ke la Izraelidoj preparis la militon kaj sxlosis la transirejojn de la monto kaj fortikigis cxiujn suprojn de la altaj montetoj kaj faris metis malhelpojn en la ĉampanaj landoj:

2 Kaj li tre koleris, kaj alvokis ĉiujn estrojn de Moab kaj la estrojn de Amon kaj ĉiujn estrojn de la marbordo;

3 Kaj li diris al ili:Diru al mi nun, filoj de Kanaan, kiu estas tiu popolo, kiu logxas sur la monto, kaj kiaj estas la urboj, en kiuj ili logxas, kaj kia estas la multeco de ilia armeo, kaj en kio estas ilia; potenco kaj forto, kaj kia reĝo estas starigita super ili aŭ estro de ilia armeo;
4 Kaj kial ili decidis ne veni renkonte al mi pli ol ĉiuj loĝantoj de la okcidento?
5 Tiam diris AĤior, la estro de ĉiuj Amonidoj: Mia sinjoro aŭdu nun vorton el la buŝo de via servanto, kaj mi rakontos al vi la veron pri ĉi tiu popolo, kiu loĝas apud vi kaj loĝas sur la montoj. kaj neniu mensogo eliros el la busxo de Via sklavo.
6 Ĉi tiu popolo devenas el la Ĥaldeoj;
7 Kaj ili logxis gxis nun en Mezopotamio, cxar ili ne volis sekvi la diojn de siaj patroj, kiuj estis en la lando HXaldeujo.
8 Çar ili forlasis la vojon de siaj prapatroj kaj adorklini i̦s al la Dio de la çielo, la Dion, kiun ili konis; kaj ili forpelis ilin de la viza ̦o de siaj dioj, kaj ili forkuris en Mezopotamion kaj lo i̦s tie multe da tagoj.
9 Tiam ilia Dio ordonis al ili foriri de la loko, kie ili logxis, kaj iri en la landon Kanaanan, kie ili logxis kaj kreskis per oro kaj argxento kaj per tre multe da brutoj.
10 Sed kiam malsato kovris la tutan landon Kanaanan, ili malsupreniris Egiptujon kaj tie logxis, dum ili estis nutrataj, kaj farigxis tie granda homamaso, tiel ke oni ne povis kalkuli sian nacion.
11 Tial levigxis kontraux ilin la regxo de Egiptujo, kaj ruze agis kun ili, kaj humiligis ilin per laboro en brikoj kaj faris ilin sklavoj.
12 Tiam ili ekkriis al sia Dio, kaj Li frapis la tutan landon Egiptan per nekuraceblaj plagoj; kaj la Egiptoj forĵetis ilin de antaŭ siaj okuloj.
13 Kaj Dio sekigis la Ruĝan maron antaŭ ili,
14 kaj venigis ilin sur la monton Sina kaj Kades-Barne, kaj elpelis ĉiujn, kiuj loĝis en la dezerto.
15 Kaj ili logxis en la lando de la Amoridoj, kaj ili ekstermis per sia forto cxiujn Esebonojn, kaj transiris Jordanon ili ekposedis la tutan monton.
16 Kaj ili eljxetis antaux si la Kanaanidojn kaj la Ferezidojn kaj la Jebusidojn kaj la Sihxemidojn kaj cxiujn Gergesidojn, kaj ili logxis en tiu lando multajn tagojn.
17 Kaj dum ili ne pekis antaŭ sia Dio, ili sukcesis, ĉar kun ili estis Dio, kiu malamas maljustecon.
18 Sed kiam ili foriris de la vojo, kiun li desegnis al ili, ili estis pereigitaj en multaj bataloj tre doloraj, kaj estis forkondukitaj en kaptitojn en landon, kiu ne apartenis al ili, kaj la templo de ilia Dio estis jxetita sur la teron, kaj iliaj urboj estis; prenita de la malamikoj.
19 Sed nun ili revenis al sia Dio, kaj supreniris de la lokoj, kien ili estis disjxetitaj, kaj ekposedis Jerusalemon, kie estas ilia sanktejo, kaj sidas sur la monto; ĉar ĝi estis dezerta.
20 Nun do, mia sinjoro kaj reganto, se estos ia eraro kontraû çi tiu popolo, kaj ili pekos kontraû sia Dio, ni konsideru, ke tio estos ilia pereo, kaj ni iru, kaj ni venkos ilin.
21 Sed se ne estas malbonago en ilia nacio, mia sinjoro nun preteriru, por ke ilia Sinjoro ilin defendu, kaj ilia Dio ne estu por ili, kaj ni farigxu honto antaux la tuta mondo.
22 Kaj kiam AĤior finis ĉi tiujn vortojn, murmuris la tuta popolo, kiu staris ĉirkaŭ la tendo, kaj la ĉefoj de Holofernes kaj ĉiuj, kiuj loĝis ĉe la bordo de la maro kaj en Moab, diris, ke li mortigu lin.
23 Ĉar, ili diras, ni ne timos la vizaĝon de la Izraelidoj; ĉar jen ĝi estas popolo, kiu ne havas forton nek forton por forta batalo.
24 Nun do, sinjoro Holofernes, ni iros, kaj ili estos mangxita de via tuta armeo.

ĈAPITRO 6

1 Kaj kiam ĉesiĝis la tumulto de la homoj, kiuj estis ĉirkaŭ la sinedrio, Holofernes, la militestro de Asirio, diris al AĤior kaj al ĉiuj Moabidoj antaŭ la tuta anaro de la aliaj nacioj:
2 Kaj kiu vi estas, AĤior, kaj dungitoj de Efraim, ke vi profetis kontraŭ ni hodiaŭ kaj diris, ke ni ne militu kontraŭ la Izraelidoj, ĉar ilia Dio defendos ilin? kaj kiu estas Dio krom Nebukadnecar?
3 Li sendos Sian potencon kaj ekstermos ilin de sur la tero, kaj ilia Dio ne savos ilin; sed ni, Liaj servantoj, pereigos ilin kiel unu homon; ĉar ili ne kapablas subteni la potencon de niaj ĉevaloj.
4 Ĉar per ili ni piedpremos ilin, kaj iliaj montoj ebriiĝos de ilia sango, kaj iliaj kampoj pleniĝos de iliaj kadavroj, kaj iliaj paŝoj ne povos stari antaŭ ni, ĉar ili tute pereos; diras la reĝo Nabukadnecar, sinjoro de la tuta tero, ĉar li diris:Neniu el miaj vortoj estos vana.
5 Kaj vi, AĤior, dungito de Amon, kiu parolis ĉi tiujn vortojn en la tago de via malbonago, ne plu vidos mian vizaĝon de nun, ĝis Mi venĝos kontraŭ ĉi tiu popolo, kiu eliris el Egiptujo.
6 Kaj tiam la glavo de mia armeo kaj la multego de Miaj servantoj trapasos viajn flankojn, kaj vi falos inter iliajn mortigitojn, kiam Mi revenos.
7 Nun Miaj servantoj revenigos vin sur la monton, kaj starigos vin en unu el la urboj de la transirejoj;
8 Kaj vi ne pereos, gxis vi pereos kun ili.
9 Kaj se vi konvinkigxos en via menso, ke ili estos kaptitaj, via vizagxo ne falu; Mi tion diris, kaj neniu el miaj vortoj estos vana.
10 Tiam Holofernes ordonis al siaj servantoj, kiuj servis en sia tendo, ke ili prenu AĥHoron kaj konduku lin en Betulion kaj transdonu lin en la manojn de la Izraelidoj.
11 Kaj liaj servantoj prenis lin kaj elkondukis lin el la tendaro en la ebenaĵon, kaj ili iris de la mezo de la ebenaĵo en la monton, kaj venis al la fontoj, kiuj estis sub Betulia.
12 Kaj kiam la urbanoj ilin vidis, ili prenis siajn armilojn kaj eliris el la urbo al la supro de la monteto; kaj ĉiu, kiu uzis svingon, malhelpis ilin supreniri, ĵetante sur ilin ŝtonojn.
13 Tamen, sekrete enirinte sub la monteton, ili ligis AĤioron kaj jxetis lin kaj lasis lin ĉe la piedo de la monteto, kaj revenis al sia sinjoro.

14 Sed la Izraelidoj eliris el sia urbo kaj venis al li kaj malligis lin kaj venigis lin en Betulion kaj prezentis lin al la estroj de la urbo;

15 kiuj estis en tiu tempo Uzija, filo de Mihxa, el la tribo de Simeon, kaj HXabris, filo de Gotoniel, kaj HXarmis, filo de Melkiel.

16 Kaj ili kunvokis cxiujn plejagxulojn de la urbo, kaj ilia tuta juneco kaj iliaj virinoj kunkuris al la komunumo, kaj ili starigis Ahxioron meze de sia tuta popolo. Tiam Ozias demandis lin pri tio, kio okazis.

17 Kaj li respondis kaj rakontis al ili la vortojn de la konsilio de Holofernes kaj ĉiujn vortojn, kiujn li parolis meze de la estroj de Asirio, kaj ĉion, kion Holofernes diris fiere kontraŭ la domo de Izrael.

18 Tiam la popolo falis kaj adorklinigxis al Dio, kaj kriis al Dio. dirante,

19 Ho Sinjoro, Dio de la cxielo, rigardu ilian fierecon kaj kompatu la humilan staton de nia nacio, kaj rigardu la vizagxon de tiuj, kiuj estas sanktigitaj al Vi hodiaux.

20 Tiam ili konsolis Aĥioron kaj multe laŭdis lin.

21 Kaj Uzija prenis lin el la komunumo en sian domon kaj faris festenon al la plejagxuloj; kaj ili vokis la Dion de Izrael la tutan nokton por helpo.

ĈAPITRO 7

1 En la sekvanta tago Holofernes ordonis al sia tuta militistaro kaj al sia tuta popolo, kiu venis, por preni lian parton, ke ili forigu sian tendaron kontraux Betulia, ke ili prenu antauxe la suprenirojn de la monto kaj fari militon kontraux la Izraelidoj. .

2 Tiam iliaj fortuloj forigis siajn tendarojn en tiu tago, kaj la militistaro estis cent sepdek mil piedirantoj kaj dek du mil rajdantoj, krom la pakaĵoj, kaj aliaj viroj, kiuj estis piedirantaj inter ili, tre granda homamaso. .

3 Kaj ili haltis tendare en la valo apud Betulja, apud la fonto, kaj ili etendis largxon super Dotaim gxis Belmaim, kaj longe de Betulja gxis Cinamon, kiu estas kontraux Esdraelon.

4 Kaj la Izraelidoj, vidante ilian amason, forte maltrankviligxis, kaj diris cxiu al sia proksimulo:Nun cxi tiuj homoj lekos la suprajxon de la tero; cxar nek la altaj montoj, nek la valoj, nek la montetoj povas elteni sian pezon.

5 Tiam ĉiu prenis siajn batalilojn, kaj ekbruliginte fajrojn sur siaj turoj, ili restis kaj vigladis la tutan nokton.

6 Sed en la dua tago Holofernes elkondukis ĉiujn siajn rajdantojn antaŭ la okuloj de la Izraelidoj, kiuj estis en Betulia;

7 Kaj li rigardis la transirejojn al la urbo, kaj venis al la fontoj de iliaj akvoj, kaj prenis ilin kaj starigis super ili garnizonojn da militistoj, kaj li mem ekiris al sia popolo.

8 Tiam venis al li ĉiuj estroj de la Esav idoj kaj ĉiuj estroj de la Moabanoj kaj estroj de la marbordo, kaj diris:

9 Nia sinjoro aŭdu nun vorton, ke ne estu renverso en via armeo.

10 Ĉar ĉi tiu popolo de la Izraelidoj fidas ne siajn lancojn, sed la altecon de la montoj, sur kiuj ili loĝas, ĉar ne estas facile supreniri sur la suprojn de siaj montoj.

11 Nun do, mia sinjoro, ne batalu kontraŭ ili en batalaranĝo, kaj eĉ unu homo el via popolo ne pereu.

12 Restu en via tendaro, kaj gardu ĉiujn homojn de via armeo, kaj Viaj servantoj metu en iliajn manojn la fonton de akvo, kiu elfluas de la piedo de la monto;

13 Ĉar ĉiuj loĝantoj de Betulujo havas tie sian akvon; tiel soifos ilin mortigos, kaj ili forlasos sian urbon; kaj ni kaj nia popolo iros sur la suprojn de la proksimaj montoj, kaj tendaron sur ili, por ke neniu eliru el la urbo.

14 Kaj ili kaj iliaj edzinoj kaj iliaj infanoj estos ekstermitaj per fajro, kaj antaŭ ol venos sur ilin la glavo, ili estos renversitaj sur la stratoj, kie ili loĝas.

15 Tiel vi donos al ili malbonan rekompencon; ĉar ili ribelis kaj ne renkontis vian personon pace.

16 Kaj tiuj vortoj placxis al Holofernes kaj al cxiuj liaj servantoj, kaj li ordonis fari, kiel ili diris.

17 Kaj foriris la tendaro de la Amonidoj, kaj kun ili kvin mil el la Asirianoj, kaj ili haltis tendare en la valo kaj prenis la akvon kaj la fontojn de la akvo de la Izraelidoj.

18 Tiam la Esavanoj iris kun la Amonidoj kaj haltis tendare sur la monto kontraux Dotaim; kaj ili sendis kelkajn el ili suden kaj orienten kontraux Ekrebel, kiu estas apud Kusi, tio estas. sur la rivereto Moĥmur; kaj la cetera militistaro de la Asirianoj haltis tendare sur la ebenaĵo kaj kovris la supraĵon de la tuta lando; kaj iliaj tendoj kaj veturiloj estis starigitaj al tre granda homamaso.

19 Tiam la Izraelidoj ekkriis al la Eternulo, sia Dio, ĉar ilia koro senfortiĝis, ĉar ĉiuj iliaj malamikoj ĉirkaŭis ilin, kaj ne estis rimedo por eliri el inter ili.

20 Kaj restis cxirkaux ili la tuta anaro de Asirio, kaj iliaj piediroj, cxaroj, kaj rajdistoj, tridek kvar tagojn, tiel ke mankis cxiuj iliaj akvaj vazoj cxiuj logxantoj de Betulia.

21 Kaj la putoj estis malplenigitaj, kaj ili ne havis akvon por satigi dum unu tago; ĉar ili donis al ili trinki laŭmezure.

22 Tial iliaj junaj infanoj malkuraĝiĝis, kaj iliaj virinoj kaj junuloj svenis pro soifo, kaj falis sur la stratojn de la urbo kaj ĉe la trairejoj de la pordegoj, kaj ili ne plu havis forton.

23 Tiam la tuta popolo kunvenis al Uzija kaj al la estro de la urbo, junuloj kaj virinoj kaj infanoj, kaj ekkriis per lauxta vocxo, kaj diris antaux cxiuj plejagxuloj:

24 Dio estu jugxa inter ni kaj vi, cxar vi faris al ni grandan malbonon, pro tio, ke vi ne postulis pacon de la Asiiridoj.

25 Ĉar nun ni ne havas helpanton; sed Dio vendis nin en iliajn manojn, por ke ni estu jxetitaj antaŭ ili kun soifo kaj granda pereo.

26 Nun voku ilin al vi, kaj transdonu la tutan urbon kiel rabadon al la popolo de Holofernes kaj al lia tuta armeo.

27 Çar estas pli bone por ni fari i̦ rabo por ili, ol morti pro soifo; çar ni estos al Li servantoj, por ke niaj animoj vivu, kaj ne vidu la morton de niaj infanoj antaû niaj okuloj, nek niaj edzinoj, nek antaû niaj okuloj. niaj infanoj por morti.

28 Ni atest'as kontraŭ vi la ĉielon kaj la teron kaj nian Di'o'n kaj la Sinjor'o'n de niaj patroj, kiu pun'as ni'n laŭ ni'a'j pek'o'j kaj la pek'o'j de ni'a'j patr'o'j, ke Li ne ag'as, kiel ni dir'is hodiaŭ.

29 Tiam farigxis granda plorado unukonsente meze de la komunumo; kaj ili kriis al la Sinjoro Dio per lauxta vocxo.

30 Tiam Uzija diris al ili: Fratoj, estu kuragxa; ni restu ankoraux kvin tagojn, dum tiu tempo la Eternulo, nia Dio, turnos al ni Sian favorkorecon; ĉar li ne forlasos nin tute.

31 Kaj se pas'os ĉi tiu'j tag'o'j kaj ne ven'os help'o al ni, mi far'os laŭ vi'a parol'o.

32 Kaj li disjxetis la popolon, cxiun al sia propra zorgo; kaj ili iris al la muroj kaj turoj de sia urbo, kaj sendis la virinojn kaj infanojn en siajn domojn; kaj ili estis tre malaltigitaj en la urbon.

ĈAPITRO 8

1 Kaj en tiu tempo tion auxdis Judit, kiu estis filino de Merari, filo de Bovo, filo de Jozef, filo de Ozel, filo de Elcia, filo de Ananias, filo de Gedeon, filo de Rafaim; , filo de Acito, filo de Eliu, filo de Eliab, filo de Natanael, filo de Samael, filo de Salasadal, filo de Izrael.

2 Kaj Manase estis sxia edzo, el sxia tribo kaj parencaro, kiu mortis en la rikolto de hordeo.

3 Ĉar dum li staris rigardante tiujn, kiuj ligis garbojn sur la kampo, la varmego venis sur lian kapon, kaj li falis sur sian liton kaj mortis en la urbo Betulja; kaj oni enterigis lin kun liaj patroj sur la kampo inter Dotaim kaj Balamo. .

4 Kaj Judit estis vidvino en sia domo tri jarojn kaj kvar monatojn.

5 Kaj sxi faris al si tendon sur la supro de sia domo, kaj sur siajn lumbojn sxi metis sur si sakajxon kaj gardis siajn vestojn de vidvino.

6 Kaj ŝi fastis dum la tuta tempo de sia vidvineco, krom la vesperoj de la sabatoj kaj la sabatoj kaj la vesperoj de la monatkomencoj kaj la monatkomencoj kaj la festoj kaj la solenaj tagoj de la domo de Izrael.

7 Ŝi ankaŭ havis belan vizaĝon kaj tre belan por vidi; kaj ŝia edzo Manase lasis al ŝi oron kaj arĝenton kaj sklavojn kaj sklavinojn kaj brutojn kaj landojn; kaj ŝi restis sur ili.

8 Kaj neniu diris al ŝi malbonan vorton; ĉar ŝi tre timis Dion.

9 Kaj kiam sxi auxdis la malbonajn vortojn de la popolo kontraux la provincestro, ke ili senfortigxis pro manko de akvo; ĉar Judit aŭdis ĉiujn vortojn, kiujn Ozija diris al ili, kaj ke li ĵuris transdoni la urbon al la Asirianoj post kvin tagoj;

10 Tiam ŝi sendis sian servistinon, kiu regis ĉion, kion ŝi havis, por nomi Ozias kaj Ĥabrison kaj Ĥamison, la maljunulojn de la urbo.

11 Kaj ili venis al ŝi, kaj ŝi diris al ili: Aŭskultu min nun, ho provincestroj de la loĝantoj de Betulia; inter Dio kaj vi, kaj promesis transdoni la urbon al niaj malamikoj, se en tiuj tagoj la Eternulo ne turnos vin por helpi vin.

12 Kaj nun kiuj estas vi, kiuj hodiaux provis Dion kaj staras anstataŭ Dio inter la homidoj?

13 Kaj nun provu la Eternulon Cebaot, sed vi neniam scios ion.

14 Ĉar vi ne povas trovi la profundon de la koro de homo, kaj vi ne povas rimarki tion, kion li pensas; kiel do vi povas elserĉi Dion, kiu faris ĉion ĉi, kaj koni lian menson aŭ kompreni lian intencon? Ne, miaj fratoj, ne koleru la Eternulon, nian Dion.

15 Ĉar se li ne helpos nin en ĉi tiuj kvin tagoj, li havas povon defendi nin kiam li volas, eĉ ĉiutage, aŭ pereigi nin antaŭ niaj malamikoj.

16 Ne ligu la konsilojn de la Eternulo, nia Dio; kaj li ne estas kiel filo de homo, por ke li ŝanceliĝis.

17 Tial ni atendu Lian savon, kaj alvoku Lin, ke li helpu nin, kaj li auxskultos nian vocxon, se al Li placxas.

18 Çar ne aperis en nia epoko, kaj ne ekzistas en la nunaj tagoj nek tribo, nek familio, nek popolo, nek urbo, kiu adoras diojn manfaritajn, kiel antaûe.

19 Pro tio niaj patroj estis transdonitaj al glavo kaj al militakiro, kaj ili faris grandan falon antaux niaj malamikoj.

20 Sed ni konas neniun alian dion, tial ni fidas, ke Li ne malestimos nin nek iun el nia nacio.

21 Ĉar se ni estos prenitaj tiel, la tuta Judujo estos dezerta, kaj nia sanktejo estos prirabita; kaj li postulos gxian malhonoro cxe nia busxo.

22 Kaj la mortigon de niaj fratoj kaj la forkaptiton de la lando kaj la dezerton de nia heredo Li turnos sur niajn kapojn inter la nacianoj, kien ajn ni estos en sklaveco; kaj ni estos ofendo kaj malhonoro por ĉiuj, kiuj posedas nin.

23 Ĉar nia sklaveco ne estos favorkora, sed la Eternulo, nia Dio, faros ĝin malhonoro.

24 Nun do, fratoj, ni montru ekzemplon al niaj fratoj, ĉar ilia koro dependas de ni, kaj la sanktejo kaj la domo kaj la altaro ripozas sur ni.

25 Kaj ni danku la Eternulon, nian Dion, kiu nin elprovas, kiel Li faris niajn patrojn.

26 Memoru, kion li faris al Abraham, kaj kiel li provis Isaakon, kaj kio okazis al Jakob en Mezopotamio de Sirio, kiam li pasxtis la sxafojn de Laban, frato de sia patrino.

27 Ĉar Li ne elprovis nin en fajro, kiel Li faris ilin, por la ekzamenado de ilia koro, kaj Li ne faris venĝon kontraŭ ni; sed la Eternulo skurĝas tiujn, kiuj alproksimiĝas al Li, por admoni ilin.

28 Tiam Uzija diris al ŝi: Ĉion, kion vi diris, vi parolis kun bona koro, kaj neniu povas kontraŭstari viajn vortojn.

29 Ĉar ĉi tiu ne estas la unua tago, en kiu elmontriĝas via saĝeco; sed de la komenco de viaj tagoj la tuta popolo konis vian prudenton, ĉar bona estas via koro.

30 Sed la popolo tre soifis, kaj devigis nin fari al ili tion, kion ni diris, kaj jxuri sur nin, kiun ni ne rompos.

31 Tial nun preĝu por ni, ĉar vi estas pia virino, kaj la Eternulo sendos al ni pluvon, por plenigi niajn putojn, kaj ni ne plu senfortiĝos.

32 Tiam Judit diris al ili: Aŭskultu min, kaj mi faros ion, kiu iros en ĉiuj generacioj al la filoj de nia nacio.

33 Vi staros ĉi tiun nokton ĉe la pordego, kaj mi eliros kun mia servistino; kaj en la tagoj, kiujn vi promesis transdoni la urbon al niaj malamikoj, la Eternulo rememoros Izraelon per mia mano.

34 Sed ne demandu pri mia ago; cxar mi gxin ne rakontos al vi, gxis finigxos la aferoj, kiujn mi faras.
35 Tiam Uzija kaj la estroj diris al ŝi: Iru en paco, kaj Dio la Eternulo estu antaŭ vi, por venĝi kontraŭ niaj malamikoj.
36 Kaj ili revenis de la tendo kaj iris al siaj gardejoj.

ĈAPITRO 9

1 Judit jxetis sin vizagxaltere kaj metis cindron sur sian kapon kaj malkovris la sakajxon, per kiu sxi estis vestita; kaj ĉirkaŭ la tempo, kiam la incenso de tiu vespero estis oferata en Jerusalem en la domo de la Eternulo Judit, ekkriis per laŭta voĉo, kaj diris:
2 Ho Eternulo, Dio de mia patro Simeon, al kiu Vi donis glavon, por venĝi kontraŭ la fremduloj, kiu malligis la zonon de sklavino, por malpurigi ŝin, kaj malkovris la femuron por ŝia honto, kaj malpurigis ŝian virgecon por sia malhonoro; ĉar vi diris: Ne estos tiel; kaj tamen ili faris tiel:
3 Tial Vi mortigis iliajn estrojn, tiel ke ili tintis sian liton per sango, trompante, kaj frapis la servantojn kun siaj sinjoroj kaj la estrojn sur siaj tronoj;
4 Kaj iliajn edzinojn vi fordonis por rabo, kaj iliajn filinojn kiel kaptitojn, kaj ilian tutan militakiraĵon por dividi inter viaj karaj infanoj; kiuj estis kortuŝitaj de Via fervoro kaj abomenis la malpurigon de sia sango, kaj vokis al Vi helpon:Ho Dio, ho mia Dio, aŭskultu ankaŭ min vidvino.
5 Çar vi faris ne nur tion, sed ankaû tion, kiuj elfalis antaûe, kaj kiuj sekvis; vi pensis pri la nunaj kaj estontaj aferoj.
6 Kaj tio, kion Vi determinis, estis pretaj, kaj diris: Jen ni estas cxi tie; cxar cxiuj viaj vojoj estas pretaj, kaj viaj jugxoj estas en via antauxscio.
7 Ĉar jen la Asirianoj multiĝas en sia forto; ili estas altigitaj kun ĉevalo kaj homo; ili fieras pri la forto de siaj lakeoj; ili fidas ŝildon kaj lancon kaj pafarkon kaj ĵetilon; kaj ne sciu, ke Vi estas la Eternulo, kiu rompis la batalojn; Eternulo estas via nomo.
8 Dejxetu ilian forton per Via forto, kaj faligu ilian forton en Via kolero; cxar ili intencis malpurigi Vian sanktejon kaj malpurigi la tabernaklon, kie ripozas Via glora nomo, kaj faligi per glavo la kornon de Via altaro.
9 Rigardu ilian fierecon, kaj sendu Vian koleron sur iliajn kapojn; donu en mian manon, kiu estas vidvino, la potencon, kiun mi gravedigis.
10 Frapu per la trompo de miaj lipoj sklavon kun princo, kaj princon kun sklavo; Detruu ilian majeston per la mano de virino.
11 Ĉar via forto ne staras en multego, nek via forto ĉe fortuloj; ĉar Vi estas Dio de afliktuloj, helpanto de prematoj, defendanto de malfortuloj, protektanto de pereuloj, savanto de senesperuloj. .
12 Mi petas, ho Dio de mia patro kaj Dio de la heredaĵo de Izrael, Sinjoro de la ĉielo kaj de la tero, Kreinto de la akvo, reĝo de ĉiuj kreitaĵoj, aŭskultu mian preĝon;
13 Kaj faru Mian parolon kaj trompon ilia vundo kaj bato, kiuj intencis kruelaĵojn kontraŭ Via interligo kaj Via sanktigita domo kaj kontraŭ la supro de Cion kaj kontraŭ la domo de la posedaĵo de viaj infanoj.
14 Kaj igu çiu nacio kaj tribo agnoski, ke Vi estas la Dio de çia potenco kaj forto, kaj ke ne ekzistas alia, kiu protektas la popolon de Izrael krom Vi.

ĈAPITRO 10

1 Post tio ŝi ĉesis krii al la Dio de Izrael kaj ĉesis ĉiujn ĉi tiujn vortojn.
2 Ÿi levi¸is, kie ÿi falis, kaj vokis sian sklavinon, kaj malsupreniris en la domon, en kiu ÿi lo¸is en la sabato kaj en siaj festoj;
3 kaj deprenis la sakaĵon, kiun ŝi surhavis, kaj demetis la vestojn de sia vidvineco, kaj lavis sian tutan korpon per akvo, kaj ŝmiris sin per multekosta ŝmiraĵo, kaj plektis la harojn de ŝia kapo kaj surmetis pneŭkon. gxin, kaj surmetis sur sin siajn vestojn de gxojo, per kiuj sxi estis vestita dum la vivo de sia edzo Manase.
4 Kaj sxi prenis sxuojn sur siajn piedojn kaj metis cxirkaux si siajn braceletojn kaj siajn cxenojn kaj siajn ringojn kaj siajn orelringojn kaj cxiujn siajn ornamajxojn, kaj ornamis sin brave, por allogi la okulojn de cxiuj homoj, kiuj sxin vidos.
5 Kaj sxi donis al sia sklavino felsakon da vino kaj kruzon da oleo, kaj plenigis sakon per rostita greno kaj figaj masoj kaj per bona pano; do sxi kunmetis cxion cxi tion kaj metis sur sxin.
6 Kaj ili eliris al la pordego de la urbo Betulja, kaj trovis tie starantajn Oziason kaj la oldulojn de la urbo Ĥabrison kaj Ĥamison.
7 Kaj vidante ÿin, ke ÿia mieno ÿan¸i¸is kaj ÿiaj vestoj ÿan¸i¸is, ili tre miris pri ÿia beleco, kaj diris al ÿi.
8 La Dio, la Dio de niaj patroj, donu al vi favoron kaj plenumu viajn entreprenojn por la gloro de la Izraelidoj kaj por la altiĝo de Jerusalem. Tiam ili adoris Dion.
9 Kaj ŝi diris al ili: Ordonu, ke la pordegoj de la urbo estu malfermitaj al mi, por ke mi eliru, por plenumi tion, pri kio vi parolis kun mi. Kaj ili ordonis al la junuloj malfermi al ŝi, kiel ŝi diris.
10 Kaj kiam ili faris tion, eliris Judit, ŝi kaj ŝia sklavino kun ŝi; kaj la viroj de la urbo rigardis post sxi, gxis sxi iris malsupren de la monto kaj gxis sxi trapasis la valon kaj ne plu povis vidi sxin.
11 Kaj ili iris rekte en la valo; kaj la unua gardisto de la Asirianoj renkontis ŝin;
12 Kaj prenis sxin, kaj demandis sxin: El kiu popolo vi estas? kaj de kie vi venas? kaj kien vi iras? Kaj ŝi diris: Mi estas virino el la Hebreoj, kaj forkuris de ili; ĉar ili estos donitaj al vi por pereigi;
13 Kaj mi venas antaŭ Holofernes, la ĉefo de via militestro, por anonci vortojn verajn; kaj Mi montros al li vojon, per kiu li iros kaj venkos la tutan monton, sen perdi la korpon kaj la vivon de iu el liaj viroj.
14 Kaj kiam la viroj aŭdis ŝiajn vortojn kaj vidis ŝian mienon, ili forte miris pri ŝia beleco, kaj diris al ŝi:
15 Vi savis vian animon, pro tio, ke vi rapidis malsupreniri al nia sinjoro;
16 Kaj kiam vi staros antaux li, ne timu en via koro, sed diru al li laux via vorto; kaj li bone petegos vin.

17 Kaj ili elektis el ili cent virojn, kiuj akompanu sxin kaj sxian sklavinon; kaj oni venigis sxin al la tendo de Holofernes.
18 Tiam farigxis kunsido en la tuta tendaro; cxar oni bruis sxian venon inter la tendoj, kaj oni cxirkauxis sxin, kiam sxi staris ekster la tendo de Holofernes, gxis oni sciigis al li pri sxi.
19 Kaj ili miris pri sxia beleco, kaj miris pro sxi la Izraelidojn, kaj cxiu diris al sia proksimulo:Kiu malsxatus cxi tiun popolon, kiu havas inter si tiajn virinojn? certe ne estas bone, ke restu unu homo el ili, kiu forliberigite povus trompi la tutan teron.
20 Kaj eliris tiuj, kiuj kuŷis apud Holofernes, kaj çiuj liaj servantoj kaj venigis ŷin en la tendon.
21 Kaj Holofernes ripozis sur sia lito sub baldakeno, kiu estis teksita per purpuro kaj oro kaj smeraldoj kaj multekostaj ŝtonoj.
22 Kaj ili montris al li pri sxi; kaj li eliris antaux sian tendo kun argxentaj lampoj irantaj antaux li.
23 Kaj kiam Judit venis antaŭ li kaj liaj servantoj, ili ĉiuj miris pri la beleco de ŝia vizaĝo; kaj sxi jxetis sin vizagxaltere kaj respektegis lin; kaj liaj servantoj sxin levis.

ĈAPITRO 11

1 Tiam Holofernes diris al ŝi: Virino, konsolu, ne timu en via koro; ĉar mi neniam difektis iun, kiu volis servi Nabukadnecar, la reĝon de la tuta tero.
2 Nun do, se via popolo, kiu logxas sur la montoj, ne estus malluminta per Mi, Mi ne levus kontraux gxin Mian lancon; sed tion ili faris al si.
3 Sed nun diru al mi, kial vi forkuris de ili, kaj venis al ni; konsolu, vi vivos ĉi tiun nokton kaj poste;
4 Çar neniu vin difektos, sed pre ̦os vin bone, kiel ili faras la servantoj de la re ̦o Nabukadnecar, mia sinjoro.
5 Tiam Judit diris al li: Akceptu la vortojn de via sklavo, kaj permesu, ke via sklavino parolu antaux vi, kaj mi ne malveros al mia sinjoro cxi-nokte.
6 Kaj se vi sekvos la vortojn de via sklavino, Dio plenumos la aferon perfekte apud vi; kaj mia sinjoro ne malsukcesos siajn intencojn.
7 Kiel vivas Nabukadnecar, reĝo de la tuta tero, kaj kiel vivas lia potenco, kiu vin sendis, por subteni ĉiun estaĵon, ĉar per vi servos al li ne nur homoj, sed ankaŭ la bestoj de la kampo kaj la brutoj; kaj la birdoj de la cxielo vivos per via forto sub Nabukadnecar kaj lia tuta domo.
8 Ĉar ni aŭdis pri via saĝeco kaj viaj kondutoj, kaj estas raportite sur la tuta tero, ke vi nur estas bonega en la tuta regno, kaj potenca en scio, kaj mirinda en heroaĵoj.
9 Nun pri la afero, pri kiu Ahxior parolis en via sinedrio, ni auxdis liajn vortojn; cxar savis lin la logxantoj de Betulia, kaj li rakontis al ili cxion, kion li diris al vi.
10 Tial, ho sinjoro kaj reganto, ne respektu lian vorton; sed metu gxin en vian koron, cxar gxi estas vero; cxar nia nacio ne estos punita, kaj glavo ne povos venki ilin, se ili ne pekos kontraux sia Dio.
11 Kaj nun, por ke mia sinjoro ne estu venkita kaj ne malsukcesu lian intencon, ecx morto nun falis sur ilin, kaj ilia peko atingis ilin, per kiu ili kolerigas sian Dion, kiam ajn ili faros tion, kio ne decas. farita:
12 Ĉar mankas al ili ilia manĝo, kaj ilia tuta akvo estas malabunda, kaj ili decidis meti manojn sur siajn brutojn, kaj intencis konsumi ĉion tion, kion Dio malpermesis al ili manĝi laŭ Siaj leĝoj;
13 Kaj ili decidis elspezi la unuaajxojn el la dekonoj da vino kaj oleo, kiujn ili sanktigis kaj rezervis por la pastroj, kiuj servas en Jerusalem antaux la vizagxo de nia Dio; tiujn aferojn ne estas permesate al iu el la homoj tiom, kiom tuŝi per siaj manoj.
14 Çar ili sendis iujn al Jerusalem, çar ankaû tie lo ̦antoj faris simile, por alporti al ili permeson de la senato.
15 Kaj kiam ili sciigos al ili, ili tuj faros tion, kaj ili estos donitaj al vi, por esti pereigitaj en tiu tago.
16 Tial mi, via sklavino, sciante ĉion ĉi, forkuris de ilia vizaĝo; kaj Dio sendis min, por fari kun vi aferojn, pri kio miros la tuta tero, kaj kiu ajn tion aŭskultos.
17 Ĉar via servanto estas pia, kaj servas al Dio de la ĉielo tage kaj nokte; nun do, mia sinjoro, mi restos ĉe vi, kaj via servanto eliros nokte en la valon, kaj mi preĝos al Dio, kaj li diros al mi, kiam ili faris siajn pekojn:
18 Kaj mi venos kaj montros al vi; tiam vi eliros kun via tuta armeo, kaj neniu el ili rezistos al vi.
19 Kaj Mi kondukos vin tra la mezo de Judujo, gxis vi venos antaux Jerusalemon; kaj Mi starigos vian tronon en gxi; kaj vi pelu ilin kiel sxafojn, kiuj ne havas pasxtiston, kaj hundo ecx ne malfermos la busxon cxe vi; cxar cxi tion estis rakontita al mi laux mia antauxscio, kaj ili estis anoncitaj al mi, kaj mi estas sendita por rakonti. vi.
20 Tiam ŝiaj vortoj plaĉis al Holofernes kaj al ĉiuj liaj servantoj; kaj ili miris pri ŝia saĝeco, kaj diris:
21 Ne ekzistas tia virino de unu fino de la tero gxis la alia, kaj pro beleco de vizagxo kaj pro sagxeco de vortoj.
22 Tiel same diris al ŝi Holofernes. Dio faris bone, ke vi sendis vin antaŭ la popolon, por ke forto estu en niaj manoj kaj pereo sur tiuj, kiuj malestimas mian sinjoron.
23 Kaj nun vi estas kaj bela en via mieno kaj sprita en viaj vortoj; se vi faros tion, kion vi diris, via Dio estos mia Dio, kaj vi logxos en la domo de la regxo Nebukadnecar, kaj vi estos fama en la tuta mondo. tero.

ĈAPITRO 12

1 Tiam li ordonis venigi sxin, kie estas metita lia telero; kaj ordonis, ke ili preparu por ŝi el liaj propraj manĝaĵoj, kaj ke ŝi trinku el sia propra vino.
2 Kaj Judit diris: Mi ne manĝos el ĝi, por ke ne estos ofendo;
3 Tiam Holofernes diris al ŝi: Se via provizo mankos, kiel ni donu al vi tion similan? cxar ne ekzistas cxe ni el via nacio.
4 Tiam Judit diris al li Kiel vivas via animo, mia sinjoro, via sklavino ne elspezos tion, kion mi havas, anta ol la Eternulo faros per mia mano tion, kion Li decidis.
5 Tiam la servantoj de Holofernes venigis sxin en la tendon, kaj sxi dormis gxis noktomezo, kaj sxi levigxis, kiam estis la matena gardoparto;

6 Kaj sendite al Holofernes, krome: Mia sinjoro ordonu nun, ke via sklavino eliru por preĝi.

7 Tiam Holofernes ordonis al siaj gardistoj, ke ili ne haltigu ŝin; tiel ŝi restis en la tendaro tri tagojn kaj eliris nokte en la valon de Betulia kaj lavis sin en akvofonto apud la tendaro.

8 Kaj kiam sxi eliris, sxi petegis la Eternulon, Dion de Izrael, ke Li direktu sian vojon al la starigo de la filoj de sia popolo.

9 Kaj ŝi venis pura kaj restis en la tendo, ĝis ŝi manĝis sian viandon vespere.

10 Kaj en la kvara tago Holofernes faris festenon nur por siaj servantoj, kaj neniun el la oficistoj alvokis al la festeno.

11 Tiam li diris al Bagoas, la euxnuko, kiu komisiis cxion, kion li havis: Iru kaj persvadu cxi tiun Hebreininon, kiu estas kun vi, ke sxi venu al ni kaj mangxu kaj trinku kun ni.

12 CXar jen estos hontinda por nia persono, se ni forliberigos tian virinon, ne havante sxian akompanon; ĉar se ni ne altiros ŝin al ni, ŝi mokos nin.

13 Tiam Bagoas foriris de la vizagxo de Holofernes, kaj venis al sxi, kaj li diris: Ne timu cxi tiu bela junulino veni al mia sinjoro kaj esti honorita antaux li kaj trinki vinon, kaj esti gaja kun ni kaj esti gaja kun ni; faris hodiaŭ kiel unu el la filinoj de la Asirio, kiuj servas en la domo de Nabukadnecar.

14 Tiam Judit diris al li: Kiu mi estas nun, ke mi kontrauxstaru al mia sinjoro? certe, kion ajn placxas al li, mi rapide faros, kaj tio estos mia gxojo gxis la tago de mia morto.

15 Kaj sxi levigxis kaj ornamis sin per siaj vestoj kaj per sia tuta virino; kaj sxia servantino iris kaj metis por sxi molajn felojn sur la teron kontraux Holofernes, kiujn sxi ricevis de Bagoas por sia cxiutaga uzo, por ke sxi sidu kaj manĝu sur ili.

16 Kiam Judit eniris kaj sidigxis, Holofernes ekkonfuzis sxin lia koro, kaj lia menso emociis, kaj li tre deziris sxian akompanon; ĉar li atendis tempon por trompi ŝin, de la tago, kiam li ŝin vidis.

17 Tiam Holofernes diris al ŝi: Trinku nun kaj estu gaja kun ni.

18 Kaj Judit diris: Mi trinkos nun, mia sinjoro, cxar mia vivo estas pligrandigita hodiaux en mi, ol cxiuj tagoj de post kiam mi naskigxis.

19 Kaj sxi prenis kaj mangxis kaj trinkis antaux li tion, kion pretigis sxia servantino.

20 Kaj Holofernes tre ĝojis pri ŝi, kaj trinkis pli da vino ol li trinkis iam en unu tago de kiam li naskiĝis.

ĈAPITRO 13

1 Kiam venis la vespero, liaj servantoj rapidis foriri, kaj Bagoas fermis sian tendon ekstere kaj forsendis la servistojn de sia sinjoro; kaj ili iris al siaj litoj, ĉar ili ĉiuj estis lacaj, ĉar la festeno estis longa.

2 Kaj Judit restis sola en la tendo, kaj Holofernes kuŝis sola sur sia lito, ĉar li estis plena de vino.

3 Judit ordonis al sia sklavino stari ekster sia dormoĉambro kaj atendi ŝin. elirante, kiel ŝi faris ĉiutage: ĉar ŝi diris, ke ŝi eliros al siaj preĝoj, kaj ŝi parolis al Bagoas laŭ la sama celo.

4 Kaj ĉiuj eliris, kaj neniu restis en la dormĉambreto, nek malgranda nek granda. Tiam Judit, starante apud sia lito, diris en sia koro:Ho Sinjoro, Dio de la tuta potenco, rigardu ĉi tiun donacon sur la farojn de miaj manoj por la altiĝo de Jerusalem.

5 Ĉar nun estas la tempo por helpi vian heredaĵon kaj plenumi Viajn entreprenojn por pereigi la malamikojn, kiuj leviĝis kontraŭ ni.

6 Tiam ŝi venis al la kolono de la lito, kiu estis ĉe la kapo de Holofernes, kaj deprenis de tie lian fauchion;

7 Kaj li alproksimigxis al lia lito, kaj kaptis la harojn de lia kapo, kaj diris:Fortigu min hodiaux, ho Eternulo, Dio de Izrael.

8 Kaj sxi dufoje frapis lian kolon per sia tuta forto, kaj sxi forprenis de li lian kapon.

9 Kaj defaligis lian korpon de la lito, kaj deprenis la baldakenon de la kolonoj; kaj tuj post kiam ŝi eliris, kaj donis al Holofernes sian kapon al sia servistino;

10 Kaj sxi metis gxin en sian saketon kun viando; kaj ili ambaux iris kune laux sia kutimo por pregxi; kaj preterpasinte la tendaron, ili cxirkauxiris la valon kaj supreniris la monton Betulja kaj venis al gxiaj pordegoj.

11 Tiam Judit diris malproksime al la gardistoj ĉe la pordego: Malfermu, malfermu nun la pordegon; Dio, nia Dio, estas kun ni, por montri Sian potencon ankoraŭ en Jerusalem kaj Sian forton kontraŭ la malamiko, kiel Li eĉ faris. farita ĉi-tage.

12 Kiam la viroj de ŝia urbo aŭdis ŝian voĉon, ili rapidis malsupreniri al la pordego de sia urbo, kaj ili alvokis la plejaĝulojn de la urbo.

13 Kaj tiam ili kuris cxiuj kune, de la malgrandaj gxis la grandaj, cxar estis strange por ili, ke sxi venis; kaj ili malfermis la pordegon kaj akceptis ilin, kaj faris fajron por lumo, kaj staris cxirkaux ili.

14 Tiam sxi diris al ili per lauxta vocxo: Gloru, gloru Dion, gloru Dion, mi diras, cxar Li ne forprenis Sian kompaton de la domo de Izrael, sed niajn malamikojn li pereigis per miaj manoj cxi tiun nokton.

15 Kaj sxi elprenis la kapon el la sako kaj montris gxin, kaj diris al ili: Jen estas la kapo de Holofernes, la cxefkapitano de la armeo de Asirio, kaj jen la baldakeno, en kiu li kusxis en sia ebrieco; kaj la Eternulo frapis lin per la mano de virino.

16 Kiel vivas la Eternulo, kiu gardis min sur mia vojo, kiun mi iris, mia vizaĝo forlogis lin ĝis sia pereo, kaj tamen li ne pekis kun mi, por malpurigi kaj hontigi min.

17 Tiam la tuta popolo miris, kaj adorklinigxis kaj adorklinigxis al Dio, kaj diris unuanime:Estu benata, ho nia Dio, kiu neniigis hodiaux la malamikojn de via popolo.

18 Tiam Uzija diris al ŝi: Ho filino, benata vi estas de la Plejalta Dio super ĉiuj virinoj sur la tero; kaj benata estu la Sinjoro, la Eternulo, kiu kreis la cxielon kaj la teron, kiu direktis vin al dehakado de la kapo de la cxefoj de niaj malamikoj.

19 Por tio via fido ne forigxos de la koro de homoj, kiuj eterne memoras la potencon de Dio.

20 Kaj Dio turnu ĉi tion al Vi por ĉiama laŭdo, por viziti vin en bonaĵoj, ĉar vi ne indulgis vian vivon pro la mizero de nia popolo, sed vi venĝis nian pereon, irante rektan vojon antaŭ nia Dio. Kaj la tuta popolo diris; Tiel estu, tiel estu.

ĈAPITRO 14

1 Tiam Judit diris al ili: Aŭskultu min nun, miaj fratoj, kaj prenu ĉi tiun kapon kaj pendigu ĝin sur la plej altan lokon de viaj muroj.
2 Kaj kiam aperos la mateno, kaj la suno aperos sur la teron, prenu ĉiu siajn armilojn kaj eliru el la urbo ĉiun kuraĝan homon, kaj starigu super ili estron, kvazaŭ vi volus. malsupreniru sur la kampon al la gardado de la Asirianoj; sed ne malsupreniru.
3 Tiam ili prenos siajn armilojn kaj iros en sian tendaron kaj starigos la militestrojn de Asirio, kaj kuros al la tendo de Holofernes, sed ne trovos lin; forkuros antaŭ via vizaĝo.
4 Kaj vi kaj ĉiuj, kiuj loĝas en la limo de Izrael, persekutu ilin kaj renversu ilin dum ili iros.
5 Sed antaû ol vi faros tion, voku min Ahxior la Amonido, por ke li vidu kaj ekkonu Tiun, kiu malestimis la domon de Izrael kaj kiu sendis lin al ni kvazaû al sia morto.
6 Kaj oni vokis Aĥioron el la domo de Uzija; kaj kiam li venis, kaj ekvidis la kapon de Holofernes en la mano de homo en la amaso de la popolo, li jxetis sin vizagxaltere, kaj lia spirito senfortigxis.
7 Sed kiam oni lin resanigis, li jxetis sin antaux la piedojn de Judit kaj respektegis sxin, kaj diris: Felicxa vi estas en cxiuj logxejoj de Judujo kaj en cxiuj nacioj, kiuj, auxdante vian nomon, miregos.
8 Nun do rakontu al mi ĉion, kion vi faris en ĉi tiuj tagoj. Tiam Judit rakontis al li meze de la popolo ĉion, kion ŝi faris, de la tago, kiam ŝi eliris, ĝis tiu horo, ŝi parolis al ili.
9 Kaj kiam sxi cxesis paroli, la popolo kriis per lauxta vocxo kaj gxojis en sia urbo.
10 Kaj Aĥor vidis ĉion, kion faris Dio de Izrael, li tre kredis al Dio kaj cirkumcidis la karnon de sia prepucio, kaj aliĝis al la domo de Izrael ĝis la nuna tago.
11 Kaj kiam levigxis la mateno, ili pendigis la kapon de Holofernes sur la muro, kaj cxiu prenis siajn armilojn, kaj ili eliris laux tacxmentoj al la marko de la monto.
12 Sed kiam la Asirianoj ilin vidis, ili sendis al siaj estroj, kiuj venis al siaj estroj kaj tribunoj kaj al ĉiu el siaj estroj.
13 Kaj ili venis al la tendo de Holofernes, kaj diris al la komisiulo pri ĉio liajn aferojn: Vekiĝu nun nian sinjoron, ĉar la sklavoj kuraĝis iri kontraŭ ni en batalon, por ke ili estu ekstermitaj.
14 Tiam iris en Bagoason kaj frapis al la pordo de la tendo; ĉar li pensis, ke li amoris kun Judit.
15 Sed ĉar neniu respondis, li malfermis, kaj eniris en la dormĉambreton, kaj trovis lin ĵetita sur la planko senviva, kaj lia kapo estis deprenita de li.
16 Tial li kriis per lauxta vocxo, kun plorado kaj gxemado kaj forta krio, kaj dissxiris siajn vestojn.
17 Post kiam li eniris en la tendon, kie logxis Judit; kaj kiam li ne trovis sxin, li elsaltis al la homamaso, kaj kriis:
18 Ĉi tiuj sklavoj perfidis; unu virino el la Hebreoj hontigis la domon de la regxo Nebukadnecar; cxar jen Holofernes kusxas sur la tero sen kapo.
19 Kiam la estroj de la Asiria militestro auxdis tiujn vortojn, ili dissxiris siajn vestojn kaj ilia menso estis mirinde maltrankviligxis, kaj farigxis kriado kaj tre granda bruo en la tuta tendaro.

ĈAPITRO 15

1 Kaj auxdinte la en la tendoj, ili miris pri la farado.
2 Kaj timo kaj tremo falis sur ilin, tiel ke neniu kuragxis resti antaux la okuloj de sia proksimulo, sed elkurinte cxiuj kune, ili forkuris al cxiuj vojoj de la ebenajxo kaj de la monto.
3 Kaj forkuris ankaux tiuj, kiuj tendaris sur la montoj cxirkaux Betulia. Tiam ekkuris sur ilin la Izraelidoj, ĉiuj, kiuj estis inter ili batalantoj.
4 Tiam Uzija sendis al Betomastem kaj al Bebaj kaj Ĥobaj kaj Kola kaj al ĉiuj regionoj de Izrael, kiuj rakontus la okazintaĵojn kaj ke ĉiuj kuru sur siajn malamikojn, por ekstermi ilin.
5 Kaj kiam la Izraelidoj tion aûdis, çiuj falis sur ilin unuanime kaj mortigis ilin çe Hxobaj; same ankaû tiujn, kiuj venis el Jerusalem, kaj el la tuta monto, (cxar homoj rakontis al ili, kio fari ̧is). en la tendaro de iliaj malamikoj) kaj tiuj, kiuj estis en Gilead kaj Galileo, persekutis ilin per granda venkobato, ĝis ili preterpasis Damaskon kaj ĝiajn limojn.
6 Kaj la restajxo, kiu logxis en Betulia, falis sur la tendaron de Asirio kaj prirabis ilin kaj multe ricxigxis.
7 Kaj la Izraelidoj, kiuj revenis de la buĉo, havis tion, kio restis; kaj la vilaĝoj kaj urboj, kiuj estis sur la montoj kaj sur la ebenaĵo, ricevis multe da militakiro; ĉar la homamaso estis tre granda.
8 Tiam la cxefpastro Joacim kaj la maljunuloj de la Izraelidoj, kiuj logxis en Jerusalem, venis, por vidi la bonajxon, kiun Dio faris al Izrael, kaj por vidi Juditon kaj saluti sxin.
9 Kaj kiam ili venis al ŝi, ili benis ŝin unuanime, kaj diris al ŝi: Vi estas la altiĝo de Jerusalem, vi estas la granda gloro de Izrael, vi estas la granda ĝojo de nia nacio;
10 Vi faris cxion tion per via mano; vi faris multe da bono al Izrael, kaj Dio placxas al tio; benata estu de la Eternulo Plejpotenca eterne. Kaj la tuta popolo diris: Tiel estu.
11 Kaj la popolo prirabis la tendaron dum tridek tagoj; kaj oni donis al Judit Holofernes lian tendon kaj lian tutan pladon kaj litojn kaj vazojn kaj ĉiujn liajn aĵojn; kaj ŝi prenis kaj metis ĝin sur sian mulon; kaj pretigis siajn cxarojn kaj metis ilin sur gxin.
12 Kaj cxiuj Izraelidoj kunkuris, por vidi sxin, kaj benis sxin kaj dancis por sxi inter ili; kaj sxi prenis brancxojn en sian manon kaj donis ankaux al la virinoj, kiuj estis kun sxi.
13 Kaj ili metis sur sxin kaj sur sxian sklavinon, kiu estis kun sxi olivaranon, kaj sxi iris antaux la tuta popolo

en la dancado, gvidante cxiujn virinojn; kaj cxiuj Izraelidoj sekvis en siaj kirasoj per girlandoj kaj kantoj. en iliaj buŝoj.

ĈAPITRO 16

1 Tiam Judit komencis kanti ĉi tiun dankon en la tuta Izrael, kaj la tuta popolo kantis post ŝi ĉi tiun kanton.
2 Kaj Judit diris: Komencu al mia Dio per tamburinoj, kantu al mia Sinjoro per cimbaloj; melodi al Li novan psalmon; altigu Lin, kaj voku lian nomon.
3 Ĉar Dio rompas la batalojn, ĉar inter la tendaroj meze de la popolo Li savis min el la manoj de miaj persekutantoj.
4 Asirio eliris el la montoj de nordo, li venis kun dekmiloj da sia armeo, kies multeco haltigis la torentojn, kaj iliaj rajdantoj kovris la montetojn.
5 Li fanfaronis, ke li bruligos miajn limojn kaj mortigos per glavo miajn junulojn kaj disbatos la sucxinfanojn sur la teron kaj faros miajn infanetojn kiel rabo kaj miajn junulinojn kiel militakirajxo.
6 Sed la Sinjoro, la Plejpotenca, hontigis ilin per la mano de virino.
7 Ĉar la fortulo ne falis de la junuloj, nek la Titanoj ne batis lin, nek altaj gigantoj metis sur lin; sed Judit, filino de Merari, malfortigis lin per la beleco de sia vizaĝo.
8 Ĉar ŝi demetis la veston de sia vidvineco por altigi la prematojn en Izrael, kaj ŝmiris sian vizaĝon per ŝmiraĵo kaj ligis siajn harojn per pneŭo kaj prenis tolan veston, por trompi lin.
9 Ŝiaj ŝuoj forrabis liajn okulojn, ŝia beleco kaptis lian menson, kaj la faŭĉo trairis lian kolon.
10 La Persoj ektremis pro ŝia kuraĝo, kaj la Medoj tremis pro ŝia obstineco.
11 Tiam miaj mizeruloj ekkriis de gxojo, kaj miaj malfortuloj kriis lauxte; sed ili miris; tiuj levis sian vocxon, sed ili estis renversitaj.
12 La filoj de junulinoj trapikis ilin kaj vundis ilin kiel infanojn de forpasintaj; ili pereis de la batalo de la Eternulo.
13 Mi kantos al la Eternulo novan kanton: Ho Sinjoro, Vi estas granda kaj glora, mirinda en forto kaj nevenkebla.
14 CXiuj kreitajxoj servu al Vi; cxar Vi parolis, kaj ili farigxis, Vi elsendis Vian spiriton, kaj gxi ilin kreis, kaj neniu povas kontrauxstari Vian vocxon.
15 CXar la montoj skuigxos de siaj fundamentoj kun la akvo, la rokoj fandigxos kiel vakso antaux Via vizagxo;
16 Çar çiu ofero estas tro malmulte por vi agrabla odoro, kaj la tuta sebo ne sufiças por via brulofero; sed tiu, kiu timas la Eternulon, estas granda en çiu tempo.
17 Ve al la nacioj, kiuj levigxas kontraux mia familio! venĝos kontraŭ ili la Eternulo Cebaot en la tago de juĝo, metante fajron kaj vermojn en ilian karnon; kaj ili palpos ilin kaj ploros eterne.
18 Kaj kiam ili eniris Jerusalemon, ili adorklinigxis al la Eternulo; kaj kiam la popolo purigxis, ili alportis siajn bruloferojn kaj siajn donacojn kaj siajn donacojn.
19 Kaj Judit dediĉis ĉiujn objektojn de Holofernes, kiujn la popolo donis al ŝi, kaj donis la baldakedon, kiun ŝi prenis el lia dormĉambraro, kiel donacon al la Eternulo.
20 Kaj la popolo dauxrigis festenon en Jerusalem antaux la sanktejo dum tri monatoj, kaj Judit restis cxe ili.
21 Post tiu tempo cxiu revenis al sia posedajxo, kaj Judit iris en Betulion kaj restis en sia propra posedajxo, kaj estis siatempe honorinda en la tuta lando.
22 Kaj multaj deziris ŝin, sed neniu ŝin konis dum la tuta vivo de ŝia vivo, post kiam ŝia edzo Manase mortis kaj alkolektiĝis al sia popolo.
23 Sed sxi pli kaj pli kreskis en honoro kaj maljunigxis en la domo de sia edzo, havante la agxon de cent kvin jaroj, kaj liberigis sian sklavinon; kaj ŝi mortis en Betulia; kaj oni enterigis ŝin en la kaverno de ŝia edzo Manase.
24 Kaj la domo de Izrael priploris ŷin dum sep tagoj; kaj antaû ŷi mortis, ŷi disdonis sian havon al çiuj, kiuj estis plej proksimaj al sia edzo Manase, kaj al la plej proksimaj al ŷia parencaro.
25 Kaj neniu plu timigis la Izraelidojn en la tagoj de Judit, nek longan tempon post ŝia morto.

Aldonoj al Esther

ĈAPITRO 10

4 Tiam Mardoĥeo diris: Tion faris Dio.
5 Ĉar mi rememoras sonĝon, kiun mi vidis pri ĉi tiuj aferoj, kaj nenio el ĝi mankis.
6 Fontano farigxis rivero, kaj farigxis lumo kaj suno kaj multe da akvo; cxi tiu rivero estas Ester, kun kiu la regxo edzinigis kaj faris regxinon;
7 Kaj la du drakoj estas mi kaj Aman.
8 Kaj la nacioj estis tiuj, kiuj kolektigxis, por pereigi la nomon de la Judoj;
9 Kaj mia nacio estas ĉi tiu Izrael, kiu kriis al Dio kaj estis savita; ĉar la Eternulo savis Sian popolon, kaj la Eternulo savis nin de ĉiuj tiuj malbonoj, kaj Dio faris signojn kaj grandajn miraklojn, kiuj ne fariĝis. inter la nacianoj.
10 Tial li faris du lotojn, unu por la popolo de Dio, kaj alian por ĉiuj nacianoj.
11 Kaj ĉi tiuj du lotoj venis je la horo kaj tempo kaj tago de juĝo antaŭ Dio inter ĉiuj nacioj.
12 Kaj Dio rememoris Sian popolon kaj pravigis Sian heredaĵon.
13 Tial tiuj tagoj estu por ili en la monato Adar, la dek-kvara kaj dek-kvina tagoj de tiu monato, kun kunveno kaj gxojo kaj gxojo antaux Dio, laux generacioj eterne inter Lia popolo.

ĈAPITRO 11

1 En la kvara jaro de la regxado de Ptolemeo kaj Kleopatro, Doziteo, kiu diris, ke li estas pastro kaj Levido, kaj Ptolemeo, lia filo, alportis cxi tiun epistolon de Phurim, pri kiu ili diris, ke li estas la sama, kaj ke Lisimahxo, filo de Ptolemeo, kiu estis en Jerusalem, interpretis ĝin.
2 En la dua jaro de la regxado de la granda Artehxsxsxast, en la unua tago de la monato Nisan, havis songxon Mardohxeo, filo de Jairo, filo de Semei, filo de Cisaj, el la tribo de Benjamen;
3 kiu estis Judo kaj logxis en la urbo Suza, granda homo, servanto en la korto de la regxo.
4 Li ankaŭ estis unu el la kaptitoj, kiujn Nabukadnecar, reĝo de Babel, elkondukis el Jerusalem kun Jeĥonja, reĝo de Judujo; kaj jen lia sonĝo:
5 Jen bruo de tumulto, kun tondro kaj tertremoj kaj tumulto en la lando;
6 Kaj jen du grandaj drakoj eliris pretaj por batali, kaj ilia krio estis granda.
7 Kaj ĉe ilia kriado ĉiuj nacioj estis pretaj por batali, Por batali kontraŭ la popolo justa.
8 Kaj jen tago de mallumo kaj mallumo, aflikto kaj angoro, aflikto kaj granda tumulto sur la tero.
9 Kaj la tuta justa nacio maltrankviliĝis, timante siajn proprajn malbonojn, kaj estis preta perei.
10 Tiam ili ekkriis al Dio, kaj sur sia kriado, kvazaû el fontano, farigxis granda inundo, multe da akvo.
11 La lumo kaj la suno levigxis, kaj la humiluloj altigxis kaj formangxis la gloron.
12 Kaj kiam Mardoĥeo, kiu vidis ĉi tiun sonĝon, kaj kion Dio decidis fari, vekiĝis, li memoris ĉi tiun sonĝon, kaj ĝis la nokto tute deziris ĝin scii.

ĈAPITRO 12

1 Kaj Mardoĥeŭs ripozis sur la korto kun Gabata kaj Tarra, la du eŭnukoj de la reĝo kaj la kortegistoj.
2 Kaj li aûdis iliajn intencojn, kaj esploris iliajn intencojn, kaj eksciis, ke ili metos manojn sur la re ̦on Arteŷerhson; kaj tiel li atestis la reĝon pri ili.
3 Tiam la reĝo ekzamenis la du eŭnukojn, kaj post tio ili konfesis, ili estis sufokitaj.
4 Kaj la re ̦o registris pri tio, kaj ankaû Mardohxo skribis pri tio.
5 Kaj la reĝo ordonis: Mardoĥeo, ke li servu en la korto, kaj pro tio li rekompencis lin.
6 Tamen Aman, filo de Amadathus, la Agagido, kiu estis en granda honoro ĉe la reĝo, celis ĝeni Mardoĥeon kaj lian popolon pro la du eŭnukoj de la reĝo.

ĈAPITRO 13

1 Jen estas la kopio de la leteroj: Tion skribas la granda reĝo Arteĥerĥess al la estroj kaj

estroj, kiuj estas sub li, de Barato ĝis Etiopio en cent dudek sep provincoj.
2 Post tio mi farigxis sinjoro super multaj nacioj kaj regis la tutan mondon, ne levita per fiereco pri mia auxtoritato, sed portanta min cxiam kun justeco kaj mildeco, mi intencis starigi miajn subulojn konstante en trankvila vivo, kaj igi mian regno paca, kaj malfermita por trairo al la plej ekstremaj marbordoj, por renovigi pacon, kiu estas dezirata de ĉiuj homoj.
3 Kaj kiam mi demandis miajn konsilistojn, kiel tio povas okazi, Aman, kiu elstaris inter ni en saĝo, kaj estis aprobita pro sia konstanta bonvolo kaj firma fideleco, kaj havis la honoron de la dua loko en la regno,
4 Deklarita al ni, ke en ĉiuj nacioj tra la mondo estis disĵetita iu malica popolo, kiu havis leĝojn kontraŭajn al ĉiuj nacioj kaj senĉese malŝatis la ordonojn de reĝoj, tiel kiel la kuniĝo de niaj regnoj, honore celita de ni, ne povas iri. antaŭen.
5 Ĉar ni do komprenas, ke ĉi tiu sola popolo estas senĉese kontraŭ ĉiuj homoj, diferencantaj en la stranga maniero de siaj leĝoj, kaj malbono trafita al nia stato, farante la tutan malbonon, kiun ili povas, por ke nia regno ne estu firme starigita;
6 Tial ni ordonis, ke ĉiuj, kiuj estas skribitaj al vi de Aman, kiu estas ordonita super la aferoj, kaj estas plej proksima al ni, ĉiuj, kun siaj edzinoj kaj infanoj, estu tute ekstermitaj per la glavo de siaj malamikoj. , sen ĉia kompato kaj kompato, la dek-kvara tago de la dek-dua monato Adar de ĉi tiu nuna jaro;
7 Por ke tiuj, kiuj antikve kaj nun ankaŭ estas malicaj, en unu tago kun perforto iru en la tombon, kaj tiel eterne igu niajn aferojn bone aranĝi kaj senprobleme.
8 Tiam Mardoĥeo pripensis ĉiujn farojn de la Sinjoro, kaj preĝis al li:
9 dirante: Ho Eternulo, Sinjoro, la Reĝo Ĉiopova, ĉar la tuta mondo estas en Via potenco, kaj se Vi destinis por savi Izraelon, neniu povas kontraŭi Vin;
10 Ĉar Vi faris la ĉielon kaj la teron, kaj ĉiujn mirindaĵojn sub la ĉielo.
11 Vi estas Sinjoro de ĉio, kaj neniu povas kontraŭstari al Vi, kiu estas la Sinjoro.
12 Vi scias ĉion, kaj Vi scias, Sinjoro, ke nek pro malestimo nek fiereco, nek pro ia deziro de gloro mi ne kliniĝis antaŭ la fiera Aman.
13 Ĉar mi povintus esti kontenta kun bonvolo por la savo de Izrael, Kisi la plandojn de liaj piedoj.
14 Sed mi faris tion, por ke mi ne prefere prefere la gloron de homo ol la gloron de Dio;
15 Kaj nun, ho Eternulo, Dio kaj Reĝo, indulgu Vian popolon; jes, ili volas detrui la heredon, kiu estis via de la komenco.
16 Ne malsxatu la parton, kiun Vi transdonis el Egiptujo por vi mem.
17 Auxskultu mian pregxon, kaj estu favorkora al Via heredajxo; transformu nian malgxojon en gxojon, por ke ni vivu, ho Eternulo, kaj gloru Vian nomon; kaj la busxon de Viaj glorantoj ne pereigu, ho Eternulo.
18 Tiele ĉiuj Izraelidoj ekkriis al la Eternulo, ĉar ilia morto estis antaŭ iliaj okuloj.

ĈAPITRO 14

1 Ankaŭ la reĝino Ester, timante la morton, aliris al la Sinjoro;
2 Kaj demetis sian gloran veston kaj surmetis sur sin la vestojn de angoro kaj funebro; kaj anstataux multekostaj sxmirajxoj, sxi kovris sian kapon per cindro kaj sterko, kaj sxi tre humiligis sian korpon, kaj cxiujn lokojn de sia gxojo sxi plenigis per kiuj ŝiaj ŝiriĝintaj haroj.
3 Kaj ŝi preĝis al la Eternulo, Dio de Izrael, dirante: Ho mia Sinjoro, Vi sola estas nia Reĝo; helpu al mi, dezertigita virino, kiu ne havas helpanton krom Vi;
4 Ĉar mia danĝero estas en mia mano.
5 De mia juneco mi aŭdis en la tribo de mia familio, ke Vi, ho Eternulo, prenis Izraelon el inter ĉiuj popoloj, kaj niajn patrojn el ĉiuj iliaj antaŭuloj, kiel eternan heredaĵon, kaj tion, kion Vi promesis al ili, Vi plenumis.
6 Kaj nun ni pekis antaŭ Vi; tial Vi transdonis nin en la manojn de niaj malamikoj;
7 Ĉar ni adorkliniĝis al iliaj dioj: Ho Eternulo, Vi estas justa.
8 Tamen ne kontentigas ilin, ke ni estas en maldolĉa kaptiteco;

9 Por ke ili abolis tion, kion Vi ordonis per via buŝo, kaj detruos vian posedaĵon, kaj fermos la buŝon de tiuj, kiuj Vin laŭdas, kaj estingos la gloron de Via domo kaj de Via altaro;

10 Kaj malfermu la buŝon de la nacioj, por eldiri la laŭdojn de la idoloj, kaj por grandigi por eterne karnan reĝon.

11 Ho Eternulo, ne donu Vian sceptron al tiuj, kiuj estas nenio, kaj ili ne ridu pri nia falo; sed turnu al si ilian intencon, kaj faru al li ekzemplon, kiu komencis ĉi tion kontraŭ ni.

12 Memoru, ho Eternulo, en la tempo konatiĝu pri nia mizero, kaj donu al mi kuraĝon, ho Reĝo de la nacioj kaj Sinjoro de ĉia potenco.

13 Donu al mi elokventan parolon en mia buŝo antaŭ la leono; turnu lian koron, por malami tiun, kiu batalas kontraŭ ni, por ke estu fino al li kaj al ĉiuj, kiuj havas similajn al Li;

14 Sed savu nin per Via mano, kaj helpu al mi dezertigita kaj kiu ne havas alian helpon krom Vi.

15 Vi scias ĉion, ho Eternulo; vi scias, ke mi malamas la gloron de maljustuloj kaj abomenas la liton de la necirkumciditoj kaj de ĉiuj nacioj.

16 Vi konas mian bezonon; ĉar mi abomenas la signon de mia alta stato, kiu estas sur mia kapo en la tagoj, en kiuj mi montras min, kaj ke mi abomenas ĝin kiel menstruan ĉifonon, kaj ke mi ne portas ĝin kiam mi estas privata apude. mi mem.

17 Kaj ke via sklavino ne manĝis ĉe la tablo de Aman, kaj ke mi ne tre ŝatis la reĝan festenon kaj ne trinkis la vinon de la verŝoferoj.

18 Kaj Via sklavino havis neniun gxojon de post la tago, kiam mi estis venigita cxi tien gxis la nuna momento, sed pro Vi, ho Eternulo, Dio de Abraham.

19 Ho Dio, potenca super ĉio, aŭdu la voĉon de malfeliĉuloj kaj savu nin el la manoj de malbonuloj, kaj savu min el mia timo.

ĈAPITRO 15

1 Kaj en la tria tago, kiam ŝi finis siajn preĝojn, ŝi demetis siajn funebran vestojn kaj surmetis sian gloran veston.

2 Kaj glore ornamita, post kiam ŝi vokis Dion, kiu estas la vidanto kaj savanto de ĉio, ŝi prenis kun si du sklavinojn;

3 Kaj sur unu ŝi apogis sin, kvazaŭ delikate;

4 Kaj la alia sekvis, portante sian vagonaron.

5 Kaj ŝi estis ruĝeta pro la perfekteco de sia beleco, kaj ŝia vizaĝo estis gaja kaj tre afabla;

6 Tiam ŝi trapasinte ĉiujn pordojn, stariĝis antaŭ la reĝo, kiu sidis sur sia reĝa trono, kaj estis vestita per ĉiuj siaj majestaj roboj, ĉiuj brilantaj per oro kaj multekostaj ŝtonoj; kaj li estis tre terura.

7 Tiam li levis sian mienon, kiu brilis per majesto, kaj tre feroce rigardis ŝin; kaj la reĝino falis, kaj paliĝis kaj svenis, kaj kliniĝis sur la kapon de la servistino, kiu iris antaŭ ŝi.

8 Tiam Dio ŝanĝis la spiriton de la reĝo en mildecon, kiu en timo saltis de sia trono kaj prenis ŝin en siajn brakojn, ĝis ŝi revenis al si kaj konsolis ŝin per amaj vortoj, kaj diris al ŝi:

9 Ester, kio estas? Mi estas via frato, kuragxu;

10 Vi ne mortos, kvankam nia ordono estas ĝenerala; alproksimiĝu.

11 Kaj li levis sian oran sceptron kaj metis ĝin sur ŝian kolon,

12 Kaj cxirkauxprenis sxin, kaj diris: Parolu al mi.

13 Tiam ŝi diris al li: Mi vidis vin, mia sinjoro, kiel anĝelon de Dio, kaj mia koro maltrankviliĝis pro timo antaŭ via majesto.

14 Ĉar mirinda vi estas, sinjoro, kaj Via vizaĝo estas plena de graco.

15 Kaj dum ŝi parolis, ŝi falis pro senfortiĝo.

16 Tiam la reĝo maltrankviliĝis, kaj ĉiuj liaj servantoj konsolis ŝin.

ĈAPITRO 16

1 La granda reĝo Arteĥŝasx al la estroj kaj estroj de cent dudek sep provincoj de Barato ĝis Etiopio, kaj al ĉiuj niaj fidelaj regatoj, saluton.

2 Multaj, ju pli ofte ili estas honorataj per la granda malavareco de siaj korfavoraj princoj, des pli fieraj ili fariĝas;

3 Kaj penu damaĝi ne nur niajn subulojn, sed ne povante elporti abundon, prenu enmane ekzerci ankaŭ kontraŭ tiuj, kiuj bonfaras al ili;

4 Kaj forprenu ne nur dankemon el inter homoj, sed ankaŭ altigitaj per la gloraj vortoj de malĉastaj personoj, kiuj neniam estis bonaj, ili pensas eviti la justecon de Dio, kiu vidas ĉion kaj malamas malbonon.

5 Ofte ankaŭ justa parolo de tiuj, kiuj estas konfiditaj por administri la aferojn de siaj amikoj, igis multajn, kiuj havas aŭtoritaton, partopreni en senkulpa sango, kaj ĉirkaŭvolvis ilin en senripaĝaj malfeliĉoj;

6 Trompas per la malvero kaj trompo de ilia malĉasta intenco la senkulpecon kaj bonecon de princoj.

7 Nun vi povas vidi ĉi tion, kiel ni deklaris, ne tiom per antikvaj historioj, kiom vi povas, se vi serĉos tion, kio estis malbonfarita lastatempe per la pesta konduto de tiuj, kiuj estas malindigne metitaj en aŭtoritaton.

8 Kaj ni devas zorgi pri la venonta tempo, por ke nia regno estu trankvila kaj paca por ĉiuj homoj,

9 Kaj ŝanĝante niajn celojn, kaj ĉiam juĝante aferojn evidentajn kun pli egala procedo.

10 Ĉar Aman, Makedono, filo de Amadata, estante vere fremda el la persa sango, kaj malproksima de nia boneco, kaj kiel fremdulo akceptita de ni;

11 Дњis nun akiris la favoron, kiun ni faras al Д‰iu nacio, kiel ke li estas nomata nia patro, kaj estis Д‰iam honorata de Д‰iuj sekvantaj al la reДќo.

12 Sed li, ne portante sian grandan dignecon, celis senigi nin je nia regno kaj vivo;

13 Per multnombraj kaj ruzaj trompoj serĉis de ni la pereon, ankaŭ de Mardoĥeo, kiu savis nian vivon kaj ĉiam havigis nian bonon, kiel ankaŭ de senriproĉa Ester, partoprenanto de nia regno, kun sia tuta nacio.

14 Çar per tio li pensis, trovante, ke ni mankas amikoj, por transdoni la regnon de la Persoj al la Makedonoj.

15 Sed ni trovas, ke la Judoj, kiujn ĉi tiu malbona malfeliĉulo transdonis al plena pereo, ne estas malbonfarantoj, sed vivas laŭ la plej justaj leĝoj;

16 Kaj ke ili estu filoj de la Plejalta kaj Plejpotenca, vivanta Dio, kiu ordonis la regnon kaj al ni kaj al niaj prapatroj en la plej bonega maniero.

17 Tial vi faru bone, ne plenumi la leterojn senditajn al vi de Aman, filo de Amadata.

18 Ĉar tiu, kiu faris ĉi tion, estas pendigita ĉe la pordego de Suza kun sia tuta familio; Dio, kiu regas ĉion, Rapide venĝante al Li laŭ Siaj dezertoj.

19 Tial vi publikigu la kopion de ĉi tiu letero ĉie, por ke la Judoj libere vivu laŭ siaj propraj leĝoj.

20 Kaj helpu ilin, por ke ecx en tiu tago, kiu estas la dek-tria tago de la dek-dua monato Adar, ili estu vengxataj pro ili, kiuj en la tempo de sia mizero metos sur ilin.

21 Ĉar Dio la Plejpotenca ĝojigis al ili la tagon, en kiu la elektita popolo estus pereinta.

22 Do inter viaj solenaj festoj faru gxin altan tagon kun cxia festeno;

23 Por ke kaj nun kaj poste havu sekurecon por ni kaj la bone afekciitaj Persoj; sed al tiuj, kiuj konspiras kontraŭ ni, memoro de pereo.

24 Tial ĉiu ajn urbo kaj lando, kiu ne agos laŭ ĉi tiuj aferoj, estos senkompate senkompate per fajro kaj glavo, kaj fariĝos ne nur netrairebla por homoj, sed ankaŭ plej malamataj por sovaĝaj bestoj kaj birdoj por ĉiam.

THE Wisdom OF Solomon

La Saĝo de Salomono

ĈAPITRO 1

1 Amu justecon, vi, kiuj estas jugxantoj de la tero; pensu pri la Sinjoro kun bona koro, kaj sercxu Lin en simpleco de koro.
2 Ĉar li estos trovita de tiuj, kiuj lin ne tentas; kaj sin montras al tiuj, kiuj lin ne malfidas.
3 Ĉar malvirtaj pensoj apartiĝas de Dio; Kaj Lia potenco, kiam ĝi estas elprovita, riproĉas la malsaĝulon.
4 Ĉar en animon malbonvolan saĝo ne eniros; nek loĝu en la korpo submetita al peko.
5 Ĉar la sankta spirito de disciplino fuĝos de trompo, kaj foriĝos de senkomprenaj pensoj, kaj ne restados, kiam venos maljusteco.
6 Ĉar saĝeco estas ama spirito; kaj ne absolvos blasfemanton de siaj vortoj; cxar Dio estas atestanto pri Siaj internoj kaj fidela observanto de sia koro kaj auxskultanto de sia lango.
7 Ĉar la Spirito de la Sinjoro plenigas la mondon; kaj tio, kio enhavas ĉion, scias la voĉon.
8 Tial, kiu parolas maljustajxojn, tiu ne povas esti kasxita; Kaj vengxo, kiam gxi punas, ne preterpasos.
9 Ĉar esploro fariĝos en la konsilojn de malpiuloj, kaj la sono de liaj vortoj venos al la Eternulo, por elmontro de Liaj malbonaj agoj.
10 Ĉar la orelo de ĵaluzo aŭdas ĉion, Kaj la bruo de murmurado ne estas kaŝita.
11 Gardu do kontraux murmurado, kiu estas senutila; kaj detenu vian langon de malparolado, ĉar ne ekzistas vorto tiel kaŝita, kiu iros vane; kaj la kredanto buŝo mortigas la animon.
12 Ne serĉu morton en la eraro de via vivo, Kaj ne tiru sur vin pereon per la faroj de viaj manoj.
13 Ĉar Dio ne kreis morton, Kaj Li ne ŝatas la pereon de la vivantoj.
14 Ĉar Li kreis ĉion, por ke ili havu sian estaĵon; kaj la generacioj de la mondo estis sanaj; kaj ne estas en ili veneno de pereo, nek regno de morto sur la tero;
15 (Ĉar justeco estas senmorta:)
16 Sed malpiuloj kun siaj faroj kaj vortoj vokis ĝin al ili; ĉar kiam ili pensis havi ĝin kiel amiko, ili ekstermiĝis kaj faris interligon kun ĝi, ĉar ili estas indaj partopreni en ĝi.

ĈAPITRO 2

1 Ĉar la malpiuloj diris, diskutante inter si, sed ne ĝuste: Nia vivo estas mallonga kaj teda, kaj ĉe la morto de homo ne ekzistas rimedo;
2 Ĉar ni naskiĝas en ĉiu aventuro; kaj ni estos poste, kvazaŭ ni neniam estus; ĉar la spiro en niaj naztruoj estas kiel fumo, kaj fajrero en la movo de nia koro;
3 Kiu estingigxos, nia korpo sxangxigxos en cindron, kaj nia spirito malaperos kiel mola aero;
4 Kaj nia nomo estos forgesita en la tempo, kaj neniu rememoros niajn farojn, kaj nia vivo forpasos kiel la spuro de nubo, kaj estos disigita kiel nebulo, kiu estas forpelita de la traboj de la suno, kaj venku per ĝia varmego.
5 Ĉar nia tempo estas tre forpasanta ombro; kaj post nia fino ne estos reveno; ĉar ĝi estas sigelita, por ke neniu revenos.
6 Venu do, ni ĝuu la bonaĵojn, kiuj troviĝas; kaj ni rapide uzu la kreitaĵojn kiel en juneco.
7 Ni plenigu nin per multekosta vino kaj sxmirajxo, Kaj nenia printempa floro preterpasu ni;
8 Ni kronu nin per rozburĝonoj, antaŭ ol ili velkos;
9 Neniu el ni foriru sen sia parto de nia volupteco; Ni lasu sur cxiu loko signojn de nia gxojo; cxar cxi tio estas nia parto, kaj nia sorto estas cxi tio.
10 Ni premu la malricxulon virtulon, Ni ne indulgu la vidvinon, Ne respektu la antikvajn grizajn harojn de maljunuloj.
11 Nia forto estu la leĝo de justeco; ĉar tio, kio estas malforta, estas trovita nenio valora.
12 Tial ni embusku la virtulon; cxar li ne estas por nia vico, kaj li estas pura kontraux niaj faroj; li riproĉas nin per nia ofendado de la leĝo, kaj kontraŭ nia malbono kontraŭas la malobeojn de nia edukado.
13 Li konfesas, ke li konas Dion, kaj li nomas sin filo de la Sinjoro.
14 Li estis farita por riproĉi niajn pensojn.
15 Li afliktas por ni eĉ rigardi; ĉar lia vivo ne similas al la aliaj homoj, liaj vojoj estas alispecaj.
16 Ni estas rigardataj de Li kiel falsaĵoj; Li sin detenas de niaj vojoj, kiel de malpuraĵo; Li proklamas la finon de la justulo por esti benita, Kaj fanfaronas, ke Dio estas lia patro.
17 Ni vidu, ĉu liaj vortoj estas veraj, kaj ni provu, kio okazos al li.
18 Çar se justulo estas filo de Dio, li helpos lin kaj savos lin el la manoj de siaj malamikoj.
19 Ni ekzamenu lin kun malhonoro kaj turmento, por ke ni konu lian mildecon kaj pruvu lian paciencon.
20 Ni kondamnu lin per hontinda morto; cxar per lia propra diro li estos respektata.
21 Tiajn aferojn ili imagis, kaj estis trompitaj; ĉar ilia propra malboneco ilin blindigis.
22 Rilate la misterojn de Dio, ili ne konis ilin; kaj ili ne esperis la salajron de justeco, nek elpensis rekompencon por senriproĉaj animoj.
23 Ĉar Dio kreis la homon por esti senmorta, kaj faris lin bildo de sia propra eterneco.
24 Tamen pro envio al la diablo la morto venis en la mondon; kaj tiuj, kiuj tenas lian flankon, trovas ĝin.

ĈAPITRO 3

1 Sed la animoj de la virtuloj estas en la mano de Dio, Kaj turmento ilin ne tusxos.
2 Antaŭ la okuloj de malprudentuloj ili ŝajnis morti; Kaj ilia foriro estas prenita kiel mizero,
3 Kaj ilia foriro de ni estos plena pereo; sed ili estas en paco.
4 Ĉar kvankam ili estas punitaj antaŭ homoj, tamen ilia espero estas plena de senmorteco.
5 Kaj estinte iom punitaj, ili estos multe rekompencitaj; cxar Dio ilin elprovis kaj trovis ilin indaj por Si.

6 Kiel oron en la forno Li elprovis ilin kaj akceptis ilin kiel bruloferon.
7 Kaj en la tempo de sia puno ili brilos, kaj kuros tien kaj reen kiel fajreroj inter pajlo.
8 Ili juĝos la naciojn kaj regos super la popoloj, kaj ilia Sinjoro reĝos eterne.
9 Kiuj fidas Lin, komprenos la veron; kaj tiuj, kiuj estas fidelaj en amo, restos ĉe Li; ĉar graco kaj kompato estas al Liaj sanktuloj, kaj li zorgas pri Siaj elektitoj.
10 Sed la malpiuloj estos punitaj laû siaj propraj pensoj, kiuj malatentis la virtulon kaj forlasis la Eternulon.
11 Ĉar kiu malŝatas saĝecon kaj nutradon, tiu estas mizera, kaj ilia espero estas vana, iliaj laboroj senfrukta kaj iliaj faroj vanaj;
12 Iliaj edzinoj estas malsagxaj, Kaj iliaj infanoj malbonaj;
13 Malbenita estas ilia idaro. Tial felicxa estas la senmakula senmakula, kiu ne konas la liton de peka; sxi havos frukton en la vizito de animoj.
14 Kaj benata estas la euxnuko, kiu per siaj manoj faris nenian maljustajxon kaj ne imagis malbonajxojn kontraux Dio; cxar al li estos donita la speciala donaco de fido, kaj heredo en la templo de la Sinjoro pli akceptebla por lia menso.
15 Ĉar glora estas la frukto de bonaj laboroj, kaj la radiko de saĝeco neniam forfalos.
16 La filoj de adultuloj ili ne perfektiĝos, kaj la semo de maljusta lito estos elradikigita.
17 Ĉar kvankam ili vivos longe, tamen ili estos nenio rigardataj; kaj ilia lasta aĝo estos sen honoro.
18 Aŭ, se ili mortas rapide, ili ne havas esperon, nek konsolon en la tago de la provo.
19 Ĉar terura estas la fino de la maljusta generacio.

ĈAPITRO 4

1 Pli bone estas ne havi infanojn kaj havi virton; ĉar ĝia memoro estas senmorta, ĉar ĝi estas konata de Dio kaj de homoj.
2 Kiam ĝi ĉeestas, homoj prenas ekzemplon pri ĝi; kaj kiam ĝi malaperis, ili deziras ĝin; ĝi portas kronon kaj triumfas por ĉiam, akirinte la venkon, strebante al nemakulaj rekompencoj.
3 Sed la plimultiĝanta idaro de malpiuloj ne prosperos, nek elradikiĝos de bastardo, kaj ne metos firman fundamenton.
4 Ĉar kvankam ili floras en branĉoj dum tempo; tamen starante ne laste, ili estos skuitaj de la vento, kaj per la forto de ventoj ili estos elradikigitaj.
5 La neperfektaj branĉoj estos derompitaj, iliaj fruktoj estos senutilaj, ne maturaj por manĝi, kaj ne utilaj.
6 Ĉar infanoj, naskitaj de kontraŭleĝaj litoj, estas atestantoj de malvirteco kontraŭ siaj gepatroj en sia proceso.
7 Sed kvankam la virtulo estos malhelpita de morto, tamen li restos en ripozo.
8 Ĉar la honorinda aĝo ne estas tio, kio staras laŭlonge de tempo, nek tio estas mezurata laŭ nombro de jaroj.
9 Sed la saĝo estas por la homoj grizaj haroj, kaj senmakula vivo estas maljuneco.
10 Li placxis al Dio, kaj estis de Li amata;
11 Kaj rapide li estis forprenita, Por ke la malvirteco ne sxangxu lian prudenton, Kaj ke la trompo ne trompu lian animon.
12 Ĉar la sorĉado de malvirteco malklarigas la honestajn; kaj la vagado de konkupeco subfosas la simplan menson.
13 Li, perfektigita en mallonga tempo, plenumis longan tempon;
14 Ĉar lia animo plaĉis al la Eternulo; Tial li rapidis forigi lin el inter la malvirtuloj.
15 Tion la popolo vidis, kaj tion ne komprenis, kaj tion ili ne metis en sian menson, ke Lia graco kaj favorkoreco estas kun Liaj sanktuloj, kaj ke Li respektas Siajn elektitojn.
16 Tiel la mortinto virtulo kondamnos la vivantajn malpiulojn; kaj juneco, kiu baldaŭ perfektiĝas la multjara kaj maljuneco de la maljustuloj.
17 Çar ili vidos la finon de la sa uloj, kaj ili ne komprenos, kion Dio en Sia konsilo dekretis pri li, kaj por kia celo la Eternulo metis lin en sekureco.
18 Ili vidos lin kaj malestimos lin; sed Dio mokos ilin; kaj ili poste estos malnobla kadavro kaj malhonoro inter la mortintoj por eterne.
19 Cxar Li dissxiris ilin kaj jxetos ilin kape, ke ili restu senparolaj; kaj Li skuos ilin de la fundamento; kaj ili estos tute ruinigitaj kaj estos en malgxojo; kaj ilia memoro pereos.
20 Kaj kiam ili elfamos la kalkulon de siaj pekoj, ili venos kun timo;

ĈAPITRO 5

1 Tiam virtulo staros en granda kuragxo antaux tiuj, kiuj lin afliktis, kaj ne pripensos siajn laborojn.
2 Kiam ili tion vidos, ili teruras teruran timo, kaj miros pri la strangeco de Lia savo, tiom pli ol ĉio, kion ili atendis.
3 Kaj ili pentante kaj gxemante pro spirito angoro diros en si:CXi tiu estis tiu, kiun ni kelkfoje mokis, kaj proverbo de malhonoro;
4 Ni malsaĝuloj taksis lian vivon frenezo, Kaj lia fino estas senhonora;
5 Kiel li estas kalkulita inter la filoj de Dio, kaj lia loto estas inter la sanktuloj!
6 Tial ni eraris de la vojo de la vero, kaj la lumo de justeco ne lumis al ni, kaj la suno de justeco ne leviis super nin.
7 Ni lacigxis per la vojo de malvirteco kaj pereo; Ni iris tra dezertoj, kie ne trovigxas vojo; Sed pri la vojo de la Eternulo, ni gxin ne konas.
8 Kion profitis al ni fiereco? aux kian bonon alportis al ni la ricxeco kun nia fanfaronado?
9 Çio tio forpasis kiel ombro kaj kiel fosto, kiu preterpasis;
10 Kaj kiel ŷipo, kiu trapasas la ondojn de la akvo, kaj kiu, kiam i preterpasas, ne trovi as ia spuro, nek la vojo de la kilo en la ondoj;
11 Aŭ kiel kiam birdo flugas tra la aero, ne troviĝas signo de ŝia vojo, sed la malpeza aero, batata per la bato

de siaj flugiloj kaj disigita per la forta bruo kaj movo de ili, estas trapasita; kaj tie poste neniu signo, kien ŝi iris;
12 Aŭ kiel kiam sago estas pafita al marko, ĝi disigas la aeron, kiu tuj denove kuniĝas, tiel ke homo ne povas scii kien ĝi trapasis;
13 Tiel same ni, tuj kiam ni naskiĝis, komencis tiri ĝis nia fino, kaj havis neniun signon de virto por montri; sed estis konsumitaj en nia propra malboneco.
14 Çar la espero de malpiulo estas kiel polvo forblovita de vento; kiel maldika ŝaŭmo, kiun la ventego forpelas; kiel la fumo, kiu disvastiĝas tien kaj tie kun ventego, kaj forpasas kiel la rememoro de gasto, kiu restas nur unu tagon.
15 Sed la virtuloj vivas eterne; ankaŭ ilia rekompenco estas ĉe la Eternulo, kaj la zorgado pri ili estas ĉe la Plejaltulo.
16 Tial ili ricevos gloran regnon kaj belan kronon el la mano de la Eternulo; ĉar per Sia dekstra mano Li kovros ilin, kaj per Sia brako Li defendos ilin.
17 Li prenos al si sian ĵaluzon kiel kompletan kirason, Kaj li faros el la kreitaĵo lia armilo por venĝo de siaj malamikoj.
18 Li surmetos justecon kiel kirason, Kaj veran jugxon anstataux kasko.
19 Li prenos sanktecon kiel nevenkebla ŝildo.
20 Sian koleron Li akrigos kiel glavo, Kaj la mondo batalos kun li kontraux malsagxuloj.
21 Tiam la dekstraj celantaj tondroj disflugos; kaj de la nuboj, kiel de bone tirita pafarko, ili flugos al la marko.
22 Kaj hajloj plenaj de kolero estos jxetita kiel el sxtona pafarko, kaj la akvo de la maro ekbruos kontraux ilin, kaj la inundoj kruele ilin dronigos.
23 Ecx forta vento levigxos kontraux ilin, kaj kiel ventego forblovos ilin; tiel maljusto ruinigos la tutan teron, kaj malbonagado renversos la tronojn de fortuloj.

ĈAPITRO 6

1 Auxskultu do, ho regxoj, kaj komprenu; lernu, vi, kiuj estas jugxantoj de la finoj de la tero.
2 Auxskultu, vi, kiuj regas la popolon, kaj fieru pri la multego da nacioj.
3 Ĉar potenco estas donita al vi de la Eternulo, kaj suvereco de la Plejaltulo, kiu provos viajn farojn kaj esploros viajn konsilojn.
4 Ĉar, estante servantoj de lia regno, vi ne juĝis juste, nek observis la leĝon, nek sekvis la decidon de Dio;
5 Terure kaj rapide li venos sur vin; cxar akra jugxo estos kontraux la altajxoj.
6 Ĉar la kompatemo baldaŭ pardonos al la malnobeloj; Sed herooj estos forte turmentitaj.
7 Ĉar tiu, kiu estas la Sinjoro super ĉiuj, ne timas homon, kaj li ne timas la grandecon de iu ajn;
8 Sed sur la fortuloj venos severa elprovo.
9 Al vi do, ho reĝoj, mi parolas, por ke vi lernu saĝon kaj ne falu.
10 Ĉar tiuj, kiuj sankte sanktigas, estos juĝitaj sanktaj; kaj tiuj, kiuj lernis tiajn aferojn, trovos, kion respondi.
11 Tial korfavoru miajn vortojn; deziru ilin, kaj vi estos instruitaj.
12 La sagxeco estas glora kaj neniam forvelkas; Kaj sxi estas facile vidita de tiuj, kiuj sxin amas, Kaj trovita de tiuj, kiuj sxin sercxas.
13 Ŝi malhelpas tiujn, kiuj ŝin deziras, kiam ili unue konatiĝas al ili.
14 Kiu sercxos sxin frue, tiu ne havos multe da laboro; cxar li trovos sxin sidantan cxe sia pordo.
15 Tial pensi pri ŝi estas perfekteco de saĝeco;
16 Çar ÿi iras çirkaû serĉante tiujn, kiuj estas indaj je ÿi, montras sin favora al ili sur la vojoj, kaj renkontas ilin en çiu penso.
17 Ĉar la vera komenco de ŝi estas la deziro de disciplino; kaj la zorgado de disciplino estas amo;
18 Kaj amo estas la observado de ŝiaj leĝoj; kaj la atentado de ŝiaj leĝoj estas la certigo de senputreco;
19 Kaj senputreco nin proksimigas al Dio;
20 Tial la deziro al sagxeco kondukas al regno.
21 Se do vi ĝojos pri tronoj kaj sceptroj, ho reĝoj de la popoloj, honoru la saĝon, por ke vi reĝu eterne.
22 Pri saĝo, kio ŝi estas, kaj kiel ŝi eliris, mi diros al vi, kaj ne kaŝos antaŭ vi misterojn; ne preterpasos la veron.
23 Kaj mi ne iros kun konsumanta envio; ĉar tia homo ne havos kunulecon kun saĝo.
24 Sed la multego de saĝuloj estas la bonfarto de la mondo, kaj saĝa reĝo estas la subteno de la popolo.
25 Ricevu do instruon per miaj vortoj, kaj gxi bonfaros al vi.

ĈAPITRO 7

1 Mi ankaŭ estas homo mortemulo, kiel ĉiuj, kaj la idaro de Tiu, kiu estis unue kreita de la tero,
2 Kaj en la ventro de mia patrino farigxis karno en la tempo de dek monatoj, kunpremita en sango, el la idaro de homo kaj la plezuro, kiu venis kun la dormo.
3 Kaj kiam mi naskiĝis, mi ĉerpis en la komunan aeron, kaj falis sur la teron, kiu estas simila, kaj la unua voĉo, kiun mi eldiris, estis kriado, kiel ĉiuj aliaj.
4 Mi estis vartigita en vindaĵoj, kaj tio kun zorgoj.
5 Ĉar ne ekzistas reĝo, kiu havis alian naskiĝokomencon.
6 Çar çiuj homoj havas unu eniron en la vivon, kaj simile elirantan.
7 Tial mi pregxis, kaj prudento estas donita al mi; Mi vokis Dion, kaj la spirito de sagxeco venis al mi.
8 Mi preferis sxin antaux sceptroj kaj tronoj, kaj ricxajxon mi ne taksis kompare kun sxi.
9 Kaj mi ne komparis kun ŝi ian multekostan ŝtonon, ĉar ĉiu oro koncerne ŝin estas kiel sablo, kaj argxento estos rigardata antaŭ ŝi kiel argilo.
10 Mi amis ŝin pli ol sanon kaj belecon, kaj elektis havi ŝin anstataŭ lumo; ĉar la lumo, kiu venas de ŝi, neniam estingiĝas.
11 Ĉiuj bonaĵoj kune venis al mi kun ŝi, Kaj sennombraj riĉaĵoj en ŝiaj manoj.
12 Kaj mi ĝojis pri ili ĉiuj, ĉar saĝo iras antaŭ ili; kaj mi ne sciis, ke ŝi estas la patrino de ili.
13 Mi diligente lernis, Kaj malavare parolas kun sxi; Mi ne kasxas sxian ricxecon.
14 Ĉar ŝi estas trezoro por homoj, kiuj neniam mankas;

15 Dio donis al mi paroli kiel mi volas, kaj gravedi laux tio, kio estas donita al mi; cxar li kondukas al sagxo kaj direktas la sagxulojn.
16 Ĉar en lia mano estas ni kaj niaj vortoj; ankaŭ ĉian saĝon kaj sciadon pri laboro.
17 Ĉar Li donis al mi certan scion pri la estaĵoj, nome scii, kiel la mondo estis kreita, kaj la funkciado de la elementoj;
18 La komenco, la fino kaj la mezo de la tempoj: la ŝanĝoj de la suno turniĝo kaj la ŝanĝo de la sezonoj;
19 La cirkvitoj de jaroj kaj la pozicioj de la steloj;
20 La naturoj de vivaj estaĵoj kaj la furiozoj de sovaĝaj bestoj: la perforto de ventoj kaj la rezonadoj de homoj: la diversecoj de plantoj kaj la virtoj de radikoj;
21 Kaj cxion, kio estas aux sekreta aux evidenta, tion mi scias.
22 Çar la sa o, kiu estas la faranto de çio, instruis min; çar en ÿi estas komprenema spirito sankta, unu sola, multobla, ruza, vigla, klara, senmakula, klara, ne damaĝebla, amanta la bonon. rapida, kiu ne estas letebla, preta fari bonon,
23 Bonkora al homo, firma, certa, libera de zorgo, havanta ĉian potencon, superrigardante ĉion, kaj trairante ĉian prudenton, purajn kaj plej ruzajn Spiritojn.
24 Çar la sa o estas pli movigebla ol çia movo; ÿi trairas kaj trairas pro sia pureco.
25 Ĉar ŝi estas la spiro de la potenco de Dio, kaj pura influo fluanta el la gloro de la Plejpotenculo; tial neniu malpuraĵo povas fali en ŝin.
26 Ĉar ŝi estas la brilo de la eterna lumo, la nemakula spegulo de la potenco de Dio, kaj la bildo de Lia boneco.
27 Kaj estante nur unu, ŝi povas ĉion fari; kaj restante en si, ŝi faras ĉion nova;
28 Ĉar Dio amas neniun krom Tiun, kiu loĝas en saĝeco.
29 Çar ÿi estas pli bela ol la suno, kaj super çio en la ordo de la steloj; komparite kun la lumo, ÿi trovi as antaû ÿi.
30 Ĉar post tio venas nokto; sed malvirto ne venkos kontraŭ la saĝo.

ĈAPITRO 8

1 Sagxeco atingas forte de unu fino al alia; Kaj dolcxe sxi ordonas cxion.
2 Mi amis ŝin kaj serĉis ŝin de mia juneco, mi deziris fari ŝin mia edzino, kaj mi estis amanto de ŝia beleco.
3 Ĉar ŝi konas Dion, ŝi altigas sian noblecon; Jes, la Sinjoro de ĉio mem ŝin amis.
4 Ĉar ŝi konas la misterojn de la konado de Dio kaj amas Liajn farojn.
5 Se ricxeco estas posedajxo dezirata en cxi tiu vivo; kio estas pli riĉa ol la saĝo, kiu faras ĉion?
6 Kaj se la prudento funkcias; kiu el ĉiuj estas pli ruza laboristo ol ŝi?
7 Kaj se iu amas justecon, ŝiaj laboroj estas virtoj; ĉar ŝi instruas moderecon kaj prudenton, justecon kaj fortikecon, kiuj estas tiaj, kiaj homoj povas havi nenion pli profitan en sia vivo.
8 Se iu deziras multan sperton, ŝi scias la antikvajn aferojn, kaj konjektas ĝuste la estontan; ŝi scias la ruzaĵojn de paroloj kaj povas eldiri mallumajn frazojn; ŝi antaŭvidas signojn kaj miraklojn kaj la eventojn de sezonoj kaj tempoj.
9 Tial mi intencis preni sxin al mi, por ke sxi logxu kun mi, sciante, ke sxi estos konsilanto pri bonajxoj kaj konsolo en zorgoj kaj malgxojo.
10 Pro ŝi mi estos estimata inter la homamaso, Kaj honoro ĉe la maljunuloj, kvankam mi estas juna.
11 Mi estos trovata de rapida malhumileco en la jugxo, Kaj mi estos admirata antaux la okuloj de granduloj.
12 Kiam mi retenos la langon, ili ripozos, kaj kiam mi parolos, ili bone auxskultos Min; se mi multe parolos, ili metos la manojn sur sian busxon.
13 Krome per ŝi mi akiros senmortecon, kaj mi lasos post mi eternan memoraĵon al tiuj, kiuj venos post mi.
14 Mi aranĝos la popolojn, kaj la nacioj submetiĝos al Mi.
15 Teruraj tiranoj ektimos, Kiam ili nur auxdas pri mi; Mi estos trovita bona inter la homamaso, Kaj brava en milito.
16 Kiam mi venos en mian domon, mi ripozos kun sxi; kaj vivi kun ŝi ne havas malĝojon, sed ĝojon kaj ĝojon.
17 Nun kiam mi pripensis ĉi tion en mi mem kaj pripensis ilin en mia koro, kiel tio, ke ligi al saĝeco, estas senmorteco;
18 Kaj estas granda plezuro havi ŝian amikecon; kaj en la faroj de ŝiaj manoj estas senfinaj riĉaĵoj; kaj en la ekzercado de konferenco kun ŝi, prudento; kaj parolante kun ŝi, bona raporto; Mi serĉis kiel porti ŝin al mi.
19 Ĉar mi estis saĝa infano kaj havis bonan spiriton.
20 Ja prefere, estante bona, mi venis en korpon senmakula.
21 Tamen, kiam mi eksciis, ke mi ne povus alie akiri ŝin, se Dio ne donos al ŝi; kaj tio estis punkto de saĝo ankaŭ scii, kies donaco ŝi estas; Mi preĝis al la Sinjoro kaj petegis Lin, kaj per mia tuta koro mi diris:

ĈAPITRO 9

1 Ho Dio de miaj patroj kaj Sinjoro de favorkoreco, kiu faris ĉion per Via vorto,
2 Kaj per Via saĝo starigis la homon, por ke li regu super la kreitaĵoj, kiujn Vi kreis;
3 Kaj ordigu la mondon laû justeco kaj justeco, kaj faru ju on kun honesta koro;
4 Donu al mi sagxon, kiu sidas apud via trono; kaj ne forpusxu min el inter viaj infanoj;
5 Ĉar mi, via sklavo, kaj filo de via sklavino, estas homo malforta kaj nelonga, kaj tro juna por kompreni juĝon kaj leĝojn.
6 Ĉar kvankam homo neniam estas tiel perfekta inter la homidoj, tamen se via saĝeco ne estas ĉe li, li estos nenio rigardata.
7 Vi elektis min kiel reĝon de via popolo kaj juĝiston de viaj filoj kaj filinoj;
8 Vi ordonis al mi konstrui templon sur Via sankta monto, kaj altaron en la urbo, en kiu vi loĝas, similan al la sankta tabernaklo, kiun Vi pretigis de la komenco.

9 Kaj sagxeco estis cxe Vi, kiu konas Viajn farojn kaj cxeestis, kiam Vi kreis la mondon, kaj sciis, kio estas placxa antaux Vi kaj justa en Viaj ordonoj.
10 Sendu sxin el Via sankta cxielo kaj el la trono de Via gloro, por ke, cxeestinte, sxi laboru kun mi, por ke mi sciu, kio placxas al Vi.
11 Çar ÿi scias kaj komprenas çion, kaj ÿi kondukos min sobre en miaj agoj kaj konservos min en sia potenco.
12 Tiel Miaj faroj estos afablaj, kaj tiam Mi jugxos Vian popolon juste, kaj Mi estos inda sidi sur la segxo de mia patro.
13 Ĉar kiu homo estas tiu, kiu povas scii la decidon de Dio? aŭ kiu povas pensi, kia estas la volo de la Eternulo?
14 Ĉar la pensoj de la mortontoj estas mizeraj, kaj niaj intencoj estas nur necertaj.
15 Ĉar la korpo putrema premas la animon, kaj la tera tabernaklo pezigas la menson, kiu pripensas multon.
16 Kaj cxu apenaux ni gxuste divenas la aferojn, kiuj estas sur la tero, kaj cxu kun laboro ni trovas la ajxojn, kiuj estas antaux ni; sed la ajxojn, kiuj estas en la cxielo, kiu esploris?
17 Kaj via konsilo, kiu scias, se vi ne donos saĝon kaj ne sendos Vian Sanktan Spiriton de supre?
18 Ĉar tiel la vojoj de tiuj, kiuj loĝis sur la tero, estis aliformitaj, kaj la homoj estis instruitaj pri tio, kio plaĉas al Vi, kaj estis savitaj per saĝo.

ĈAPITRO 10

1 Ŝi konservis la unuan formitan patron de la mondo, kiu estis kreita sole, kaj elkondukis lin el lia falo,
2 kaj donis al li potencon regi ĉion.
3 Sed kiam la maljustulo foriris de ŝi en sia kolero, li ankaŭ pereis en la kolero, per kiu li mortigis sian fraton.
4 Pro kiu la tero dronis per la diluvo, la saĝo denove konservis ĝin, Kaj direktis la vojon de la virtuloj en malgrandvalora ligno.
5 Cetere, hontigitaj nacioj en sia malbona konspiro, ŝi trovis la virtulon, kaj konservis lin senriproĉa antaŭ Dio, kaj fortigis lin kontraŭ lia kompato al lia filo.
6 Kiam pereis la malpiulo, sxi savis la virtulon, kiu forkuris de la fajro, kiu falis sur la kvin urbojn.
7 Pri kies malboneco gxis la nuna atesto estas la dezerto, kiu fumas, kaj kreskajxoj, kiuj donas fruktojn, kiuj neniam maturigxas; kaj stara kolono el salo estas monumento de animo nekredanta.
8 Ĉar rilate ne saĝecon, ili ricevis ne nur ĉi tiun malbonon, ke ili ne sciis la bonaĵojn; sed ankaux postlasis al la mondo memoron pri ilia malsagxeco, tiel ke en la aferoj, en kiuj ili ofendis, ili ne povis ecx kasxi.
9 Sed la saĝeco savis de doloro tiujn, kiuj ŝin atentis.
10 Kiam virtulo forkuris de la kolero de sia frato, sxi gvidis lin sur gxustaj vojoj, montris al li la regnon de Dio kaj donis al li scion pri sanktaj aferoj, ricxigis lin en siaj vojagxoj kaj multigis la fruktojn de liaj laboroj.
11 En la avideco de tiuj, kiuj lin subpremas, ŝi staris apud li kaj riĉigis lin.
12 Ŝi defendis lin de liaj malamikoj kaj gardis lin kontraŭ la embuskantoj, kaj en granda konflikto ŝi donis al li la venkon; por ke li sciu, ke boneco estas pli forta ol ĉio.
13 Kiam la virtulo estis vendita, ŝi ne forlasis lin, sed savis lin de peko; ŝi malsupreniris kun li en la kavon;
14 Kaj ne lasis lin en katenoj, gxis sxi alportis al li la sceptron de la regno kaj potencon kontraux tiuj, kiuj lin subpremadis;
15 Ŝi savis la virtulon kaj la semon senriproĉan el la nacio, kiu ilin premis.
16 Ŝi eniris en la animon de la servanto de la Eternulo, kaj kontraŭstaris al teruraj reĝoj en mirakloj kaj signoj;
17 Rekompencon de ilia laboro donis al la virtuloj, Gvidis ilin per mirinda vojo, Kaj estis por ili kovro tage kaj lumo de steloj en la nokto;
18 Venigis ilin tra la Rugxa Maro kaj kondukis ilin tra multe da akvo;
19 Sed sxi dronigis iliajn malamikojn kaj jxetis ilin el la profundo de la abismo.
20 Tial la virtuloj prirabis la malpiulojn, kaj lauxdis Vian sanktan nomon, ho Eternulo, kaj altigis unuanime Vian manon, kiu batalis por ili.
21 Ĉar la saĝeco malfermis la buŝon de la muta, Kaj la langojn de tiuj, kiuj ne povas paroli, faris elokvente.

ĈAPITRO 11

1 Ÿi sukcesigis iliajn farojn en la mano de la sankta profeto.
2 Ili iris tra la dezerto, kiu ne estis loĝata, Kaj starigis tendojn en lokoj, kie ne troviĝis vojo.
3 Ili staris kontraux siaj malamikoj Kaj estis vengxataj kontraux siaj malamikoj.
4 Kiam ili soifis, ili vokis Vin, kaj akvo estis donita al ili el la ŝtonego, kaj ilia soifo estingiĝis el la malmola ŝtono.
5 Ĉar per kio iliaj malamikoj estis punitaj, per tio ili en sia bezono estis profitataj.
6 Ĉar anstataŭ eterna fluanta rivero, turmentita de malpura sango,
7 Por evidenta admono de tiu ordono, per kiu la infanetoj estis mortigitaj, Vi donis al ili abundon da akvo per rimedo, kiun ili ne esperis;
8 Rakontante do per tiu soifo, kiel vi punis iliajn kontraûulojn.
9 Ĉar kiam ili estis elprovitaj, kvankam en kompato punitaj, ili sciis, ke la malpiuloj estas juĝataj en kolero kaj turmentataj, soifantaj alimaniere ol la justuloj.
10 Ĉar ĉi tiujn vi admonis kaj provis kiel patron; sed la alian, kiel severan reĝon, vi kondamnis kaj punis.
11 Cxu ili forestis, cxu cxeestis, ili estis egale ĉagrenitaj.
12 Ĉar duobla ĉagreno venis sur ilin, kaj ĝemado pro rememoro de la pasintaj aferoj.
13 Ĉar kiam ili aŭdis per siaj propraj punoj, ke la alia profitos, ili sentis ian Sinjoron.
14 Çar kiujn ili rigardis kun moko, kiam li estis forpelita de longe antaû la elpelo de la infanoj, lin fine, vidante tion, kio okazis, ili admiris.
15 Sed pro la malsagxaj intencoj de ilia malboneco, per kiuj ili trompis, adorklinigxi al serpentoj senraciaj kaj al malnoblaj bestoj, Vi sendis sur ilin amason da malprudentaj bestoj por vengxo;

16 por ke ili sciu, ke per kio homo pekas, li anka estos punita.
17 Ĉar Via ĉiopova mano, kiu senformigis la mondon de materio, ne volis sendi inter ili amason da ursoj aŭ da furiozaj leonoj;
18 Aŭ nekonataj sovaĝaj bestoj, plenaj de kolero, nove kreitaj, elspiras aŭ fajran vaporon, aŭ malpurajn odorojn de disĵetita fumo, aŭ elĵetas terurajn ekbrilojn el iliaj okuloj;
19 Kiuj ne nur la malbono povus tuj forigi ilin, sed ankaŭ la terura vido ilin tute pereigos.
20 Jes, kaj sen ĉi tiuj povoj ili falus per unu blovo, persekutitaj pro venĝo, kaj disĵetitaj per la spiro de Via potenco; sed Vi ordonis ĉion laŭ mezuro kaj nombro kaj pezo.
21 Çar vi povas montri vian grandan forton en çiu tempo, kiam vi volas; kaj kiu rezistos al la potenco de Via brako?
22 Ĉar la tuta mondo antaŭ vi estas kiel greno de pesilo, jes, kiel guto de matena roso, kiu falas sur la teron.
23 Sed Vi kompatas ĉiujn; ĉar vi povas ĉion fari, kaj vi palpebrumas al la pekoj de homoj, ĉar ili saniĝus.
24 Ĉar vi amas ĉion, kio estas, kaj nenion vi abomenas, kion vi faris;
25 Kaj kiel io povus elteni, se ne estus via volo? aŭ konservita, se vi ne vokis?
26 Sed Vi indulgas cxiujn, cxar Vi apartenas al ili, ho Eternulo, amanto de animoj.

ĈAPITRO 12

1 Ĉar Via neputrebla Spirito estas en ĉio.
2 Tial Vi punas iom post iom tiujn, kiuj ofendis, kaj avertu ilin, rememorigante ilin, pri kio ili ofendis, por ke, forlasante sian malbonon, ili kredu al Vi, ho Eternulo.
3 Ĉar estis via volo pereigi per la manoj de niaj patroj tiujn malnovajn loĝantojn de via sankta lando;
4 kiun Vi malamis pro tio, ke vi faras sorĉaĵojn kaj malbonajn oferojn;
5 Kaj ankaŭ tiuj senkompataj murdistoj de infanoj kaj manĝantoj de homa karno kaj la sangfestoj,
6 Kun iliaj pastroj el la mezo de sia idola ŝipanoj, kaj la gepatroj, kiuj mortigis per siaj propraj manoj animojn sen helpo;
7 por ke la lando, kiun vi taksis super çio alia, ricevu indan kolonion de la infanoj de Dio.
8 Tamen ecx tiujn, kiujn Vi indulgis kiel homoj, Kaj sendis vespojn, antauxulojn de Via armeo, por pereigi ilin iom post iom.
9 Ne pro tio, ke Vi ne povis batali la malpiulojn sub la manojn de la virtuloj, nek pereigi ilin tuj per kruelaj bestoj, nek per unu malglata vorto;
10 Sed farante sur ili Viajn juĝojn iom post iom, Vi donis al ili lokon de pento, ne sciante, ke ili estas malbona generacio, kaj ke ilia malico estiĝis en ili, kaj ke ilia pripensado neniam ŝanĝiĝos.
11 Ĉar ĝi estis malbenita semo de la komenco; kaj pro timo de iu vi ne pardonis al ili tion, per kio ili pekis.
12 Ĉar kiu diros: Kion vi faris? aux kiu rezistos Vian jugxon? aux kiu akuzos vin pro la pereantaj nacioj, kiujn Vi kreis? aŭ kiu venos, por kontraŭstari vin, por venĝi kontraŭ la maljustuloj?
13 Çar ne ekzistas Dio krom Vi, kiu zorgas pri çiuj, al kiu vi povus montri, ke via ju o ne estas maljusta.
14 Kaj re o aû tirano ne povos turni sian viza on kontraû vin pro iu, kiun vi punis.
15 Tial, kiel vi mem estas justa, vi ordonas ĉion juste, opiniante ke ne konvenas al via potenco kondamni tiun, kiu ne meritis esti punita.
16 Ĉar via potenco estas la komenco de justeco, kaj ĉar Vi estas la Sinjoro de ĉiuj, ĝi igas vin esti favorkora al ĉiuj.
17 Ĉar kiam homoj ne kredos, ke vi havas plenan potencon, vi montras vian forton, kaj inter tiuj, kiuj ĝin konas, vi elmontras ilian kuraĝon.
18 Sed vi, regante vian potencon, jugxas kun justeco, kaj ordonas al ni kun granda favoro; cxar vi povas uzi la potencon, kiam vi volas.
19 Sed per tiaj faroj Vi instruis vian popolon, ke la justulo estu kompatema, kaj Vi faris viajn infanojn bona espero, ke vi donu penton pro pekoj.
20 Ĉar se Vi punis la malamikojn de viaj infanoj kaj la kondamnitojn al morto per tia pripensado, donante al ili tempon kaj lokon, por ke ili povu saviĝi de ilia malico;
21 Kun kioma singardemo vi jugxis viajn proprajn filojn, al kies patroj vi jxuris kaj faris interligojn de bonaj promesoj?
22 Tial, dum vi nin punas, vi milfoje pli skurĝas niajn malamikojn, por ke, kiam ni juĝas, ni zorge pripensu vian bonecon, kaj kiam ni mem estas juĝitaj, ni atendu kompaton.
23 Tial, dum homoj vivis diboĉe kaj maljuste, Vi turmentis ilin per siaj propraj abomenaĵoj.
24 Çar ili erarvagis tre malproksimen sur la vojoj de eraro, kaj opiniis ilin dioj, kiujn eç inter la bestoj de siaj malamikoj estis malestimataj, trompitaj, kiel infanoj senkomprenaj.
25 Tial al ili, kiel al infanoj sen racio, Vi sendis juĝon, por moki ilin.
26 Sed tiuj, kiuj ne volas esti reformitaj per tiu korekto, en kiu li estis kun ili, sentos juĝon indan je Dio.
27 Çar rigardu, kiajn aferojn ili kolerigis, kiam ili estis punitaj, tio estas pro tiuj, kiujn ili opiniis dioj; nun estante punitaj en ili, kiam ili vidis tion, ili agnoskis lin kiel la vera Dio, kiun antaŭe ili neis koni; kaj tial venis ekstrema kondamno sur ilin.

ĈAPITRO 13

1 Vere vanaj estas ĉiuj homoj laŭ naturo, kiuj ne konas Dion, kaj ne povis el la bonaĵoj, kiuj estas vidataj, koni Tiun, kiu estas;
2 Sed opiniis, ke aŭ fajro, aŭ vento, aŭ la rapida aero, aŭ la rondo de la steloj, aŭ la perforta akvo, aŭ la lumoj de la ĉielo, estas la dioj, kiuj regas la mondon.
3 Kies beleco, se ili ĝojis, prenis ilin kiel diojn; ili sciu, kiom pli bona estas la Sinjoro de ili; ĉar la unua aŭtoro de beleco ilin kreis.
4 Sed se ili miris pri sia potenco kaj virto, ili komprenu per ili, kiom pli potenca estas tiu, kiu ilin faris.

5 Ĉar laŭ la grandeco kaj beleco de la kreitaĵoj proporcie videblas la kreinto de ili.
6 Sed tamen pro tio ili estas malpli riprocxindaj: cxar eble ili eraras, sercxante Dion kaj dezirante trovi Lin.
7 Ĉar sperta en Liaj faroj, ili diligente esploras Lin, kaj kredas al sia vidpovo, ĉar belaj estas la vidataj aferoj.
8 Tamen ili ne estas pardonendaj.
9 Ĉar se ili povus scii tiom multe, ke ili povus celi la mondon; kiel ili ne pli frue eksciis ĝian Sinjoron?
10 Sed mizeraj estas ili, kaj en mortintoj estas ilia espero, kiuj nomas ilin dioj, kiuj estas faroj de homaj manoj, oro kaj arĝento, por montri arton kaj similaĵojn de bestoj aŭ ŝtono por nenio utila, la faron. de antikva mano.
11 Nun ĉarpentisto, kiu hakis lignon, dehakinte arbon taŭgan por tiu celo, kaj deprenis la tutan ŝelon lerte ĉirkaŭe, kaj bele prilaboris ĝin, kaj faris el ĝi vazon taŭgan por la servo de la vivo de homo;
12 Kaj elspezinte la forĵetaĵon de sia laboro por preti sian manĝaĵon, satiĝis;
13 Kaj prenante la forĵetaĵon inter tiuj, kiuj ne utilis, estante kurba lignopeco kaj plena de nodoj, diligente ĉizis ĝin, kiam li havis nenion alian por fari, kaj formis ĝin per la lerteco de sia prudento, kaj formis ĝin al la bildo de homo;
14 Aŭ faris ĝin kiel ia malnobla besto, kovrante ĝin per vermilio kaj farbo ruĝe kolorigante ĝin kaj kovrante ĉiun makulon sur ĝi;
15 Kaj kiam li faris por ĝi konvenan ĉambron, starigis ĝin sur muron kaj fermis ĝin per fero;
16 Ĉar li zorgis pri ĝi, ke ĝi ne falu, sciante, ke ĝi ne povas helpi sin; ĉar ĝi estas bildo, kaj bezonas helpon;
17 Tiam li pregxas por siaj havajxoj, pri sia edzino kaj infanoj, kaj ne hontas paroli al senvivulo.
18 Por sano li vokas malfortan; ĉar vivo preĝas al la mortinto; ĉar helpo humile petegas tion, kiu havas la plej malgrandan rimedojn por helpi;
19 Kaj por akiri kaj akiri, kaj por bona sukceso de liaj manoj, petas de li kapablon fari, kiu estas plej nekapabla fari ion ajn.

ĈAPITRO 14

1 Denove, iu, pretiĝante por velŝipo, kaj trapasonta tra la furiozaj ondoj, vokas lignopecon pli putran ol la vazo, kiu lin portas.
2 Ĉar vere gajna deziro elpensis tion, kaj la laboristo konstruis ĝin per sia lerteco.
3 Sed Via providenco, ho Patro, ĝin regas;
4 Montrante, ke vi povas savi de ĉia danĝero; Jes, kvankam homo sen arto iris sur la maron.
5 Tamen Vi ne volis, ke la faroj de Via sagxeco estu senutilaj, kaj tial homoj transdonas sian vivon al malgranda peco da ligno, kaj preterpasante la malglatan maron en malforta vazo, oni savigxos.
6 Ĉar ankaŭ en la antikva tempo, kiam pereis la fieraj gigantoj, la espero de la mondo regata de Via mano forkuris en malforta vazo, kaj lasis por ĉiuj epokoj semon de generacio.
7 Ĉar benata estas la ligno, per kiu venas justeco.
8 Sed tio, kio estas manfarita, estas malbenita tiel same kiel tiu, kiu gxin faris: li, cxar li gxin faris; kaj ĝi, ĉar, estante putrema, ĝi estis nomita dio.
9 Ĉar malpiulo kaj lia malpieco estas same malamindaj antaŭ Dio.
10 Çar tio, kio estas farita, estos punita kune kun tiu, kiu in faris.
11 Tial ecx sur la idoloj de la nacianoj estos puno; cxar en la kreitajxoj de Dio ili farigxis abomenajxo kaj falpusxigxo por la animoj de homoj, kaj falilo por la piedoj de malsagxuloj.
12 Çar la elpenso de idoloj estis la komenco de spirita malcxasteco, kaj la elpenso de ili la putro de vivo.
13 Çar ili ne estis de la komenco, kaj ili ne estos por çiam.
14 Ĉar per la vana gloro de homoj ili eniris en la mondon, kaj tial ili baldaŭ finiĝos.
15 Ĉar patro afliktita de antaŭtempa funebro, kiam li faris bildon de sia infano baldaŭ forprenita, nun honoris lin kiel dion, kiu tiam estis mortinto, kaj transdonis al tiuj, kiuj estis sub li, ceremoniojn kaj oferojn.
16 Tiel post iom da tempo malpiea kutimo fortiĝis kiel leĝo, kaj idoloj estis adoritaj per ordonoj de reĝoj.
17 Kiun homoj ne povis honori antaŭe, çar ili lo is malproksime, ili prenis de malproksime la falsaîon de lia viza o, kaj faris figuron de re o, kiun ili honoris, por ke per çi tiu sia prudento ili flatu lin, forestis, kvazaŭ li ĉeestis.
18 Ankaŭ la unuopa diligento de la artisto helpis antaŭenigi la malklerulojn al pli da superstiĉo.
19 Ĉar li, eble, volante plaĉi al iu en aŭtoritato, devigis sian tutan lertecon fari la similecon de la plej bona modo.
20 Kaj do la homamaso, allogita de la graco de la laboro, prenis lin nun kiel dion, kiun iom antaŭe estis nur honorita.
21 Kaj ĉi tio estis okazo por trompi la mondon; ĉar homoj, servante aŭ al malfeliĉo aŭ al tiraneco, donis al ŝtonoj kaj trunkoj la nekomunikan nomon.
22 Cetere tio ne sufiĉis al ili, ke ili eraris en la scio de Dio; sed dum ili vivis en la granda milito de nescio, tiuj tiel grandaj plagoj nomis ilin paco.
23 Ĉar dum ili buĉis siajn infanojn per oferoj aŭ faris sekretajn ceremoniojn aŭ faris festenojn de fremdaj ritoj;
24 Ili konservis plu nek vivojn nek edziĝojn senmakulaj; sed aŭ unu perfide mortigis alian, aŭ malĝojigis lin per adulto.
25 Tiel ke regis en ĉiuj homoj senescepte sango, mortigo, ŝtelo kaj kalumnio, putreco, malfideleco, tumultoj, falsĵuro,
26 Maltrankvilo de bonuloj, forgeso de bonaj faroj, malpurigo de animoj, sxangxigxo de speco, malordo en edzecoj, adulto kaj senhonta malpureco.
27 Çar la adoro al idoloj ne estas nomata, estas la komenco, la kaŭzo kaj la fino de çia malbono.
28 Ĉar aŭ ili freneziĝas, kiam ili estas gajaj, aŭ profetas mensogon, aŭ vivas maljuste, aŭ malpeze forĵuras sin.
29 Ĉar kiel ilia fido estas al idoloj, kiuj ne havas vivon; kvankam ili malvere ĵuras, tamen ili aspektas ne vundeblaj.

30 Tamen pro ambaux kauxzo ili estos juste punitaj, cxar ili ne bone pensis pri Dio, atentante idolojn, kaj ankaux maljuste jxuris per trompo, malsxatante la sanktecon.
31 Ĉar ne estas la potenco de tiuj, per kiuj ili ĵuras; sed estas la justa venĝo de pekuloj, kiu ĉiam punas la ofendon de malpiuloj.

ĈAPITRO 15

1 Sed Vi, ho Dio, estas kompatema kaj vera, pacienca kaj kompatema ordonanta ĉion;
2 Ĉar se ni pekas, ni apartenas al Vi, sciante Vian potencon; sed ni ne pekos, sciante, ke ni estas rigardataj kiel Viaj.
3 Ĉar koni Vin estas perfekta justeco; jes, koni Vian potencon estas la radiko de senmorteco.
4 Ĉar nek la malica elpensaĵo de homoj trompis nin, nek bildo makulita per diversaj koloroj, la senfrukta laboro de la pentristo;
5 Kia vido instigas malsaĝulojn deziri ĝin, kaj tial ili deziras la formon de senviva bildo, kiu ne havas spiron.
6 Kaj tiuj, kiuj ilin faras, kaj tiuj, kiuj ilin deziras, kaj tiuj, kiuj ilin adoras, estas amantoj de malbonaĵoj, kaj estas indaj havi tiajn aferojn, al kiuj fidi.
7 Ĉar la potisto, mildigante molan teron, faras ĉiun vazon per multe da laboro por nia servado; jes, el la sama argilo li faras ambaŭ la vazojn, kiuj servas por puraj uzoj, kaj same ankaŭ ĉiujn, kiuj servas al la malo; sed kio estas; la uzo de ambaŭ specoj, la ceramikisto mem estas la juĝisto.
8 Kaj laborante malĉaste, li faras vanan dion el la sama argilo, tiu, kiu iom antaŭe estis farita el tero mem, kaj post nelonge revenas al ĝi, kiam lia vivo, kiu estis pruntedonita al li, estos. postulis.
9 Tamen lia zorgo ne estas, ke li havos multe da laboro, nek ke lia vivo estas mallonga; sed strebas superi oraĵistojn kaj arĝentaĵistojn, kaj klopodas fari kiel la kuprolaboristoj, kaj opinias, ke ĝi estas sia gloro fari falsaĵojn.
10 Lia koro estas cindro, Lia espero estas pli malbona ol tero, Kaj lia vivo estas malpli valora ol argilo;
11 Ĉar li ne konis Sian Kreinton, kaj Tiun, kiu inspiris al li animon aktivan kaj enspiris vivantan spiriton.
12 Sed ni taksis nian vivon kiel amuzaĵo, kaj nian tempon ĉi tie kiel merkato por gajno;
13 Çar çi tiu homo, kiu el la surtera materio faras fragilajn vazojn kaj idolojn, scias sin ofendi super çiuj aliaj.
14 Kaj ĉiuj malamikoj de Via popolo, kiuj submetas ilin, estas plej malsagxaj kaj pli mizeraj ol tre infanetoj.
15 Çar çiujn idolojn de la nacioj ili konsideris kiel diojn; kaj iliaj piedoj estas malrapidaj.
16 Çar la homo kreis ilin, kaj tiu, kiu pruntepenis sian propran spiriton, kreis ilin; sed neniu povas fari dion similan al si.
17 Ĉar estante mortema, li faras malvivan aĵon per malbonaj manoj; ĉar li mem estas pli bona ol tio, kion li adoras; dum li vivis unufoje, sed ili neniam.
18 Jes, ili adorklinigxis ankaux al tiuj bestoj, kiuj estas plej malamindaj; cxar komparitaj kun ili, unuj estas pli malbonaj ol aliaj.
19 Kaj ili ne estas tiom belaj, kiom dezirindaj rilate bestojn; sed ili iris sen la lauxdo de Dio kaj Lia beno.

ĈAPITRO 16

1 Tial ili estis inde punitaj per simile, kaj turmentataj de la amaso da bestoj.
2 Anstataŭ tiu puno, agante favorkorecon kun Via popolo, Vi pretigis por ili manĝaĵon de stranga gusto, eĉ koturnojn, por veki ilian apetiton;
3 Por ke ili, dezirante mangxajxon, pro la malbela vido de la bestoj senditaj inter ili amu ecx tion, kion ili devas deziri; sed ĉi tiuj, suferantaj malriĉecon por mallonga tempo, povus fariĝi partoprenantoj de stranga gusto.
4 Ĉar estis necese, ke al tiuj, kiuj faras tiranecon, venu malriĉeco, kiun ili ne povis eviti; sed al tiuj oni nur montru, kiel iliaj malamikoj estas turmentitaj.
5 Ĉar kiam la terura furiozo de bestoj venis sur ĉi tiujn, kaj ili pereis kun la pikoj de kurbaj serpentoj, Via kolero ne daŭris por ĉiam;
6 Sed ili maltrankviliĝis por mallonga tempo, por ke ili estu admonitaj, havante signon de savo, por rememorigi ilin pri la ordono de Via leĝo.
7 Ĉar tiu, kiu sin turnis al ĝi, estis savita ne per tio, kion li vidis, sed per Vi, kiu estas la Savanto de ĉiuj.
8 Kaj en ĉi tio Vi konfesis viajn malamikojn, ke vi savas de ĉia malbono;
9 Por ili estis mortigitaj la pikado de akridoj kaj muŝoj, kaj oni ne trovis rimedon por ilia vivo; ĉar ili estis indaj esti punitaj de tiaj.
10 Sed viaj filoj ne venkis mem la dentoj de venenaj drakoj; ĉar Via boneco ĉiam estis ĉe ili kaj ilin sanigis.
11 Ĉar ili estis pikitaj, por memori Viajn vortojn; kaj estis rapide savitaj, por ke, ne falante en profundan forgeson, ili konstante memoru pri Via boneco.
12 Çar nek herbo, nek mildiga kalko ilin resanigis; sed Via vorto, ho Eternulo, resanigas çion.
13 Ĉar vi havas potencon de vivo kaj morto;
14 Homo ja mortigas per sia malico; kaj la spirito, kiam ĝi eliras, ne revenas; kaj la animo ricevita ne revenas.
15 Sed ne eblas eskapi de via mano.
16 Ĉar la malpiuloj, kiuj neis koni Vin, estis skurĝitaj de la forto de via brako; per strangaj pluvoj, hajloj kaj pluvegoj, ili estis persekutitaj, ke ili ne povis eviti, kaj per fajro ili estis ekstermitaj.
17 Ĉar, kio estas plej mirinde, la fajro havis pli da forto en la akvo, kiu estingas ĉion; ĉar la mondo batalas por la justuloj.
18 Çar iam la flamo estingi is, por ke i ne bruligu la bestojn, kiuj estis senditaj kontraû la malpiuloj; sed ili mem povus vidi kaj rimarki, ke ili estas persekutitaj per la juĝo de Dio.
19 Kaj alifoje ĝi brulas eĉ meze de akvo super la potenco de fajro, por pereigi la fruktojn de lando maljusta.
20 Anstataû tio Vi nutris Vian popolon per an elaj nutraîoj, kaj sendis al ÿi el la çielo panon pretigitan sen

ilia laboro, kapablan kontentigi la plezuron de çiu homo, kaj kongruan al çiu gusto.

21 Ĉar via nutraĵo anoncis vian dolĉecon al viaj infanoj, kaj servado al la apetito de la manĝanto, moderigis sin laŭ la gusto de ĉiu.

22 Sed neĝo kaj glacio eltenis la fajron, kaj ne degelis, por ke ili sciu, ke fajro brulanta en la hajlo kaj brilanta en la pluvo detruis la fruktojn de la malamikoj.

23 Sed ĉi tio denove forgesis sian propran forton, por ke la virtulo estu nutrata.

24 Ĉar la kreitaĵo, kiu servas al Vi, kiu estas la Kreinto, pligrandigas sian forton kontraŭ la maljustuloj por ilia puno, Kaj malpliigas sian forton por la profito de tiuj, kiuj fidas Vin.

25 Tial ecx tiam gxi sxangxigxis en cxiaj formoj, kaj estis obeema al Via graco, kiu nutras cxion, laux la deziro de la bezonantoj;

26 Por ke Viaj infanoj, ho Sinjoro, kiun Vi amas, sciu, ke ne la kreskado de fruktoj nutras la homon, sed ke estas Via vorto, kiu konservas tiujn, kiuj fidas Vin.

27 Çar tio, kio ne estis detruita de la fajro, varmi i is per iom da sunradio, baldaû fandi is;

28 por ke oni sciu, ke ni devas malhelpi, ke la suno vin danku, kaj en la tagiĝo preĝu al Vi.

29 Çar la espero de maldankuloj disfandi os kiel la vintra prujno, Kaj forfluos kiel senutila akvo.

ĈAPITRO 17

1 Ĉar grandaj estas Viaj juĝoj kaj neesprimeblaj;

2 Ĉar kiam maljustuloj pensis premi la sanktan nacion; ili, enfermitaj en siaj domoj, la kaptitoj de mallumo, kaj katenitaj per la katenoj de longa nokto, kuŝis tie ekzilitaj de la eterna providenco.

3 Ĉar dum ili supozis kuŝi kaŝitaj en siaj sekretaj pekoj, ili estis disĵetitaj sub malhela vualo de forgeso, terure mirigitaj kaj maltrankviligitaj de strangaj aperoj.

4 Ĉar nek la angulo, kiu tenis ilin, povis gardi ilin de timo;

5 Nenia potenco de la fajro povus lumigi ilin, Kaj la helaj flamoj de la steloj ne povis elteni por lumigi tiun teruran nokton.

6 Nur aperis al ili fajro ekbruligita per si mem, tre terura; ĉar tre teruritaj, ili opiniis, kion ili vidis, pli malbona ol la vidaĵo, kiun ili ne vidis.

7 Rilate la iluziojn de arta magio, ili estis humiligitaj, kaj ilia fanfaronado pri saĝeco estis riproĉata kun malhonoro.

8 Çar tiuj, kiuj promesis forpeli terurojn kaj suferojn de malsana animo, estis mem malsanaj de timo, indaj esti ridindaj.

9 Ĉar kvankam neniu terura afero timis ilin; tamen timante pro bestoj preterpasantaj, kaj siblado de serpentoj,

10 Ili mortis pro timo, neante, ke ili vidas la aeron, kiun neniel eblas eviti.

11 Ĉar malpieco, kondamnita per sia propra atesto, estas tre timema, kaj premata de konscienco, ĉiam antaŭvidas malfeliĉojn.

12 Çar timo estas nenio alia ol perfido de la savo, kiun donas la racio.

13 Kaj la atendo el interne, estante malpli granda, konsideras la nescion pli ol la kaŭzon, kiu alportas la turmenton.

14 Sed ili dormis la saman dormon en tiu nokto, kiu estis ja netolerebla, kaj kiu venis sur ilin el la fundo de la neevitebla infero,

15 Parte ĉagreniĝis pro monstraj aperoj, kaj parte svenis, ilia koro senfortiĝis; ĉar subita timo, ne atendita, venis sur ilin.

16 Do kiu ajn tie falis, estis malstreĉita, enfermita en malliberejo sen feraj rigliloj;

17 Ĉar ĉu li estis kultivisto, ĉu paŝtisto, ĉu kamplaboristo, li estis trafita, kaj suferis tiun neceson, kiun oni ne povis eviti; ĉar ili ĉiuj estis ligitaj per unu ĉeno de mallumo.

18 Ĉu ĝi estis fajfa vento, aŭ melodia bruo de birdoj inter la disvastiĝantaj branĉoj, aŭ agrabla falo de akvo, kiu perforte fluas,

19 Aŭ terura sono de ŝtonoj deĵetitaj, aŭ kurado, kiu ne estis videbla de saltantaj bestoj, aŭ muĝado de plej sovaĝaj sovaĝaj bestoj, aŭ resonanta eĥo el la kavaj montoj; ĉi tiuj aferoj svenigis ilin pro timo.

20 Ĉar la tuta mondo brilis per klara lumo, kaj neniu estis malhelpita en sia laboro;

21 Nur super ili estis etendita peza nokto, bildo de tiu mallumo, kiu poste ricevos ilin; sed tamen ili estis por si pli malfacilaj ol la mallumo.

ĈAPITRO 18

1 Tamen viaj sanktuloj havis tre grandan lumon, kies voĉon ili aŭdis, kaj ne vidante ilian formon, ĉar ili ankaŭ ne suferis la samajn aferojn, ili opiniis ilin feliĉaj.

2 Sed pro tio ili nun ne difektis ilin, pri kiuj ili antaŭe estis ofenditaj, ili dankis ilin kaj petis pardonon, ke ili estis malamikoj.

3 Anstataû tio Vi donis al ili brulantan fajran kolonon, kaj por esti gvidilo de la nekonata voja o, kaj sendanĝeran sunon, por ilin honore gasti.

4 Cxar estis indaj esti senigitaj je lumo kaj malliberigitaj en mallumo, kiuj enfermis viajn filojn, per kiuj la neputra lumo de la legxo estis donita al la mondo.

5 Kaj kiam ili decidis mortigi la infanetojn de la sanktuloj, unu infano estis elĵetita kaj savita, por riprocxi ilin, Vi forprenis la amason da iliaj infanoj, kaj ekstermis ilin tute en forta akvo.

6 Pri tiu nokto niaj patroj estis atestitaj antaŭe, por ke, sciante, al kiaj ĵuroj ili kredis, ili poste kuraĝu.

7 Kaj el Via popolo estis akceptata la savo de virtuloj kaj la pereo de la malamikoj.

8 Ĉar per kio Vi punis niajn kontraŭulojn, per tio Vi gloris nin, kiujn Vi vokis.

9 Cxar la justuloj de bonuloj oferadis sekrete, kaj unukonsente faris sanktan legxon, por ke la sanktuloj estu kiel partoprenantoj de la sama bono kaj malbono, la patroj nun kantante lauxdajn kantojn.

10 Sed sur la alia flanko sonis malbona krio de la malamikoj, kaj lamenta bruo disvastiĝis pro la plorantaj infanoj.
11 La sinjoro kaj la sklavo estis punitaj unumaniere; kaj kiel la reĝo, tiel suferis la ordinara homo.
12 Do ili ĉiuj kune havis sennombrajn mortintojn kun unu speco de morto; kaj la vivantoj ne sufiĉis por enterigi ilin; ĉar en unu momento la plej nobla idoj el ili estis detruitaj.
13 Ĉar dum ili ne volis kredi ion pro la sorĉoj; post la pereo de la unuenaskitoj, ili agnoskis ĉi tiun popolon kiel filoj de Dio.
14 Ĉar dum ĉio estis en trankvila silento, kaj tiu nokto estis meze de ŝia rapida irado,
15 Via ĉiopova vorto saltis malsupren el la ĉielo el Via reĝa trono, kiel fervora militisto en la mezon de lando de pereo;
16 Kaj li alportis Vian neŝajnan ordonon kiel akran glavon, kaj stariĝi plenigis ĉion per morto; kaj ĝi tuŝis la ĉielon, sed ĝi staris sur la tero.
17 Tiam subite maltrankviligis ilin vizioj de teruraj sonĝoj, kaj teruroj venis sur ilin neatendite.
18 Kaj unu îetita çi tien, kaj alia tien, duonmorta, montris la kaûzon de sia morto.
19 Çar la son oj, kiuj maltrankviligis ilin, antaûvidis tion, por ke ili ne pereu kaj ne sciu, kial ili suferas.
20 Ecx la gustumado de morto ankaux tusxis la virtulojn, kaj estis pereo de la homamaso en la dezerto; sed la kolero ne longe daŭris.
21 Çar tiam la senriproçulo rapidis kaj stari is por defendi ilin; kaj alportinte la ŝildon de sia propra servado, eĉ la preĝon kaj la repacigon de incenso, sin kontraŭstaris al la kolero, kaj tiel ĉesigis la malfeliĉon, deklarante, ke li estas via servanto.
22 Kaj li venkis la detruanton, ne per forto de korpo, nek per forto de armiloj, sed per vorto subigis la puniston, pledante la ĵurojn kaj interligojn faritajn kun la patroj.
23 Çar kiam la mortintoj jam falis en amasojn unu sur la alian, starante inter, li haltigis la koleron kaj disigis la vojon al la vivantoj.
24 Ĉar en la longa vesto estis la tuta mondo, kaj sur la kvar vicoj de la ŝtonoj estis gravurita la gloro de la patroj, kaj Via Moŝto sur la diademo de lia kapo.
25 Al tiuj cedis la ekstermanto kaj timis ilin; ĉar sufiĉis, ke ili gustumis nur la koleron.

ĈAPITRO 19

1 Pri la malpiuloj, kolero venis sur ilin senkompate ĝis la fino; ĉar li sciis antaŭe, kion ili faros;
2 kiel ke, doninte al ili permeson foriri, kaj foririnte ilin haste, ili pentus kaj postkurus ilin.
3 Çar dum ili ankoraû funebris kaj lamentadis pri la tomboj de la mortintoj, ili aldonis alian malsa an intencon, kaj persekutis ilin kiel forkurintojn, kiujn ili petegis, ke ili foriru.
4 Çar la sorto, pri kiu ili estis indaj, tiris ilin al çi tiu fino, kaj forgesigis ilin la jam okazintajn aferojn, por ke ili plenumu la punon, kiu mankis al iliaj turmentoj;
5 Kaj por ke Via popolo trairu vojon mirindan, Sed ili trovu fremdan morton.
6 Ĉar la tuta kreitaĵo laŭ sia propra speco denove estis formita, servante la proprajn ordonojn, kiuj estis donitaj al ili, por ke viaj infanoj estu sendamaĝe gardataj;
7 nome nubo ombranta la tendaron; kaj kie akvo staris antaûe, aperis seka tero; kaj el la Ruĝa maro vojo sen malhelpo; kaj el la perforta rivereto verda kampo:
8 Tra kie iris la tuta popolo, kiu estis protektita per Via mano, Vidante Viajn mirindajn strangajn miraklojn.
9 Ĉar ili larĝe iris kiel ĉevaloj, kaj saltis kiel ŝafidoj, laŭdante Vin, ho Eternulo, kiu ilin savis.
10 Çar ili ankoraû memoris tion, kio okazis, dum ili lo is en fremda lando, kiel la tero naskas muŷojn anstataû brutojn, kaj kiel la rivero elmetas amason da ranoj anstataû ŷiŷoj.
11 Sed poste ili vidis novan generacion de birdoj, kiam, kondukitaj per sia apetito, ili petis delikatajn manĝaĵojn.
12 Ĉar koturnoj supreniris al ili el la maro pro ilia kontenteco.
13 Kaj punoj venis sur la pekulojn ne sen antaŭaj signoj per la forto de tondroj; ĉar ili suferis juste laŭ sia propra malboneco, tiel ke ili faris pli malmolan kaj malaman konduton kontraŭ fremduloj.
14 Ĉar la Sodomanoj ne akceptis tiujn, kiujn ili ne konis, kiam ili venis; sed ĉi tiuj sklavigis amikojn, kiuj bone meritis ilin.
15 Kaj ne nur tiel, sed eble oni iom respektos tiujn, ĉar ili uzis fremdulojn ne amike;
16 Sed tiuj tre forte afliktis ilin, kiujn ili akceptis per festenoj, kaj jam farigxis partoprenantoj de la samaj legxoj kun ili.
17 Tial ecx per blindeco cxi tiuj estis frapitaj, kiel cxe la pordoj de justulo;
18 Ĉar la elementoj ŝanĝiĝis en si mem per speco de harmonio, kiel en psalterio notoj ŝanĝas la nomon de la melodio, kaj tamen ĉiam estas sonoj; kiuj povas bone esti perceptitaj per la vido de la faritajxoj.
19 Çar la surteraj aferoj ŷan i is en akvaj, kaj tiuj, kiuj antaûe na is en la akvo, nun iris sur la teron.
20 La fajro havis potencon en la akvo, forgesante sian propran virton; kaj la akvo forgesis sian propran estingigan naturon.
21 Aliflanke, la flamoj ne malŝparis la karnon de la putregeblaj vivaĵoj, kvankam ili iradis en ĝi; nek ili fandis la glacian specon de ĉiela viando kiu estis de la naturo kapabla por fandi.
22 Ĉar en ĉio, ho Eternulo, Vi altigis Vian popolon kaj gloris ĝin, kaj Vi ne zorgis pri ĝi; sed helpis al ĝi en ĉiu tempo kaj loko.

EKLEZIA

La Saĝo de Jesuo, la Filo de Siraĥ

ĈAPITRO 1

1 La Prologo de la Saĝo de Jesuo, la Filo de Siraĥo. Dum multaj kaj grandaj aferoj estas transdonitaj al ni per la legxo kaj la profetoj, kaj de aliaj, kiuj sekvis iliajn pasxojn, pro kio Izraelo devas esti lauxdata pro lernado kaj sagxeco; kaj pri kio ne nur la legantoj devas mem lertaj, sed ankaŭ tiuj, kiuj volas lerni, povu profiti la eksterulojn, kaj parolante kaj skribante: mia avo Jesuo, kiam li multe dediĉis sin al la legado de la leĝo. , kaj la profetoj, kaj aliaj libroj de niaj patroj, kaj akirinte en ili bonan juĝon, ankaŭ estis altirita al li mem por skribi ion pri lernado kaj saĝo; por ke tiuj, kiuj volas lerni kaj estas dependantoj de ĉi tiuj aferoj, multe pli profitu vivante laŭ la leĝo. Tial mi petegis vin legi ĝin kun favoro kaj atento, kaj pardoni nin, en kio ni ŝajnas manki al kelkaj vortoj, kiujn ni penadis interpreti. Ĉar la samaj aferoj, eldiritaj en la hebrea kaj tradukitaj en alian lingvon, ne havas en ili la saman forton; kaj ne nur ĉi tiuj aferoj, sed la leĝo mem, kaj la profetoj kaj la ceteraj libroj, havas ne malgrandan diferencon, kiam ili estas parolataj en sia propra lingvo. Ĉar en la tridek-oka jaro, veninte Egiptujon, kiam Eŭergeto estis reĝo, kaj restis tie kelkan tempon, mi trovis libron de nemalgranda lernado; tial mi opiniis, ke estas plej necese, ke mi donu iom da diligento kaj laboro por ĝin interpreti; uzante grandan vigladon kaj lertecon en tiu spaco por fini la libron, kaj prezenti ĝin ankaŭ por ili, kiuj en fremda lando volas lerni, estante pretaj antaŭe laŭ maniero vivi laŭ la leĝo. Ĉiu saĝo venas de la Eternulo, kaj estas kun Li por ĉiam.
2 Kiu povas kalkuli la sablon de la maro kaj la gutojn de pluvo kaj la tagojn de eterneco?
3 Kiu povas ekscii la alton de la cxielo kaj la largxon de la tero kaj la profundon kaj la sagxon?
4 Antaŭ ĉio kreiĝis saĝo, kaj prudento de eterne.
5 La vorto de Dio Plejalta estas la fonto de saĝo; kaj ŝiaj vojoj estas ordonoj eternaj.
6 Al kiu estas malkasxita la radiko de sagxo? aŭ kiu konis ŝiajn saĝajn konsilojn?
7 Al kiu montrigxis la scio pri sagxo? kaj kiu komprenis ŝian grandan sperton?
8 Estas unu sagxa kaj tre timinda, la Eternulo, sidanta sur Sia trono.
9 Li kreis sxin kaj vidis sxin kaj kalkulis sxin, kaj elversxis sxin sur cxiujn Siajn farojn.
10 SXi estas kun cxiu karno laux Lia donaco, kaj Li donis sxin al tiuj, kiuj Lin amas.
11 La timo antaux la Eternulo estas honoro kaj gloro kaj gxojo kaj krono de gxojo.
12 La timo antaux la Eternulo gajigas la koron kaj donas gxojon kaj gxojon kaj longan vivon.
13 Kiu timas la Eternulon, al tiu fine estos bone, kaj li trovos favoron en la tago de sia morto.
14 Timi la Sinjoron estas la komenco de saĝo; Kaj ĝi estis kreita kun la fideluloj en la ventro.
15 Ŝi konstruis eternan fundamenton kun homoj, Kaj ŝi restos kun ilia idaro.
16 Timi la Eternulon estas pleneco de saĝo, Kaj plenigas homojn per ŝiaj fruktoj.
17 Ilian tutan domon ÿi plenigas per belegaîoj, Kaj la grenejojn per siaj produktaîoj.
18 La timo antaux la Eternulo estas krono de sagxo, kiu prosperigas pacon kaj perfektan sanon; ambaux, kiuj estas la donacoj de Dio; kaj gxi pligrandigas ilian gxojon, kiuj Lin amas.
19 La sagxeco pluvigas lertecon kaj scion pri prudento staranta, Kaj altigas tiujn, kiuj sxin tenas.
20 La radiko de sagxeco estas timi la Eternulon, Kaj gxiaj brancxoj estas longa vivo.
21 La timo antaux la Eternulo forpelas pekojn; Kaj tie, kie gxi estas, gxi forigas la koleron.
22 Oni ne povas pravigi koleran homon; cxar la skuado de Lia kolero estos lia pereo.
23 Pacienco disŝiros por tempo, kaj poste ĝojo ŝprucos al li.
24 Li kasxos Siajn vortojn por kelka tempo, Kaj la lipoj de multaj rakontos pri Sia sagxeco.
25 Paraboloj de sciado estas en la trezoroj de saĝo; Sed pieco estas abomenaĵo por pekulo.
26 Se vi deziras saĝon, observu la ordonojn, kaj la Eternulo donos ŝin al vi.
27 Ĉar la timo antaŭ la Sinjoro estas saĝo kaj instruo; kaj fido kaj mildeco estas Lia plezuro.
28 Ne malfidu la timon antaŭ la Eternulo, kiam vi estas malriĉa; Kaj ne venu al Li kun duobla koro.
29 Ne estu hipokritulo antaŭ homoj, kaj zorgu pri tio, kion vi parolas.
30 Ne altigu vin, por ke vi ne falu kaj ne malhonoru vian animon, kaj Dio malkovru viajn sekretojn kaj jxetu vin en la mezon de la komunumo, cxar vi ne vere venis al timo antaux la Eternulo, sed via koro. estas plena de trompo.

ĈAPITRO 2

1 Mia filo, se vi venos, por servi al la Eternulo, pretigu vian animon al tento.
2 Regu vian koron kaj persistu, Kaj ne rapidu en tempo de mizero.
3 Algluiĝu al li, kaj ne foriru, por ke vi multiĝu ĉe via lasta fino.
4 Çio, kion oni venigas sur vin, prenu gaje, kaj paciençu, kiam vi ÿan i os en malaltan staton.
5 Ĉar oro estas elprovita en fajro, Kaj homoj favorataj en la forno de mizero.
6 Kredu al li, kaj li vin helpos; ordigu Vian vojon, Kaj fidu Lin.
7 Vi, kiuj timas la Eternulon, atendu Lian favorkorecon; kaj ne flankeniru, por ke vi ne falu.
8 Vi, kiuj timas la Sinjoron, kredu al Li; kaj via rekompenco ne mankos.
9 Vi, kiuj timas la Eternulon, esperu bonon kaj eternan ĝojon kaj kompaton.
10 Rigardu la antikvajn generaciojn kaj rigardu; ĉu iam iu fidis la Eternulon kaj estis hontigita? aŭ ĉu iu restis en lia timo kaj estis forlasita? aŭ kiun li iam malŝatis, kiu vokis lin?

11 Ĉar la Sinjoro estas plena de kompato kaj kompato, pacienca kaj tre kompatema, kaj pardonas pekojn kaj savas en tempo de mizero.
12 Ve al koroj timemaj kaj manoj malfortaj, kaj al la pekulo, kiu iras duvoje!
13 Ve al la malkuragxa! ĉar li ne kredas; tial li ne estos defendata.
14 Ve al vi, kiuj perdis la paciencon! kaj kion vi faros, kiam la Eternulo vizitos vin?
15 Kiuj timas la Eternulon, tiuj ne malobeos Lian Vorton; kaj tiuj, kiuj Lin amas, observos Liajn vojojn.
16 Kiuj timas la Eternulon, tiuj serĉos tion, kio plaĉas al Li; kaj tiuj, kiuj lin amas, estos plenigitaj de la legxo.
17 Tiuj, kiuj timas la Eternulon, preparos sian koron Kaj humiligos sian animon antaŭ Li;
18 dirante: Ni falos en la manojn de la Eternulo, ne en la manojn de homoj; ĉar kia estas Lia majesto, tia estas Lia boneco.

ĈAPITRO 3

1 Auxskultu min vian patron, ho infanoj, kaj faru poste, por ke vi estu sendanĝeraj.
2 Ĉar la Eternulo donis al la patro super la infanoj, Kaj fortikigis la aŭtoritaton de la patrino super la filoj.
3 Kiu honoras sian patron, tiu pekliberigas siajn pekojn;
4 Kaj kiu honoras sian patrinon, tiu estas kiel tiu, kiu amasigas trezoron.
5 Kiu honoras sian patron, tiu ĝojos pri siaj propraj infanoj; kaj kiam li faros sian pregxon, li estos auxdata.
6 Kiu honoras sian patron, tiu havos longan vivon; kaj tiu, kiu obeas al la Sinjoro, estos konsolo por sia patrino.
7 Kiu timas la Sinjoron, tiu honoros sian patron kaj servos al siaj gepatroj, kiel al siaj sinjoroj.
8 Respektu vian patron kaj vian patrinon per vorto kaj faro, por ke venu de ili beno sur vin.
9 Ĉar la beno de la patro fortikigas la infandomojn; sed la malbeno de la patrino elradikas fundamentojn.
10 Ne gloru pri la malhonoro de via patro; cxar la malhonoro de via patro ne estas gloro por vi.
11 Ĉar la gloro de homo estas de la honoro de sia patro; kaj patrino malhonorita estas honto por la infanoj.
12 Mia filo, helpu vian patron en lia aĝo, Kaj ne afliktu lin dum li vivos.
13 Kaj se lia prudento mankas, paciencu kun li; kaj ne malsxatu lin, kiam vi estas en via plena forto.
14 Ĉar la helpo de via patro ne estos forgesita;
15 En la tago de via mizero oni rememoros gxin; ankaŭ viaj pekoj disfandiĝos, kiel la glacio en bela varma vetero.
16 Kiu forlasas sian patron, tiu estas kiel blasfemanto; kaj kiu kolerigas sian patrinon, tiu estas malbenita:de Dio.
17 Mia filo, daŭrigu viajn aferojn en mildeco; tiel vi estos amata de la aprobita.
18 Ju pli granda vi estas, des pli humila vi mem, kaj vi trovos favoron antaŭ la Eternulo.
19 Multaj estas sur altajxoj kaj renomaj; Sed misteroj estas malkasxitaj al humiluloj.
20 Ĉar granda estas la potenco de la Eternulo, Kaj la humiluloj Li estas honorata.
21 Ne serĉu aferojn, kiuj estas tro malfacilaj por vi, kaj ne serĉu aferojn, kiuj estas super via forto.
22 Sed tion, kio estas ordonita al vi, pripensu tion kun respektego, ĉar ne estas necese, ke vi vidu per viaj okuloj tion, kio estas sekrete.
23 Ne zorgu pri nenecesaj aferoj; cxar pli da aferoj estas montritaj al vi, ol homoj komprenas.
24 Ĉar multaj estas trompitaj de sia propra vana opinio; kaj malbona suspekto renversis ilian juĝon.
25 Sen okuloj vi mankos lumon; ne konfesu do la scion, ke vi ne havas.
26 Obstina koro fine faros malbonon; kaj kiu amas danĝeron, tiu pereos en ĝi.
27 Koro obstina estos ŝarĝita de malĝojoj; kaj la malvirtulo amasigos pekon sur pekon.
28 En la puno de fieruloj ne ekzistas rimedo; ĉar la planto de malbono enradikiĝis en li.
29 La koro de prudentuloj komprenos parabolon; kaj atenta orelo estas la deziro de saĝulo.
30 Akvo estingos flamantan fajron; kaj almozo pekliberigas pekojn.
31 Kaj kiu rekompencas bonon, tiu memoras pri tio, kio venos poste; kaj kiam li falos, li trovos ripozejon.

ĈAPITRO 4

1 Mia filo, ne trompu senhavulon por sia vivo, Kaj la okulojn de senhavulo ne longe atendi.
2 Ne malsatigu animon; kaj ne incitu homon en lia mizero.
3 Ne aldonu pli da maltrankvilo al koro ĉagrenita; kaj ne prokrastu doni al tiu, kiu bezonas.
4 Ne forpusxu la petegon de mizerulo; kaj ne forturnu vian vizaĝon de malriĉulo.
5 Ne forturnu Vian okulon de senhavulo, Kaj ne donu al li okazon malbeni Vin;
6 Ĉar se li malbenos vin en la maldolĉeco de sia animo, lia preĝo estos aŭdata de lia kreinto.
7 Amu al la komunumo, Kaj klinu vian kapon al grandulo.
8 Ne afliktiĝu al vi klini vian orelon antaŭ la malriĉulo, Kaj amike respondu al li kun mildeco.
9 Savu tiun, kiu suferas malbonagon, el la mano de premanto; kaj ne senkuraĝiĝu, kiam vi sidas en juĝo.
10 Estu kiel patro por orfoj, kaj anstataŭ edzo por ilia patrino; tiel vi estos kiel filo de la Plejaltulo, kaj li amos vin pli ol via patrino.
11 Sagxeco altigas siajn infanojn Kaj kaptas tiujn, kiuj sxin sercxas.
12 Kiu amas sxin, tiu amas la vivon; kaj tiuj, kiuj sercxas sxin frue, estos plenaj de gxojo.
13 Kiu sxin tenas, tiu heredos gloron; kaj kien ajn ŝi eniros, la Sinjoro benos.
14 Tiuj, kiuj sxin servas, servu al la Sanktulo; kaj tiujn, kiuj sxin amas, la Sinjoro amas.
15 Kiu sxin auxskultas, tiu jugxos la naciojn; kaj kiu sxin atentas, tiu logxos sendangxere.

16 Se iu konfidas sin al ŝi, li heredos ŝin; kaj lia generacio ekposedos sxin.
17 Çar unue ÿi iros kun li laû malrektaj vojoj, kaj venos sur lin timon kaj timon, kaj turmentos lin per sia puno, is ÿi fidos lian animon kaj elprovos lin per siaj le oj.
18 Tiam ŝi revenos al li la rektan vojon kaj konsolos lin kaj malkaŝos al li siajn sekretojn.
19 Sed se li eraros, sxi forlasos lin kaj transdonos lin al sia pereo.
20 Observu la okazon, kaj gardu vin kontraux malbono; kaj ne hontu, kiam tio koncernas vian animon.
21 Ĉar estas honto, kiu venigas pekon; kaj estas honto, kiu estas gloro kaj graco.
22 Neniun akceptu kontraux via animo, Kaj la respekto de iu ne faligu vin.
23 Kaj ne detenu vin paroli, kiam estas okazo por bonfari, Kaj ne kasxu vian sagxecon en sxia beleco.
24 Ĉar per parolo saĝo estos sciata, kaj lernado per la vorto de la lango.
25 Ne parolu kontraŭ la vero; sed hontiĝu pri la eraro de via nescio.
26 Ne hontu konfesi viajn pekojn; kaj ne trudu la fluon de la rivero.
27 Ne faru vin subulo por malsaĝulo; nek akceptu la potenculon.
28 Ludu por la vero ĝis la morto, kaj la Eternulo batalos por vi.
29 Ne rapidu en via lango, Kaj en viaj faroj malrapidu kaj maldiligentu.
30 Ne estu kiel leono en via domo, Nek freneza inter viaj servantoj.
31 Via mano ne estu etendita, por ricevi, kaj ne sxlosu, kiam vi devas repagi.

ĈAPITRO 5

1 Ne turnu vian koron al viaj bonoj; kaj ne diru: Mi havas sufiĉe por mia vivo.
2 Ne sekvu vian menson kaj vian forton, Por iri laux la vojoj de via koro;
3 Kaj ne diru: Kiu regos min pro miaj faroj? cxar la Eternulo vengxos vian fierecon.
4 Ne diru: Mi pekis, kaj kia malbono okazis al mi? ĉar la Eternulo estas pacienca, Li neniel forlasos vin.
5 Pri repaciĝo, ne estu sen timo aldoni pekon al peko;
6 Kaj ne diru, ke Lia boneco estas granda; Li estos kvietigita pro la multego de miaj pekoj; Ĉar kompato kaj kolero venas de Li, Kaj Lia indigno kuŝas sur pekuloj.
7 Ne prokrastu por turni sin al la Eternulo, kaj ne prokrastu de tago al tago; cxar subite eliros la kolero de la Eternulo, kaj en via sekureco vi pereos kaj pereos en la tago de vengxo.
8 Ne turnu vian koron al posedaĵoj maljuste akiritaj, ĉar ili ne utilos al vi en la tago de malfeliĉo.
9 Ne ventumu per cxiu vento, kaj ne iru cxiun vojon; cxar tiel faras pekulo, kiu havas duoblan langon.
10 Estu fidela en via prudento; kaj Via vorto estu la sama.
11 Estu rapida por auxdi; kaj via vivo estu sincera; kaj kun pacienco donu respondon.
12 Se vi havas prudenton, respondu al via proksimulo; se ne, metu vian manon sur vian buŝon.
13 Honoro kaj honto estas en parolado, Kaj la lango de homo estas lia falo.
14 Ne estu nomata flustrinto, kaj ne embusku per via lango; cxar malbona honto estas sur la sxtelisto, kaj malbona kondamno sur la duobla lango.
15 Ne sciu pri nenio en granda aŭ malgranda afero.

ĈAPITRO 6

1 Anstataŭ amiko ne fariĝu malamiko; cxar per tio vi heredos malbonan nomon, honton kaj malhonoron; tiel same faros pekulo, kiu havas duoblan langon.
2 Ne gloru vin per la intenco de via koro; por ke via animo ne dissxirigxu kiel bovo vaganta sola.
3 Vi mangxos viajn foliojn, kaj viajn fruktojn vi perdos, kaj vi lasos vin kiel seka arbo.
4 Malvirtulo pereigos tiun, kiu havas, Kaj mokados lin de siaj malamikoj.
5 Dolĉa lingvo multigos amikojn, Kaj lingvo bonkora multigos afablajn salutojn.
6 Estu en paco kun multaj; tamen havu nur unu konsiliston el mil.
7 Se vi volas akiri amikon, elprovu lin unue kaj ne rapidu kredigi lin.
8 Ĉar iu estas amiko por sia propra okazo, Kaj ne restas en la tago de via mizero.
9 Kaj estas amiko, kiu turnigxinte al malamiko kaj malpaco malkovros vian malhonoron.
10 Cetere iu amiko estas kunmanĝanto, Kaj ne restos en la tago de via mizero.
11 Sed en via prospero li estos kiel vi mem, Kaj kuragxa super viaj servantoj.
12 Se vi humiligxos, li estos kontraux vi kaj kasxos sin antaux via vizagxo.
13 Apartigu vin de viaj malamikoj, Kaj gardu viajn amikojn.
14 Fidela amiko estas fortika defendo; Kaj kiu trovis tian, tiu trovis trezoron.
15 Nenio kontraŭas fidelan amikon, Kaj lia gloro estas valorega.
16 Fidela amiko estas kuracilo de vivo; kaj tiuj, kiuj timas la Eternulon, lin trovos.
17 Kiu timas la Eternulon, tiu direktu sian amikecon ĝuste;
18 Mia filo, kolektu instruon de post via juneco; Tiel vi trovos saĝon ĝis via maljuneco.
19 Venu al ŝi kiel pluganto kaj semas, kaj atendu ŝiajn bonajn fruktojn;
20 SXi estas tre malagrabla por malklerulo; Senkomprenulo ne restos kun sxi.
21 Ŝi kuŝos sur li kiel potenca ŝtono de provo; kaj li forĵetos ŝin de li antaŭ ol longe.
22 Ĉar la saĝo estas laŭ ŝia nomo, kaj ŝi ne estas elmontrita al multaj.
23 Aŭskultu, mia filo, akceptu mian konsilon, Kaj ne rifuzu mian konsilon;
24 Kaj metu viajn piedojn en ŝiajn katenojn, kaj vian kolon en ŝian ĉenon.

25 Klinu vian sxultron kaj portu sxin, Kaj ne malgxoju per sxiaj katenoj.
26 Venu al ŝi per via tuta koro, kaj gardu ŝiajn vojojn per via tuta potenco.
27 Serĉu kaj serĉu, kaj ŝi estos sciata al vi; kaj kiam vi ekkaptos ŝin, ŝi ne foriru.
28 Ĉar fine vi trovos ŝian ripozon, kaj tio ŝanĝiĝos al via ĝojo.
29 Tiam gxiaj katenoj estos por vi fortika defendo, Kaj gxiaj katenoj estos por vi glora vesto.
30 Cxar estas ora ornamajxo sur sxi, kaj gxiaj strioj estas purpura punto.
31 Kiel veston de honoro surmetos sxin, Kaj kiel kronon de gxojo surmetos sxin cxirkaux vin.
32 Mia filo, se vi volas, vi estos instruata; kaj se vi plenumos vian intencon, vi estu prudenta.
33 Se vi amas auxdi, vi ricevos prudenton; kaj se vi klinos vian orelon, vi estos sagxa;
34 Staru en la amaso de la maljunuloj; kaj aliĝu al la saĝulo.
35 Volu auxdi cxiun pian parolon; kaj la paraboloj de prudento ne eskapu de vi.
36 Kaj se vi vidas homon prudentan, iru al li rapide, kaj via piedo portu la ŝtupojn de lia pordo.
37 Via menso estu pri la decidoj de la Eternulo kaj meditu konstante pri Liaj ordonoj;

ĈAPITRO 7

1 Ne faru malbonon, por ke ne trafos vin malbono.
2 Foriru de maljustuloj, Kaj maljusteco deturnigxos de vi.
3 Mia filo, ne semu sur la sulkoj de maljusteco, kaj vi ne rikoltu ilin sepoble.
4 Ne serĉu de la Eternulo superecon, Nek de la reĝo la honoran tronon.
5 Ne pravigu vin antaux la Eternulo; kaj ne fanfaronu pri via sagxeco antaux la regxo.
6 Ne penu esti jugxanto, ne povante forigi maljustajxon; por ke vi iam timu la potenculon, falilon en la vojo de via justeco.
7 Ne ofendu kontraux la amaso de urbo, kaj tiam vi ne jxetu vin inter la popolon.
8 Ne ligu unu pekon al alia; ĉar en unu vi ne restos senpuna.
9 Ne diru:Dio rigardos la multegon de miaj oferoj, kaj kiam mi oferos al Dio Plejalta, Li tion akceptos.
10 Ne senkuraĝiĝu, kiam vi preĝas, Kaj ne neglektu almozon.
11 Neniu ridu pro la maldolcxeco de sia animo, cxar ekzistas homo, kiu humiligas kaj altigas.
12 Ne elpensu mensogon kontraux via frato; nek faru simile al via amiko.
13 Ne uzu mensogon, cxar gxia kutimo ne estas bona.
14 Ne uzu multajn vortojn en multego da maljunuloj, Kaj ne faru multe da babilado, kiam vi preĝas.
15 Ne malamu laboregon, nek kultivadon, kiujn ordonis la Plejaltulo.
16 Ne kalkulu vin inter la amaso da pekuloj, sed memoru, ke la kolero ne longe daŭros.
17 Tre humiligu vin; Ĉar la venĝo de malpiuloj estas fajro kaj vermoj.
18 Ne ŝanĝu amikon por ia bono; nek fidela frato por la oro de Ofir.
19 Ne forlasu virinon sagxa kaj bona; cxar sxia graco estas pli ol oro.
20 Dum Via sklavo agas vere, ne preĝu lin malbono, nek la dungiton, kiu donas sin tute por vi.
21 Via animo amu bonan sklavon, Kaj ne trompu lin per libereco.
22 Ĉu vi havas brutojn? rigardu ilin; kaj se ili profitos al vi, gardu ilin cxe vi.
23 Ĉu vi havas infanojn? instruu ilin kaj klinu ilian kolon de sia juneco.
24 Ĉu vi havas filinojn? zorgu pri ilia korpo, kaj ne montru vin gaja rilate ilin.
25 Edziĝu kun via filino, kaj tiel gravan aferon vi faros; sed donu ŝin al prudentulo.
26 Ĉu vi havas edzinon laŭ via menso? ne forlasu sxin; sed ne fordonu vin al malpeza virino.
27 Respektu vian patron per via tuta koro, Kaj ne forgesu la suferojn de via patrino.
28 Memoru, ke el ili Vi naskis; kaj kiel vi povas rekompenci al ili tion, kion ili faris por vi?
29 Timu la Eternulon per via tuta animo, Kaj respektu Liajn pastrojn.
30 Amu per Via tuta forto Tiun, kiu Vin kreis, Kaj Liajn servantojn ne forlasu.
31 Timu la Eternulon, kaj honoru la pastron; kaj donu al li lian parton, kiel estas ordonite al vi; la unuaajxoj kaj la kulpofero kaj la donaco de la sxultroj kaj la ofero de sanktigo kaj la unuaajxoj de la sanktajxoj.
32 Kaj etendu Vian manon al malricxuloj, por ke via beno perfektigxu.
33 Dono havas gracon antaux la okuloj de cxiu vivanta; kaj por la mortintoj ne retenu ĝin.
34 Ne malsukcesu esti kun plorantoj, kaj funebru kun plorantoj.
35 Ne malrapidu viziti malsanulojn; cxar tio igos vin amata.
36 Kion ajn vi prenas en la mano, memoru la finon, kaj vi neniam misfaros.

ĈAPITRO 8

1 Ne malpacu kun fortulo, por ke vi ne falu en liajn manojn.
2 Ne malpacigxu kun ricxulo, por ke li ne superpezu vin; cxar multaj pereigis oro kaj perfortis la korojn de regxoj.
3 Ne malpacu kun homo sata de lango, Kaj ne kolektu lignon sur lian fajron.
4 Ne ŝercu kun malĝentila homo, Por ke viaj prapatroj ne estu malhonoritaj.
5 Ne riproĉu homon, kiu deturnas sin de peko, sed memoru, ke ni ĉiuj estas indaj je puno.
6 Ne malhonoro homon en lia maljuneco; cxar ecx iuj el ni maljunigxis.
7 Ne ĝoju pro la morto de via plej granda malamiko, sed memoru, ke ni ĉiuj mortas.

8 Ne malsxatu la parolon de sagxuloj, sed konigu al vi iliajn proverbojn;
9 Ne maltrafu la parolon de la maljunuloj; cxar ili ankaux lernis de siaj patroj, kaj de ili vi lernos prudenton, kaj respondi laux bezono.
10 Ne bruligu la karbojn de pekulo, Por ke vi ne brulu per la flamo de lia fajro.
11 Ne leviĝu en kolero antaŭ la ĉeesto de malbonulo, por ke li ne embusku, por kapti vin per viaj vortoj.
12 Ne pruntedonu al tiu, kiu estas pli potenca ol vi; ĉar se vi pruntedonas al li, konsideru ĝin kiel perdita.
13 Ne estu garantia super via potenco; cxar se vi estas garantia, zorgu pagi gxin.
14 Ne iru juĝi kun juĝisto; cxar ili jugxos por li laux lia honoro.
15 Ne iru sur la vojon kun kuragxa ulo, por ke li ne malgxoju vin; cxar li agos laux sia volo, kaj vi pereos kun li pro lia malsagxeco.
16 Ne malpacu kun kolera homo, kaj ne iru kun li en dezertecon; ĉar sango estas kiel nenio antaŭ liaj okuloj, kaj kie ne ekzistas helpo, Li pereigos vin.
17 Ne konsultu kun malsagxulo; cxar li ne povas plenumi konsilon.
18 Ne faru kaŝitaĵon antaŭ fremdulo; cxar vi ne scias, kion li naskos.
19 Ne malfermu vian koron al ĉiu, Por ke li ne repagu al vi per sagaco.

ĈAPITRO 9

1 Ne ĵaluzu la edzinon de via brusto, Kaj ne donu al ŝi malbonan lecionon kontraŭ vi.
2 Ne donu vian animon al virino, ke li meti sian piedon sur vian havon.
3 Ne renkontu malcxastistinon, por ke vi ne falu en sxiajn kaptilojn.
4 Ne multe uzu la akompanadon de kantistino, Por ke vi ne estu kaptita de ŝiaj provoj.
5 Ne rigardu sklavinon, por ke vi ne falu pro tio, kio estas en ŝi multekosta.
6 Ne donu vian animon al malcxastistinoj, Por ke vi ne perdu vian posedajxon.
7 Ne rigardu cxirkaux vin sur la stratoj de la urbo, kaj ne vagu en gxia dezerto.
8 Deturnu vian okulon de bela virino, Kaj ne rigardu la belecon de alia; ĉar multaj estas trompitaj de la beleco de virino; ĉar per tio la amo ekbruligas kiel fajro.
9 Tute ne sidu kun edzino de alia viro, nek sidiĝu kun ŝi en viaj brakoj, kaj vian monon ne elspezu kun ŝi ĉe la vino; por ke via koro ne kliniĝu al ŝi, kaj tiel pro via deziro vi falu en pereon.
10 Ne forlasu malnovan amikon; ĉar la nova ne estas komparebla al li: nova amiko estas kiel nova vino; kiam ĝi estos malnova, vi trinkos ĝin kun plezuro.
11 Ne enviu la gloron de pekulo, cxar vi ne scias, kia estos lia fino.
12 Ne ĝoju pri tio, kion plaĉas malpiuloj; sed memoru, ke ili ne restos senpuna en sian tombon.
13 Gardu vin malproksime de homo, kiu havas povon mortigi; tiel vi ne dubu pri la mortotimo; kaj se vi venos al li, ne faru kulpon, por ke li ne forprenu vian animon tuj;
14 Kiel eble plej proksime, divenu vian proksimulon kaj konsultu kun la saĝuloj.
15 Via parolo estu kun saĝuloj, Kaj ĉiuj viaj paroloj laŭ la instruo de la Plejaltulo.
16 Kaj justuloj mangxu kaj trinku kun vi; kaj via gloro estu en la timo antaux la Eternulo.
17 Pro la mano de la artisto la laboro estos lauxdata, Kaj la sagxa estro de la popolo pro sia parolo.
18 Homo malsana estas danĝero en sia urbo; kaj kiu estas malprudenta en sia parolo, tiu estos malamata.

ĈAPITRO 10

1 Sagxa jugxisto instruos Sian popolon; kaj la registaro de prudenta homo estas bone ordigita.
2 Kiel li mem estas jugxanto de la popolo, tiel estas liaj oficistoj; kaj kia homo estas la estro de la urbo, tiaj estas ĉiuj, kiuj loĝas en ĝi.
3 Neprudenta reĝo pereigas sian popolon; sed per la prudento de tiuj, kiuj havas aŭtoritaton, la urbo estos loĝata.
4 La potenco de la tero estas en la mano de la Eternulo, Kaj en la konvena tempo Li starigos sur gxin profiton.
5 En la mano de Dio estas la bonstato de la homo, Kaj sur la personon de la skribisto li metos sian honoron.
6 Ne malamu vian proksimulon pro cxiu maljustajxo; kaj fari nenion per malutilaj praktikoj.
7 Malama estas fiero antaŭ Dio kaj homo; Kaj per ambaŭ unu faras maljustaĵon.
8 Pro maljustaj agoj, vundoj kaj riĉaĵoj akiritaj per trompo, la regno estas transirita de unu popolo al alia.
9 Kial fieras tero kaj cindro? Ne ekzistas io pli malbona ol avidulo; ĉar dum li vivas, li forĵetas siajn internaĵojn.
10 La kuracisto fortranĉas longan malsanon; kaj tiu, kiu hodiaŭ estos reĝo, morgaŭ mortos.
11 Ĉar kiam homo mortis, li heredos rampaĵojn, bestojn kaj vermojn.
12 La komenco de fiereco estas kiam oni foriras de Dio, Kaj lia koro deturnas sin de sia Kreinto.
13 Ĉar fiereco estas la komenco de peko, kaj tiu, kiu havas ĝin, elverŝos abomenaĵon; kaj tial la Eternulo venigis sur ilin fremdajn malfeliĉojn kaj ruinigis ilin.
14 La Eternulo faligis la tronojn de fieraj princoj, Kaj anstataux ili starigis humilulojn.
15 La Eternulo elŝiris la radikojn de la fieraj nacioj Kaj plantis la humilulojn sur ilia loko.
16 La Eternulo renversis landojn de la nacioj, Kaj ekstermis ilin gxis la fundamentoj de la tero.
17 Kelkajn el ili Li forprenis kaj pereigis ilin, Kaj forigis ilian memoron sur la tero.
18 Ne farigxis fiero por viroj, Nek furioza kolero por la naskitaj de virino.
19 Kiuj timas la Eternulon, estas semo certa, kaj tiuj, kiuj Lin amas, estas semo honorinda; tiuj, kiuj malobeas la ordonojn, estas trompebla semo.
20 Inter fratoj la estro estas honorinda; tiel estas tiuj, kiuj timas la Eternulon en Liaj okuloj.

21 La timo antaux la Eternulo iras antaux la akiro de auxtoritato; Sed malglateco kaj fiereco estas gxia perdo.
22 Ĉu li estas riĉa, ĉu nobla, ĉu malriĉa, ilia gloro estas la timo antaŭ la Eternulo.
23 Ne decas malestimi la malricxulon, kiu havas prudenton; nek estas oportune grandigi pekulon.
24 Grandaj homoj kaj juĝistoj kaj potenculoj estos honoritaj; tamen ekzistas neniu el ili pli granda ol tiu, kiu timas la Eternulon.
25 Al sklavo sagxa la liberaj servos;
26 Ne estu tro sagxa farante viajn aferojn; kaj ne fanfaronu vin en la tempo de via mizero.
27 Pli bona estas tiu, kiu laboras kaj abundas en ĉio, ol tiu, kiu fanfaronas kaj bezonas panon.
28 Mia filo, gloru vian animon en mildeco, Kaj gloru al ĝi laŭ ĝia digno.
29 Kiu pravigos tiun, kiu pekas kontraŭ sia animo? kaj kiu honoros tiun, kiu malhonoras sian propran vivon?
30 La malriĉulo estas honorata pro sia lerteco, Kaj la riĉulo estas honorata pro sia riĉeco.
31 Kiu estas honorata en malriĉeco, des pli en riĉeco? kaj kiu estas malhonoro en ricxeco, kiom pli en malricxeco?

ĈAPITRO 11

1 La sagxeco levas la kapon de malaltulo Kaj sidigas lin inter eminentuloj.
2 Ne gloru homon pro sia beleco; kaj ne abomeni homon pro sia ekstera aspekto.
3 La abelo estas malgranda inter tiaj, kiel muŝo; sed sxia frukto estas la cxefo de dolcxajxoj.
4 Ne fanfaronu pri viaj vestoj kaj vestoj, kaj ne altigu vin en la tago de honoro; ĉar la faroj de la Eternulo estas mirindaj, kaj Liaj faroj inter homoj estas kaŝitaj.
5 Multaj reĝoj sidiĝis sur la tero; kaj tiu, pri kiu oni neniam pensis, portis la kronon.
6 Multaj herooj tre malhonoris; kaj la honorindaj transdonitaj en la manojn de aliaj homoj.
7 Ne riproĉu, antaŭ ol vi ekzamenis la veron; unue komprenu, kaj poste riproĉu.
8 Ne respondu antaŭ ol vi aŭdis la aferon; Ne interrompu homojn meze de ilia parolo.
9 Ne disputu pri afero, kiu ne koncernas vin; kaj ne sidu en juĝo kun pekuloj.
10 Mia filo, ne intervenu pri multaj aferoj; cxar se vi multe enmiksigxis, vi ne estos senkulpa; kaj se vi sekvas, vi ne akiros, kaj vi ne savos per forkuro.
11 Estas iu, kiu laboras kaj penas kaj rapidas, kaj des pli malantaûas.
12 Denove, estas alia, kiu estas malrapida kaj bezonas helpon, mankas kapableco kaj plena de malriĉeco; tamen la okulo de la Eternulo rigardis lin por bono, kaj starigis lin de lia malforto,
13 Kaj levis sian kapon el mizero; tiel ke multaj, kiuj vidis tion, miris pri li.
14 Prospero kaj mizero, vivo kaj morto, malriĉeco kaj riĉeco, venas de la Eternulo.
15 Saĝo, scio kaj kompreno pri la leĝo estas de la Sinjoro; amo kaj vojo de bonaj faroj estas de Li.
16 Eraro kaj mallumo ekis kune kun pekuloj; kaj malbono maljunigxos cxe tiuj, kiuj fieras pri gxi.
17 La donaco de la Eternulo restas ĉe la piulo, Kaj Lia favoro alportas prosperon eterne.
18 Tie estas kiu riĉiĝas per sia singardemo kaj pinĉado, kaj ĉi tiu estas lia parto de sia rekompenco;
19 Dum li diras: Mi trovis ripozon, kaj nun mi mangxos konstante el miaj havajxoj; kaj tamen li ne scias, kia tempo venos sur lin, kaj ke li devas lasi tion al aliaj, kaj morti.
20 Estu fidelaj en Via interligo, kaj trankviliĝu pri ĝi, kaj maljuniĝu en via laboro.
21 Ne miru pri la faroj de pekuloj; sed fidu la Eternulon, kaj restu en via laboro; cxar estas facile antaux la Eternulo subite ricxigi malricxulon.
22 La beno de la Eternulo estas en la rekompenco de piuloj, Kaj subite Li floras Sian benon.
23 Ne diru: Kian profiton estas mia servo? kaj kiajn bonaĵojn mi havos poste?
24 Ankoraŭ ne diru: Mi havas sufiĉe, kaj multe posedas, kaj kian malbonon mi havos poste?
25 En la tago de bono estas forgeso de mizero, Kaj en la tago de mizero ne plu estas rememoro de bonstato.
26 Ĉar facile estas al la Eternulo en la tago de morto, rekompenci homon laŭ lia konduto.
27 Mizero de unu horo forgesigas homon plezuron; Kaj en lia fino liaj faroj estos malkovritaj.
28 Neniun jugxu benitan antaux lia morto; cxar homo estos konata en siaj infanoj.
29 Ne enkonduku cxiun en vian domon;
30 Kiel perdriko prenita kaj konservita en kaĝo, Tiel estas la koro de fieruloj; kaj kiel spiono, li rigardas vian falon;
31 Ĉar li embuskas kaj ŝanĝas bonon en malbonon, kaj en aferoj indaj kulpigos vin.
32 De fajrero ekbruligas amaso da karboj; Kaj pekulo embuskas sangon.
33 Gardu vin kontraux malbonulo, cxar li faras malbonon; por ke li ne venigu sur vin eternan makulon.
34 Akceptu fremdulon en vian domon, kaj li maltrankviligos vin kaj forigos vin el via propra.

ĈAPITRO 12

1 Kiam vi bonfaros, sciu al kiu vi tion faras; tiel vi estos dankita pro viaj bonfaroj.
2 Faru bonon al la piulo, kaj vi trovos repagon; kaj se ne de li, tamen de la Plejaltulo.
3 Ne povas veni bono al tiu, kiu ĉiam okupiĝas pri malbono, nek al tiu, kiu ne donas almozon.
4 Donu al piulo, Kaj ne helpu al pekulo.
5 Bonfaru al humilulo, sed ne donu al malpiulo; retenu vian panon kaj ne donu al li, por ke li ne superregu vin per tio; ĉar alie vi ricevos duoble pli da malbono pro la tuta bono, kiun vi havos. farita al li.
6 Ĉar la Plejaltulo malamas pekulojn kaj repagos venĝon al la malpiuloj, kaj gardas ilin kontraŭ la forta tago de ilia puno.
7 Donu al bonulo, Kaj ne helpu al pekulo.

8 Amiko ne povas esti konata en prospero, Kaj malamiko ne povas esti kaŝita en mizero.

9 En la prospero de homo ĉagreniĝos malamikoj; Sed en lia mizero eĉ amiko foriros.

10 Ne fidu vian malamikon; Ĉar kiel fero rustiĝas, Tiel estas lia malboneco.

11 Kvankam li sin humiligos kaj iras kaŭrante, tamen atentu kaj gardu vin kontraŭ li, kaj vi estos por li kvazaŭ vi viŝus spegulon, kaj vi scios, ke lia rusto ne estas tute forviŝita.

12 Ne starigu lin apud vi, por ke, kiam li renversos vin, li staros sur via loko; kaj li ne sidu dekstre de vi, por ke li ne serĉu sidiĝi en via sidloko, kaj vi fine rememoros miajn vortojn kaj ne estu pikita per ili.

13 Kiu kompatos ĉarmanton, kiu estas mordita de serpento, Aŭ tiun, kiu alproksimiĝas al sovaĝaj bestoj?

14 Kiu do iras al pekulo kaj malpuriĝas kun li per siaj pekoj, kiu kompatos?

15 Dum kelka tempo li restos kun vi, sed se vi komencos fali, li ne prokrastos.

16 Malamiko dolĉe parolas per siaj lipoj, sed en sia koro li pensas, kiel ĵeti vin en kavon; li ploros per siaj okuloj, sed se li trovos okazon, li ne satiĝos per sango.

17 Se venos vin mizero, vi lin unue trovos tie; kaj kvankam li pretendas helpi vin, tamen li subfosos vin.

18 Li balancos la kapon kaj frapos per la manoj kaj multe flustros kaj sxangxos sian mienon.

ĈAPITRO 13

1 Kiu tusxos pecxon, tiu malpurigxos per gxi; kaj kiu havas kunulecon kun fierulo, tiu estos simila al li.

2 Ne ŝarĝu vin super via potenco dum vi vivas; kaj ne havu kunulecon kun iu, kiu estas pli potenca kaj pli riĉa ol vi mem; ĉar kiel interkonsentas la kaldrono kaj la argila poto? cxar se unu estos frapita kontraux la alia, gxi estos rompita.

3 Ricxulo faris malbonon, kaj tamen li minacas; la malricxulo estas maljusta, kaj li ankaux devas petegi.

4 Se vi estas por lia profito, li vin uzos; sed se vi havas nenion, li vin forlasos.

5 Se vi havas ion, li vivos kun vi;

6 Se li vin bezonos, li vin trompos kaj ridetos al vi kaj esperos vin; li parolos al vi juste, kaj diros:Kion vi volas?

7 Kaj li hontos vin per siaj mangxajxoj, gxis li sekigos vin du aux trifoje;

8 Gardu vin, ke vi ne estu trompita kaj faligita en via gajeco.

9 Se vi estas invitita de fortulo, retiru vin, kaj des pli li invitos vin.

10 Ne premu lin, por ke vi ne estu repusxita; ne staru malproksime, por ke vi ne estu forgesita.

11 Ne amu, ke li estu egala al li per parolado, kaj ne kredu liajn multajn vortojn;

12 Sed kruele li amasigas viajn vortojn, kaj ne indulgos vin malbonon kaj meti vin en malliberejon.

13 Observu kaj atentu, ĉar vi iras en danĝero de via renverso; kiam vi aŭdas ĉi tion, vekiĝu en via dormo.

14 Amu la Eternulon dum via tuta vivo, kaj voku Lin por via savo.

15 Ĉiu besto amas sian similan, kaj ĉiu amas sian proksimulon.

16 CXiu karno kunigxas laux speco, Kaj homo aligxos al sia simila.

17 Kian kunulecon havas la lupo kun la ŝafido? tiel la pekulo kun la piulo.

18 Kia interkonsento estas inter hieno kaj hundo? kaj kia paco inter riĉuloj kaj malriĉuloj?

19 Kiel sovaĝa azeno estas rabaĵo de leono en la dezerto, Tiel riĉuloj manĝas malriĉulojn.

20 Kiel fieruloj malamas humilecon, Tiel ricxulo abomenas malricxulon.

21 Ricxulo, kiu komencas fali, estas retenata el siaj amikoj;

22 Kiam riĉulo falas, li havas multajn helpantojn; li parolis saĝe, kaj ne povis havi lokon.

23 Kiam ricxulo parolas, cxiu retenas la langon, kaj jen tion, kion li diras, oni gloras gxis la nuboj; sed se la malricxulo parolas, oni diras: Kiu estas cxi tiu? kaj se li falpusxigxos, ili helpos lin renversi.

24 Ricxeco estas bona al tiu, kiu ne havas pekon, Kaj malricxeco estas malbona en la busxo de malpiulo.

25 La koro de homo ŝanĝas sian vizaĝon, ĉu por bono, ĉu por malbono; Kaj gaja koro faras ĝojan vizaĝon.

26 Gaja vizaĝo estas signo de bonŝanca koro; kaj la eltrovo de paraboloj estas laca laboro de la menso.

ĈAPITRO 14

1 Felicxa estas la homo, kiu ne forglitis per sia busxo Kaj ne estas pikita per multego de pekoj.

2 Felicxa estas tiu, kies konscienco lin ne kondamnis, kaj kiu ne defalis de sia espero en la Sinjoro.

3 Ricxeco ne estas konvena por malvirtulo; Kaj kion faru enviulo per mono?

4 Kiu kolektas trompante sian propran animon, tiu kolektas por aliuloj, kiu dibole elspezos sian havon.

5 Kiu estas malbona al si mem, al kiu li estos bona? li ne ĝuos siajn havaĵojn.

6 Ne ekzistas pli malbona ol tiu, kiu envias sin; kaj tio estas repago de lia malboneco.

7 Kaj se li faras bonon, li faras tion nevole; kaj fine li deklaros sian malbonecon.

8 Enviulo havas malbonan okulon; Li deturnas sian vizaĝon kaj malŝatas homojn.

9 La okulo de avidulo ne satiĝas per sia parto; kaj la malbonago de malpiulo sekigas lian animon.

10 Malvirta okulo envias sian panon, Kaj li estas avara cxe sia tablo.

11 Mia filo, laŭ via povo bonfaru al vi mem, kaj donu al la Eternulo Lian konvenan oferon.

12 Memoru, ke la morto ne longe venos, kaj ke la interligo de la tombo ne estas elmontrita al vi.

13 Faru bonon al via amiko antaŭ ol vi mortos, kaj laŭ via povo etendu vian manon kaj donu al li.

14 Ne trompu vin pri la bona tago, Kaj la parto de bona deziro ne preterpasu vin.

15 Çu vi ne lasu viajn suferojn al alia? kaj viaj laboroj estu dividitaj per loto?

16 Donu kaj prenu kaj sanktigu vian animon; ĉar ne estas serĉado de bongustaĵoj en la tombo.
17 CXiu karno maljunigxis kiel vesto; cxar la interligo de la komenco estas:Vi mortos.
18 Kiel verdaj folioj sur densa arbo, iuj falas, aliaj kreskas; tiel estas la generacio de karno kaj sango, unu finiĝas, kaj alia naskiĝas.
19 CXiu laboro putrigxis kaj konsumigxas, Kaj gxia laboranto iros kun ili.
20 Felicxa estas la homo, kiu meditas bonajxojn en sagxo, Kaj kiu rezonas pri sanktajxoj per sia prudento.
21 Kiu rigardas ŝiajn vojojn en sia koro, tiu ankaŭ havas prudenton en ŝiaj sekretoj.
22 Sekvu sxin kiel spuristo, Kaj embusku sur sxiaj vojoj.
23 Kiu eniras tra sxiaj fenestroj, tiu auxskultos ankaux cxe sxiaj pordoj.
24 Kiu tranoktas apud sxia domo, tiu ankaux alfortiku najlon en sxiajn murojn.
25 Li starigos sian tendon proksime de ÿi, Kaj li tranoktos en tranoktejo, kie estas bonfaraîoj.
26 Siajn infanojn li starigos sub sxia sxirmo, Kaj sub sxiaj brancxoj li logxos.
27 Per sxi li estos kovrita de varmego, kaj en sxia gloro li logxos.

ĈAPITRO 15

1 Kiu timas la Eternulon, tiu faros bonon, kaj kiu scipovas la leĝon, tiu akiros ŝin.
2 Kaj kiel patrinon ŝi renkontos lin, kaj akceptos lin kiel edzinon de virgulino.
3 Per la pano de prudento ÿi nutros lin Kaj trinkigos al li la akvon de sa o.
4 Li starigxos sur sxi kaj ne sxanceligxos; kaj fidos sur sxi kaj ne estos hontigita.
5 Ŝi altigos lin super liaj najbaroj, Kaj meze de la komunumo ŝi malfermos lian buŝon.
6 Li trovos gxojon kaj kronon de gxojo, kaj sxi heredos al li eternan nomon.
7 Sed malsagxuloj sxin ne atingos, kaj pekuloj sxin ne vidos.
8 Çar ÿi estas malproksima de fiereco, Kaj mensogantoj ne povas ÿin memori.
9 Ne deca estas lauxdo en la busxo de pekulo, cxar gxi ne estis sendita al li de la Eternulo.
10 Ĉar laŭdo estos eldirita en saĝeco, kaj la Eternulo ĝin sukcesos.
11 Ne diru:Per la Eternulo mi defalis; cxar vi ne devas fari tion, kion Li malamas.
12 Ne diru:Li erarigis min, cxar li ne bezonas pekulon.
13 La Eternulo malamas ĉian abomenindaĵon; kaj tiuj, kiuj timas Dion, ne amas ĝin.
14 Li mem kreis homon de la komenco, kaj lasis lin en la manon de sia konsilo;
15 Se vi volas, observu la ordonojn kaj plenumu akcepteblan fidelecon.
16 Li metis antaŭ vi fajron kaj akvon; etendu vian manon, ĉu vi volas.
17 Antaux la homo estas vivo kaj morto; kaj ĉu li ŝatas, estos donite al li.
18 Çar la sa o de la Eternulo estas granda, kaj Li estas potenca en potenco, kaj rigardas çion;
19 Kaj Liaj okuloj estas direktitaj al tiuj, kiuj Lin timas, kaj Li konas cxiun faron de homo.
20 Li ordonis al neniu fari malbonon, Kaj al neniu Li donis permeson peki.

ĈAPITRO 16

1 Ne deziru amason da malutilaj infanoj, Ne ĝoju pri filoj malpiuloj.
2 Kvankam ili multiĝas, ne ĝoju pri ili, se ne estos kun ili timo antaŭ la Eternulo.
3 Ne fidu ilian vivon, kaj ne respektu ilian amason; cxar pli bona estas justulo ol mil; kaj pli bone estas morti sen infanoj, ol havi malpiulojn.
4 Ĉar per saĝulo la urbo repleniĝos;
5 Multajn tiajn aferojn mi vidis per miaj okuloj, kaj mia orelo aŭdis pli grandajn ol ĉi tiujn.
6 En la komunumo de malpiuloj ekbruligos fajro; kaj en nacio ribelema ekflamas kolero.
7 Li ne estis kvietigita al la maljunaj gigantoj, kiuj falis en la forto de sia malsagxeco.
8 Kaj Li ne indulgis la lokon, kie Lot logxis, Sed abomenis ilin pro ilia fiereco.
9 Li ne kompatis la popolon de pereo, Kiujn estis prenitaj en siaj pekoj;
10 Nek la sescent mil piedirantoj, kiuj kolektigxis en la obstineco de sia koro.
11 Kaj se estas inter la popolo malmolnukulo, estas mirinde, se li savigxos senpuna; cxar boneco kaj kolero estas kun li; Li estas potenca por pardoni kaj elverŝi malĝojon.
12 Kiel granda estas Lia boneco, Tia estas ankaŭ Lia puno; Li juĝas homon laŭ siaj faroj
13 Ne forsavigxos pekulo kun sia militakiro, Kaj la pacienco de piulo ne estos ruinigita.
14 Faru lokon al cxiu favorkoreco, cxar cxiu trovos laux siaj faroj.
15 La Eternulo obstinigis Faraonon, ke li lin ne konu, por ke liaj potencaj faroj estu konataj al la mondo.
16 Lia favorkoreco estas evidenta al ĉiu kreitaĵo; kaj li apartigis sian lumon de la mallumo per diamanto.
17 Ne diru:Mi kaŝos min antaŭ la Eternulo; ĉu iu rememoros min de supre? Mi ne estos memorita inter tiom da homoj: ĉar kio estas mia animo inter tia senfina nombro da kreitaĵoj?
18 Jen la cxielo kaj la cxielo de la cxielo, la abismo kaj la tero, kaj cxio, kio estas en gxi, estos skuitaj, kiam li vizitos.
19 Kaj la montoj kaj la fundamentoj de la tero skuigxos kun tremo, Kiam la Eternulo ilin rigardos.
20 Neniu koro povas degne pensi pri ĉi tiuj aferoj; kaj kiu povas koncepti liajn vojojn?
21 Gxi estas ventego, kiun neniu povas vidi; cxar la plejparto de liaj faroj estas kasxita.
22 Kiu povas proklami la farojn de Sia justeco? aŭ kiu povas elteni ilin? ĉar lia interligo estas malproksime, kaj la provo de ĉio estas en la fino.
23 Kiu mankas prudento, tiu pripensos vanajn aferojn;

24 Mia filo, auxskultu Min kaj lernu scion, Kaj per via koro atentu miajn vortojn.

25 Mi eldonos doktrinon en la pezo, Kaj proklamos lian scion ĝuste.

26 La faroj de la Eternulo estas faritaj en juĝo de la komenco;

27 Li ornamis Siajn farojn por eterne, Kaj en Sia mano estas ilia estro por cxiuj generacioj;

28 Neniu el ili malhelpas alian, Kaj ili neniam malobeos lian vorton.

29 Post tio la Eternulo rigardis la teron kaj plenigis ĝin per Siaj benoj.

30 Per ĉiaj vivaĵoj Li kovris ĝian vizaĝon; kaj ili denove revenos en gxin.

ĈAPITRO 17

1 La Eternulo kreis la homon de la tero, Kaj ree aliigis lin.

2 Li donis al ili malmultajn tagojn kaj mallongan tempon, kaj ankaŭ potencon super tio, kio estas en ĝi.

3 Li faris ilin per forto per si, Kaj faris ilin laux Sia bildo;

4 Kaj metis timon antaux la homo sur cxiun karnon, kaj donis al li regon super bestoj kaj birdoj.

5 Ili ricevis la uzadon de la kvin operacioj de la Sinjoro, kaj en la sesa loko li donis al ili komprenon, kaj en la sepa parolo, interpretiston de ĝiaj pensoj.

6 Li donis al ili konsilon kaj langon kaj okulojn kaj orelojn kaj koron.

7 Per tio Li plenigis ilin per sciado de prudento, Kaj montris al ili bonon kaj malbonon.

8 Li turnis Sian okulon al ilia koro, Por montri al ili la grandecon de Siaj faroj.

9 Li donis al ili gloron pri Siaj mirakloj por eterne, Por ke ili rakontu Liajn farojn kun prudento.

10 Kaj la elektitoj gloros Lian sanktan nomon.

11 Krom tio Li donis al ili scion, Kaj la legxon de vivo kiel heredajxon.

12 Li faris kun ili eternan interligon, Kaj Li sciigis al ili Siajn decidojn.

13 Iliaj okuloj vidis la majeston de Lia gloro, Kaj iliaj oreloj aŭdis Lian gloran voĉon.

14 Kaj li diris al ili: Gardu vin kontraux cxia maljusteco; kaj li donis al cxiu ordonon pri sia proksimulo.

15 Iliaj vojoj estas ĉiam antaŭ Li, Kaj ne estas kaŝitaj antaŭ Liaj okuloj.

16 Ĉiu homo de sia juneco estas donata al malbono; kaj ili ne povis fari al si karnajn korojn por ŝtonaj.

17 Çar en la dividado de la nacioj de la tuta tero Li starigis estron super çiu popolo; sed Izrael estas parto de la Eternulo;

18 Li, estante lia unuenaskito, nutras per puno; kaj donante al li la lumon de sia amo, li ne forlasas.

19 Tial cxiuj iliaj faroj estas antaux Li kiel la suno, Kaj Liaj okuloj estas cxiam sur iliaj vojoj.

20 Neniu el iliaj maljustaj agoj estas kaŝitaj antaŭ Li, sed ĉiuj iliaj pekoj estas antaŭ la Eternulo.

21 Sed la Sinjoro, kompatema kaj sciante Sian faron, ne forlasis ilin nek forlasis, sed indulgis ilin.

22 La almozo de homo estas cxe li kiel sigelilo, kaj li gardas la bonfarojn de homo kiel la pupon de la okuloj, kaj pento al siaj filoj kaj filinoj.

23 Poste Li leviĝos kaj rekompencos ilin, Kaj redonos ilian repagon sur ilian kapon.

24 Sed al tiuj, kiuj pentas, li donis al ili revenon, kaj konsolis tiujn, kiuj malsukcesis en pacienco.

25 Revenu al la Eternulo, kaj forlasu viajn pekojn, preĝu antaŭ Lia vizaĝo, kaj malpli ofendu.

26 Revenu al la Plejaltulo, kaj deturnu vin de maljusteco; cxar Li kondukos vin el mallumo en la lumon de sano, kaj forte malamos vin abomenindajxo.

27 Kiu gloros la Plejaltulon en la tombo, Anstataux tiuj, kiuj vivas kaj dankas?

28 Danko pereas el la mortintoj, kiel de ne ekzistas; la vivantoj kaj kore sanaj gloros la Eternulon.

29 Kiel granda estas la boneco de la Eternulo, nia Dio, kaj Lia kompato al tiuj, kiuj sin turnas al Li en sankteco!

30 Ĉar ĉio ne povas esti en homoj, ĉar la filo de homo ne estas senmorta.

31 Kio estas pli hela ol la suno? tamen gxia lumo malaperas; kaj karno kaj sango imagos malbonon.

32 Li rigardas la potencon de la alteco de la cxielo; kaj ĉiuj homoj estas nur tero kaj cindro.

ĈAPITRO 18

1 Kiu eterne vivas, Ĉion kreis ĝenerale.

2 Nur la Eternulo estas justa, kaj ne ekzistas alia krom Li,

3 Kiu regas la mondon per la manplato, kaj cxio obeas al Lia volo; cxar Li estas la Regxo de cxiuj, per Sia potenco dividante inter ili la sanktajxojn de la profanoj.

4 Al kiu Li donis potencon proklami Siajn farojn? kaj kiu ekscios Liajn noblajn farojn?

5 Kiu kalkulos la forton de Lia majesto? kaj kiu ankaux diros Liajn kompatojn?

6 Rilate la miraklojn de la Eternulo, nenio estu forprenita de ili, nek io ajn estu metita al ili, kaj la tero de ili ne povas troviĝi.

7 Kiam iu faris, tiam li komencas; kaj kiam li ĉesos, tiam li estos dubinda.

8 Kio estas homo, kaj al kio li servas? kio estas lia bono, kaj kio estas lia malbono?

9 La nombro de la tagoj de homo estas maksimume cent jaroj.

10 Kiel akvoguto gxis la maro, Kaj gruzo kiel sablo; tiel estas mil jaroj gxis la tagoj de eterneco.

11 Tial Dio paciencas kun ili, Kaj elversxas sur ilin Sian kompaton.

12 Li vidis kaj rimarkis, ke ilia fino estas malbona; tial li multigis sian kompaton.

13 La favorkoreco de homo estas al sia proksimulo; sed la favorkoreco de la Eternulo estas sur cxiu karno: Li admonas kaj nutras, kaj instruas kaj revenigas, kiel pasxtisto Sian sxafaron.

14 Li kompatas tiujn, kiuj ricevas punon, Kaj kiuj diligente serĉas Liajn juĝojn.

15 Mia filo, ne difektu viajn bonfarojn, kaj ne uzu malkomfortajn vortojn, kiam vi donas ion.

16 CXu la roso ne konsumos la varmegon? tiel estas vorto pli bona ol donaco.
17 Jen, ĉu vorto ne estas pli bona ol donaco? sed ambaŭ estas kun bonkora homo.
18 Malsaĝulo malĝoje riproĉas, Kaj donaco de enviulo konsumas la okulojn.
19 Lernu antaux ol vi parolos, Kaj uzu kuraciston, aux iam vi malsanigxos.
20 Antaŭ juĝo ekzamenu vin, Kaj en la tago de puno vi trovos kompaton.
21 Humilu vin antaux ol vi malsanigxos, Kaj en la tempo de pekoj montru penton.
22 Nenio malhelpu vin plenumi vian promeson ĝustatempe, kaj ne prokrastu ĝis morto por esti pravigita.
23 Antaŭ ol vi preĝu, preparu vin; kaj ne estu kiel tiu, kiu tentas la Sinjoron.
24 Pensu pri la kolero, kiu venos en la fino, Kaj pri la tempo de venĝo, Kiam li turnos sian vizaĝon.
25 Kiam vi havas satecon, memoru la tempon de malsato;
26 De la mateno ĝis la vespero la tempo ŝanĝiĝas, kaj ĉio estas baldaŭ farita antaŭ la Eternulo.
27 Saĝulo pri ĉio ektimos, kaj en la tago de peko li gardos sin kontraŭ krimo; Sed malsaĝulo ne observos tempon.
28 CXiu prudentulo konas la sagxon kaj gloros Tiun, kiu sxin trovis.
29 Kaj tiuj, kiuj estis sagxaj en diroj, ankaux mem sagxigxis, kaj elverŝis delikatajn parabolojn.
30 Ne sekvu viajn voluptojn, sed detenu vin de viaj apetitoj.
31 Se vi donas al via animo la dezirojn, kiuj plaĉas al ŝi, ŝi faros vin mokilo por viaj malamikoj, kiuj vin malhonoras.
32 Ne ĝuu multe da kuraĝo, kaj ne estu ligita al ĝia elspezo.
33 Ne faru almozulo per festeno pro pruntepreno, kiam vi havas nenion en via monujo;

ĈAPITRO 19

1 Laboristo, kiun A estas ebriigita, ne riĉiĝos;
2 Vino kaj virinoj defaligos virojn saĝajn;
3 Tineoj kaj vermoj heredos lin, Kaj kuragxa homo estos prenita.
4 Kiu rapidas krediti, tiu estas malgaja; kaj kiu pekas, tiu ofendas sian propran animon.
5 Kiu amas malbonon, tiu estos kondamnita; Sed kiu rezistas al plezuroj, tiu kronas sian vivon.
6 Kiu povas regi sian langon, tiu vivos sen malpaco; kaj kiu malamas babiladon, tiu havos malpli da malbono.
7 Ne provu al alia tion, kio estas dirita al vi, kaj neniam pli malbone vi faros.
8 Ĉu al amiko aŭ al malamiko, ne parolu pri la vivo de aliaj homoj; kaj se vi povas sen ofendo, ne malkaŝu ilin.
9 Ĉar li vin aŭdis kaj observis, kaj kiam venos la tempo, li vin malamos.
10 Se vi auxdis vorton, gxi mortu kun vi; kaj estu kuragxa, gxi ne krevos vin.
11 Malsaĝulo naskas per vorto, Kiel virino naskanta infanon.
12 Kiel sago algluita en la femuro de homo, Tiel estas vorto en la ventro de malsaĝulo.
13 Admonu amikon, ke eble li tion ne faris; kaj se li tion faris, li ne plu faru tion.
14 Admonu vian amikon, ke eble li tion ne diris;
15 Admonu amikon; ĉar multfoje ĝi estas kalumnio, kaj ne kredu ĉiun rakonton.
16 Estas iu, kiu forglitas en sia parolo, sed ne el sia koro; kaj kiu estas tiu, kiu ne ofendis per sia lango?
17 Admonu vian proksimulon, antaux ol vi minacos lin; kaj ne kolerante, cedu al la leĝo de la Plejaltulo.
18 La timo antaŭ la Eternulo estas la unua paŝo, kiun oni akceptas de Li, kaj la saĝo akiras lian amon.
19 La scio pri la ordonoj de la Sinjoro estas la doktrino de vivo; kaj tiuj, kiuj faras plaĉajn al Li, ricevos la frukton de la arbo de senmorteco.
20 La timo antaux la Eternulo estas cxia sagxo; kaj en ĉiu saĝo estas la plenumo de la leĝo kaj la scio pri lia ĉiopovo.
21 Se sklavo diros al sia sinjoro: Mi ne faros tion, kion vi volas; kvankam poste li faras tion, li kolerigas tiun, kiu lin nutras.
22 Sciado pri malvirteco ne estas saĝo, Nek iam la konsilo de pekuloj prudento.
23 Estas malvirteco, kaj tio estas abomenindajxo; kaj malsaĝulo mankas en saĝo.
24 Kiu havas malgrandan prudenton kaj timas Dion, tiu estas pli bona, ol tiu, kiu havas multe da saĝo kaj malobeas la leĝon de la Plejaltulo.
25 Estas bonega ruzaĵo, kaj ĝi estas maljusta; kaj estas iu, kiu deflankiĝas, por montri juĝon; kaj estas sagxulo, kiu pravigas en la jugxo.
26 Estas malvirtulo, kiu malgaje klinas sian kapon; sed interne li estas plena de trompo,
27 Malaltiginte sian vizaĝon, kaj kvazaŭ li ne aŭdis; kie li ne estas konata, li faros al vi malbonon antaŭ ol vi konscios.
28 Kaj se pro manko de potenco li estas malhelpita de peki, tamen kiam li trovos okazon, li faros malbonon.
29 Oni povas rekoni homon per sia rigardo, Kaj prudenton per sia vizaĝo, kiam vi renkontas lin.
30 La vesto de homo kaj troa rido kaj irado montras, kio li estas.

ĈAPITRO 20

1 Estas riprocxo, kiu ne estas deca; denove iu retenas, kaj li estas sagxa.
2 Pli bone estas riprocxi, ol sekrete koleri; kaj kiu konfesas sian kulpon, tiu estos konservita kontraux difekto.
3 Kiel bone estas, kiam vi estas riprocxa, montri penton! ĉar tiel vi eskapos de la volo de peko.
4 Kiel estas la dezirego de eŭnuko, senflorigi virgulinon; tiel estas tiu, kiu faras jugxon per perforto.
5 Estas iu, kiu silentas, kaj estas trovita saĝa; kaj alia per multe da babilado fariĝas malama.

6 Unu retenas, cxar li ne devas respondi; kaj iu silentas, sciante sian tempon.

7 Saĝulo retenos sian langon, Ĝis li vidos oportunon; Sed babilanto kaj malsaĝulo ne atentas tempon.

8 Kiu multe parolas, tiu estos abomenita; kaj kiu prenas al si aŭtoritaton en ĝi, tiu estos malamata.

9 Estas pekulo, kiu sukcesas en malbonaj aferoj; kaj estas gajno, kiu fariĝas perdo.

10 Estas donaco, kiu ne utilas al vi; kaj estas donaco, kies repago estas duobla.

11 Estas humiligo pro gloro; kaj estas kiu levas sian kapon de malalta stato.

12 Estas kiu aĉetas multon por malmulte, kaj sepoble repagos.

13 Sagxa homo per siaj vortoj faras lin amata; Sed la gracoj de malsagxuloj estos elversxataj.

14 La donaco de malsaĝulo ne utilos al vi, kiam vi havas ĝin; nek de la enviuloj pri sia bezono; cxar li celas ricevi multajn aferojn pro unu.

15 Malmulton Li donas kaj multe riproĉas; Li malfermas sian busxon kiel krianto; hodiaux li pruntedonas, kaj morgaux li denove petos; tia estas malamata de Dio kaj homo.

16 La malsaĝulo diras: Mi ne havas amikojn, mi ne dankas pro ĉiuj miaj bonfaroj, kaj tiuj, kiuj manĝas mian panon, parolas pri mi malbonon.

17 Kiom ofte, kaj kiom da li estos mokada! ĉar li ne ĝuste scias, kio estas havi; kaj ĉio estas unu por li, kvazaŭ li ĝin ne havus.

18 Pli bone estas gliti sur pavimo, ol gliti per la lango; Kaj rapide venos la falo de malvirtuloj.

19 Malprudenta rakonto ĉiam estos en la buŝo de malsaĝulo.

20 Sagxa jugxo estos rifuzita, kiam gxi eliras el la busxo de malsagxulo; cxar li ne parolos gxin gxustatempe.

21 Estas, kiu estas malhelpata de peko pro mizero; Kaj kiam li ripozas, li ne maltrankviliĝos.

22 Estas kiu detruas sian animon per honto, Kaj per akcepto de homoj renversas sin.

23 Estas tio, ke pro honto promesas al sia amiko, Kaj senpage faras lin lia malamiko.

24 Malvero estas malpura makulo ĉe homo, Sed ĝi estas ĉiam en la buŝo de neinstruita.

25 Pli bona estas sxtelisto, ol homo, kiu kutimis mensogi; sed ili ambaux heredos.

26 La menso de mensoganto estas malhonora, Kaj lia honto estas ĉiam ĉe li.

27 Sagxa homo altigas sin honori per siaj vortoj; Kaj sagxulo placxas al granduloj.

28 Kiu prilaboras sian teron, tiu multos sian amason;

29 Donacoj kaj donacoj blindigas la okulojn de saĝulo, Kaj fermu lian buŝon, kiun li ne povas riproĉi.

30 Saĝo kaŝita, kaj trezoro amasigita, kia profito estas por ili ambaŭ?

31 Pli bona estas tiu, kiu kasxas sian malsagxecon, Ol homo, kiu kasxas sian sagxecon.

32 Necesa pacienco por serĉi la Sinjoron estas pli bona, ol tiu, kiu kondukas sian vivon sen gvido.

ĈAPITRO 21

1 Mia filo, ĉu vi pekis? ne plu faru tion, sed petu pardonon pri viaj antauxaj pekoj.

2 Forkuru de peko kiel de serpento; cxar se vi tro alproksimigxos al gxi, gxi vin mordos; gxiaj dentoj estas kiel dentoj de leono, mortiganta la animojn de homoj.

3 Ĉia maljusteco estas kiel dutranĉa glavo, kies vundoj ne resaniĝas.

4 Teruro kaj malbono malŝparas riĉecon; Tiel la domo de fieruloj estos dezertigita.

5 Preĝo el la buŝo de malriĉulo atingas la orelojn de Dio, Kaj Lia juĝo venas rapide.

6 Kiu malamas la riproĉon, tiu estas sur la vojo de pekuloj; sed kiu timas la Eternulon, tiu pentos el sia koro.

7 Malproksime kaj proksime estas konata homo elokventa; sed prudenta homo scias, kiam li forglitas.

8 Kiu konstruas sian domon per mono de aliaj homoj, similas al tiu, kiu kolektas sin ŝtonojn por la tombo de sia entombigo.

9 La komunumo de malvirtuloj estas kiel stupo kunvolvita; Kaj la fino de ili estas flamo de fajro, por ekstermi ilin.

10 La vojo de pekuloj estas evidentigita per sxtonoj, Sed cxe gxia fino estas la kavo de SXeol.

11 Kiu observas la instruon de la Eternulo, tiu akiras gxian prudenton; Kaj la perfekteco de timo antaux la Eternulo estas sagxo.

12 Kiu ne estas sagxa, tiu ne estos instruata;

13 La scio de saĝulo abundas kiel diluvo; Kaj lia konsilo estas kiel pura fonto de vivo.

14 La internajxoj de malsagxulo estas kiel rompita vazo, Kaj li ne havos scion dum lia vivo.

15 Se lerta homo aŭdas saĝan vorton, li rekomendas ĝin kaj aldonos al ĝi;

16 Parolado de malsagxulo estas kiel sxargxo sur la vojo; Sed graco trovigxos sur la lipoj de sagxuloj.

17 Ili demandas la busxon de sagxulo en la komunumo, Kaj liajn vortojn ili pripensos en sia koro.

18 Kiel domo ruinigita, tiel estas saĝo por malsaĝulo;

19 La instruado estas por malsagxuloj kiel katenoj sur la piedoj, Kaj kiel maskloj dekstre.

20 Malsaĝulo levas sian voĉon per rido; sed saĝulo apenaŭ iomete ridetas.

21 Lernado estas por saĝulo kiel ora ornamaĵo, Kaj kiel braceleto sur sia dekstra brako.

22 La piedo de malsagxa estas baldaux en la domo de sia proksimulo; Sed spertulo hontas pri li.

23 Malsaĝulo enrigardos ĉe la pordo en la domon; Sed la bone nutrita staros ekstere.

24 Estas malĝentileco de homo aŭskulti ĉe la pordo; Sed saĝulo afliktas malhonoro.

25 La lipoj de parolantoj rakontos tion, kio ne apartenas al ili; Sed la vortoj de saĝuloj estas pesitaj en la pesilo.

26 La koro de malsagxuloj estas en ilia busxo, Sed la busxo de sagxuloj estas en ilia koro.

27 Kiam malpiulo malbenas Satanon, li malbenas sian propran animon.

28 Flustranto malpurigas sian animon Kaj estas malamata kie ajn li loĝas.

ĈAPITRO 22

1 Maldiligenta homo estas komparata kun malpura sxtono, Kaj cxiu lin fajfos al sia malhonoro.

2 Maldiligento estas komparata kun malpuraĵo de sterko; Ĉiu, kiu ĝin prenas, premas sian manon.

3 Malbonulo estas malhonoro de sia patro, kiu lin naskigis; Kaj filino malsagxa estas naskita al lia perdo.

4 Sagxa filino alportos heredajxon al sia edzo;

5 La kuragxa malhonoras kaj sian patron kaj sian edzon, sed ambaux sxin malestimos.

6 Rakonto ekstertempa estas kiel muziko en funebro; Sed batoj kaj korekto de saĝo neniam estas pretertempaj.

7 Kiu instruas malsaĝulon, estas kiel tiu, kiu kungluas potpecon, Kaj kiel tiu, kiu vekas el profunda dormo.

8 Kiu rakontas malsaĝulon, tiu parolas kun dormanto; kiam li rakontos, li diros: Kio estas?

9 Se infanoj vivas honeste kaj havas rimedojn, ili kovru la malnoblecon de siaj gepatroj.

10 Sed infanoj, estante arogantaj, pro malestimo kaj manko de nutrado makulas la noblecon de sia parencaro.

11 Ploru pri la mortinto, ĉar li perdis la lumon; kaj ploru pri la malsaĝulo, ĉar li mankas kompreno; malgrande ploru pri la mortinto, ĉar li estas trankvila; sed la vivo de la malsaĝulo estas pli malbona ol morto.

12 Dum sep tagoj oni funebras pri la mortinto; sed por malsaĝulo kaj malpiulo dum sia tuta vivo.

13 Ne parolu multe kun malsaĝulo, kaj ne iru al malsaĝulo; gardu vin kontraŭ li, por ke vi ne havu malfeliĉon, kaj vi neniam malpuriĝos per liaj malsaĝuloj; foriru de li, kaj vi trovos ripozon, kaj neniam estu maltrankvila pro frenezo.

14 Kio estas pli peza ol plumbo? kaj kia estas gxia nomo, krom malsagxulo?

15 Pli facile elporteblas sablo kaj salo kaj fera maso, Ol senkomprenema.

16 Kiel ligno zonita kaj kunligita en konstruaîo ne povas esti malligita per skuado, Tiel la koro, fortikigita de konsilita konsilo, neniam timas.

17 Koro fiksiĝinta sur penso de prudento estas kiel bela kalkaĵo sur la muro de galerio.

18 Pales, starigitaj sur altajxo, neniam staros kontraux vento; Tiel tima koro en la penso de malsagxulo ne povas kontrauxstari kontraux timo.

19 Kiu pikas la okulon, tiu faligas larmojn;

20 Kiu jxetas sxtonon kontraux la birdojn, tiu ilin forkuras; Kaj kiu insultas sian amikon, tiu rompas la amikecon.

21 Ecx se vi eltiris glavon kontraux via amiko, tamen ne malesperu; cxar eble estos reveno al favoro.

22 Se vi malfermis vian busxon kontraux via amiko, ne timu; ĉar povas esti repaciĝo: krom riproĉo, aŭ fiereco, aŭ malkaŝo de sekretoj, aŭ perfida vundo; ĉar pro tio ĉiu amiko foriros.

23 Estu fidela al via proksimulo en lia malriĉeco, por ke vi ĝoju pri lia bonstato; restu firme al li en la tempo de lia mizero, por ke vi estu kun li heredonto en lia heredaĵo; : nek la riĉulon kiu estas malsaĝa esti havita en admiro.

24 Kiel vaporo kaj fumo de forno iras antaŭ fajro; tiel insultante antaŭ sango.

25 Mi ne hontos defendi amikon; kaj mi ne kasxos min de li.

26 Kaj se okazos al mi io malbono per li, ĉiu, kiu tion aŭdos, sin gardos kontraŭ li.

27 Kiu metos gardon antaux mia busxo kaj sigelon de sagxeco sur miaj lipoj, por ke mi ne falu subite sur ili kaj por ke mia lango ne pereigu min?

ĈAPITRO 23

1 Ho Sinjoro, Patro kaj Reganto de mia tuta vivo, ne lasu min al iliaj konsiloj, kaj ne lasu min fali de ili.

2 Kiu metos skurgxon super miajn pensojn, Kaj punon de sagxo super mian koron? ke ili ne indulgu min pro miaj nescioj, kaj ne preterpasi miajn pekojn;

3 Por ke ne pligrandigxu miaj malscioj, kaj por ke miaj pekoj ne abundu al mia pereo, por ke mi falu antaux miajn malamikojn, kaj por ke gxoju pri mi mia malamiko, kies espero estas for de Via favorkoreco.

4 Ho Sinjoro, Patro kaj Dio de mia vivo, ne rigardu al mi fieran, sed deturnu de Viaj servantoj ĉiam malhumilecan menson.

5 Deturnu de mi vanajn esperojn kaj dezirojn, Kaj tiun, kiu volas ĉiam servi al Vi, vi tenos.

6 Ne kaptu min la avideco de la ventro nek la volupto de la karno; kaj Vian sklavon ne transdonu al mi en malprudentan menson.

7 Auxskultu, ho infanoj, la instruon de la busxo; Kiu gxin observas, tiu neniam estos prenita sur liaj lipoj.

8 La pekulo restos en sia malsagxeco; Kaj per tio falos malbonulo kaj fierulo.

9 Ne kutimu vian busxon al jxuro; nek uzu vin al la nomo de la Sanktulo.

10 Ĉar kiel sklavo, kiu estas ĉiam batata, ne estos sen blua marko, tiel, kiu ĵuras kaj nomas Dion ĉiam, ne estos senriproĉa.

11 Homo, kiu multe jxuras, plenigxos de maljusteco, kaj la plago neniam foriros de sia domo; se li pekos, lia peko estos sur li; kaj se li ne rekonos sian pekon, li faras duoblan kulpon; se li vane jxuros, li ne estos senkulpa, sed lia domo estos plena de malfelicxo.

12 Estas vorto, kiu estas vestita per morto: Dio donu, ke ĝi ne troviĝu en la heredaĵo de Jakob; cxar cxio tia malproksimigxos de la piuloj, kaj ili ne ruligxos en siaj pekoj.

13 Ne uzu vian busxon por malmodesta jxuro, cxar en gxi estas la vorto de peko.

14 Memoru vian patron kaj vian patrinon, Kiam vi sidas inter eminentuloj. Ne forgesu antaŭ ili, kaj tiel vi laŭ via kutimo fariĝu malsaĝa, kaj dezirus, ke vi ne estus naskita, kaj ili malbenu la tagon de via naskiĝo.

15 La homo, kiu kutimis al malnoblaj vortoj, neniam estos reformita dum sia tuta vivo.

16 Du specoj de homoj multobligas pekon, kaj la tria venigos koleron: arda menso estas kiel ardanta fajro, gxi neniam estingigxos, gxis gxi konsumigxos; malcxastulo en la korpo de sia karno neniam cxesos, gxis li ekbruligos; fajro.

17 CXiu pano estas dolcxa por malcxastisto; Li ne cxesos, gxis li mortos.
18 Homo, kiu rompas la edziĝon, dirante tiel en sia koro: Kiu min vidas? Mi estas ĉirkaŭata de mallumo, la muroj min kovras, kaj neniu korpo vidas min; kion mi bezonas timi? la Plejaltulo ne rememoros miajn pekojn;
19 Tia homo nur timas la okulojn de homoj, kaj ne scias, ke la okuloj de la Eternulo estas dek mil fojojn pli helaj ol la suno, rigardante ĉiujn vojojn de homoj kaj rigardante la plej kaŝitajn partojn.
20 Li sciis ĉion, antaŭ ol ili estis kreitaj; tiel ankaux post kiam ili perfektigxis, li rigardis cxiujn.
21 Ĉi tiu homo estos punita sur la stratoj de la urbo, kaj kie li ne suspektas, li estos kaptita.
22 Tiel iradu ankaû kun la edzino, kiu forlasas sian edzon kaj alkondukas heredanton per alia.
23 Ĉar unue ŝi malobeis la leĝon de la Plejaltulo; kaj due, ŝi krimis kontraŭ sia propra edzo; kaj trie, sxi malcxastis adultante kaj naskis infanojn de alia viro.
24 Ŝi estos elirigita en la komunumon, kaj ŝiaj infanoj estos esploritaj.
25 GXiaj filoj ne enradikigxos, Kaj gxiaj brancxoj ne donos frukton.
26 Sian memoron ÿi lasos por malbeno, Kaj ÿia malhonoro ne estos forviÿita.
27 Kaj la restintoj scios, ke nenio estas pli bona ol la timo antaŭ la Eternulo, kaj ke estas nenio pli dolĉa ol atenti la ordonojn de la Eternulo.
28 Estas granda gloro sekvi la Sinjoron, kaj esti akceptita de Li estas longa vivo.

ĈAPITRO 24

1 Sin gloros la saĝo, Kaj meze de sia popolo fieros.
2 En la komunumo de la Plejaltulo sxi malfermos sian busxon kaj triumfos antaux Lia potenco.
3 Mi eliris el la busxo de la Plejaltulo kaj kovris la teron kiel nubon.
4 Mi logxis sur altajxoj, Kaj mia trono estas sur nuba kolono.
5 Mi sola ĉirkaŭiris la ĉirkaŭaĵon de la ĉielo, Kaj mi iris en la profundon de la abismo.
6 En la ondoj de la maro kaj sur la tuta tero kaj en ĉiu popolo kaj nacio mi ricevis posedaĵon.
7 Per ĉio ĉi mi serĉis ripozon; kaj en kies heredaĵo mi loĝu?
8 Kaj la Kreinto de cxio donis al mi ordonon, kaj Tiu, kiu min kreis, trankviligis mian tabernaklon, kaj diris: Via logxado estu en Jakob, kaj via heredajxo en Izrael.
9 Li kreis min de la komenco antaux la mondo, kaj mi neniam malsukcesos.
10 En la sankta tabernaklo mi servis antaux Li; kaj tiel mi estis starigita en Cion.
11 Tiel same li donis al mi ripozon en la amata urbo, kaj en Jerusalem estis mia potenco.
12 Kaj mi enradikigxis en popolo honorata, Ecx en la parto de la heredajxo de la Eternulo.
13 Mi altigxis kiel cedro sur Libano, Kaj kiel cipreso sur la montoj de HXermon.
14 Mi estis altigita kiel palmo en En-Gadi, kaj kiel rozo en Jeriĥo, kiel bela olivarbo sur agrabla kampo, kaj mi kreskis kiel platano ĉe la akvo.
15 Mi donis agrablan odoron, kiel cinamo kaj aspalato, kaj mi eligis agrablan odoron, kiel plej bonan mirhon, kiel galbanon kaj onikso kaj dolĉan storakon kaj kiel fumon de olibano en la tabernaklo.
16 Kiel la terebinto mi etendis miajn branĉojn, Kaj miaj branĉoj estas branĉoj de honoro kaj graco.
17 Kiel la vinberbranĉo, mi eligis agrablan odoron, Kaj miaj floroj estas frukto de honoro kaj riĉeco.
18 Mi estas patrino de bela amo kaj timo kaj scio kaj sankta espero; mi do, estante eterna, estas donita al cxiuj miaj infanoj, kiuj estas nomataj de li.
19 Venu al mi ĉiuj, kiuj min sopiras, kaj plenigu vin per miaj fruktoj.
20 Ĉar mia memoro estas pli dolĉa ol mielo, Kaj mia heredaĵo estas pli dolĉa ol mielo.
21 Miaj mangxantoj ankoraux malsatos, kaj miaj trinkantoj ankoraux soifos.
22 Kiu min obeas, tiu neniam estos hontigita, Kaj tiuj, kiuj agas per mi, ne agos.
23 Ĉio ĉi tio estas la libro de la interligo de Dio Plejalta, la instruo, kiun Moseo ordonis kiel heredaĵon al la komunumoj de Jakob.
24 Ne senfortiĝu en la Sinjoro; por ke li vin firmigu, aligxu al li; cxar la Sinjoro, la Plejpotenca, estas sola Dio, kaj krom Li ne ekzistas alia Savanto.
25 Li plenigas ĉion per Sia saĝeco, Kiel Fison kaj Tigrison en la tempo de la novaj fruktoj.
26 Li abundigas la prudenton kiel Euxfrato kaj kiel Jordan en la tempo de la rikolto.
27 Li aperigas la doktrinon pri sciado kiel la lumon, kaj kiel Geon en la tempo de vinberiĝo.
28 La unua ne konis sxin perfekte; la lasta ne plu trovos sxin.
29 Çar ÿiaj pensoj estas pli ol la maro, Kaj ÿiaj intencoj estas pli profundaj ol la granda abismo.
30 Mi ankaux eliris kiel torento el rivero kaj kiel akvokonduktilo en gxardenon.
31 Mi diris: Mi akvumos mian plej bonan gxardenon, kaj Mi akvumos abunde mian gxardenan bedon; kaj jen mia torento farigxis rivero, kaj mia rivero farigxis maro.
32 Mi ankoraux briligos la instruon kiel la mateno, kaj Mi sendos sxian lumon malproksime.
33 Mi ankoraux elversxos doktrinon kiel profetajxon, kaj lasos gxin por cxiam por cxiam.
34 Jen mi laboris ne nur por mi, sed por ĉiuj, kiuj serĉas saĝon.

ĈAPITRO 25

1 En tri aferoj mi estis beligita, kaj stariĝis bela kaj antaŭ Dio kaj homoj: la unueco de fratoj, la amo al proksimuloj, viro kaj edzino interkonsentantaj.
2 Tri specojn de homoj mia animo malamas, kaj mi forte ofendigxis pro ilia vivo: malricxulon, kiu estas fiera, ricxulo, kiu estas mensoganto, kaj maljunulo, kiu agas.
3 Se vi nenion kolektis en via juneco, kiel vi povas trovi ion en via aĝo?

4 Kiel bele estas juĝo por grizaj haroj, Kaj por maljunuloj scii konsilon!
5 Kiel bela estas la sagxeco de maljunuloj Kaj prudento kaj konsilo por honoruloj!
6 Multa sperto estas la krono de maljunuloj, kaj la timo antaŭ Dio estas ilia gloro.
7 Estas naŭ aferoj, kiujn mi juĝis en mia koro feliĉaj, kaj la dekonon mi eldiros per mia lango: Homo, kiu ĝojas pri siaj infanoj; kaj kiu vivas por vidi la falon de sia malamiko;
8 Bone estas al tiu, kiu loĝas kun edzino prudenta, kaj kiu ne svingis sian langon, kaj kiu ne servas al viro pli malinda ol li mem;
9 Bone estas tiu, kiu trovis prudenton, Kaj kiu parolas al la oreloj de tiuj, kiuj aŭdas;
10 Ho, kiel granda estas tiu, kiu trovas saĝon! tamen ne ekzistas super tiu, kiu timas la Eternulon.
11 Sed la amo de la Eternulo superas ĉion por lumigado;
12 La timo antaŭ la Sinjoro estas la komenco de Lia amo, kaj la fido estas la komenco de aliĝo al Li.
13 Donu al mi ian plagon, krom la plagon de la koro, kaj ian malbonecon, krom la malbonecon de virino;
14 Kaj ia mizero, sed la mizero de miaj malamantoj; kaj ia vengxo, sed la vengxo de malamikoj.
15 Ne estas kapo super la kapo de serpento; kaj ne ekzistas kolero super la kolero de malamiko.
16 Mi preferas logxi kun leono kaj drako, Ol domon kun malvirta virino.
17 La malboneco de virino sxangxas sxian vizagxon Kaj mallumigas sxian vizagxon kiel sakajxo.
18 Ŝia edzo sidos inter siaj najbaroj; kaj kiam li aŭdos, ĝi maldolĉe ĝemos.
19 Ĉia malvirteco estas nur malmulte por la malvirteco de virino; La parto de pekulo falu sur ŝin.
20 Kiel grimpado sur sabla vojo estas al la piedoj de maljunulo, Tiel edzino estas plena de vortoj al trankvila viro.
21 Ne falpusxu pri la beleco de virino, Kaj ne deziru sxin por plezuro.
22 Virino, se ŝi konservas sian edzon, estas plena de kolero, malmodesteco, kaj multe da malhonoro.
23 Malvirtulo malfortigas la kuraĝon, faras maltrankvilan vizaĝon kaj koron vunditan; Virino, kiu ne konsolas sian edzon en mizero, faras malfortajn manojn kaj genuojn.
24 El la virino venis la komenco de peko, kaj per ŝi ni ĉiuj mortas.
25 Ne lasu trapason al la akvo; nek malbonulino libereco eliri eksterlande.
26 Se ÿi ne iros, kiel vi volas ÿin, forigu ÿin el via karno kaj donu al ÿi eksedzigan leteron, kaj forliberigu ÿin.

ĈAPITRO 26

1 Felicxa estas la viro, kiu havas virtan edzinon, cxar la nombro de liaj tagoj estos duobla.
2 Vir'ul'o virt'a ĝoj'as si'a'n edz'o'n, kaj la jar'o'j'n de si'a viv'o li'n plen'um'as en pac'o.
3 Bona edzino estas bona parto, Kiu estos donita en la parto de tiuj, kiuj timas la Eternulon.
4 Ĉu homo estas riĉa aŭ malriĉa, se li havas bonan koron al la Eternulo, li ĉiam ĝojos kun gaja vizaĝo.
5 Tri aferojn timas mia koro; kaj pri la kvara mi tre ektimis: la kalumnion de urbo, la amasiĝon de malregebla homamaso kaj malveran akuzon; ĉio ĉi estas pli malbona ol morto.
6 Sed ĉagreno de koro kaj malĝojo estas virino, kiu ĵaluzas pri alia virino, kaj vipo de la lango, kiu interparolas kun ĉiuj.
7 Malbona edzino estas jugo skuita tien kaj reen; Kiu ŝin tenas, tiu estas kvazaŭ skorpio.
8 Virino ebria kaj bulisto kauxzas grandan koleron, Kaj sxi ne kovras sian honton.
9 La malcxasteco de virino povas esti konata per sxiaj malhumilaj rigardoj kaj palpebroj.
10 Se via filino estas senhonta, gardu sxin en maljusteco, por ke sxi ne trompu sin per troa libereco.
11 Gardu okulon malvera, Kaj ne miru, se sxi pekas kontraux Vi.
12 SXi malfermos sian busxon, kiel soifanta vojagxanto, kiam li trovas fonton, Kaj trinkos cxiun akvon apud si; cxe cxiu barilo sxi sidigxas kaj malfermas sian sagujon kontraux cxiu sago.
13 La graco de edzino ĝojas sian edzon, Kaj ŝia prudento grasigas liajn ostojn.
14 Virino silentema kaj amanta estas donaco de la Eternulo; kaj estas nenio tiom valora ol menso bone instruita.
15 Virino hontinda kaj fidela estas duobla graco, Kaj ŝia kontinenta menso ne estas taksata.
16 Kiel la suno, kiam ĝi leviĝas en la alta ĉielo; tiel estas la beleco de bona edzino en la ordigo de sia domo.
17 Kiel la klara lumo estas sur la sankta kandelabro; tiel estas la beleco de la vizaĝo en matura aĝo.
18 Kiel oraj kolonoj estas sur argxentaj bazoj; tiel estas la belaj piedoj kun konstanta koro.
19 Mia filo, bonfaru la floron de via aĝo; kaj ne donu vian forton al fremduloj.
20 Kiam vi akiris fruktodonan posedaĵon sur la tuta kampo, semu ĝin per via semo, fidante la bonecon de via arbo.
21 Tiel via gento, kiun vi forlasos, estos pligrandigita, havante la fidon pri ilia bona deveno.
22 Malcxastistino estos rigardata kiel salcxajxo; sed edziĝinta virino estas turo kontraŭ morto por sia edzo.
23 Malvirtulo estas donita kiel parto al malvirtulo; Sed pia virino estas donita al tiu, kiu timas la Eternulon.
24 Virino malhonora malestimas honton; Sed virino honesta respektas sian edzon.
25 Senhonta virino estos rigardata kiel hundo; sed la hontigxinto timos la Eternulon.
26 Virino, kiu honoras sian edzon, estos juĝita saĝa de ĉiuj; sed tiu, kiu lin malhonoras pro sia fiereco, estos rigardata malpiulo de ĉiuj.
27 Virinon kriantan kaj riproĉon oni serĉos, por forpeli la malamikojn.
28 Estas du aferoj, kiuj ĉagrenas mian koron; kaj la tria kolerigas min; militisto, kiu suferas malriĉecon; kaj saĝuloj, kiuj ne estas starigitaj; kaj tiu, kiu revenas de justeco al peko; la Eternulo pretigas tian por la glavo.

29 Komercisto apenaŭ malhelpas sin de malbono; kaj komercisto ne estos liberigita de peko.

ĈAPITRO 27

1 Multaj pekis pro malgranda afero; kaj kiu sercxas abundon, tiu deturnos siajn okulojn.
2 Kiel najlo algluita inter la kunigoj de la sxtonoj; tiel peko restas proksime inter aĉetado kaj vendado.
3 Se iu ne tenas sin diligente en la timo antaŭ la Eternulo, lia domo baldaŭ estos ruinigita.
4 Kiel oni kribris per kribrilo, restas la rubo; do la malpurajxo de homo en lia parolado.
5 La forno provas la vazojn de la potisto; do la provo de homo estas en lia rezonado.
6 La frukto sciigas, cxu la arbo estas prilaborita; tiel estas la eldiro de malhumileco en la koro de homo.
7 Laŭdu neniun, antaŭ ol vi aŭdos lin paroli; ĉar ĉi tio estas la provo de homoj.
8 Se vi sekvas justecon, vi akiros ŷin kaj surmetos ŷin kiel gloran longan robon.
9 La birdoj turnos sin al siaj similaj; tiel la vero revenos al tiuj, kiuj praktikas en ŝi.
10 Kiel leono insidas kontraux rabajxo; do peku pro tiuj, kiuj faras maljustecon.
11 La parolo de piulo estas ĉiam kun saĝo; sed malsaĝulo ŝanĝiĝas kiel la luno.
12 Se vi estas inter maldiskretuloj, observu la tempon; sed estu ĉiam inter saĝuloj.
13 La parolo de malsaĝuloj estas ĝena, Kaj ilia mokado estas la senbrideco de peko.
14 La parolado de la multe jxuranta starigas la harojn; kaj iliaj kvereloj fermigas liajn orelojn.
15 La malpaco de fieruloj estas sangoverŝado, Kaj iliaj insultoj estas doloraj por la oreloj.
16 Kiu malkovras sekretojn, tiu perdas sian krediton; kaj neniam trovos amikon por lia menso.
17 Amu vian amikon, kaj estu fidela al li; sed se vi perfidas liajn sekretojn, ne plu sekvu lin.
18 Ĉar kiel homo pereigis sian malamikon; tiel vi perdis la amon al via proksimulo.
19 Kiel iu, kiu ellasas birdon el sia mano, tiel vi forliberigas vian proksimulon, kaj ne reakiros lin.
20 Ne plu sekvu lin, ĉar li estas tro malproksime; li estas kiel kapreolo, elirinta el la kaptilo.
21 Koncerne vundon, ĝi povas esti ligita; kaj post insultado povas esti repaciĝo; sed kiu perfidas sekretojn, tiu estas sen espero.
22 Kiu palpebrumas per la okuloj, tiu faras malbonon; Kaj kiu lin konas, tiu foriros de li.
23 Kiam vi ĉeestos, li parolos dolĉe kaj admiros Viajn vortojn;
24 Mi malamis multajn aferojn, sed nenion similan al li; cxar la Eternulo lin malamos.
25 Kiu jxetas alten sxtonon, tiu jxetas gxin sur sian kapon; kaj trompa bato faros vundojn.
26 Kiu fosas kavon, tiu falos en gxin; Kaj kiu metas kaptilon, tiu estos kaptita en gxi.
27 Kiu faras malbonon, gxi falos sur lin, kaj li ne scios, de kie gxi venas.
28 Mokado kaj malhonorado estas de fieruloj; sed venĝo, kiel leono, embuskas ilin.
29 Kiuj gxojas pro la falo de virtuloj, tiuj estos kaptitaj en kaptilon; kaj angoro ilin ekstermos, antaŭ ol ili mortos.
30 Malico kaj kolero, ecx tio estas abomenajxoj; kaj la pekulo havos ambaux.

ĈAPITRO 28

1 Kiu venĝas, tiu trovos venĝon de la Eternulo, Kaj li rememoros siajn pekojn.
2 Pardonu al via proksimulo la malbonon, kiun li faris al vi, tiel ankaux viaj pekoj estos pardonitaj, kiam vi pregxos.
3 Unu malamas alian, kaj cxu li petas pardonon de la Eternulo?
4 Li ne kompatas homon, kiu estas kiel li mem; kaj ĉu li petas pardonon de siaj propraj pekoj?
5 Se tiu, kiu estas nur karno, nutras malamon, kiu petegos pardonon de siaj pekoj?
6 Memoru vian finon, kaj la malamikeco ĉesu; memoru korupton kaj morton, kaj restu en la ordonoj.
7 Memoru la ordonojn, kaj ne portu malbonon al via proksimulo; Memoru la interligon de la Plejaltulo, Kaj palpebrumu al nescio.
8 Detenu vin de malpaco, kaj vi malpliigos viajn pekojn;
9 Pekulo maltrankviligas amikojn Kaj diskutas inter tiuj, kiuj estas en paco.
10 Kia estas la fajro, tiel ĝi brulas; kaj kia estas la forto de homo, tia estas lia kolero; kaj laŭ lia riĉeco leviĝas Lia kolero; kaj ju pli fortaj estas tiuj, kiuj kverelas, des pli ili flamiĝos.
11 Rapida malpaco ekbruligas fajron, Kaj rapida batalo verŝas sangon.
12 Se vi blovos la fajreron, gxi brulos; se vi kracxos sur gxin, gxi estingigxos; kaj cxi tiuj ambaux eliras el via busxo.
13 Malbenu la flustranton kaj la duoblan langon, cxar tiajn pereigis multajn pacan.
14 Lingvo mallaŭta maltrankviligis multajn kaj forpelis ilin de nacio al nacio; Fortaj urboj ĝi detruis kaj ruinigis la domojn de granduloj.
15 Lango moka elpelis virtajn virinojn Kaj senigis ilin de ilia laboro.
16 Kiu tion auxskultos, tiu neniam trovos ripozon kaj neniam logxos trankvile.
17 La bato de vipo faras signojn en la karno, Sed la bato de la lango frakasas la ostojn.
18 Multaj falis de glavo, sed ne tiom, kiuj falis de la lango.
19 Bone estas tiu, kiu estas protektita per ĝia veneno; kiu ne tiris gxian jugon kaj ne estis ligita per siaj katenoj.
20 Çar ia jugo estas fera jugo, kaj iaj ŷnuroj estas ŷnuroj el kupro.
21 Ĝia morto estas malbona morto, la tombo estis pli bona ol ĝi.
22 Ĝi ne regos super tiuj, kiuj timas Dion, kaj ili ne estos forbruligitaj per ĝia flamo.

23 Kiuj forlasas la Eternulon, falos en gxin; kaj gxi brulos en ili kaj ne estingigxos; kiel leono gxi estos sendita sur ilin, kaj gxi formangxos ilin kiel leopardo.
24 Rigardu, ke vi ĉirkaŭbaras vian posedaĵon per dornoj kaj ligu vian arĝenton kaj oron;
25 Kaj pezu viajn vortojn per pesilo, kaj faru pordon kaj riglilon por via busxo.
26 Gardu vin, ke vi ne gliti tra ĝi, por ke vi ne falu antaŭ embuskanto.

ĈAPITRO 29

1 La kompatema pruntedonas al sia proksimulo; kaj kiu fortigas sian manon, tiu observas la ordonojn.
2 Pruntedonu al via proksimulo en la tempo de lia bezono, kaj repagu al via proksimulo en konvena tempo.
3 Observu Vian vorton kaj agu kun Li fidele, kaj vi ĉiam trovos tion, kio estas necesa por vi.
4 Multaj, kiam oni pruntedonis al ili ion, kalkulis, ke ĝi estas trovita, kaj ĝenis tiujn, kiuj helpis ilin.
5 GXis li ricevos, li kisos la manon de homo; kaj pro la mono de sia proksimulo li parolos submetiĝeme; sed kiam li pagos, li plilongigos la tempon, kaj redonos vortojn de malĝojo kaj plendos pri la tempo.
6 Se li venkos, li apenaŭ ricevos la duonon, kaj li kalkulos kvazaŭ li ĝin trovis; se ne, li senigis lin je sia mono, kaj li akiris al li malamikon senkaŭze; li pagas al li per malbenoj kaj balustrado; kaj pro honoro li malhonoros al li.
7 Multaj do rifuzis pruntedoni por la malbonagado de aliaj homoj, timante esti trompita.
8 Tamen vi paciencu kun homo en malriĉa stato, kaj ne prokrastu kompati al li.
9 Helpu senhavulon pro la ordono, Kaj ne forturnu lin pro lia malricxeco.
10 Perdu vian monon por via frato kaj via amiko, kaj ĝi ne rustu sub ŝtono perdebla.
11 Konservu vian trezoron laŭ la ordonoj de la Plejaltulo, kaj ĝi alportos al vi pli da profito ol oro.
12 Fermu almozon en viaj provizejoj, Kaj gxi savos vin de cxia mizero.
13 Ĝi batalos por vi kontraŭ viaj malamikoj pli bone ol forta ŝildo kaj forta lanco.
14 Vera homo estas garantia por sia proksimulo; Sed la malprudenta forlasos lin.
15 Ne forgesu la amikecon de via garantiisto, ĉar li donis sian vivon por vi.
16 Pekulo renversos la bonan staton de sia garantiisto;
17 Kaj tiu, kiu estas maldankema, lasos en danĝero tiun, kiu lin savis.
18 La certeco pereigis multajn bonfarulojn, kaj skuis ilin kiel ondo de la maro; herooj gxi forpelis el siaj domoj, tiel ke ili vagis inter fremdaj nacioj.
19 Malvirtulo, kiu malobeas la ordonojn de la Eternulo, falos en garantio;
20 Helpu vian proksimulon laux via potenco, Kaj gardu vin, ke vi ne falu en gxin.
21 La ĉefa afero por la vivo estas akvo kaj pano kaj vesto kaj domo por kovri la honton.
22 Pli bona estas la vivo de malriĉulo en dometo, Ol delikata en domo de alia homo.
23 Est'u mal'grand'a aŭ mult'e, kontenta, ke vi ne aŭd'u la mal'honor'o'n de via domo.
24 Ĉar estas mizera vivo iri de domo al domo; ĉar kie vi estas fremdulo, vi ne kuraĝas malfermi vian buŝon.
25 Vi distros kaj festenos, kaj vi ne dankos; Kaj vi aŭdos maldolĉajn vortojn;
26 Venu, ho fremdulo, kaj preparu tablon, kaj nutru al mi el tio, kion vi pretigis.
27 Forigu, ho fremdulo, al viro honorata; mia frato venas por tranokti, kaj mi bezonas mian domon.
28 Tio estas malfacila por homo prudenta; la riproĉo de domĉambro, kaj riproĉo de la pruntedoninto.

ĈAPITRO 30

1 Kiu amas sian filon, tiu ofte palpas la vergon, por ke li fine ĝoju pri li.
2 Kiu punas sian filon, tiu gxojos pri li, Kaj gxojos pri li inter siaj konatoj.
3 Kiu instruas sian filon, tiu ĉagrenas la malamikon; Kaj antaŭ siaj amikoj li ĝojos pri li.
4 Kvankam lia patro mortas, tamen li estas kvazaux li ne estus mortinta; cxar li lasis post si iun similan al li.
5 Dum li vivis, li vidis kaj ĝojis pri li; kaj kiam li mortis, li ne malĝojis.
6 Li lasis post si venĝanton kontraŭ siaj malamikoj, Kaj kiu repagos al siaj amikoj.
7 Kiu tro troigas sian filon, tiu vindos siajn vundojn; kaj liaj internaĵoj maltrankviliĝos de ĉiu kriado.
8 Çevalo ne rompita fari as obstina;
9 Koku vian infanon, kaj li vin timigos; Ludu kun li, kaj li vin prenos.
10 Ne ridu kun li, por ke vi ne havu malgxojon kun li kaj por ke vi ne grincu la dentojn fine.
11 Ne donu al li liberecon en lia juneco, Kaj ne palpebrumu al liaj malsagxecoj.
12 Klinu lian kolon dum li estas juna, kaj batu lin sur la flankoj dum li estas infano, por ke li ne obstinu kaj ne malobeu al vi, kaj tiel ne venigu malgxojon en vian koron.
13 Punu vian filon kaj laborigu lin, Por ke lia malĉasta konduto ne estu por vi ofendo.
14 Pli bona estas malricxulo, sana kaj forta, Ol ricxulo, kiu suferas en sia korpo.
15 Sano kaj bona stato de korpo estas super cxia oro, Kaj forta korpo super senfina ricxeco.
16 Ne ekzistas ricxeco pli ol sana korpo, nek gxojo super la gxojo de la koro.
17 Pli bona estas morto, ol maldolĉa vivo aŭ konstanta malsano.
18 Delikatajxo, versxita sur fermita busxo, Estas kiel mangxoj sur tombon;
19 Kion utilas la ofero al idolo? cxar gxi ne povas mangxi nek flari; tia estas la persekutato de la Sinjoro.
20 Li vidas per siaj okuloj kaj ĝemas, Kiel eŭnuko, kiu ĉirkaŭbrakas junulinon kaj ĝemas.
21 Ne donu vian menson al malgxojo, Kaj ne afliktu vin laux via intenco.

22 La gxojo de la koro estas la vivo de homo, Kaj la gxojo de homo plilongigas liajn tagojn.

23 Amu vian animon, kaj konsolu vian koron, forigu de vi malĝojon;

24 Envio kaj kolero mallongigas la vivon, Kaj zorgemo maljunigas antaux la tempo.

25 Ĝoja kaj bona koro zorgos pri sia manĝaĵo kaj manĝo.

ĈAPITRO 31

1 Vigxi pri ricxeco konsumas la karnon, Kaj gxia zorgo forpelas dormon.

2 La zorgo zorge ne lasos homon dormi, kiel dolora malsano rompas dormon,

3 La ricxulo havas grandan laboron kolekti ricxon; kaj kiam li ripozas, li estas plena de siaj delikataĵoj.

4 La malriĉulo laboras en sia malriĉa stato; kaj kiam li ĉesas, li ankoraŭ estas malriĉa.

5 Kiu amas oron, tiu ne estos pravigita, kaj tiu, kiu sekvas putrecon, havos sufiĉe da ĝi.

6 La oro estis pereo de multaj, kaj ilia pereo ĉeestis.

7 Gxi estas falpusxilo por tiuj, kiuj al gxi oferas, kaj cxiu malsagxulo estos prenita per gxi.

8 Felicxa estas la ricxulo, kiu trovigxas sendifekta kaj ne sercxas oron.

9 Kiu li estas? kaj ni nomos lin felicxa, cxar mirindajxojn li faris inter sia popolo.

10 Kiu estis per tio elprovita kaj trovita perfekta? tiam li gloru. Kiu povus ofendi, kaj ne ofendis? aŭ faris malbonon, kaj ne faris ĝin?

11 Lia havo estos fortikigita, kaj la komunumo proklamos lian almozon.

12 Se vi sidas ĉe bongusta tablo, ne avaru pri ĝi, kaj ne diru: Estas multe da manĝo sur ĝi.

13 Memoru, ke malbona okulo estas malbona afero; kaj kio estas kreita pli malbona ol okulo? tial ĝi ploras en ĉiu okazo.

14 Ne etendu Vian manon kien ajn ĝi rigardas, Kaj ne enŝovu ĝin kun li en la pladon.

15 Ne jugxu vian proksimulon per vi mem, Kaj estu prudenta en cxio.

16 Man u, kiel decas al homo, tion, kio estas metita antaû vi; kaj manĝu noton, por ke vi ne estu malamata.

17 Lasu unue pro kutimo; kaj ne estu nesatigebla, por ke vi ne ofendu.

18 Kiam vi sidas inter multaj, ne etendu vian manon antaux cxio.

19 Malmulto sufiĉas por viro bone nutrita, Kaj li ne mallongigas sian venton sur sia lito.

20 De modera mangxado venas la sana dormo; Li levigxis frue, kaj lia sagxo estas kun li; Sed la maldormo de la rigardo kaj la kolero kaj la ventro doloroj estas cxe nesatigxa homo.

21 Kaj se vi estas devigita mangxi, levigxu, eliru, vomu, kaj vi havos ripozon.

22 Mia filo, aŭskultu min, kaj ne malsxatu min, kaj fine vi trovos tion, kion mi diris al vi; en ĉiuj viaj faroj estu rapida, por ke neniu malsano venos al vi.

23 Kiu estas liberala pri sia mangxado, la homoj parolos bone pri li; kaj la raporto pri lia bona mastrumado estos kredita.

24 Sed kontraэ tiu, kiu estas avara pri sia mangxado, murmuros la tuta urbo; kaj la atestoj de lia abomeneco ne estos dubitaj.

25 Ne montru per vino Vian bravecon; ĉar multaj pereigis vino.

26 La forno elprovas la randon per trempado; Tiel la koroj de fieruloj el vino per ebrieco.

27 Vino estas tiel bona kiel vivo por homo, se ĝi estas trinkita modera; kia do vivo estas por homo, kiu estas sen vino? ĉar ĝi estis farita por ĝojigi homojn.

28 Vino mezureble trinkita kaj ĝustatempe alportas ĝojon al la koro kaj ĝojon al la menso;

29 Sed vino trinkita de troo maldolĉas la menson, kun kverelado kaj malpaco.

30 Ebrieco pliigas la koleron de malsagxulo, gxis li ofendas; gxi malpliigas forton kaj vundas.

31 Ne riprocxu vian proksimulon cxe vino, kaj ne malsxatu lin en lia gxojo; ne donu al li malbonajn vortojn, kaj ne premu lin, instigante lin trinki.

ĈAPITRO 32

1 Se vi farigxis mastro de festeno, ne levigxu, sed estu inter ili kiel unu el la ceteraj; zorge zorgu pri ili, kaj do sidiĝu.

2 Kaj kiam vi plenumis vian tutan oficon, prenu vin, por ke vi estu gaja kun ili, kaj vi ricevu kronon por via bona ordo de la festo.

3 Parolu, vi, kiu estas la pliagxulo, cxar al vi decas, sed kun prudento; kaj ne malhelpu la muzikon.

4 Ne elverŝu vortojn, kie estas muzikisto, Kaj ne aperigu saĝon ekstertempa.

5 Koncerto de muziko en bankedo de vino estas kiel sigelo el karbunko enmetita en oro.

6 Kiel sigelo de smeraldo enmetita en oran laboron, Tiel estas la melodio de muziko kun agrabla vino.

7 Parolu, junulo, se vi bezonos; kaj tamen apenaŭ kiam oni petas vin dufoje.

8 Via parolo estu mallonga, komprenante multon per malmultaj vortoj; estu kiel homo, kiu scias kaj tamen retenas.

9 Se vi estas inter grandaj homoj, ne egaligu vin kun ili; kaj kiam antikvaj homoj estas en loko, uzu ne multajn vortojn.

10 Antaŭ ol la tondro fulmo; kaj antaŭ honto estos favora.

11 Levigxu frue, kaj ne estu la lasta; sed venigu vin hejmen senprokraste.

12 Prenu tie vian amuziĝon, kaj faru tion, kion vi volas; Sed ne peku per fiera parolo.

13 Kaj pro tio benu Tiun, kiu vin kreis kaj plenigis vin per siaj bonaĵoj.

14 Kiu timas la Eternulon, tiu ricevos lian punon; kaj tiuj, kiuj sercxas Lin frue, trovos favoron.

15 Kiu serĉas la leĝon, tiu pleniĝos per ĝi; sed la hipokritulo ofendiĝos pro tio.

16 Kiuj timas la Eternulon, tiuj trovos juĝon, Kaj ekbruligos justecon kiel lumon.
17 Pekulo ne estos riproĉata, sed trovas pretekston laŭ sia volo.
18 Konsila viro estos atentema; sed fremdulo kaj fierulo ne estas timigita de timo, eĉ kiam de si mem li agis sen konsilo.
19 Faru nenion sen konsilo; kaj kiam vi faris unu fojon, ne pentu.
20 Ne iru laux vojo, kiun vi povas fali, Kaj ne falpusxi inter la sxtonoj.
21 Ne estu fidinda en klara maniero.
22 Kaj gardu vin kontraux viaj propraj infanoj.
23 Pri cxiu bona faro fidu vian propran animon; ĉar ĉi tio estas la observado de la ordonoj.
24 Kiu kredas al la Sinjoro, tiu atentas la ordonon; kaj kiu fidas lin, tiu neniam estos pli malbona.

ĈAPITRO 33

1 Ne okazos malbono al tiu, kiu timas la Eternulon; sed ecx denove en tento li savos lin.
2 Saĝulo ne malamas la leĝon; sed kiu estas en gxi hipokritulo, tiu estas kiel sxipo en ventego.
3 Homo prudenta fidas la legxon; kaj la legxo estas fidela al li, kiel orakolo.
4 Pretigu, kion diri, por ke vi estu aŭskultata; Kaj ligu instruon, kaj poste respondu.
5 La koro de malsagxulo estas kiel rado de cxaro; kaj liaj pensoj estas kiel ruliĝanta aksaro.
6 Virĉevalo estas kiel amiko mokanta, Li nemas sub ĉiu, kiu sidas sur li.
7 Kial unu tago superas alian, Kiam kiel la tuta lumo de ĉiu tago en la jaro estas de la suno?
8 Per la kono de la Eternulo ili distingiĝis, Kaj Li ŝanĝis sezonojn kaj festojn.
9 Kelkajn el ili Li faris altajn tagojn kaj sanktigis ilin, kaj kelkajn el ili Li faris ordinarajn tagojn.
10 Kaj ĉiuj homoj estas de la tero, kaj Adam estis kreita el la tero;
11 En multe da sciado la Eternulo ilin dividis Kaj diversigis iliajn vojojn.
12 Kelkajn el ili Li benis kaj altigis, kaj kelkajn el ili Li sanktigis kaj alproksimigis al Si;
13 Kiel argilo estas en la mano de potisto, por formi ĝin laŭ lia volo, Tiel homo estas en la mano de lia kreinto, por redoni al ili, kiel li plej ŝatas.
14 Bono estas metita kontraŭ malbono, kaj vivo kontraŭ morto; Tiel estas piulo kontraŭ pekulo, kaj pekulo kontraŭ piulo.
15 Rigardu do ĉiujn farojn de la Plejaltulo; kaj estas du kaj du, unu kontra la alia.
16 Mi vekiĝis la lasta el ĉiuj, kiel kolektanto post la vinberkolektantoj; per la beno de la Eternulo mi profitis, kaj tretis mian vinpremejon kiel kolektanto de vinberoj.
17 Konsideru, ke mi laboris ne nur por mi, sed por ĉiuj, kiuj celas lerni.
18 Auxskultu min, ho granduloj de la popolo, kaj auxskultu per viaj oreloj, estroj de la komunumo.
19 Ne donu al via filo kaj al via edzino, al via frato kaj amiko, potencon super vi dum vi vivas, kaj viajn havaĵojn ne donu al alia, por ke ĝi ne pentu kaj vi denove petu pri tio.
20 Dum vi vivos kaj havos en vi spiron, ne fordonu vin al neniu.
21 Cxar pli bone estas, ke viaj filoj sercxu Vin, Ol ke vi staru antaux ilia favorkoreco.
22 En ĉiuj viaj faroj konservu al vi la superecon; ne lasu eĉ makulon en via honoro.
23 En la tempo, kiam vi finos viajn tagojn kaj finos vian vivon, disdonu vian posedajxon.
24 Manĝo, vergo kaj ŝarĝoj estas por la azeno; kaj pano, korekto kaj laboro por sklavo.
25 Se vi laborigos vian sklavon, vi trovos ripozon;
26 Jugo kaj kolumo klinas la kolon; Tiel estas turmentoj kaj turmentoj por malbona servisto.
27 Sendu lin labori, por ke li ne estu senlaborema; ĉar mallaboreco instruas multe da malbono.
28 Laborigu lin, kiel decas por li; se li ne obeas, metu sur pli pezajn katenojn.
29 Sed ne trou rilate neniun; kaj sen diskreteco faru nenion.
30 Se vi havas sklavon, li estu por vi kiel vi mem, ĉar vi aĉetis lin per prezo.
31 Se vi havas sklavon, pretu lin kiel fraton; cxar vi bezonas lin, kiel vian animon;

ĈAPITRO 34

1 Vantaj kaj malveraj estas la espero de homo malsaĝa; Kaj sonĝoj altigas malsaĝulojn.
2 Kiu rigardas sonĝojn, tiu estas kiel tiu, kiu kaptas ombron kaj sekvas venton.
3 La vizio de sonĝoj estas similaĵo de unu al alia afero, Kiel la aspekto de vizaĝo al vizaĝo.
4 De malpura afero kio povas esti purigita? kaj el tio, kio estas malvera, kia vero povas veni?
5 Vantaj estas aŭguradoj kaj aŭguroj kaj sonĝoj; Kaj la koro imagas, kiel koro de virino naskanta.
6 Se ili ne estas senditaj de la Plejaltulo en Via puno, ne atentu ilin vian koron.
7 Ĉar multajn sonĝojn trompis, Kaj malsukcesis tiuj, kiuj ilin fidas.
8 La legxo trovigxos perfekta sen mensogo; Kaj sagxo estas perfekteco al fidela busxo.
9 Vojaĝanto scias multajn aferojn; kaj tiu, kiu havas multe da sperto, deklaros saĝon.
10 Kiu ne havas sperton, tiu scias malmulte;
11 Kiam mi vojagxis, mi vidis multajn aferojn; kaj mi komprenas pli ol mi povas esprimi.
12 Ofte mi estis en danĝero de morto; tamen pro tio mi estis savita.
13 La spirito de tiuj, kiuj timas la Eternulon, vivos; cxar ilia espero estas en Tiu, kiu ilin savas.
14 Kiu timas la Eternulon, tiu ne timu kaj ne timu; ĉar li estas lia espero.
15 Felicxa estas la animo de tiu, kiu timas la Eternulon: al kiu li rigardas? kaj kiu estas lia forto?

16 Ĉar la okuloj de la Eternulo estas super tiuj, kiuj Lin amas; Li estas ilia forta protekto kaj fortika apogo, defendo kontraŭ varmego kaj kovro kontraŭ la suno tagmeze, defendo kontraŭ falpusxiĝo kaj helpo kontraŭ falado.
17 Li levas la animon kaj lumigas la okulojn; Li donas sanon, vivon kaj benon.
18 Kiu oferas el io maljuste akirita, lia ofero estas ridinda; kaj la donacoj de maljustuloj ne estas akceptataj.
19 Ne plaĉas al la Plejaltulo la oferoj de malvirtuloj; kaj li ne estas pacigita pro peko per la multego da oferoj.
20 Kiu alportas oferon el la havo de malricxulo, tiu faras kiel homo, kiu mortigas filon antaux la okuloj de sia patro.
21 La pano de senhavuloj estas ilia vivo;
22 Kiu forprenas la vivrimedon de sia proksimulo, tiu lin mortigas; kaj kiu trompas sian salajron la laboriston, tiu estas sangoverŝanto.
23 Kiam unu konstruas, kaj alia detruas, kian profiton ili do havas krom laboro?
24 Kiam unu pregxas, kaj alia malbenas, kies vocxon auxdos la Eternulo?
25 Kiu sin lavas post la tuŝado de kadavro, se li denove tuŝas ĝin, al kio utilas lia lavado?
26 Tiel estas kun homo, kiu fastas pro siaj pekoj kaj revenas kaj faras la samon: kiu aŭskultos lian preĝon? aux por kio utilos al li lia humiligo?

ĈAPITRO 35

1 Kiu observas la leĝon, tiu alportas sufiĉe da oferoj; Kiu observas la ordonon, tiu alportas pacoferon.
2 Kiu faras bonfaradon, tiu proponas delikatan farunon; kaj kiu donas almozon, tiu oferas lauxdon.
3 Deturni sin de malpieco estas afero placxa al la Eternulo; kaj forlasi maljustecon estas repacigo.
4 Vi ne aperu malplena antaŭ la Eternulo.
5 Ĉar ĉio ĉi estas farota pro la ordono.
6 La ofero de virtulo grasigas la altaron, Kaj gxia agrabla odorajxo estas antaux la Plejaltulo.
7 La ofero de justulo estas akceptebla. kaj lia memoro neniam estos forgesita.
8 Donu al la Eternulo Lian honoron per bona okulo, Kaj la unuaajxon de viaj manoj ne malpliigu.
9 En ĉiuj viaj donacoj montru gajan mienon, Kaj dediĉu viajn dekonaĵojn kun ĝojo.
10 Donu al la Plejaltulo tiel, kiel Li vin riĉigis; kaj kiel vi ricevis, donu kun gaja okulo.
11 Ĉar la Eternulo repagos kaj donos al vi sepoble pli multe.
12 Ne pensu korupti per donacoj; cxar tiajn li ne akceptos; kaj ne fidu maljustajn oferojn; cxar la Eternulo estas jugxanto, kaj cxe Li ne estas personeco.
13 Li ne akceptos homon kontraux malricxulo, sed auxskultos la pregxon de premato.
14 La petegon de orfo Li ne malsxatas; nek la vidvino, kiam ŝi elverŝas sian plendon.
15 Ĉu ne fluas la larmoj sur la vangoj de la vidvino? kaj ĉu ŝi ne krias kontraŭ tiu, kiu ilin faligas?
16 Kiu servas al la Sinjoro, tiu estos akceptata, Kaj lia preĝo atingos la nubon.
17 La preĝo de humiluloj traboras la nubojn; kaj ĝis ĝi alproksimiĝos, li ne konsoliĝos; kaj ne foriros, gxis la Plejaltulo vidos, por jugxi juste kaj fari jugxon.
18 Ĉar la Sinjoro ne malrapidiĝos, kaj la Potenculo ne estos pacienca kontraŭ ili, ĝis Li disrompos la lumbojn de malkompatemaj kaj repagos al la nacioj venĝon; ĝis Li forprenis la amason de fieruloj Kaj rompis la sceptron de maljustuloj;
19 gxis Li repagos al cxiu laux siaj faroj kaj al la faroj de homoj laux iliaj intencoj; gxis Li jugxos la aferon de Sia popolo Kaj gxojigos gxin pro Sia favorkoreco.
20 Mizerikordo estas provizora en tempo de mizero, Kiel nuboj de pluvo en tempo de sekeco.

ĈAPITRO 36

1 Kompatu nin, ho Eternulo, Dio de ĉiuj, kaj jen nin;
2 Kaj sendu vian timon sur cxiujn naciojn, kiuj Vin ne sercxas.
3 Levu Vian manon kontraux la fremdajn naciojn, Kaj ili vidu Vian potencon.
4 Kiel Vi estis sanktigita en ni antaŭ ili, tiel Vi estu granda inter ili antaŭ ni.
5 Kaj ili sciu Vin, kiel ni konis Vin, ke ne ekzistas Dio krom Vi, ho Dio.
6 Montru novajn signojn kaj faru aliajn strangajn miraklojn; Gloru Vian manon kaj Vian dekstran brakon, Por ke ili faru Viajn miraklojn.
7 Levu koleron kaj elversxu koleron; Forigu la malamikon kaj ekstermu la malamikon.
8 Mallongigu la tempon, memoru la interligon, Kaj ili rakontu Viajn mirindajn farojn.
9 La savanto ekstermu de la kolero de fajro; kaj pereu tiuj, kiuj premas la popolon.
10 Frapegu la kapojn de la regantoj de la nacioj, kiuj diras:Ne ekzistas alia krom ni.
11 Kunvenigu ĉiujn tribojn de Jakob kaj heredu ilin, kiel de la komenco.
12 Ho Eternulo, korfavoru la popolon, kiu estas nomata per Via nomo, kaj Izraelon, kiun Vi nomis Via unuenaskito.
13 Estu kompatema al Jerusalem, Via sankta urbo, la loko de via ripozo.
14 Plenigu Cionon per Viaj nedireblaj orakoloj, Kaj Vian popolon per Via gloro;
15 Atestu tiujn, kiujn Vi posedis de la komenco, kaj starigu profetojn, kiuj estis en Via nomo.
16 Rekompencu tiujn, kiuj atendas Vin, Kaj Viaj profetoj estu trovitaj fidelaj.
17 Ho Eternulo, auxskultu la pregxon de Viaj servantoj, laux la beno de Aaron super Via popolo, por ke cxiuj logxantoj sur la tero sciu, ke Vi estas la Eternulo, la Dio eterna.
18 La ventro formanĝas ĉiujn manĝaĵojn, Sed unu manĝaĵo estas pli bona ol alia.
19 Kiel la palato gustumas diversajn ĉasaĵojn, Tiel la koro prudenta estas mensogaj paroloj.

20 Malvirta koro kaŭzas malĝojon; Sed spertulo repagos al li.
21 Virino akceptos ĉiun viron, tamen unu filino estas pli bona ol alia.
22 La beleco de virino gajigas la vizaĝon, Kaj viro amas nenion pli bonan.
23 Se estas bonkoreco, mildeco kaj konsolo en ŝia lango, tiam ŝia edzo ne estas kiel aliaj viroj.
24 Kiu prenas edzinon, tiu komencas posedaĵon, Helpon similan al li, Kaj kolonon de ripozo.
25 Kie ne estas barilo, tie la posedaĵo estas prirabita;
26 Kiu fidos sxteliston bone destinitan, kiu transsaltas de urbo al urbo? Kiu do kredos al homo, kiu ne havas domon kaj tranoktas kien ajn la nokto lin kondukos?

ĈAPITRO 37

1 Ĉiu amiko diras:Mi ankaŭ estas lia amiko; sed ekzistas amiko, kiu estas nur amiko laŭ nomo.
2 Ĉu ne estas ĉagreno ĝis morto, kiam kunulo kaj amiko turniĝas al malamiko?
3 Ho malbona imagoj, de kie vi venis, por kovri la teron per trompo?
4 Estas kunulo, kiu ĝojas pri la bonŝanco de amiko, Sed en tempo de mizero estos kontraŭ li.
5 Estas kunulo, Kiu helpas sian amikon por la ventro Kaj prenas la ŝildon kontraŭ la malamiko.
6 Ne forgesu vian amikon en via menso, Kaj ne malmemoru lin en via riĉeco.
7 Ĉiu konsilisto gloras konsilon; sed estas iu, kiu konsilas por si.
8 Gardu vin kontraux konsilisto, kaj antauxe sciu, kian bezonon li havas; ĉar li konsilos por si; por ke li ne ĵetu la loton sur vin,
9 Kaj diru al vi: Via vojo estas bona; kaj poste li staras transe, por vidi, kio okazos al vi.
10 Ne konsilu vin kun suspektato de Vi, Kaj kasxu Vian konsilon de tiuj, kiuj vin envias.
11 Kaj ne konsiligxu kun virino, kiu tusxis sxin, pri kiu sxi jxaluzas; nek kun malkuraĝulo en aferoj de milito; nek kun komercisto pri interŝanĝo; nek kun aĉetanto de vendado; nek kun envia viro de dankemo; nek kun senkompata viro tuŝanta bonkorecon; nek kun maldiligentuloj por ia laboro; nek kun dungito por jaro de finlaboro; nek kun mallaborema servisto de multe da komerco: ne aŭskultu ĉi tiujn en iu ajn konsilo.
12 Sed estu ĉiam kun pia homo, pri kiu vi scias observi la ordonojn de la Eternulo, kies penso kongruas kun via menso, kaj ĝi malĝojos kun vi, se vi abortos.
13 Kaj la konsilo de via koro staru; cxar neniu estas pli fidela al vi ol gxi.
14 Ĉar la menso de homo iam kutimas rakonti al li pli ol sep gardistoj, kiuj sidas supre en alta turo.
15 Kaj antaŭ ĉio ĉi preĝu al la Plejaltulo, ke Li direktu vian vojon en vero.
16 Lasu racio antaŭ ĉiu entrepreno, Kaj konsilo antaŭ ĉiu ago.
17 La mieno estas signo de sxangxigxo de la koro.
18 Aperas kvar specoj: bono kaj malbono, vivo kaj morto; sed la lango regas ilin konstante.
19 Estas unu, kiu estas sagxa kaj instruas multajn, kaj tamen estas senutila al si mem.
20 Estas iu, kiu montras saĝon per vortoj, kaj estas malamata;
21 Ĉar graco ne estas donita al li de la Sinjoro, ĉar li estas senigita de ĉia saĝo.
22 Alia estas sagxa al si; kaj la fruktoj de prudento estas laŭdindaj en lia buŝo.
23 Sagxa homo instruas sian popolon; kaj la fruktoj de lia prudento ne mankas.
24 Saĝulo pleniĝos de beno; kaj ĉiuj, kiuj lin vidos, rigardos lin feliĉa.
25 La tagoj de la vivo de homo estas kalkulitaj; Sed la tagoj de Izrael estas sennombraj.
26 Saĝulo heredos gloron inter sia popolo, Kaj lia nomo estos eterna.
27 Mia filo, provu vian animon en via vivo, kaj rigardu, kio estas malbona por ĝi, kaj ne donu tion al ĝi.
28 Çar ne çio utilas por çiuj homoj, kaj çio ne ÿatas çiu animo.
29 Ne estu nesatigxa pri io delikata, nek tro avida pri mangxajxoj;
30 Ĉar troo de manĝaĵoj alportas malsanon, kaj saco fariĝos kolero.
31 Per abundeco multaj pereis; sed kiu atentas, tiu plilongigas sian vivon.

ĈAPITRO 38

1 Honoru kuraciston per la honoro ŝuldata al li pro la uzoj, kiujn vi povas havi de li; ĉar la Sinjoro lin kreis.
2 Ĉar de la Plejaltulo venas saniĝo, kaj li ricevos honoron de la reĝo.
3 La lerteco de kuracisto levos lian kapon, Kaj antaŭ la okuloj de granduloj li estos en admiro.
4 La Eternulo kreis kuracilojn el la tero; kaj la sagxa ne abomenos ilin.
5 Ĉu la akvo ne estis dolĉa per ligno, por ke oni ekkonu ĝian virton?
6 Kaj li donis al homoj lertecon, por ke li estu honorata per siaj mirindaj faroj.
7 Per tiaj Li sanigas homojn Kaj forigas iliajn suferojn.
8 El tiaj apotekisto faras sukerajxon; kaj liaj faroj ne havas finon; kaj de Li estas paco sur la tuta tero,
9 Mia filo, en via malsano ne malzorgu; sed preĝu al la Eternulo, kaj Li vin sanigos.
10 Foriru de peko, kaj ordigu viajn manojn, Kaj purigu vian koron de cxia malbono.
11 Donu agrablan odoron kaj memoron pri delikata faruno; kaj faru sebon, kvazaux ne ekzistinte.
12 Tiam donu lokon al la kuracisto, ĉar la Sinjoro lin kreis; li ne foriru de vi, ĉar vi bezonas lin.
13 Estas tempo, kiam en iliaj manoj estas bona sukceso.
14 Cxar ili ankaux pregxos al la Sinjoro, ke Li sukcesu tion, kion ili donas por trankvilo kaj kuracilo por plilongigi la vivon.
15 Kiu pekas antaŭ sia Kreinto, tiu falu en la manon de la kuracisto.
16 Mia filo, falu larmoj super la mortintoj, kaj ekploru, kvazaux vi mem suferus grandan malbonon; kaj poste

kovru lian korpon laŭ la kutimo, kaj ne neglektu lian entombigon.
17 Ploru maldolĉe, kaj ĝemu grandan, kaj ploru, kiel li estas inda, kaj por ke vi ne estu malbon-parolata, kaj tiam konsolu vin pro via aflikto.
18 Ĉar de malĝojo venas la morto, kaj la malĝojo de la koro rompas la forton.
19 Ankaux en mizero restas malgxojo; Kaj la vivo de malricxulo estas malbeno de la koro.
20 Ne prenu ĉagrenon en la koro: forpelu ĝin, kaj membrigu la lastan finon.
21 Ne forgesu gxin, cxar ne estas returne; ne faru al li bonon, sed malbonu vin.
22 Memoru mian juĝon, ĉar ankaŭ via estos tiel; hieraŭ por mi kaj hodiaŭ por vi.
23 Kiam la mortinto ripozas, lia rememoro ripozu; kaj konsolu pri li, kiam lia Spirito foriris de li.
24 La sagxeco de klerulo venas pro oportuno de libertempo; kaj tiu, kiu havas malmulte da komerco, farigxos sagxa.
25 Kiel li povas akiri sagxecon, kiu tenas plugilon kaj fieras pri pikilo, kiu pelas bovojn kaj okupas sin per iliaj laboroj, kaj kies parolado estas pri bovoj?
26 Li donas sian menson, por fari sulkojn; kaj diligentas doni al la bovinoj furaĝon.
27 Tiel ĉiu ĉarpentisto kaj laboristo, kiu laboras nokte kaj tage, kaj tiuj, kiuj tranĉas kaj fosas sigelojn, kaj diligentas fari grandan varion, kaj sin dediĉas al falsaĵo, kaj viglas por fini laboron;
28 Ankaŭ la forĝisto, sidanta apud la amboso, kaj rigardante la feran laboron, la vaporo de la fajro malŝparas lian karnon, kaj li batalas kontraŭ la varmego de la forno; la bruo de martelo kaj amboso ĉiam estas en liaj oreloj, kaj lia la okuloj rigardas la bildon de la afero, kiun li faras; Li intencas fini Sian laboron, Kaj viglas por ĝin perfekte poluri;
29 Tiel sidas ĉe sia laboro la potisto kaj turnas la radon per siaj piedoj, kiu ĉiam zorge atentas ĉe sia laboro kaj faras sian tutan laboron laŭkalkule;
30 Li formas argilon per Sia brako Kaj klinas Sian forton antaux Siaj piedoj; li strebas sin por gvidi ĝin; kaj li diligentas purigi la fornon;
31 Ĉiuj ĉi tiuj fidas iliajn manojn, Kaj ĉiu estas saĝa en sia faro.
32 Sen ĉi tiuj urbo ne povas esti loĝata;
33 Ili ne estu sercxitaj en publika konsilo, nek sidu alte en la komunumo; sur la segxo de jugxisto ili ne sidu, nek komprenu la jugxon; ili ne povas deklari justecon kaj jugxon; kaj ili ne trovigxos tie, kie estas parolataj paraboloj.
34 Sed ili konservos la staton de la mondo, kaj ilia tuta deziro estas en la laboro de sia metio.

ĈAPITRO 39

1 Sed kiu atentas la legxon de la Plejaltulo kaj okupigxas pri gxia meditado, tiu sercxos la sagxon de cxiuj antikvuloj kaj okupigxas pri profetajxoj.
2 Li observos la dirojn de la famaj homoj; kaj kie estas ruzaj paraboloj, li ankaŭ estos tie.
3 Li esploros la sekretojn de severaj juĝoj, Kaj li konos mallumajn parabolojn.
4 Li servos inter eminentuloj kaj aperos antaux princoj; cxar Li elprovis la bonon kaj la malbonon inter la homoj.
5 Li donos sian koron aliri frue al la Eternulo, kiu lin kreis, kaj li preĝos antaŭ la Plejaltulo, kaj malfermos sian buŝon en preĝado kaj petegos pro siaj pekoj.
6 Kiam la granda Sinjoro volos, li estos plenigita de la spirito de prudento;
7 Li gvidos Sian konsilon kaj scion, Kaj en Siajn sekretojn li meditos.
8 Li montros tion, kion li lernis, kaj fieros pri la legxo de la interligo de la Eternulo.
9 Multaj laŭdos lian prudenton; kaj tiel longe, kiel daŭros la mondo, ĝi ne estos forviŝita; lia memoro ne forigxos, kaj lia nomo vivos de generacio al generacio.
10 Lian sagxecon predikos popoloj, Kaj la komunumo proklamos lian gloron.
11 Se li mortos, li lasos pli grandan nomon ol mil; kaj se li vivos, li pligrandigos.
12 Tamen mi havas pliajn por diri, pri kiuj mi pensis; ĉar mi estas plenigita kiel la luno ĉe la plena.
13 Auxskultu Min, ho sanktaj infanoj, kaj burgxos kiel rozo, kiu kreskas cxe la torento de la kampo;
14 Kaj donu al vi agrablan odoron kiel olibanon, kaj floru kiel lilio, eligu odoron, kaj kantu kanton de gloro, benu la Eternulon en ĉiuj Liaj faroj.
15 Grandigu lian nomon, kaj proklamu Lian laŭdon per la kantoj de viaj lipoj kaj per harpoj, kaj laŭdante Lin vi diru tiel:
16 Çiuj faroj de la Eternulo estas tre bonaj, kaj çio, kion Li ordonos, estos plenumita en konvena tempo.
17 Kaj neniu povas diri: Kio estas tio? kial tio estas? ĉar en la oportuna tempo ili ĉiuj estos serĉataj; laŭ Lia ordono la akvo staris kiel amaso, kaj ĉe la vortoj de lia buŝo la akvoujoj.
18 Laû Lia ordono fari as çio, kio placxas al Li; kaj neniu povas malhelpi, kiam li savos.
19 La faroj de cxiu karno estas antaux Li, Kaj nenio povas esti kasxita antaux Liaj okuloj.
20 Li vidas de eterne gxis eterne; kaj nenio mirinda estas antaŭ li.
21 Ne necesas homo diri: Kio estas tio? kial tio estas? cxar cxion Li faris por ilia uzo.
22 Lia beno kovris la sekteron kiel riveron Kaj akvumis ĝin kiel inundo.
23 Kiel Li sxangxis la akvon en salo, Tiel la nacioj heredos Sian koleron.
24 Kiel Liaj vojoj estas klaraj al la sanktulo; tiel ili estas falpusxiloj por la malvirtuloj.
25 Ĉar la bono estas bonaj estaĵoj kreitaj de la komenco;
26 La ĉefaj estaĵoj por la tuta uzo de la homa vivo estas akvo, fajro, fero, kaj salo, tritika faruno, mielo, lakto, kaj la sango de la vinbero, kaj oleo, kaj vestoj.
27 Ĉio ĉi tio estas por bono por la piulo; Kaj por la pekuloj ili ŝanĝiĝas en malbonon.
28 Estas spiritoj kreitaj por venĝo, Kiuj en sia furiozo kuŝas sur doloraj batoj; en la tempo de pereo ili elverŝas sian forton, Kaj kvietigas la koleron de Tiu, kiu ilin kreis.

29 Fajro kaj hajlo kaj malsato kaj morto, ĉio ĉi estis kreita por venĝo;
30 Dentoj de sovagxaj bestoj kaj skorpioj kaj serpentoj kaj glavo punantaj malpiulojn al pereo.
31 Ili gxojos pri Lia ordono, Kaj kiam estos bezono ili estos pretaj sur la tero; kaj kiam venos ilia tempo, ili ne malobeos Lian vorton.
32 Tial de la komenco mi estis decidita, kaj pensis pri tiuj aferoj, kaj lasis ilin skribe.
33 CXiuj faroj de la Eternulo estas bonaj; Kaj cxion necesan Li donos en gxusta tempo.
34 Tiel ke homo ne povas diri: Ĉi tio estas pli malbona ol tio; ĉar post la tempo ili ĉiuj estos bone aprobitaj.
35 Kaj do laŭdu la Eternulon per la tuta koro kaj buŝo, kaj benu la nomon de la Eternulo.

ĈAPITRO 40

1 Granda laboro estas kreita por ĉiu homo, kaj peza jugo estas sur la filoj de Adam, de la tago, kiam ili eliras el la ventro de sia patrino, ĝis la tago, kiam ili revenas al la patrino de ĉio.
2 Ilia penso pri estontaj aferoj kaj la tago de morto maltrankviligas iliajn pensojn kaj timigas la koron;
3 De tiu, kiu sidas sur trono de gloro, ĝis tiu, kiu estas humiligita sur tero kaj cindro;
4 De tiu, kiu portas purpuran kaj kronon, ĝis tiu, kiu estas vestita per tola robo.
5 Kolero kaj envio, mizero kaj malkvieto, timo antaŭ morto kaj kolero kaj malpaco, kaj en la tempo de ripozo sur lia lito lia nokta dormo ŝanĝas lian scion.
6 Iom aŭ nenio estas lia ripozo, kaj poste li estas en sia dormo, kiel en tago de gardo, maltrankviligita en la vizio de sia koro, kvazaŭ li saviĝus el batalo.
7 Kiam ĉio estas sekura, li vekiĝas, kaj miras, ke la timo estas nenio.
8 Tiaj aferoj okazas al cxiu karno, kaj al homo kaj al la bruto, kaj tio estas sepoble pli al pekuloj.
9 Morto kaj sangoverŝado, malpaco kaj glavo, malfeliĉoj, malsato, aflikto kaj vipo;
10 Ĉi tio estas kreita por la malvirtuloj, kaj pro ili venis la diluvo.
11 Çio, kio estas el la tero, revenos sur la teron, kaj tio, kio estas el la akvo, revenos en la maron.
12 Ĉia subaĉeto kaj maljusteco estos forviŝita; Sed vera ago restas eterne.
13 La hav'o'j de mal'just'ul'o'j sek'iĝ'os kiel rivero, kaj malaper'os per bru'o, kiel tondr'o en pluv'o.
14 Kiam li malfermas sian manon, li gxojos;
15 La filoj de malpiuloj ne naskos multajn brancxojn, sed ili estas kiel malpuraj radikoj sur malmola roko.
16 La herbo, kiu kreskas sur ĉiu akvo kaj bordo de rivero, estos eltirita antaŭ ĉiu herbo.
17 La abundeco estas kiel plej fruktodona ĝardeno, Kaj la favorkoreco estas eterne.
18 Labori kaj kontentigi pri tio, kion homo havas, estas dolĉa vivo; sed kiu trovas trezoron, tiu estas super ili ambaŭ.
19 Infanoj kaj konstruo de urbo daŭras la nomon de viro; Sed senriproĉa edzino estas kalkulita super ili ambaŭ.
20 Vino kaj muziko ĝojigas la koron; Sed la amo al saĝo estas super ili ambaŭ.
21 La floto kaj la psaltero faras agrablan melodion; Sed agrabla lango estas super ili ambaux.
22 Via okulo deziras favoron kaj belecon; Sed pli ol ambaux grenon, dum gxi estas verda.
23 Neniam renkontas amiko kaj kunulo; sed super ambaux estas edzino kun sia edzo.
24 Fratoj kaj helpo estas kontraŭ tempo de mizero; Sed almozo savos pli ol ambaŭ.
25 Oro kaj argxento fortigas la piedon; Sed la konsilo estas estimata super ili ambaux.
26 Ricxeco kaj forto altigas la koron; Sed la timo antaux la Eternulo estas super ili ambaux; La timo antaux la Eternulo ne mankas, Kaj gxi ne bezonas sercxi helpon.
27 La timo antaux la Eternulo estas fruktodona gxardeno, Kaj kovras lin super cxia gloro.
28 Mia filo, ne vivu almozulo; ĉar pli bone estas morti ol petegi.
29 La vivo de tiu, kiu dependas de la tablo de alia homo, ne estas kalkulita kiel vivo; cxar li malpurigas sin per aliuloj; sed sagxulo bone nutrita sin gardos pri tio.
30 Almozpetado estas dolcxa en la busxo de malhonoro; Sed en lia ventro brulas fajro.

ĈAPITRO 41

1 Ho morto, kiel maldolĉa estas la rememoro pri vi al homo, kiu vivas trankvile en siaj posedaĵoj, al la homo, kiu havas nenion por lin ĝeni, kaj kiu havas prosperon en ĉio; jes, al tiu, kiu ankoraŭ povas ricevi; viando!
2 Ho morto, akceptebla estas Via juĝo al senhavulo, kaj al tiu, kies forto mankas, kiu estas nun en la lasta aĝo kaj ĉagreniĝas pro ĉio, kaj al tiu, kiu malesperas kaj perdis la paciencon!
3 Ne timu mortopunon, memoru tiujn, kiuj estis antaŭ vi kaj kiuj venos; ĉar ĉi tio estas la juĝo de la Eternulo super ĉia karno.
4 Kaj kial vi estas kontraux la volo de la Plejaltulo? ne estas esploro en la tombo, ĉu vi vivis dek, aŭ cent aŭ mil jarojn.
5 La filoj de pekuloj estas abomenindaj infanoj, Kaj la logxantoj de la malpiuloj.
6 La heredajxo de la filoj de pekuloj pereos, Kaj ilia idaro estos eterna malhonorado.
7 La infanoj plendos pri patro malpiulo, Ĉar ili estas malhonoritaj pro li.
8 Ve al vi, malpiuloj, kiuj forlasis la leĝon de Dio Plejalta! cxar se vi multigxos, gxi estos por via pereo;
9 Kaj se vi naskiĝos, vi naskiĝos al malbeno; kaj se vi mortos, malbeno estos via parto.
10 CXiuj sur la tero revenos sur la teron; Kaj la malpiuloj iros de malbeno al pereo.
11 La funebro de homoj estas ĉirkaŭ iliaj korpoj; Sed malbona nomo de pekuloj estos forviŝita.
12 Konsideru Vian nomon; ĉar tio restos ĉe vi pli ol mil grandaj oraj trezoroj.
13 Bona vivo havas nur malmultajn tagojn; Sed bona nomo restas eterne.

14 Filoj miaj, konservu en paco la punon; cxar sagxo, kiu estas kasxita, kaj trezoro, kiu ne estas videbla, kia profito havas ilin ambaux?

15 Pli bona estas homo, kiu kasxas sian malsagxecon, Ol homo, kiu kasxas sian sagxecon.

16 Tial estu hontigitaj laux mia vorto; cxar ne estas bone reteni cxian honton; kaj ĝi ne estas tute aprobita en ĉio.

17 Hontu pri malcxasteco antaux patro kaj patrino, Kaj pri mensogo antaux princo kaj fortulo;

18 De ofendo antaŭ juĝisto kaj reganto; de maljusteco antaŭ komunumo kaj popolo; de maljusta agado antaŭ via kunulo kaj amiko;

19 kaj pri ŝtelo pri la loko, kie vi loĝas, kaj pri la vero de Dio kaj Lia interligo; kaj apogi per via kubuto sur la viandon; kaj de malestimo doni kaj preni;

20 Kaj de silento antaŭ tiuj, kiuj vin salutas; kaj rigardi malcxastistinon;

21 Kaj por deturni vian vizaĝon de via parenco; aŭ forpreni porcion aŭ donacon; aŭ rigardi la edzinon de alia viro.

22 Aŭ trookupiĝi kun sia sklavino, Kaj ne alproksimiĝi al ŝia lito; aŭ de riproĉado de paroladoj antaŭ amikoj; kaj post kiam vi donis, ne riproĉu;

23 Aŭ de ripeto kaj reparolado tion, kion vi aŭdis; kaj de malkaŝo de sekretoj.

24 Tiel vi estos vere hontigata kaj trovos favoron antaŭ ĉiuj homoj.

ĈAPITRO 42

1 Pri tio vi ne hontu, kaj neniun akceptu per tio peki;

2 Pri la instruo de la Plejaltulo kaj Lia interligo; kaj de juĝo por pravigi la malpiulojn;

3 Pri kalkulo kun viaj kunuloj kaj vojaĝantoj; aŭ de la donaco de la heredaĵo de amikoj;

4 Pri ekzakteco de pesilo kaj pezoj; aŭ akiri multon aŭ malmulte;

5 Kaj de la indiferenta vendado de komercistoj; de multe da korekto de infanoj; kaj sangigi la flankon de malbona servisto.

6 Bone estas gardado, kie estas malbona edzino; kaj silentu, kie estas multaj manoj.

7 Liberigu ĉion laŭ nombro kaj pezo; kaj skribu ĉion, kion vi donas aŭ ricevas.

8 Ne hontu informi malsagxulon kaj malsagxulon, kaj maljunulon, kiu disputas kun junuloj; tiel vi estos vere klera kaj aprobita de cxiuj vivantoj.

9 Patro vekiĝas por filino, kiam neniu scias; kaj la zorgo pri ŝi forprenas dormon; kiam ŝi estas juna, por ke ŝi ne forpasu la floron de sia aĝo; kaj edziĝinta, por ke ŝi ne estu malamata;

10 En sia virgeco, por ke sxi ne malpurigxu kaj gravedu en la domo de sia patro; kaj havante edzon, por ke ŝi ne kondutu sin; kaj kiam ŝi edziniĝos, por ke ŝi ne estu senfrukta.

11 Gardu gardostaran filinon, por ke sxi ne faru vin mokatajxo por viaj malamikoj kaj mokatajxo en la urbo kaj malhonoro inter la popolo kaj ne hontigu vin antaux la homamaso.

12 Ne rigardu la belecon de ĉiu korpo, Kaj ne sidu meze de virinoj.

13 Ĉar el vestoj venas tineo, Kaj el virinoj malvirteco.

14 Pli bona estas maldikemo de viro, ol kortuma virino, virino, mi diras, kiu alportas honton kaj malhonoron.

15 Mi nun rememoros la farojn de la Eternulo, kaj rakontos tion, kion mi vidis: Laux la vortoj de la Eternulo estas Liaj faroj.

16 La suno, kiu lumas, rigardas ĉion, kaj ĝia laboro estas plena de la gloro de la Eternulo.

17 La Sinjoro ne donis al la sanktuloj potencon proklami ĉiujn Siajn mirindaĵojn, kiujn la Plejpotenca Sinjoro firme fiksis, por ke ĉio, kio estas, estu fortikigita por Lia gloro.

18 Li serĉas la profundon kaj la koron, kaj rigardas iliajn ruzajn intencojn; ĉar la Eternulo scias ĉion scieblan, kaj Li rigardas la signojn de la mondo.

19 Li anoncas la pasintajn kaj venontajn, kaj malkasxas la pasxojn de la kasxitaj aferoj.

20 Neniu penso eskapas de li, kaj neniu vorto estas kasita de li.

21 Li ornamis la bonegajn farojn de Sia sagxeco, kaj li estas de eterne gxis eterne; al li nenio estu aldonita, kaj li ne povas esti malpliigita, kaj li bezonas neniun konsiliston.

22 Ho, kiel dezirindaj estas ĉiuj liaj faroj! kaj por ke homo vidu eĉ ĝis fajrero.

23 Çio çi tio vivas kaj restas eterne por çia uzo, kaj çiuj estas obeemaj.

24 Çio estas duobla unu kontraû alia, kaj Li faris nenion malperfektan.

25 Io fortikigas la bonon aŭ alian; kaj kiu pleniĝos rigardante lian gloron?

ĈAPITRO 43

1 La fiereco de la alteco, la klara firmamento, la beleco de la cxielo, kun Lia glora spektaklo;

2 La suno, kiam ĝi aperos, proklamas ĉe lia leviĝo mirindan ilon, faron de la Plejaltulo;

3 Tagmeze gxi sekigas la landon, kaj kiu povas elteni gxian varmegon?

4 Homo, kiu blovas fornon, estas en faroj de varmego, sed la suno bruligas la montojn trioble; elspirante fajrajn vaporojn, kaj elsendante brilajn trabojn, ĝi malheligas la okulojn.

5 Granda estas la Eternulo, kiu gxin kreis; kaj laux lia ordono rapidas.

6 Kaj Li faris la lunon, por ke ili servadu en gxia tempo por anonco de tempoj kaj signo de la mondo.

7 De la luno estas signo de festenoj, lumo, kiu malkreskas en sia perfekteco.

8 La monato estas nomata laux sxia nomo, kaj mirinde pligrandigxas en sxia sxangxo, estante ilo de la armeoj supre, brilanta sur la cxiela firmajxo;

9 La beleco de la cxielo, la gloro de la steloj, ornamajxo, kiu lumas sur la plej altaj lokoj de la Eternulo.

10 Laux la ordono de la Sanktulo ili staros en sia ordo, Kaj neniam lacigxos en siaj gardostarantoj.

11 Rigardu la cxielarkon, kaj gloru gxin, kiu gxin faris; tre bela ĝi estas en ĝia brilo.
12 GXi cxirkauxas la cxielon per glora rondo, Kaj la manoj de la Plejaltulo gxin fleksis.
13 Per Sia ordono Li faligas la neĝon, Kaj rapide sendas la fulmojn de Sia juĝo.
14 Per tio malfermiĝas la trezoroj, Kaj nuboj elflugas kiel birdoj.
15 Per Sia granda forto Li firmigas la nubojn, Kaj la hajlon malgrandiĝas.
16 Antaux Liaj okuloj skuigxas la montoj, Kaj laux Lia volo blovas suda vento.
17 La bruo de la tondro tremigas la teron; Tiel tremas la norda ventego kaj la ventego; Kiel birdoj, flugantaj, Li disjxetas la negxon, Kaj gxia defalado estas kiel fulmo de akridoj.
18 La okulo miras pri la beleco de ĝia blankeco, Kaj la koro miras pri ĝia pluvo.
19 Kaj la prujnon Li verŝas sur la teron kiel salon, kaj frostiĝinte, ĝi kuŝas sur la supro de akraj stangoj.
20 Kiam blovas la malvarma norda vento, kaj la akvo frostigxis en glacion, gxi staras sur cxiu akvokolekto, kaj vestas la akvon kiel per surbrustajxo.
21 GXi formangxis la montojn kaj forbruligis la dezerton Kaj konsumas la herbon kiel fajro.
22 Nuna kuracilo estas nebulo, venanta rapide, roso, venanta post varmego.
23 Per Sia konsilo Li kvietigas la abismon Kaj plantis sur gxi insulojn.
24 Tiuj, kiuj veturas sur la maro, rakontas pri gxia danĝero; kaj kiam ni aŭdas ĝin per niaj oreloj, ni pri tio miras.
25 Çar en i estas strangaj kaj mirindaj faroj, diversaj çiaspecaj bestoj kaj balenoj kreitaj.
26 Per Li la fino de ili havas prosperan sukceson, Kaj per Lia vorto ĉio konstatas.
27 Ni povas multe paroli, sed tamen mallonge; tial li estas ĉio.
28 Kiel ni povos lin pligrandigi? ĉar li estas granda super ĉiuj liaj faroj.
29 La Eternulo estas terura kaj tre granda, Kaj mirinda estas Lia potenco.
30 Kiam vi gloras la Sinjoron, altigu Lin kiom vi povas; cxar ankoraux li superos; kaj kiam vi lin altigos, elmetu vian tutan forton, kaj ne lacigxu; ĉar vi neniam povas iri sufiĉe malproksimen.
31 Kiu lin vidis, ke li diru al ni? kaj kiu povas grandigi lin kia li estas?
32 Ankoraŭ estas kaŝitaj pli grandaj ol ĉi tiuj, ĉar ni vidis nur kelkajn el Liaj faroj.
33 Ĉar la Eternulo faris ĉion; kaj al la piuloj Li donis sagxon.

ĈAPITRO 44

1 Ni gloru nun famajn homojn, Kaj niajn patrojn, kiuj naskis nin.
2 La Eternulo faris per ili grandan gloron per Sia granda potenco de la komenco.
3 tiaj, kiuj regis en siaj regnoj, homoj famaj pro sia potenco, konsilantaj per sia prudento kaj profetantaj;
4 Estroj de la popolo per siaj konsiloj kaj per sia sciado de instruado taŭgas por la popolo, saĝaj kaj elokventaj estas iliaj instruoj;
5 Tiaj eltrovis muzikmelodiojn kaj skribis versojn:
6 Riĉuloj kapablaj, vivantaj pace en siaj loĝejoj;
7 Ĉiuj ĉi tiuj estis glorataj en iliaj generacioj, Kaj estis la gloro de ilia tempo.
8 Estas el tiuj, kiuj postlasis nomon, Por ke oni raportu iliajn laŭdojn.
9 Kaj estas iuj, kiuj ne havas memoron; kiuj pereis, kvazaŭ ili neniam estus; kaj fariĝis kvazaŭ ili neniam estus naskita; kaj iliaj infanoj post ili.
10 Sed ĉi tiuj estis kompatemaj homoj, kies justeco ne estas forgesita.
11 Kun ilia idaro restos ĉiam bona heredaĵo, Kaj iliaj filoj estas en la interligo.
12 Ilia idaro staras, Kaj iliaj infanoj pro ili.
13 Ilia idaro restos eterne, Kaj ilia gloro ne estos forigita.
14 Iliaj korpoj estas enterigitaj en paco; sed ilia nomo vivas eterne.
15 La popolo rakontos pri sia sagxeco, Kaj la komunumo gloros sian gloron.
16 HXanohx placxis al la Eternulo, kaj estis tradukita, estante ekzemplo de pento por cxiuj generacioj.
17 Noa trovigxis perfekta kaj justa; en la tempo de kolero li estis prenita kontraŭ la mondo; tial li restis kiel restajxo sur la tero, kiam venis la diluvo.
18 Eterna interligo estis farita kun li, por ke ne plu pereu de la diluvo ĉiu karno.
19 Abraham estis granda patro de multe da popoloj; en gloro neniu estis simila al li;
20 Kiu observis la instruon de la Plejaltulo kaj estis en interligo kun Li; Li starigis la interligon en sia karno; kaj kiam li estis pruvita, li estis trovita fidela.
21 Tial li per ĵuro certigis al li, ke li benos la naciojn en sia idaro kaj multigos lin kiel la polvon de la tero kaj altigos sian idaron kiel la stelojn kaj heredos ilin de maro ĝis maro; kaj de la rivero ĝis la fino de la tero.
22 Kun Isaak li starigis tiel same pro sia patro Abraham la benon de ĉiuj homoj kaj la interligon, kaj metis ĝin sur la kapon de Jakob. Li rekonis lin en Sia beno, kaj donis al li heredon kaj dividis liajn partojn; inter la dek du triboj li dividis ilin.

ĈAPITRO 45

1 Kaj li elkondukis el li kompateman homon, kiu akiris favoron en la okuloj de cxiu karno, Moseo, amatan de Dio kaj homoj, kies memoro estas benata.
2 Li similigis lin al la gloraj sanktuloj kaj altigis lin, tiel ke liaj malamikoj staris en timo de li.
3 Per Siaj vortoj Li cxesigis la miraklojn, kaj Li glorigis lin antaux la okuloj de la regxoj, Kaj Li donis al li ordonon por sia popolo kaj montris al li parton de sia gloro.
4 Li sanktigis lin en sia malfidela kaj mildeco, kaj elektis lin el ĉiuj homoj.

5 Li igis lin auxdi sian vocxon, kaj venigis lin en la malluman nubon, kaj donis al li ordonojn antaux sia vizagxo, la legxon de vivo kaj scio, por ke li instruu al Jakob Liajn interligojn kaj al Izrael Liajn decidojn.
6 Li altigis Aaronon, sanktulon similan al li, lian fraton, el la tribo de Levi.
7 Eternan interligon Li faris kun li kaj donis al li la pastrecon inter la popolo; li beligis lin per belaj ornamaĵoj, kaj vestis lin per glora robo.
8 Li metis sur lin perfektan gloron; kaj fortigis lin per riĉaj vestoj, per pantalonoj, per longa robo kaj per la efodo.
9 Kaj li cxirkauxis lin per granatoj kaj per multaj oraj tintiloj cxirkauxe, por ke dum li iris, oni auxdigxu bruo kaj bruo, kiu auxdigxis en la templo, por memori la filojn de lia popolo;
10 kun sankta vesto, el oro, kaj blua silko, kaj purpura, brodita laboro, kun jugxa surbrustajxo, kaj kun Urim kaj Tumim;
11 Kun tordita rugxa teksajxo, laboro de lerta laboristo, kun multekostaj sxtonoj gravuritaj kiel sigeloj, kaj engagxitaj en oro, laboro de juvelisto, kun skribajxo gravurita por memorigo, laux la nombro de la triboj de Izrael.
12 Li starigis oran kronon sur la cidaron, sur kiu estis gravurita sankteco, honora ornamo, multekosta laboro, la deziroj de la okuloj, belaj kaj belaj.
13 Antaux li estis neniu tia, kaj neniam fremdulo surmetis ilin, sed nur liaj filoj kaj la infanoj de liaj infanoj por cxiam.
14 Iliaj oferoj estu tute konsumitaj cxiutage dufoje cxiam.
15 Moseo sanktigis lin kaj sanktoleis lin per sankta oleo; tio estis destinita al li per eterna interligo kaj al lia idaro, tiel longe, kiel restos la ielo, por ke ili servu al li kaj plenumu la oficon de la pastraro; kaj benu la popolon en lia nomo.
16 Li elektis lin el cxiuj vivantoj, por ke li alportu oferojn al la Eternulo incenson kaj agrablan odorajxon, kiel memorajxon, por repacigi Sian popolon.
17 Li donis al li Siajn ordonojn kaj auxtoritaton en la legxoj de jugxo, por ke li instruu al Jakob la atestojn kaj informu Izraelon per siaj legxoj.
18 Kaj konspiris kontraux li fremduloj kaj insultis lin en la dezerto, la viroj, kiuj estis de Datan kaj Abiron, kaj la komunumo de Koro, kun furiozo kaj kolero.
19 Tion vidis la Eternulo, kaj tio malplaĉis al Li, kaj en Sia kolero ili ekstermis; Li faris sur ili miraklojn, por ekstermi ilin per la flamo.
20 Sed li faris Aaronon pli honora kaj donis al li posedajxon kaj dividis al li la unuajn fruktojn de la produktajxo; precipe li preparis panon abunde:
21 Ĉar ili manĝas el la oferoj de la Eternulo, kiujn Li donis al li kaj al lia idaro.
22 Tamen en la lando de la popolo li ne havis heredon, kaj li ne havis parton inter la popolo; cxar la Eternulo mem estas Lia parto kaj heredo.
23 La tria en gloro estas Pinehx, filo de Eleazar, cxar li fervoris pri la timo antaux la Eternulo kaj starigxis kun kuragxa koro; kiam la popolo returnigxis kaj repacigxis por Izrael.
24 Tial estis interligo de paco farita kun li, ke li estu la estro de la sanktejo kaj de sia popolo, kaj ke li kaj lia idaro havu la dignecon de la pastraro por eterne;
25 Konforme al la interligo farita kun David, filo de Jiŝaj, el la tribo de Jehuda, ke la posedaĵo de la reĝo estu nur al lia idaro; tiel ankaŭ la posedaĵo de Aaron estu por lia idaro.
26 Dio donu al vi saĝon en via koro, por ke vi juĝu Sian popolon en justeco, por ke iliaj bonaĵoj ne estu forigitaj, kaj por ke ilia gloro estu eterne.

ĈAPITRO 46

1 Jesuo, la filo de Nave, estis kuraĝa en la militoj, kaj estis la posteulo de Moseo en profetaĵoj, kiu laŭ sia nomo fariĝis granda por la savo de la elektitoj de Dio, kaj por venĝi kontraŭ la malamikoj, kiuj leviĝis kontraŭ ili; por ke li starigu Izraelon en ilian heredon.
2 Kiel granda li estis gloro, kiam li levis siajn manojn kaj etendis sian glavon kontraŭ la urbojn!
3 Kiu antaux li tiel staris al gxi? ĉar la Eternulo mem venigis al li Siajn malamikojn.
4 Ĉu la suno ne retiriĝis per Li? kaj ne estis unu tago tiel longe kiel du?
5 Li vokis la Plejaltan Sinjoron, Kiam la malamikoj premis lin de ĉiuj flankoj; kaj la granda Sinjoro aŭskultis lin.
6 Kaj per hajloj de granda forto li perforte faligis la batalon sur la naciojn, kaj en la malsupreniro de Bet-Ĥoron li ekstermis la rezistantojn, por ke la nacioj sciu sian tutan forton, ĉar li batalis antaŭ la Eternulo. , kaj li sekvis la Potenton.
7 Ankaux en la tempo de Moseo li faris favorkorecon, li kaj Kaleb, filo de Jefune, per tio, ke ili kontrauxstaris al la komunumo kaj detenis la popolon de peko kaj kvietigis la malvirtan murmuradon.
8 Kaj el sescent mil piedirantoj ili du konservis, por venigi ilin en la posedaĵon, en la landon, en kiu fluas lakto kaj mielo.
9 Kaj la Eternulo donis forton al Kaleb, kiu restis kun li gxis sia maljuneco, tiel ke li venis sur la altajxojn de la lando, kaj lia idaro akiris gxin kiel heredajxon;
10 por ke ĉiuj Izraelidoj vidu, ke estas bone sekvi la Eternulon.
11 Kaj pri la jugxistoj, cxiu lauxnome, kies koro ne malcxastis kaj ne deturnis sin de la Eternulo, estu benata ilia memoro.
12 Iliaj ostoj prosperu el sia loko, Kaj la nomo de honoratoj restu sur iliaj infanoj.
13 Samuel, la profeto de la Eternulo, amata de sia Sinjoro, starigis regnon kaj sanktoleis princojn super sia popolo.
14 Laû la leĝo de la Eternulo li juĝis la komunumon, kaj la Eternulo ekestis Jakobon.
15 Per lia fideleco li troviĝis vera profeto, kaj per lia vorto li estis konata kiel fidela en vizio.

16 Li vokis la potencan Eternulon, Kiam liaj malamikoj premis lin de ĉiuj flankoj, Kiam Li oferis la suĉigan ŝafidon.

17 Kaj la Eternulo ektondris el la cxielo, kaj per granda bruo auxdigis Sian vocxon.

18 Kaj li ekstermis la estrojn de la Tirianoj kaj ĉiujn estrojn de la Filiŝtoj.

19 Kaj antaû sia longa dormo li diris antaû la Eternulo kaj Lia sanktoleito: Mi prenis neniun havon, eç ÿuon; kaj neniu lin akuzis.

20 Kaj post sia morto li profetis, kaj anoncis al la reĝo sian finon, kaj levis sian voĉon de la tero per profetado, por ekstermi la malvirton de la popolo.

ĈAPITRO 47

1 Kaj post li levigxis Natan, por profeti en la tempo de David.

2 Kiel oni forprenas la sebon de la pacofero, tiel David estis elektita el la Izraelidoj.

3 Li ludis kun leonoj kiel kun kapridoj, Kaj kun ursoj kiel kun ŝafidoj.

4 Ĉu li ne mortigis giganton, kiam li estis ankoraŭ juna? kaj ĉu li ne forigis la malhonoron de la popolo, kiam li levis sian manon kun la ŝtono en la skarpo kaj batis la fanfaronadon de Goliat?

5 Ĉar Li vokis la Plejaltan Sinjoron; kaj li donis al li forton en sia dekstra mano, por mortigi tiun fortan militiston, kaj starigi la kornon de sia popolo.

6 Kaj la popolo honoris lin per dek miloj, kaj lauxdis Lin per la benoj de la Eternulo, pro tio, ke Li donis al li gloran kronon.

7 Ĉar li ekstermis la malamikojn de ĉiuj flankoj kaj neniigis la Filiŝtojn, siajn kontraŭulojn, kaj disrompis ilian kornon ĝis la nuna tago.

8 En ĉiuj siaj faroj li laŭdis la Sanktulon per gloraj vortoj; per sia tuta koro li kantis kantojn, kaj amis tiun, kiu lin faris.

9 Kaj Li starigis kantistojn antaux la altaro, Por ke per siaj vocxo ili faru dolcxan melodion, Kaj cxiutage kantu lauxdojn en siaj kantoj.

10 Li beligis iliajn festojn, kaj aranĝis la solenajn tempojn ĝis la fino, por ke ili laŭdu Lian sanktan nomon, kaj por ke la templo sonigu de mateno.

11 La Eternulo forigis liajn pekojn kaj altigis Sian kornon por ĉiam; Li donis al li interligon de reĝoj kaj tronon de gloro en Izrael.

12 Post li levigxis filo sagxa, kaj pro li li logxis en granda parto.

13 Salomono regxis en paca tempo kaj estis honorata; cxar Dio trankviligis cxion cxirkaux Si, por ke Li konstruu domon en Sia nomo kaj pretigu Sian sanktejon por eterne.

14 Kiel vi estis sagxa en via juneco kaj, kiel diluvo, plena de prudento!

15 Via animo kovris la tutan teron, kaj Vi plenigis ĝin per malhelaj paraboloj.

16 Via nomo iris malproksimen al la insuloj; kaj pro via paco vi estis amata.

17 La landoj miris pri Vi pro Viaj kantoj kaj proverboj kaj paraboloj kaj interpretoj.

18 Per la nomo de la Eternulo, Dio, kiu estas nomata la Eternulo, Dio de Izrael, vi kolektis oron kiel stanon, kaj multigis argxenton kiel plumbon.

19 Vi klinis al virinoj viajn lumbojn, kaj per via korpo vi subigis vin.

20 Vi malpurigis vian honoron kaj malpurigis vian idaron, Kaj vi venigis koleron sur viajn filojn, kaj vi ĉagreniĝis pro via malsagxeco.

21 Kaj la regno estis dividita, kaj el Efraim regis ribelema regno.

22 Sed la Eternulo neniam forlasos Sian favorkorecon, kaj neniu el Liaj faroj pereos, kaj Li ne ekstermos la idaron de Siaj elektitoj, kaj la idaron de Tiu, kiu lin amas, Li ne forprenos; tial Li donis restaĵon al Jakob. , kaj el li radiko al David.

23 Tiamaniere Salomono ripozis kun siaj patroj, kaj el sia idaro li lasis post si Roboamon, la malsagxecon de la popolo, kaj senkompreną, kiu deturnis la popolon per sia konsilo. Estis ankaŭ Jerobeam, filo de Nebat, kiu pekigis Izraelon kaj montris al Efraim la vojon de peko;

24 Kaj iliaj pekoj multe multigxis, ke ili estis elpelitaj el la lando.

25 Çar ili serçis çian malbonon, is ven o ven is sur ilin.

ĈAPITRO 48

1 Tiam la profeto Elija stariĝis kiel fajro, kaj lia vorto brulis kiel lampo.

2 Li venigis sur ilin fortan malsaton, Kaj per Sia fervoro Li malpliigis ilian nombron.

3 Per la vorto de la Eternulo li sxlosis la cxielon, kaj trifoje li malsuprenigis fajron.

4 Ho Elija, kiel vi estis honorita per viaj mirindaj faroj! kaj kiu povas fieri kiel Vi!

5 kiu levis el la morto mortinton kaj lian animon el la loko de la mortintoj, per la vorto de la Plejaltulo;

6 Kiu pereigis reĝojn Kaj eminentulojn el ilia lito;

7 Kiu auxdis la riprocxon de la Eternulo en Sinaj kaj sur HXoreb la jugxon de vengxo;

8 Kiu sanktoleis reĝojn por venĝi, Kaj profetojn por sukcesi post li;

9 Kiu estis levita en ventego de fajro Kaj en ĉaro de fajraj ĉevaloj;

10 Kiuj estis destinitaj por riprocxo en siaj tempoj, Por kvietigi la koleron de la jugxo de la Eternulo, antaux ol gxi eksplodos en kolero, kaj por turni la koron de la patro al la filo, kaj por restarigi la tribojn de Jakob.

11 Felicxaj estas tiuj, kiuj vin vidis kaj ekdormis en amo; cxar ni certe vivos.

12 Gxi estis Elija, kiu estis kovrita de ventego; kaj Elisxa plenigxis de sia spirito; dum li vivis, li ne estis kortuŝita de neniu princo, kaj neniu povis submeti lin.

13 Neniu vorto povis venki lin; kaj post lia morto lia korpo profetis.

14 Li faris miraklojn en sia vivo, Kaj cxe sia morto liaj faroj estis mirindaj.

15 Pro ĉio ĉi la popolo ne pentis kaj ne deturnis sin de siaj pekoj, ĝis ili estis prirabitaj kaj elportitaj el sia lando

kaj disĵetitaj tra la tuta tero; tamen restis malgranda popolo kaj estro en la domo de David. :
16 el kiuj unuj faris tion, kio placis al Dio, kaj aliaj multobligis pekojn.
17 HXizkija fortikigis sian urbon kaj enportis akvon en gxin; li fosis per fero la malmolan rokon kaj faris akvoputojn.
18 En lia tempo venis Sanhxerib kaj sendis Rabsxacon, kaj levis sian manon kontraux Cionon kaj fieris.
19 Tiam ektremis iliaj koroj kaj manoj, kaj ili suferis, kiel naskantinoj.
20 Sed ili vokis la Kompateman Sinjoron, kaj etendis al Li siajn manojn; kaj tuj la Sanktulo aŭdis ilin el la ĉielo, kaj savis ilin per la servado de Esay.
21 Li venkobatis la militistaron de la Asirianoj, kaj lia angxelo ilin ekstermis.
22 Cxar HXizkija faris tion, kio placxas al la Eternulo, kaj estis forta en la vojoj de sia patro David, kiel ordonis al li la profeto Jesaj, kiu estis granda kaj fidela en sia vizio.
23 En lia tempo la suno malantauxen, kaj li plilongigis la vivon de la regxo.
24 Li vidis per bonega spirito, kio okazos fine, kaj li konsolis tiujn, kiuj funebris en Cion.
25 Li montris tion, kio okazos eterne, kaj sekretaĵojn, aŭ iam ajn ili venos.

ĈAPITRO 49

1 La rememoro pri Joŝija estas kiel la komponaĵo de la parfumo, kiun oni faras per la arto de apotekisto; ĝi estas dolĉa kiel mielo en ĉiuj buŝoj, kaj kiel muziko en festeno de vino.
2 Li kondutis juste en la konvertiĝo de la popolo, Kaj forprenis la abomenindaĵojn de maljusteco.
3 Li direktis sian koron al la Eternulo, Kaj en la tempo de la malpiuloj Li starigis la adoradon al Dio.
4 CXiuj, krom David kaj HXizkija kaj Josxija, estis malbonaj; cxar ili forlasis la instruon de la Plejaltulo, ecx la regxoj de Judujo malsukcesis.
5 Tial Li donis ilian potencon al aliaj, Kaj ilian gloron al fremda nacio.
6 Ili forbruligis la elektitan urbon de la sanktejo, kaj dezertigis la stratojn, laux la profetajxo de Jeremia.
7 Çar ili petegis Lin, kiu tamen estis profeto, sanktigita en la ventro de sia patrino, por elradikigi kaj aflikti kaj pereigi; kaj por ke li ankaux konstruu kaj plantu.
8 Estis Ĥizkiel, kiu vidis la gloran vizion, kiu estis montrita al li sur la ĉaro de la keruboj.
9 Ĉar Li menciis la malamikojn sub la figuro de la pluvo, Kaj direktis tiujn, kiuj iris ĝuste.
10 Kaj el la dek du profetoj estu benata la memoro, kaj iliaj ostoj refloru el sia loko; ĉar ili konsolis Jakobon kaj savis ilin per certa espero.
11 Kiel ni pligrandigu Zorobabelon? ecx li estis kiel sigelilo dekstre;
12 Tiel estis Jesuo, filo de Josedek, kiu siatempe konstruis la domon kaj starigis sanktan templon al la Sinjoro, kiu estis preta por eterna gloro.
13 Kaj inter la elektitoj estis Neemia, kies renomo estas granda, kiu starigis por ni la falintajn muregojn, kaj starigis la pordegojn kaj la riglilojn, kaj restarigis niajn ruinojn.
14 Sed sur la tero neniu estis kreita kiel HXanohx; ĉar li estis prenita de la tero.
15 Kaj ne estis junulo naskita kiel Jozef, estro de siaj fratoj, restado de la popolo, kies ostoj estis rigardataj de la Eternulo.
16 Sem kaj Set estis en granda honoro inter homoj, kaj tiel estis Adam super ĉiu vivanto en la kreitaro.

ĈAPITRO 50

1 Simon, la ĉefpastro, filo de Onias, kiu dum sia vivo rekonstruis la domon, kaj en siaj tagoj fortikigis la templon;
2 Kaj per li estis konstruita de la fundamento la duobla alto, la alta fortikaĵo de la muro ĉirkaŭ la templo;
3 En lia tempo la puto, por ricevi akvon, ĉirkaŭa kiel la maro, estis kovrita per kupraj platoj;
4 Li zorgis pri la templo, ke ĝi ne falu, kaj fortikigis la urbon kontraŭ sieĝo;
5 Kiel li estis honorata inter la popolo, kiam li eliris el la sanktejo!
6 Li estis kiel la matena stelo meze de nubo, Kaj kiel la luno en la plena;
7 Kiel la suno, kiu brilas sur la templon de la Plejaltulo, Kaj kiel la ĉielarko, kiu lumas en la helaj nuboj;
8 Kaj kiel la floro de rozoj en la printempo de la jaro, kiel lilioj ĉe la riveroj de akvoj, kaj kiel la branĉoj de la olibanarbo en la tempo de somero;
9 Kiel fajro kaj incenso en incensujo, Kaj kiel vazo el forĝita oro, enmetita kun ĉiaj multekostaj ŝtonoj;
10 Kaj kiel bela olivarbo, kiu burĝonas frukton, Kaj kiel cipreso, kiu kreskas ĝis la nuboj.
11 Kiam li surmetis la honoran tunikon kaj estis vestita per la perfekteco de gloro, kiam li supreniris al la sankta altaro, li faris la sanktan veston honorinda.
12 Kiam li prenis la porciojn el la manoj de la pastroj, li mem staris apud la kameno de la altaro, cxirkauxe, kiel juna cedro en Libano; kaj dum palmoj ĉirkaŭis lin ĉirkaŭe.
13 Tiel estis ĉiuj Aaronidoj en sia gloro, kaj la oferoj de la Eternulo en siaj manoj, antaŭ la tuta komunumo de Izrael.
14 kaj finis la diservon ĉe la altaro, por ornami la oferon de la Plejaltulo, la Plejpotenculo,
15 Li etendis sian manon al la kaliko, kaj elverŝis la sangon de la vinbero, li elverŝis ĉe la piedo de la altaro agrablan odoron al la Plejalta Reĝo el ĉiuj.
16 Tiam ekkriis la Aaronidoj kaj trumpetis per la argxentaj trumpetoj, kaj faris grandan bruon, por ke oni rememoru antaux la Plejaltulo.
17 Tiam la tuta popolo kune rapidis kaj jxetis sin vizagxaltere, por adorklinigxi al sia Sinjoro, al Dio la Plejpotenca, la Plejaltulo.
18 La kantistoj ankaŭ kantis laŭdojn per siaj voĉoj, kun granda vario de sonoj estis tie farita dolĉa melodio.

19 Kaj la popolo petegis la Eternulon, la Plejaltulon, per preĝado antaŭ la Kompatemulo, ĝis finiĝis la solenaĵo de la Eternulo, kaj ili finis Lian servadon.
20 Kaj li malsupreniris, kaj levis siajn manojn super la tutan komunumon de la Izraelidoj, por doni la benon de la Eternulo per siaj lipoj kaj por gxoji pro Lia nomo.
21 Kaj ili klinigxis, por adorklinigxi la duan fojon, por ricevi benon de la Plejaltulo.
22 Nun do benu la Dion de cxio, kiu cxie faras miraklojn, kiu altigas niajn tagojn el la ventro kaj agas kun ni laux Sia favorkoreco.
23 Li donu al ni gxojon de koro, Kaj por ke estu paco en niaj tagoj en Izrael por eterne;
24 Por ke Li firmigu al ni Sian kompaton kaj savu nin en Sia tempo!
25 Estas du specoj de nacioj, kiujn mia koro abomenas, kaj la tria ne estas popolo;
26 La sidantoj sur la monto de Samario kaj la logxantoj inter la Filisxtoj, kaj la malsagxuloj, kiuj logxas en SXehxem.
27 Jesuo, filo de Siraĥ, el Jerusalem, skribis en ĉi tiu libro la instruon pri prudento kaj scio, kiu el sia koro elverŝis saĝon.
28 Felicxa estas tiu, kiu estos ekzercita en cxi tiuj aferoj; kaj kiu metas ilin en sian koron, tiu farigxos sagxa.
29 Ĉar se li faros ilin, li estos forta por ĉio; ĉar la lumo de la Eternulo kondukas Tiun, kiu donas saĝon al piuloj. Benata estu la nomo de la Eternulo eterne. Amen, Amen.

ĈAPITRO 51

1 Preĝo de Jesuo, filo de Siraĥ. Mi Vin dankos, ho Eternulo kaj Reĝo, kaj Vin gloros, ho Dio, mia Savanto; Mi gloras Vian nomon;
2 Ĉar Vi estas mia defendanto kaj helpanto, kaj Vi konservis mian korpon kontraŭ pereo kaj kontraŭ la kaptilo de la kalumnia lango kaj kontraŭ la lipoj, kiuj forĝas mensogojn, kaj Vi estis mia helpanto kontraŭ miaj kontraŭuloj;
3 Kaj laux la multeco de la kompatemoj kaj la grandeco de Via nomo savis min el la dentoj de tiuj, kiuj estis pretaj formangxi min, kaj el la manoj de tiuj, kiuj sercxis mian vivon, kaj el la multnombraj afliktoj, kiuj estas; Mi havis;
4 De la fajro sufokita de ĉiuj flankoj kaj de la mezo de la fajro, kiun mi ne ekbruligis;
5 De la profundo de la ventro de Gehena, De malpura lango kaj de mensogaj vortoj.
6 Per akuzo al la reĝo el maljusta lango mia animo alproksimiĝis ĝis morto, mia vivo estis proksima al la inferno malsupre.
7 Ili cxirkauxis min cxirkauxe, kaj neniu min helpis; Mi sercxis helpon de homoj, sed neniu estis.
8 Tiam mi pensis pri Via favorkoreco, ho Eternulo, kaj pri Viaj antikvaj faroj, kiel Vi savas tiujn, kiuj fidas al Vi, kaj savas ilin el la manoj de la malamikoj.
9 Tiam mi levis mian petegon de sur la tero, Kaj mi preĝis, por ke ili savu el la morto.
10 Mi vokis la Sinjoron, la Patron de mia Sinjoro, ke Li ne forlasu min en la tagoj de mia mizero kaj en la tempo de la fieruloj, kiam ne estis helpo.
11 Vian nomon mi cxiam gloros, kaj mi kantos kun danko; kaj tiel mia preĝo estis aŭdita:
12 Ĉar Vi savis min de pereo kaj savis min de la malbona tempo; tial mi dankos kaj gloros Vin, kaj benos ilin, ho Eternulo.
13 Kiam mi estis ankoraux juna, aux iam ajn mi eliris eksterlanden, mi malkasxe petis sagxon en mia pregxo.
14 Mi pregxis por sxi antaux la templo, kaj mi sercxos sxin gxis la fino.
15 Eĉ de la floro ĝis la vinbero maturiĝis mia koro ĝojis pri ŝi; mia piedo iris la ĝustan vojon, de mia juneco supren mi serĉis ŝin.
16 Mi iom klinis mian orelon kaj akceptis sxin, kaj multe lernis.
17 Mi profitis per tio, tial mi donos gloron al Tiu, kiu donas al mi saĝon.
18 Ĉar mi intencis fari post ŝi, kaj fervore mi sekvis tion, kio estas bona; tiel mi ne estos hontigita.
19 Mia animo luktis kun sxi, Kaj mi estis fidela en miaj agoj; Mi etendis miajn manojn al la cxielo supre, Kaj mi priploris mian nescion pri sxi.
20 Mi direktis mian animon al ŝi, kaj mi trovis ŝin en pureco; Mian koron mi kunigis de la komenco, tial mi ne estos forlasita.
21 Maltrankviliĝis mia koro serĉante ŝin; Tial mi akiris bonan posedaĵon.
22 La Eternulo donis al mi langon por mia rekompenco, Kaj per tio mi Lin gloros.
23 Alproksimiĝu al mi, malkleruloj, kaj loĝu en domo de lernado.
24 Kial vi estas malrapidaj, kaj kion vi diras pri tio, kiam viaj animoj estas tre soifas?
25 Mi malfermis mian buŝon, kaj diris: Aĉetu ŝin por vi sen mono.
26 Metu vian kolon sub la jugon, kaj via animo ricevu instruon; malfacile trovigxas sxi.
27 Rigardu per viaj okuloj, ke mi havas nur malmulte da laboro kaj akiris al mi multe da ripozo.
28 Lernu per granda monsumo, kaj akiru per ŝi multe da oro.
29 Via animo gxoju pro Lia boneco, Kaj ne hontu pri Lia gloro.
30 Faru vian laboron frue, Kaj en sia tempo Li donos al vi vian rekompencon.

Book of
Baruch

Libro de Baruĥ

ĈAPITRO 1

1 Kaj jen estas la vortoj de la libro, kiun skribis en Babel Baruhx, filo de Nerija, filo de Maasja, filo de Cidkija, filo de Asadia, filo de HXelkija:
2 En la kvina jaro kaj en la sepa tago de la monato, kiam la HXaldeoj prenis Jerusalemon kaj forbruligis gxin per fajro.
3 Kaj Baruĥ legis la vortojn de ĉi tiu libro antaŭ la aŭdoj de Jeĥonja, filo de Joaĥim, reĝo de Judujo, kaj antaŭ la oreloj de la tuta popolo, kiu venis, por aŭdi la libron;
4 kaj auxskultis la eminentuloj kaj la regxidoj kaj auxskultis la plejagxuloj kaj la tuta popolo, de la malsupro gxis la supro, de cxiuj, kiuj logxis en Babel cxe la rivero Sud.
5 Tiam ili ploris, fastis kaj preĝis antaŭ la Eternulo.
6 Kaj ili faris monkolekton laŭ la povo de ĉiu;
7 Kaj ili sendis gxin en Jerusalemon al la cxefpastro Joahxim, filo de HXelkija, filo de Salom, kaj al la pastroj, kaj al la tuta popolo, kiu trovigxis cxe li en Jerusalem;
8 En la sama tempo, kiam li ricevis la vazojn de la domo de la Eternulo, kiuj estis elportitaj el la templo, por revenigi ilin en la landon Judan, la dekan tagon de la monato Sivan, nome argxentajn vazojn, kiujn Sedekija, la filo de Joŝija, reĝo de Jada, faris;
9 Post tio Nabukadnecar, reĝo de Babel, forkondukis Jeĥonjan kaj la estrojn kaj la kaptitojn kaj la fortulojn kaj la popolon de la lando el Jerusalem kaj venigis ilin en Babelon.
10 Kaj ili diris: Jen ni sendis al vi monon, por acxeti al vi bruloferojn kaj pekoferojn kaj incenson, kaj prepari manaon kaj alporti sur la altaro de la Eternulo, nia Dio;
11 kaj preĝu por la vivo de Nabukadnecar, reĝo de Babel, kaj por la vivo de lia filo Baltasar, por ke iliaj tagoj estu sur la tero kiel la tagoj de la ĉielo;
12 Kaj la Eternulo donos al ni forton kaj lumigos niajn okulojn, kaj ni vivos sub la ombro de Nabukadnecar, reo de Babel, kaj sub la ombro de lia filo Baltasar, kaj ni servos al ili multajn tagojn kaj trovos favoron anta iliaj okuloj. .
13 Preĝu ankaŭ por ni al la Eternulo, nia Dio, ĉar ni pekis antaŭ la Eternulo, nia Dio; kaj gxis la nuna tago la kolero de la Eternulo kaj Lia kolero ne deturnis sin de ni.
14 Kaj vi legu ĉi tiun libron, kiun ni sendis al vi, por fari konfeson en la domo de la Eternulo, dum la festoj kaj solenaj tagoj.
15 Kaj vi diros: Al la Eternulo, nia Dio, apartenas la justeco, sed al ni la konfuzo de vizaĝoj, kiel okazis hodiaŭ, al la Judoj kaj al la loĝantoj de Jerusalem;
16 Kaj al niaj reĝoj kaj estroj kaj al niaj pastroj kaj al niaj profetoj kaj al niaj patroj;
17 Ĉar ni pekis antaŭ la Eternulo,
18 Kaj li malobeis kaj ne auxskultis la vocxon de la Eternulo, nia Dio, por iradi laux la ordonoj, kiujn Li malkasxe donis al ni;
19 De post la tago, kiam la Eternulo elkondukis niajn prapatrojn el la lando Egipta, gxis la nuna tago, ni malobeis al la Eternulo, nia Dio, kaj ni neglektis, ke ni ne auxskultis Lian vocxon.
20 Tial aliĝis al ni la malbonoj kaj la malbeno, kiun la Eternulo starigis per Sia servanto Moseo, en la tempo, kiam Li elkondukis niajn patrojn el la lando Egipta, por doni al ni landon, en kiu fluas lakto kaj mielo, similan al ĝi. estas vidi ĉi tiun tagon.
21 Tamen ni ne aŭskultis la voĉon de la Eternulo, nia Dio, laŭ ĉiuj vortoj de la profetoj, kiujn Li sendis al ni;
22 Sed ĉiu sekvis la intencon de sia malbona koro, por servi al fremdaj dioj kaj por fari malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo, nia Dio.

ĈAPITRO 2

1 Tial la Eternulo plenumis Sian vorton, kiun Li eldiris kontraŭ ni kaj kontraŭ niaj juĝistoj, kiuj juĝis Izraelon, kaj kontraŭ niaj reĝoj, kaj kontraŭ niaj estroj, kaj kontraŭ la viroj de Izrael kaj Jehuda;
2 Por venigi sur nin grandajn plagojn, kiajn neniam okazis sub la tuta cxielo, kiel en Jerusalem, laux tio, kio estas skribita en la legxo de Moseo;
3 ke viro mangxu la karnon de sia filo kaj la karnon de sia filino.
4 Kaj Li transdonis ilin submetitaj al cxiuj regnoj, kiuj estas cxirkaux ni, por ke ili estu kiel honto kaj dezerto inter cxiuj popoloj cxirkauxe, kie la Eternulo ilin disjxetis.
5 Tiel ni estis humiligitaj, kaj ne altigitaj, ĉar ni pekis antaŭ la Eternulo, nia Dio, kaj ne obeis Lian voĉon.
6 Al la Eternulo, nia Dio, apartenas justeco;
7 Ĉar trafis nin ĉiuj ĉi tiuj plagoj, kiujn la Eternulo eldiris kontraŭ ni
8 Tamen ni ne pregxis antaux la Eternulo, Por ke ni deturnu cxiun de la pensoj de sia malbona koro.
9 Tial la Eternulo gardis nin por malbono, kaj la Eternulo venigis ĝin sur nin; ĉar justa estas la Eternulo en ĉiuj Siaj faroj, kiujn Li ordonis al ni.
10 Tamen ni ne auxskultis lian vocxon, por iradi laux la ordonoj de la Eternulo, kiujn Li donis al ni.

11 Kaj nun, ho Eternulo, Dio de Izrael, kiu elkondukis Vian popolon el la lando Egipta per mano forta kaj brako alta kaj per signoj kaj mirakloj kaj per granda potenco, kaj akiris al Vi nomon; kiel aperas hodiaŭ:
12 Ho Eternulo, nia Dio, ni pekis, ni faris malpion, ni agis maljuste en ĉiuj Viaj decidoj.
13 Via kolero deturnu de ni, cxar ni restas nur malmultaj inter la nacioj, kien Vi nin disjxetis.
14 Aŭskultu, ho Eternulo, niajn preĝojn kaj niajn petojn, kaj savu nin pro Vi, kaj donu al ni favoron antaŭ tiuj, kiuj nin forkondukis;
15 por ke sciu la tuta tero, ke Vi estas la Eternulo, nia Dio, cxar per Via nomo estas nomataj Izrael kaj lia idaro.
16 Ho Eternulo, rigardu el Via sankta domo kaj rigardu nin; Klinu, ho Eternulo, Vian orelon, por nin auxskulti.
17 Malfermu viajn okulojn, kaj jen; ĉar la mortintoj, kiuj estas en la tomboj, kies animoj estas prenitaj el iliaj korpoj, ne donos al la Sinjoro laŭdon nek justecon;
18 Sed la animo tre ĉagrenita, klinita kaj senforta, kaj la malfortiĝintaj okuloj, kaj la malsata animo, donos Vin laŭdon kaj justecon, ho Eternulo.
19 Tial ni ne humile petegas antaŭ Vi, ho Eternulo, nia Dio, pro la justeco de niaj patroj kaj de niaj reĝoj.
20 Ĉar Vian koleron kaj indignon Vi eligis sur nin, kiel Vi diris per Viaj servantoj, la profetoj, dirante:
21 Tiele diras la Eternulo: Klinu viajn ŝultrojn, por servi al la reĝo de Babel; tiel vi restu en la lando, kiun Mi donis al viaj patroj.
22 Sed se vi ne aŭskultos la voĉon de la Eternulo, por servi al la reĝo de Babel,
23 Mi cxesigos el la urboj de Judujo kaj el ekster Jerusalem la vocxon de gxojo kaj la vocxon de gxojo, la vocxon de fiancxo kaj la vocxon de fiancxino; kaj la tuta lando farigxos dezerta. loĝantoj.
24 Sed ni ne auxskultis Vian vocxon, por servi al la regxo de Babel; tial vi plenumis la vortojn, kiujn vi diris per Viaj servantoj, la profetoj, ke la ostoj de niaj regxoj kaj la ostoj de niaj patroj estu; estu prenitaj el ilia loko.
25 Kaj jen ili estas elpelitaj al la varmego de la tago kaj al la nokta frosto, kaj ili mortis en granda mizero de malsato, glavo kaj pesto.
26 Kaj la domon, kiu estas nomata per Via nomo, Vi ruinigis, kiel oni vidas hodiaux, pro la malvirteco de la domo de Izrael kaj de la domo de Jehuda.
27 Ho Eternulo, nia Dio, Vi agis kun ni laû Via tuta boneco kaj laû Via tuta granda favorkoreco;
28 Kiel Vi diris per Via servanto Moseo en la tago, kiam Vi ordonis al li skribi la leĝon antaŭ la Izraelidoj, dirante:
29 Se vi ne aŭskultos Mian voĉon, ĉi tiu tre granda homamaso ŝanĝiĝos en malgrandan nombron inter la nacioj, kien Mi dispelos ilin.
30 Ĉar mi sciis, ke ili ne volas aŭskulti Min, ĉar ĝi estas popolo malmolnuka; sed en la lando de siaj kaptitoj ili rememoros sin.
31 Kaj ili ekscios, ke Mi estas la Eternulo, ilia Dio; cxar Mi donos al ili koron kaj orelojn por auxdi;
32 Kaj ili gloros Min en la lando de sia kaptiteco, Kaj ili pensos pri Mia nomo;
33 Kaj revenu de ilia malmola nuko kaj de siaj malbonaj agoj; cxar ili rememoros la vojon de siaj patroj, kiuj pekis antaux la Eternulo.
34 Kaj Mi revenigos ilin en la landon, pri kiu Mi promesis per ĵuro al iliaj patroj, Abraham, Isaak, kaj Jakob, kaj ili estos sinjoroj de ĝi; kaj Mi plimultigos ilin, kaj ili ne malpliiĝos.
35 Kaj Mi faros kun ili eternan interligon, ke ili estu ilia Dio, kaj ili estos Mia popolo; kaj Mi ne plu forpelos Mian popolon Izrael el la lando, kiun Mi donis al ili.

ĈAPITRO 3

1 Ho Eternulo Cebaot, Dio de Izrael, la animo en angoro la maltrankvila spirito krias al Vi.
2 Auxskultu, ho Eternulo, kaj korfavoru; cxar Vi estas kompatema; kaj korfavoru nin, cxar ni pekis antaux Vi.
3 Ĉar Vi restas eterne, kaj ni pereas.
4 Ho Eternulo Cebaot, Dio de Izrael, aŭskultu nun la preĝojn de la mortintoj Izraelidoj kaj de iliaj infanoj, kiuj pekis antaŭ Vi kaj ne obeis la voĉon de Vi, ilia Dio; .
5 Ne rememoru la malbonagojn de niaj prapatroj;
6 Ĉar Vi estas la Eternulo, nia Dio, kaj Vin, ho Eternulo, ni gloros.
7 Kaj pro tio Vi metis Vian timon en nian koron, por ke ni voku Vian nomon kaj vin laŭdu en nia kaptiteco; ĉar ni rememoris ĉiujn malbonagojn de niaj prapatroj, kiuj pekis antaŭ Vi.
8 Jen ni estas ankoraux hodiaux en nia kaptiteco, kie Vi disjxetis nin, por malhonorado kaj malbeno, kaj por pagi, laux cxiuj malbonagoj de niaj patroj, kiuj foriris de la Eternulo, nia Dio.
9 Auxskultu, ho Izrael, la ordonojn de la vivo; Auxskultu, por kompreni la sagxon.

10 Kiel okazis Izrael, ke vi estas en la lando de viaj malamikoj, ke vi maljuniĝis en fremda lando, ke vi malpuriĝis per mortintoj?
11 Ke vi estas kalkulita inter tiuj, kiuj malsupreniras en la tombon?
12 Vi forlasis la fonton de saĝo.
13 Ĉar se vi irus laŭ la vojo de Dio, vi loĝus en paco eterne.
14 Lernu, kie estas saĝo, kie estas forto, kie estas prudento; por ke vi ankaŭ sciu, kie estas longeco de tagoj kaj vivo, kie estas la lumo de la okuloj kaj paco.
15 Kiu trovis sian lokon? aŭ kiu venis en ŝiajn trezorojn?
16 Kie farigxis la princoj de la nacioj, Kaj tiaj, kiuj regis la bestojn sur la tero?
17 Kiuj okupis sin kun la birdoj de la cxielo, Kaj tiuj, kiuj amasigis argxenton kaj oron, al kiuj la homoj fidas kaj ne cxesis akiri?
18 Ĉar tiuj, kiuj laboris en arĝento kaj estis tiel zorgemaj, kaj kies faroj estas neesploreblaj,
19 Ili malaperis kaj malsupreniris en la tombon, kaj aliaj levigxis anstataux ili.
20 Junuloj vidis lumon kaj logxis sur la tero; Sed la vojon de scio ili ne konas;
21 Ne komprenis gxiajn vojetojn, nek kaptis gxin; iliaj infanoj estis malproksime de tiu vojo.
22 Oni ne auxdis pri tio en Kanaan, kaj oni ne vidis tion en Teman.
23 La Agarenoj, kiuj serĉas saĝon sur la tero, la komercistoj de Meran kaj de Teman, la aŭtoroj de fabeloj kaj la serĉantoj de saĝeco; neniu el ili konis la vojon de sagxeco, nek rememoris sxiajn vojojn.
24 Kiel granda estas la domo de Dio, ho Izrael! kaj kiel granda estas la loko de lia posedaĵo!
25 Granda kaj senfina; alta, kaj nemezurebla.
26 Estis la gigantoj famaj de la komenco, kiuj estis de tiel granda staturo kaj tiel spertaj en milito.
27 Tiujn la Eternulo ne elektis, Kaj la vojon de scio Li ne donis al ili;
28 Sed ili estis pereigitaj, ĉar ili ne havis saĝon, kaj pereis pro sia propra malsaĝeco.
29 Kiu supreniris en la cxielon kaj prenis sxin kaj deportis sxin de la nuboj?
30 Kiu transiris la maron kaj trovis sxin kaj alportos sxin por pura oro?
31 Neniu konas ŝian vojon, Ne pensas pri ŝia vojo.
32 Sed kiu scias ĉion, tiu ŝin konas kaj eltrovis ŝin per sia prudento; Kiu preparis la teron por eterne, plenigis ĝin per kvarpiedaj bestoj;
33 Kiu elsendas lumon, kaj ĝi foriras, tiu denove vokas ĝin, kaj ĝi obeas lin kun timo.
34 La steloj brilis en siaj gardostarantoj kaj gxojis; kiam li vokas ilin, ili diras:Jen ni estas; kaj tiel kun gajeco ili montris lumon al Tiu, kiu ilin kreis.
35 Ĉi tiu estas nia Dio, kaj neniu alia estos konsiderata kompare kun Li
36 Li eltrovis la tutan vojon de sciado, kaj donis gxin al Sia servanto Jakob kaj al sia amato Izrael.
37 Poste li montris sin sur la tero kaj interparolis kun homoj.

ĈAPITRO 4

1 Jen estas la libro de la ordonoj de Dio, kaj la instruo, kiu restas eterne; sed tiuj, kiuj forlasos, mortos.
2 Turnu vin, ho Jakob, kaj kaptu gxin; iru antaux gxia lumo, por ke vi estu lumigata.
3 Ne donu al alia Vian honoron, Nek al fremda popolo tion, kio utilas al Vi.
4 Feliĉaj ni estas, ho Izrael, ĉar plaĉaj al Dio estas sciigitaj al ni.
5 Kuraĝu, mia popolo, memoro pri Izrael.
6 Vi estis venditaj al la nacioj, ne por via pereo; sed ĉar vi kolerigis Dion, vi estis transdonitaj al la malamikoj.
7 Ĉar vi incitis Tiun, kiu faris vin, per oferado al demonoj, kaj ne al Dio.
8 Vi forgesis la eternan Dion, kiu vin edukis; kaj vi afliktis Jerusalemon, kiu vin nutris.
9 Ĉar kiam ŝi vidis la koleron de Dio venantan sur vin, ŝi diris: Aŭskultu, ho vi, kiuj loĝas ĉirkaŭ Cion: Dio venigis sur min grandan funebron;
10 Ĉar mi vidis la forkaptiton de miaj filoj kaj filinoj, kiun la Eterno venigis sur ilin.
11 Kun gxojo mi nutris ilin; sed forsendis ilin kun plorado kaj funebro.
12 Neniu ĝoju pri mi, vidvino, forlasita de multaj, kiu pro la pekoj de miaj infanoj restis dezerta; ĉar ili foriris de la leĝo de Dio.
13 Ili ne konis Liajn legxojn, Kaj ili ne iradis laux la vojoj de Liaj ordonoj, Kaj ili ne iris laux la vojoj de puno en Lia justeco.
14 Venu la logxantoj cxirkaux Cion, kaj memoru la forkaptiton de miaj filoj kaj filinoj, kiun la Eterno venigis sur ilin.
15 Ĉar Li venigis sur ilin popolon de malproksime, popolon senhontan kaj fremdan lingvon, kiu ne respektegis maljunulon nek kompatis infanon.
16 Ĉi tiuj forportis la karajn filojn de la vidvino, Kaj la solecan dezertigis sin sen filinoj.
17 Sed kion mi povas helpi al vi?
18 Ĉar tiu, kiu venigis sur vin ĉi tiujn plagojn, savos vin el la manoj de viaj malamikoj.

19 Iru, ho miaj infanoj, iru vian vojon, ĉar mi restis dezerta.

20 Mi demetis la vestojn de paco, kaj metis sur min la sakaĵon de mia preĝo;

21 Kuraĝu, ho miaj infanoj, kriu al la Eternulo, kaj Li savos vin el la potenco kaj la mano de la malamikoj.

22 Ĉar mia espero estas en la Eterneco, ke Li vin savos; kaj ĝojo venis al mi de la Sanktulo, pro la kompato, kiu baldaŭ venos al vi de la Eterna nia Savanto.

23 Ĉar mi sendis vin kun funebro kaj plorado; sed Dio redonos vin al mi kun ĝojo kaj ĝojo por ĉiam.

24 Kiel nun la najbaroj de Cion vidis vian forkaptiton, tiel ili baldaŭ vidos vian savon de nia Dio, kiu venos sur vin kun granda gloro kaj brilo de Eterna.

25 Miaj infanoj, pacience elportu la koleron, kiu venis sur vin de Dio; ĉar via malamiko vin persekutis; sed baldaux vi vidos lian pereon, kaj vi pasxos sur lian kolon.

26 Miaj delikatuloj iris per vojoj malbonaj, Kaj estis prenitaj kiel sxafoj, kaptitaj de la malamikoj.

27 Konsoliĝu, ho miaj infanoj, kaj kriu al Dio; ĉar vi estos rememorataj pri Tiu, kiu venigis ĉi tion sur vin.

28 Çar kiel via intenco devoji ȷ̧ de Dio, tiel, reveninte, serçu Lin dekoble pli.

29 Ĉar tiu, kiu venigis sur vin ĉi tiujn plagojn, donos al vi eternan ĝojon kun via savo.

30 Prenu bonan koron, ho Jerusalem; cxar tiu, kiu donis al vi tian nomon, vin konsolos.

31 Mizeraj estas tiuj, kiuj vin premis kaj ĝojas pro via falo.

32 Mizeraj estas la urboj, al kiuj servadis viaj filoj; Mizera estas tiu, kiu akceptis viajn filojn.

33 Ĉar kiel ŝi ĝojis pro via pereo kaj ĝojis pro via falo, tiel ŝi ĉagreniĝos pro sia dezerto.

34 Ĉar Mi forigos la ĝojon de ŝia granda homamaso, kaj ŝia fiereco ŝanĝiĝos en funebron.

35 Ĉar venos sur ŝin fajro el la Eterneco, longedaŭra; kaj ŝi estos loĝata de demonoj por granda tempo.

36 Rigardu, ho Jerusalem, orienten, kaj rigardu la ĝojon, kiu venas al vi de Dio.

37 Jen venas viaj filoj, kiujn vi forsendis, ili venas kolektitaj de la oriento gxis la okcidento per la vorto de la Sanktulo, gxojantaj en la gloro de Dio.

ĈAPITRO 5

1 Demetu, ho Jerusalem, la veston de funebro kaj mizero, kaj surmetu la belecon de la gloro, kiu venas de Dio por eterne.

2 Ĵetu ĉirkaŭ vin duoblan veston de la justeco, kiu venas de Dio; kaj metu diademon sur vian kapon de la gloro de la Eterna.

3 Ĉar Dio montros Vian brilon al ĉiu lando sub la ĉielo.

4 Ĉar via nomo estos nomata de Dio por ĉiam. Paco de justeco kaj gloro de adoro al Dio.

5 Leviĝu, ho Jerusalem, kaj stariĝu alte, kaj rigardu ĉirkaŭen orienten, kaj jen viaj filoj kolektiĝis de okcidento ĝis oriento per la vorto de la Sanktulo, ĝojantaj pro la rememoro de Dio.

6 Ĉar ili foriris de vi piede, kaj estis forkondukitaj de siaj malamikoj;

7 Çar Dio destinis, ke çiu alta monteto kaj bordoj longedaŭraj estu faligitaj, kaj valoj pleni ̧u, por ebenigi la teron, por ke Izrael iru sendanĝere en la gloro de Dio;

8 Kaj ecx la arbaroj kaj cxiu bonodora arbo superombros Izraelon per la ordono de Dio.

9 Ĉar Dio kondukos Izraelon kun ĝojo en la lumo de Sia gloro kun la favorkoreco kaj justeco, kiuj venas de Li.

Letter of Jeremiah

Letero de Jeremia

ĈAPITRO 1

1 Kopio de letero, kiun Jeremeo sendis al tiuj, kiuj estis forkondukotaj en Babelon de la reĝo de la Babelanoj, por certigi ilin, kiel estas ordonite al li de Dio.
2 Pro la pekoj, kiujn vi faris antaŭ Dio, vi estos forkondukitaj en Babelon de Nabukadnecar, reĝo de la Babel.
3 Kaj kiam vi venos en Babelon, vi restos tie multajn jarojn kaj longan tempon, nome sep generaciojn; kaj poste Mi forkondukos vin pace de tie.
4 Nun vi vidos en Babel diojn argxentajn, orajn kaj lignajn, portantajn sur la sxultroj, kiuj timigas la naciojn.
5 Gardu do, ke vi neniel similigxu al fremduloj, nek vi kaj el ili, kiam vi vidas la homamason antaux ili kaj malantaux ili, adorklinigxantan al ili.
6 Sed diru en viaj koroj:Ho Sinjoro, ni devas adori Vin.
7 Ĉar mia anĝelo estas kun vi, kaj mi mem zorgas pri viaj animoj.
8 Ilia lango estas polurita de la laboristo, kaj ili mem estas orumitaj kaj surmetitaj per argxento; tamen ili estas nur malveraj kaj ne povas paroli.
9 Kaj preninte oron, kvazaû por virgulino, kiu amas gaji, ili faras kronojn por la kapoj de siaj dioj.
10 Iafoje ankaux la pastroj transdonas de siaj dioj oron kaj argxenton, kaj donacas gxin al si.
11 Kaj ili donos gxin al malcxastistinoj, kaj ornamos ilin kiel homojn per vestoj, estante argxentaj dioj kaj oro kaj lignaj dioj.
12 Tamen tiuj dioj ne povas savi sin de rusto kaj tineo, kvankam ili estas kovritaj per purpuraj vestoj.
13 Ili viŝas sian vizaĝon pro la polvo de la templo, kiam estas multe sur ili.
14 Kaj kiu ne povas mortigi tiun, kiu lin ofendas, tenas sceptron, kvazaŭ li estus juĝanto de la lando.
15 Li havas en sia dekstra mano ponardon kaj hakilon; Sed de milito kaj sxtelistoj li ne povas savi.
16 Per kio oni scias, ke ili ne estas dioj; tial ne timu ilin.
17 Ĉar kiel vazo, kiun homo uzas, nenio valoras, kiam ĝi estas rompita; tiel same estas kun iliaj dioj: kiam ili estas starigitaj en la templo, iliaj okuloj estas plenaj de polvo tra la piedoj de la enirantoj.
18 Kaj kiel la pordoj estas çirkaûe zorgataj kontraû tiu, kiu ofendas la re ̦on, kiel morton, tiel same la pastroj fermas siajn templojn per pordoj, seruroj, kaj rigliloj, por ke iliaj dioj ne estu prirabitaj per rabistoj.
19 Ili lumigas ilin kandelojn, Jes, pli ol por si mem, kies ili ne povas vidi.
20 Ili estas kiel unu el la traboj de la templo, tamen ili diras, ke iliaj koroj estas ronĝitaj de rampaĵoj el la tero; kaj kiam ili manĝas ilin kaj iliajn vestojn, ili ne sentas.
21 Iliaj vizaĝoj estas nigraj pro la fumo, kiu eliras el la templo.
22 Sur iliaj korpoj kaj kapoj sidas vespertoj, hirundoj kaj birdoj, kaj anka la katoj.
23 Per tio vi sciu, ke ili ne estas dioj; tial ne timu ilin.
24 Malgraŭ la oro, kiu estas ĉirkaŭ ili, por fari ilin belaj, se ili ne forviŝas la ruston, ili ne brilos; ĉar ili ne sentis, kiam ili estis fanditaj.
25 La aferoj, en kiuj mankas spiro, estas aĉetataj por plej alta prezo.
26 Ili estas portataj sur ŝultroj, ne havante piedojn, per kiuj ili deklaras al homoj, ke ili estas nenio valoraj.
27 Ankaŭ tiuj, kiuj servas al ili, hontas; ĉar se ili iam falas sur la teron, ili ne povas leviĝi de si mem; kaj se oni starigas ilin rekte, ili ne povas movi sin mem; kaj se ili kliniĝas; ĉu ili povas rektigi sin; sed donacojn ili metas antaŭ ili kiel al mortintoj.
28 Rilate la oferojn al ili, iliaj pastroj vendas kaj mistraktas; same iliaj edzinoj kusxas gxian parton en salo; sed al la malricxuloj kaj senpotenculoj ili donas nenion el gxi.
29 Virinoj menstruintaj kaj naskigxintaj mangxas siajn oferojn; per tio vi povas scii, ke ili ne estas dioj; ne timu ilin.
30 Ĉar kiel oni povas nomi ilin dioj? cxar virinoj metis viandon antaux la dioj el argxento, oro kaj ligno.
31 Kaj la pastroj sidas en siaj temploj, kun siaj vestoj dissxiritaj, kaj iliaj kapoj kaj barboj razitaj, kaj nenio sur siaj kapoj.
32 Ili krias kaj krias antaû siaj dioj, kiel oni faras çe la festo, kiam oni mortis.
33 Kaj la pastroj demetas siajn vestojn kaj vestas siajn edzinojn kaj infanojn.
34 Ĉu malbonon, kion oni faras al ili, ĉu bonon, ili ne povas repagi; reĝon ili ne povas starigi nek forigi lin.
35 Tiel same ili ne povas doni ricxecon nek monon; kvankam iu faros al ili promeson kaj ne plenumas gxin, ili ne postulos gxin.

36 Ili povas savi neniun de morto, Kaj ne savi malfortulon de fortulo.

37 Ili ne povas redoni al li la okulojn blindulon, Kaj ne helpi al iu ajn en lia mizero.

38 Ili ne povas kompati al vidvino, Nek fari bonon al orfo.

39 Iliaj lignaj dioj, kiuj estas tegitaj per oro kaj argxento, estas kiel sxtonoj hakitaj sur la monto; hontigitaj estos tiuj, kiuj adorklinigxas al ili.

40 Kiel do homo pensu kaj diru, ke ili estas dioj, kiam eĉ la Ĥaldeoj mem ilin malhonoras?

41 Kiuj, se ili vidos mutan, kiu ne povas paroli, ili alkondukas lin, kaj petegas Belon, ke li parolu, kvazaux li povus kompreni.

42 Sed ili mem ne povas kompreni tion, kaj forlasas ilin, ĉar ili ne scias.

43 Ankaux la virinoj kun sxnuroj cxirkauxe, sidantaj sur la vojoj, bruligas branon kiel parfumo; sed se iu el ili, tirita de preterpasanto, kusxas kun li, sxi riprocxas sian proksimulon, ke sxi ne estis opiniita inda kiel sxi mem. , nek ŝia ŝnuro rompita.

44 Çio, kio fari ̦as inter ili, estas malvera; kiel do oni povas pensi aû diri, ke ili estas dioj?

45 Ili estas faritaj el ĉarpentistoj kaj oraĵistoj; ili povas esti nenio alia ol la laboristoj volas, ke ili estu.

46 Kaj tiuj mem, kiuj ilin kreis, neniam povas longe resti; kiel do tio, kio estas farita el ili, estu dioj?

47 Ĉar ili lasis mensogojn kaj malhonorojn al la sekvantaj.

48 Ĉar kiam venos sur ilin io milito aŭ plago, la pastroj interkonsiliĝas, kie ili povas esti kaŝitaj kun ili.

49 Kiel do homoj ne povas kompreni, ke ili ne estas dioj, kiuj ne povas savi sin de milito, nek de pesto?

50 Ĉar ĉar ili estas nur el ligno kaj kovritaj per arĝento kaj oro, oni ekscios poste, ke ili estas malveraj;

51 Kaj al ĉiuj nacioj kaj reĝoj evidente aperos, ke ili ne estas dioj, sed faroj de homoj, kaj ke ne estas en ili faro de Dio.

52 Kiu do ne scias, ke ili ne estas dioj?

53 Ĉar ili ne povas starigi reĝon en la lando, nek doni pluvon al homoj.

54 Kaj ili ne povas juĝi sian propran aferon, nek kompensi maljustaĵon, ne povante; ĉar ili estas kiel korvoj inter la ĉielo kaj la tero.

55 Tiam, kiam fajro falos sur la domon de la lignaj dioj, aŭ kovritan per oro aŭ arĝento, iliaj pastroj forkuros kaj saviĝos; sed ili mem estos forbruligitaj kiel traboj.

56 Cetere ili ne povas rezisti kontraŭ neniu reĝo aŭ malamiko; kiel do oni povas pensi aŭ diri, ke ili estas dioj?

57 Kaj tiuj lignaj dioj, kovritaj per arĝento aŭ oro, ne povas eskapi de ŝtelistoj aŭ rabistoj.

58 Kies oron kaj argxenton kaj vestojn, per kiuj ili estas vestitaj, la fortuloj prenas kaj foriras kun ili, kaj ili ne povas helpi sin.

59 Tial estas pli bone esti reĝo, kiu montras sian potencon, aŭ alie utila vazo en domo, kiun la posedanto devas uzi, ol tiaj falsaj dioj; aŭ esti pordo en domo, por konservi en ĝi tiajn aferojn, ol tiajn falsajn diojn. aŭ ligna kolono en palaco, ol tiaj falsaj dioj.

60 Ĉar la suno, la luno kaj la steloj, helaj kaj senditaj por plenumi siajn oficojn, estas obeemaj.

61 Tiel same la fulmo, kiam ĝi eksplodas, estas facile videbla; kaj tiel same la vento blovas en ĉiuj landoj.

62 Kaj kiam Dio ordonas al la nuboj trairi la tutan mondon, ili faras tion, kion ili estas ordonite.

63 Kaj la fajro sendita de supre, por ekstermi montojn kaj arbarojn, faras tion, kion estas ordonite;

64 Tial estas nek supozeble nek diri, ke ili estas dioj, ĉar ili ne kapablas juĝi aferojn, nek bonfari al homoj.

65 Sciante do, ke ili ne estas dioj, ne timu ilin;

66 Ĉar ili ne povas malbeni nek beni reĝojn;

67 Kaj ili ne povas fari signojn en la cxielo inter la nacioj, nek brili kiel la suno, nek doni lumon kiel la luno.

68 La bestoj estas pli bonaj ol ili; cxar ili povas subkovri sin kaj helpi sin.

69 Tial neniel evidentiĝas al ni, ke ili estas dioj; tial ne timu ilin.

70 Çar kiel birdotimigilo en kukuma gxardeno nenion konservas, tiel estas iliaj lignaj dioj, kovritaj per ar ̦ento kaj oro.

71 Kaj same iliaj lignaj dioj, kovritaj per argxento kaj oro, similas al blanka dorno en ĝardeno, sur kiu sidas ĉiu birdo; kiel ankaux al kadavro, kiu estas oriente en la mallumon.

72 Kaj vi ekscios, ke ili ne estas dioj pro la hela purpuro, kiu putriĝas sur ili;

73 Pli bona estas do justulo, kiu ne havas idolojn;

Prego de Azarja

ĈAPITRO 1

1 Kaj ili iradis meze de la fajro, laŭdante Dion kaj benante la Eternulon.
2 Tiam Azarja starigxis kaj pregxis tiel; kaj malferminte sian buŝon meze de la fajro, diris:
3 Benata Vi estas, ho Eternulo, Dio de niaj patroj; Via nomo estas glorata kaj glorata por eterne;
4 Ĉar vi estas justa en ĉio, kion Vi faris al ni; kaj veraj estas ĉiuj Viaj faroj, Viaj vojoj estas justaj, kaj ĉiuj Viaj juĝoj veraj.
5 En cxio, kion Vi venigis sur nin kaj sur la sanktan urbon de niaj patroj, Jerusalem, vi faris veran jugxon; cxar laux vero kaj justeco Vi venigis sur nin cxion cxi pro niaj pekoj.
6 Ĉar ni pekis kaj faris malbonagon, forirante de Vi.
7 En cxio ni krimis kaj ne obeis Viajn ordonojn kaj ne observis ilin, kaj ni ne faris, kiel Vi ordonis al ni, por ke estu al ni bone.
8 Tial cxion, kion Vi venigis sur nin, kaj cxion, kion Vi faris al ni, Vi faris en vera jugxo.
9 Kaj Vi transdonis nin en la manojn de senleĝaj malamikoj, la plej malamindaj forlasantoj de Dio, kaj al maljusta reĝo kaj la plej malbona en la tuta mondo.
10 Kaj nun ni ne povas malfermi nian busxon, ni farigxis honto kaj honto por Viaj servantoj; kaj al Viaj adorantoj.
11 Tamen ne liberigu nin tute pro Via nomo, kaj Vian interligon ne nuligu;
12 Kaj ne deturnu de ni Vian favorkorecon, pro via amato Abraham, pro via servanto Isaĥ kaj pro via sankta Izrael;
13 Al kiuj Vi parolis kaj promesis, ke Vi multigos ilian idaron kiel la stelojn de la cxielo kaj kiel la sablo, kiu kusxas sur la bordo de la maro.
14 Çar ni, ho Eternulo, fari is malpli ol çiu nacio, kaj estas sub la nuna tago en la tuta mondo pro niaj pekoj.
15 Kaj ne ekzistas nun princo, nek profeto, nek estro, nek brulofero, nek ofero, nek ofero, nek incenso, nek loko por bucxoferi antaux Vi kaj por trovi kompaton.
16 Tamen en koro afliktita kaj en humila spirito ni estu akceptataj.
17 Kiel en la bruloferoj de sxafoj kaj bovoj, kaj kiel en dekmiloj da grasaj sxafidoj; tiel nia ofero estu hodiaux antaux Vi, kaj donu, ke ni plene sekvu vin; cxar ili ne estos hontigitaj pro tio. Metu ilian fidon al Vi.
18 Kaj nun ni sekvas Vin per nia tuta koro, ni timas Vin kaj serĉas Vian vizaĝon.
19 Ne hontigu nin, sed agu kun ni laux Via boneco kaj laux la multeco de Via favorkoreco.
20 Savu nin ankaux laux Viaj mirakloj, kaj donu gloron al Vian nomon, ho Eternulo; kaj hontu cxiuj, kiuj malbonigas Viajn servantojn;
21 Kaj ili estu hontigitaj en sia tuta forto kaj forto, kaj ilia forto disrompigxu;
22 Kaj ili sciu, ke Vi estas Dio, la sola Dio, kaj glora super la tuta mondo.
23 Kaj la servantoj de la reĝo, kiuj enmetis ilin, ne ĉesis bruligi la fornon per kolofono, peĉo, stupo kaj ligno;
24 Kaj la flamo elfluis super la forno kvardek naŭ ulnojn.
25 Kaj ĝi trapasis kaj forbruligis tiujn Ĥaldeojn, kiujn ĝi trovis ĉirkaŭ la forno.
26 Sed la angxelo de la Eternulo malsupreniris en la fornon kune kun Azarja kaj liaj kunuloj, kaj forbatis la flamon de la fajro el la forno;
27 Kaj li faris la mezon de la forno kvazaux malseka fajfa vento, tiel ke la fajro ilin tute ne tusxis, nek difektis nek maltrankviligis ilin.
28 Tiam la tri, kvazaŭ el unu buŝo, laŭdis, gloris kaj benis Dion en la forno, dirante:
29 Benata Vi estas, ho Eternulo, Dio de niaj patroj, Kaj laŭdata kaj altigita super ĉio eterne.

30 Kaj benata estas Via glora kaj sankta nomo;
31 Feliĉa vi estas en la templo de Via sankta gloro, kaj laŭdata kaj glorata antaŭ ĉio por ĉiam.
32 Felicxa estas vi, kiu rigardas la abismon kaj sidas sur keruboj, kaj estu glorata kaj altigita super cxio por cxiam.
33 Feliĉa vi estas sur la glora trono de via regno, kaj laŭdata kaj glorata antaŭ ĉio por ĉiam.
34 Benata Vi estas sur la ĉiela firmaĵo, kaj ĉefe laŭdata kaj glorata por ĉiam.
35 Ho ĉiuj faroj de la Eternulo, benu la Eternulon: laŭdu kaj gloru Lin por ĉiam,
36 Benu, ho ĉieloj, la Eternulon; laŭdu kaj gloru Lin por ĉiam.
37 Ho anĝeloj de la Eternulo, benu la Sinjoron; laŭdu kaj gloru Lin por ĉiam.
38 Benu la Eternulon, ho ĉiuj akvoj, kiuj estas super la ĉielo; laŭdu kaj gloru Lin por ĉiam.
39 Ho ĉiuj potencoj de la Eternulo, benu la Eternulon; laŭdu kaj gloru Lin por ĉiam.
40 Ho suno kaj luno, benu la Eternulon; gloru kaj gloru Lin por eterne.
41 Benu, ho steloj de la ĉielo, la Eternulon; laŭdu kaj gloru Lin por ĉiam.
42 Benu la Eternulon, ho ĉiu pluvo kaj roso; laŭdu kaj gloru Lin por ĉiam.
43 Benu, ho ĉiuj ventoj, la Eternulon; laŭdu kaj gloru Lin por ĉiam,
44 Ho fajro kaj varmego, benu la Eternulon; gloru kaj gloru Lin vi ĉiuj por ĉiam.
45 Ho vintro kaj somero, benu la Eternulon; gloru kaj gloru Lin por eterne.
46 Ho roso kaj neĝa ventego, benu la Eternulon; laŭdu kaj gloru Lin por ĉiam.
47 Ho noktoj kaj tagoj, benu la Eternulon; benu kaj gloru Lin por eterne.
48 Ho vi lumo kaj mallumo, benu la Eternulon; laŭdu kaj gloru Lin por ĉiam.
49 Ho glacio kaj malvarmo, benu la Sinjoron; laŭdu kaj gloru Lin por ĉiam.
50 Ho frosto kaj neĝo, benu la Eternulon; laŭdu kaj gloru Lin por ĉiam.
51 Ho fulmoj kaj nuboj, benu la Eternulon; gloru kaj gloru Lin por eterne.
52 La tero benu la Eternulon; Gloru kaj gloru Lin por eterne.
53 Ho montoj kaj montetoj, benu la Eternulon; gloru kaj gloru Lin por eterne.
54 Benu la Eternulon, ho ĉiuj, kiuj kreskas sur la tero; laŭdu kaj gloru Lin por ĉiam.
55 Ho montoj, benu la Eternulon: Gloru kaj gloru Lin por eterne.
56 Ho maroj kaj riveroj, benu la Eternulon; gloru kaj gloru Lin por eterne.
57 Ho balenoj kaj ĉiuj, kiuj moviĝas en la akvo, benu la Eternulon; laŭdu kaj gloru Lin por ĉiam.
58 Benu la Eternulon, ho ĉiuj birdoj de la ĉielo; laŭdu kaj gloru Lin por ĉiam.
59 Ho ĉiuj bestoj kaj brutoj, benu la Eternulon; laŭdu kaj gloru Lin por ĉiam.
60 Ho homidoj, benu la Eternulon; gloru kaj gloru Lin por eterne.
61 Benu, ho Izrael, la Eternulon; gloru kaj gloru Lin por eterne.
62 Ho vi, pastroj de la Eternulo, benu la Eternulon; gloru kaj gloru Lin por eterne.
63 Ho servantoj de la Eternulo, benu la Eternulon; gloru kaj gloru Lin por eterne.
64 Ho spiritoj kaj animoj de justuloj, benu la Eternulon; laŭdu kaj gloru Lin por ĉiam.
65 Ho vi, sanktaj kaj humilaj koraj homoj, benu la Eternulon; laŭdu kaj gloru Lin por ĉiam.
66 Ho Ananias, Azarja kaj Misael, benu la Eternulon: laŭdu kaj gloru Lin por ĉiam; ĉar Li savis nin el SXeol kaj savis nin el la mano de morto kaj savis nin el meze de la forno. Kaj el meze de la fajro Li savis nin.
67 Gloru la Eternulon, ĉar Li estas favorkora, Ĉar eterna estas Lia boneco.
68 Ho vi ĉiuj, kiuj adorkliniĝas al la Eternulo, benu la Dion de dioj, gloru Lin kaj danku Lin, ĉar eterna estas Lia boneco.

SUSANNA

ĈAPITRO 1

1 En Babel logxis viro, nomata Joacim;
2 Kaj li prenis edzinon, kies nomo estis Suzana, filino de Ĥelkija, tre bela virino, kiu timis la Eternulon.
3 Ankaŭ ŝiaj gepatroj estis justaj, kaj instruis sian filinon laŭ la leĝo de Moseo.
4 Kaj Joacim estis tre ricxulo, kaj havis belan gxardenon kunigita al sia domo; kaj al li aliris Judoj; ĉar li estis pli honora ol ĉiuj aliaj.
5 En la sama jaro estis nomumitaj du el la plejagxuloj de la popolo por esti jugxantoj, kiel la Eternulo diris, ke malpieco venis el Babel de antikvaj jugxistoj, kiuj sxajne regis la popolon.
6 Ĉi tiuj multe konservis en la domo de Joaĥim; kaj venis al ili ĉiuj, kiuj havis ian juran proceson.
7 Kaj kiam la popolo foriris tagmeze, Suzana iris en la gxardenon de sia edzo, por promeni.
8 Kaj la du pliaĝuloj vidis ŝin eniranta ĉiutage kaj iranta; tiel ke ilia volupto ekflamis al ŝi.
9 Kaj ili malvirtigis sian menson kaj deturnis siajn okulojn, por ke ili ne rigardu al la cxielo kaj ne memoru justajn jugxojn.
10 Kaj kvankam ili ambaux estis vunditaj pro sxia amo, tamen neniu kuragxis montri al alia sian malgxojon.
11 Ĉar ili hontis proklami sian volupton, ke ili deziris havi rilaton kun ŝi.
12 Tamen ili rigardadis de tago al tago, por vidi ŝin.
13 Kaj unu diris al la alia: Ni nun iru hejmen; cxar estas la horo de la tagmangxo.
14 Kaj kiam ili eliris, ili apartigis unu de la alia, kaj returninte, ili venis al la sama loko; kaj post kiam ili demandis unu la alian la kaŭzon, ili rekonis sian volupton; tiam ili fiksis tempon kun ambaŭ, kiam ili povus trovi ŝin sola.
15 Kaj elfalis, dum ili rigardis konvenan tempon, ŝi eniris kiel antaŭe nur kun du servistinoj, kaj ŝi volis lavi sin en la ĝardeno, ĉar estis varmege.
16 Kaj tie estis neniu korpo krom la du pliaĝuloj, kiuj sin kaŝis kaj observis ŝin.
17 Kaj sxi diris al siaj servantinoj: Alportu al mi oleon kaj lavbulojn, kaj sxlosu la pordojn de la gxardeno, por ke mi lavu min.
18 Kaj ili faris tion, kion ÿi ordonis al ili, kaj ÿlosis la pordojn de la gxardeno kaj eliris al la kaÿitaj pordoj, por preni tion, kion ÿi ordonis al ili; sed la maljunulojn ili ne vidis, çar ili estis kaÿitaj.
19 Kaj kiam la sklavinoj eliris, la du pliaĝuloj leviĝis kaj kuris al ŝi, dirante:
20 Jen la pordoj de la gxardeno estas fermitaj, por ke neniu povas nin vidi, kaj ni vin amas; tial konsentu al ni kaj kusxu kun ni.
21 Se vi ne volos, ni atestos kontraû vi, ke junulo estis kun vi; kaj tial vi forsendis de vi viajn sklavinojn.
22 Tiam Susana ĝemis, kaj diris: Mi estas ĉiuflanke streĉita; ĉar se mi faras ĉi tion, tio estas por mi morto; kaj se mi tion ne faras, mi ne povas savi viajn manojn.
23 Pli bone estas por mi fali en viajn manojn kaj ne fari tion, ol peki antaux la Eternulo.
24 Tiamaniere Suzana kriis per laŭta voĉo; kaj la du pliaĝuloj ekkriis kontraŭ ŝi.
25 Tiam kuris tiu, kaj malfermis la pordon de la gxardeno.
26 Kiam do la servantoj de la domo auxdis la kriadon en la gxardeno, ili enkuris cxe la pordo, por vidi, kio estas farita al sxi.
27 Sed kiam la pliaĝuloj rakontis sian aferon, la servistoj tre hontis; ĉar neniam estis tia raporto pri Susana.
28 Kaj en la sekvanta tago, kiam la popolo kunvenis al ŝia edzo Joaĥim, la du pliaĝuloj ankaŭ venis plenaj de malica penso kontraŭ Susana, por mortigi ŝin;
29 Kaj li diris antaû la popolo: Voku Susanan, filinon de HXelkija, edzinon de Joacim. Kaj tiel ili sendis.
30 Kaj sxi venis kun sia patro kaj patrino kaj siaj infanoj kaj sia tuta parencaro.
31 Kaj Susana estis tre delikata virino kaj belega por vidi.
32 Kaj tiuj malvirtuloj ordonis malkovri ŝian vizaĝon (ĉar ŝi estis kovrita), por ke ili pleniĝu de ŝia beleco.
33 Tial ŝiaj amikoj kaj ĉiuj, kiuj ŝin vidis, ploris.

34 Tiam la du presbiteroj starigxis meze de la popolo kaj metis la manojn sur sxian kapon.

35 Kaj sxi plorante rigardis al la cxielo, cxar sxia koro fidis la Eternulon.

36 Kaj la pliagxuloj diris: Dum ni promenis solaj en la gxardeno, cxi tiu virino eniris kun du sklavinoj, kaj fermis la pordojn de la gxardeno kaj forsendis la sklavinojn.

37 Tiam venis al ŝi junulo, kiu estis kaŝita, kaj kuŝis kun ŝi.

38 Tiam ni, kiuj staris en angulo de la ĝardeno, vidante ĉi tiun malbonon, kuris al ili.

39 Kaj kiam ni vidis ilin kune, la viron ni ne povis teni; cxar li estis pli forta ol ni, kaj malfermis la pordon kaj elsaltis.

40 Sed preninte ĉi tiun virinon, ni demandis, kiu estas la junulo, sed ŝi ne volis diri al ni: tion ni atestas.

41 Tiam la komunumo kredis al ili, kiel la pliaĝuloj kaj juĝistoj de la popolo; kaj ili kondamnis ŝin al morto.

42 Tiam Susana ekkriis per lauxta vocxo, kaj diris:Ho Dio eterna, kiu scias la sekretojn kaj scias cxion antaux ol ili estas;

43 Vi scias, ke ili malveran ateston kontraû mi, kaj jen mi devas morti; dum mi neniam faris tiajn aferojn, kiajn ĉi tiuj viroj malice elpensis kontraŭ mi.

44 Kaj la Eternulo auxdis sxian vocxon.

45 Tial kiam ŝi estis kondukita por esti mortigita, la Eternulo levis la sanktan spiriton de juna junulo, kies nomo estis Daniel;

46 Kiu kriis per lauxta vocxo:Mi estas libera de la sango de cxi tiu virino.

47 Tiam la tuta popolo turnis ilin al li, kaj diris: Kion signifas ĉi tiuj vortoj, kiujn vi diris?

48 Kaj li star'int'e mez'e de ili dir'is: Ĉu vi est'as tia'j mal'saĝ'a'j, ho fil'o'j de Izrael, ke sen ekzamen'ad'o kaj sen'sci'o de la ver'o vi kondamnis filinon de Izrael?

49 Reiru al la jugxa loko, cxar ili malvere atestis kontraux sxi.

50 Tial la tuta popolo haste revenis, kaj la presbiteroj diris al li: Venu, sidigxu inter ni, kaj montru tion al ni, cxar Dio donis al vi la honoron de pliagxulo.

51 Tiam Daniel diris al ili:Forigu tiujn du unu malproksimen de la alia, kaj mi ekzamenos ilin.

52 Kaj kiam ili estis disigitaj unu de la alia, li alvokis unu el ili, kaj diris al li: Ho vi, kiu maljunigxis en malpieco, nun viaj pekoj, kiujn vi faris antauxe, malkasxigxis.

53 Ĉar Vi faris malveran juĝon, Vi kondamnis senkulpulon kaj liberigis la kulpulon; kvankam la Eternulo diras: Senkulpulon kaj virtulon ne mortigu.

54 Nun do, se vi vidis sxin, diru al mi:Sub kia arbo vi vidis ilin kunigxi? Kiu respondis:Sub bastonarbo.

55 Kaj Daniel diris: Tre bone; vi mensogis kontraŭ via propra kapo; ĉar eĉ nun la anĝelo de Dio ricevis la juĝon de Dio distranĉi vin en du partojn.

56 Kaj li flankenmetis lin, kaj ordonis alporti la alian, kaj diris al li: Ho semo de Kanaana, kaj ne de Jehuda, la beleco vin trompis, kaj la volupto pervertis vian koron.

57 Tiel vi agis kun la filinoj de Izrael, kaj ili pro timo akompanis vin; sed la filino de Jehuda ne toleris vian malbonecon.

58 Nun diru do al mi:Sub kian arbon vi kolektis ilin kune? Kiu respondis:Sub arbarbo.

59 Tiam Daniel diris al li: Nu; vi ankaux mensogis kontraux via kapo; cxar la angxelo de Dio atendas per glavo, por dishaki vin en du partojn, por pereigi vin.

60 Kaj la tuta komunumo ekkriis per lauxta vocxo, kaj lauxdis Dion, kiu savas tiujn, kiuj fidas Lin.

61 Kaj ili leviĝis kontraŭ la du pliaĝuloj, ĉar Daniel juĝis ilin pro malvera atesto per sia propra buŝo;

62 Kaj laux la legxo de Moseo ili agis kun ili tiel, kiel ili malico intencis fari al sia proksimulo; kaj ili mortigis ilin. Tiel la senkulpa sango estis savita la saman tagon.

63 Tial HXelkija kaj lia edzino lauxdis Dion pro ilia filino Suzana, kun sxia edzo Joacim, kaj la tuta parencaro, cxar ne trovigxis en sxi malhonesteco.

64 De post tiu tago Daniel havis grandan renomon antaŭ la popolo.

Bel and the Dragon

7.
Theod. Galle excud.
Rex percunctatur Danielem de Dracone nūm eūm etiam ęreum dicat

Bel kaj la Drako

ĈAPITRO 1

1 Kaj la regxo Astyages alkolektigxis al siaj patroj, kaj Ciro el Persujo ricevis sian regnon.
2 Kaj Daniel parolis kun la reĝo, kaj estis honorata pli ol ĉiuj liaj amikoj.
3 Kaj la Babel havis idolon, nomatan Bel, kaj oni elspezis por li cxiutage dek du grandajn mezurojn da delikata faruno kaj kvardek sxafojn kaj ses vazojn da vino.
4 Kaj la reĝo adorkliniĝis al ĝi kaj iris ĉiutage, por adori ĝin; sed Daniel adorkliniĝis al sia propra Dio. Kaj la reĝo diris al li: Kial vi ne adorkliniĝas al Bel?
5 Kiu respondis kaj diris: Pro tio, ke mi ne povas adori idolojn manfaritajn, sed la Dion vivantan, kiu kreis la çielon kaj la teron kaj regas super çiu karno.
6 Tiam la reĝo diris al li: Ĉu vi ne pensas, ke Bel estas vivanta Dio? ĉu vi ne vidas, kiom li manĝas kaj trinkas ĉiutage?
7 Tiam Daniel ridetis, kaj diris: Ho reĝo, ne trompu; ĉar ĉi tio estas nur argilo interne kaj kupro ekstere, kaj neniam manĝis kaj trinkis.
8 Tiam la reĝo ekkoleris, kaj alvokis siajn pastrojn, kaj diris al ili: Se vi ne diros al mi, kiu estas ĉi tiu, kiu formanĝas ĉi tiujn elspezojn, vi mortos.
9 Sed se vi povas certigi al mi, ke Bel ilin formanĝas, tiam Daniel mortos, ĉar li blasfemis kontraŭ Bel. Kaj Daniel diris al la reĝo: Estu konforme al via vorto.
10 Kaj la pastroj de Bel estis sesdek dek, krom siaj edzinoj kaj infanoj. Kaj la reĝo iris kun Daniel en la templon de Bel.
11 Kaj la pastroj de Bel diris: Jen ni eliras; sed vi, ho reĝo, surmetu la manĝaĵon kaj pretigu la vinon, kaj fermu la pordon kaj sigelu ĝin per via sigelilo;
12 Kaj morgaux, kiam vi venos, se vi ne trovos, ke Bel cxion formangxis, ni mortos; alie Daniel, kiu parolas malvere kontraux ni.
13 Kaj ili malmulte rigardis tion; cxar sub la tablo ili faris privatan enirejon, per kiu ili cxiam eniris kaj konsumis tion.
14 Kaj kiam ili eliris, la reĝo metis manĝojn antaŭ Bel. Daniel ordonis al siaj servantoj alporti cindron, kaj tiujn, kiujn ili disŝutis en la tuta templo, sole antaŭ la reĝo; tiam ili eliris kaj fermis la pordon kaj sigelis ĝin per la sigelo de la reĝo, kaj tiel foriris.
15 Kaj en la nokto venis la pastroj kun siaj edzinoj kaj infanoj, kiel ili kutimis fari, kaj cxion mangxis kaj trinkis.
16 En la mateno, la reĝo leviĝis, kaj Daniel kun li.
17 Kaj la reĝo diris: Daniel, ĉu la sigeloj estas sanaj? Kaj li diris: Jes, ho reĝo, ili estas sanaj.
18 Kaj apenaŭ li malfermis la pordon, la reĝo rigardis la tablon kaj kriis per laŭta voĉo: Granda vi estas, ho Bel, kaj ĉe vi tute ne estas trompo.
19 Tiam Daniel ridis, kaj tenis la reĝon, ke li ne eniru, kaj diris: Jen la pavimo, kaj atentu, kies paŝoj estas ĉi tiuj.
20 Kaj la reĝo diris: Mi vidas la paŝojn de viroj, virinoj, kaj infanoj. Kaj tiam la reĝo koleris,
21 Kaj li prenis la pastrojn kun siaj edzinoj kaj infanoj, kiuj montris al li la pordojn, kien ili eniris, kaj konsumis tion, kio estas sur la tablo.
22 Tial la reĝo mortigis ilin kaj transdonis Belon en la potencon de Daniel, kiu detruis lin kaj lian templon.
23 Kaj en tiu sama loko estis granda drako, kiun la Babelanoj adorklinis.
24 Kaj la reĝo diris al Daniel: Ĉu vi ankaŭ diros, ke ĉi tio estas el kupro? jen li vivas, li mangxas kaj trinkas; vi ne povas diri, ke li ne estas vivanta dio; do adorklinigxu al Li.
25 Tiam Daniel diris al la reĝo: Mi adorkliniĝos al la Eternulo, mia Dio, ĉar Li estas la vivanta Dio.
26 Sed permesu al mi, ho reĝo, kaj mi mortigos ĉi tiun drakon sen glavo aŭ bastono. La reĝo diris: Mi permesas al vi.
27 Tiam Daniel prenis pecon kaj grason kaj harojn, kaj kuiris ilin kune kaj faris el ili masojn; tion li metis en la buŝon de la drako, kaj la drako disrompiĝis; kaj Daniel diris: Jen, ĉi tiuj estas la dioj. adori.
28 Kiam la Babelanoj tion auxdis, ili forte indignis kaj konspiris kontraux la regxo, dirante:La regxo farigxis Judo, kaj li ekstermis Belon, li mortigis la drakon kaj mortigis la pastrojn.
29 Kaj ili venis al la reĝo, kaj diris: Liberigu al ni Danielon, alie ni pereigos vin kaj vian domon.
30 Kiam la reĝo vidis, ke ili forte premis lin, li transdonis Danielon al ili;
31 Kiu jxetis lin en la kavon de la leonoj, kie li estis ses tagojn.
32 Kaj en la kavo estis sep leonoj, kaj ili donis al ili ĉiutage du kadavrojn kaj du ŝafojn;
33 Kaj estis en Judujo profeto, nomata Habacuc, kiu faris supon kaj rompis panon en pelvo, kaj iris sur la kampon, por alporti gxin al la rikoltistoj.
34 Sed la anĝelo de la Eternulo diris al Ĥabakuk: Iru, portu la vespermanĝon, kiun vi havas en Babelon, al Daniel, kiu estas en la kavo de la leonoj.
35 Kaj HXabacuc diris: Sinjoro, mi neniam vidis Babelon; nek mi scias, kie estas la kavo.
36 Tiam la angxelo de la Eternulo prenis lin je la krono kaj portis lin je la haroj de lia kapo, kaj per la impeto de sia spirito starigis lin en Babel super la kavo.
37 Kaj Ĥabakuk ekkriis, dirante: Ho Daniel, Daniel, prenu la vespermanĝon, kiun Dio sendis al vi.
38 Kaj Daniel diris: Vi rememoris min, ho Dio, kaj Vi ne forlasis tiujn, kiuj Vin sercxas kaj amas.
39 Kaj Daniel levigxis kaj mangxis; kaj la angxelo de la Eternulo tuj rehejmigis Habacuc sur sian lokon.
40 En la sepa tago la reĝo iris, por priplori Danielon; kaj kiam li venis al la kavo, li enrigardis, kaj jen Daniel sidas.
41 Tiam la reĝo ekkriis per laŭta voĉo, dirante: Granda estas la Sinjoro, la Dio de Daniel, kaj ne ekzistas alia krom Vi.
42 Kaj li eltiris lin kaj jxetis en la kavon tiujn, kiuj estis la kauxzo de lia pereo;

Prayer of
Manasseh

Preĝo de Manase

Ho Eternulo, la Plejpotenca Dio de niaj patroj, Abraham, Isaak, kaj Jakob, kaj de ilia justa idaro; kiu kreis la cxielon kaj la teron kun cxiuj gxiaj ornamajxoj; kiu barigis la maron per la vorto de Via ordono; kiu sxlosis la abismon kaj sigelis gxin per Via terura kaj glora nomo; kiun ĉiuj homoj timas, kaj tremas antaŭ Via potenco; cxar la majesto de Via gloro ne povas esti elportebla, kaj via kolera minaco kontraux pekuloj estas grava; ĉar Vi estas la Plejalta Sinjoro, de granda kompato, pacienca, tre kompatema, kaj pentas pri la malbonoj de homoj. Vi, ho Sinjoro, laŭ Via granda boneco promesis penton kaj pardonon al tiuj, kiuj pekis kontraŭ Vi; kaj el Viaj senfinaj kompatemoj destinis penton al pekuloj, por ke ili estu savitaj. Vi do, ho Eternulo, kiu estas Dio de justuloj, ne destinis penton al justulo, kiel al Abraham kaj Isaak kaj Jakob, kiuj ne pekis antaŭ Vi; sed Vi destinis al mi, kiu estas pekulo, penton; ĉar mi pekis pli ol la nombron de la sabloj de la maro. Miaj krimoj, ho Eternulo, multigxis; Miaj krimoj multigxis, kaj mi ne estas inda rigardi kaj vidi la altecon de la cxielo pro la multeco de miaj malbonagoj. Mi klinigxis per multe da feraj katenoj, ke mi ne povas levi mian kapon kaj ne havi liberecon; cxar Mi incitis Vian koleron kaj faris malbonon antaux Vi; Vian volon mi ne plenumis, kaj Viajn ordonojn mi ne observis; abomenindaj kaj multobligitaj krimoj. Nun do mi klinas la genuon de mia koro, petegante Vin de graco. Mi pekis, ho Eternulo, mi pekis, kaj miajn malbonagojn mi rekonas; tial mi humile petas Vin, pardonu min, ho Eternulo, pardonu min, kaj ne pereigu min kun miaj malbonagoj. Ne koleru kontraux mi eterne, konservante al mi malbonon; kaj ne kondamnu min al la malsupraj partoj de la tero. Ĉar Vi estas la Dio, la Dio de tiuj, kiuj pentas; kaj en mi Vi montros Vian tutan bonon; cxar Vi savos min, kiu estas malinda, laux Via granda kompato. Tial mi Vin gloros eterne dum la tuta vivo de mia vivo; ĉar laŭdas Vin ĉiuj potencoj de la ĉielo, kaj Via estas la gloro por ĉiam kaj eterne. Amen.

Unuaj Makabeoj

ĈAPITRO 1

1 Kaj okazis, kiam Aleksandro, filo de Filipo, Makedono, kiu eliris el la lando Ĥetiim, venkobatis Darion, reĝon de la Persoj kaj Medoj, li ekreĝis anstataŭ li, la unua super Grekujo;

2 Kaj faris multajn militojn kaj gajnis multajn fortikaĵojn, kaj mortigis la reĝojn de la tero;

3 Kaj li iris gxis la finoj de la tero, kaj prenis militakirajxon de multaj nacioj, tiel ke la tero estis trankvila antaux li; post kio li altiĝis kaj lia koro altiĝis.

4 Kaj li kolektis fortan militistaron kaj regis super landoj kaj nacioj kaj reĝoj, kiuj fariĝis al li tributuloj.

5 Kaj post tio li malsanis, kaj eksciis, ke li devas morti.

6 Tial li alvokis siajn servantojn honorindajn kaj edukitajn kun li de sia juneco, kaj li dividis inter ili sian regnon, dum li ankoraux vivis.

7 Kaj Aleksandro reĝis dek du jarojn, kaj poste mortis.

8 Kaj liaj servantoj regis cxiu anstataux sia loko.

9 Kaj post lia morto ili ĉiuj metis sur sin kronojn; tiel faris iliaj filoj post ili multajn jarojn; kaj multigxis malfelicxo sur la tero.

10 Kaj el ili eliris malbona radiko Antioĥo, nomata Epifanes, filo de la reĝo Antioĥo, kiu estis ostaĝo en Romo, kaj li reĝis en la cent tridek sepa jaro de la regno de la Grekoj.

11 En tiuj tagoj el Izrael eliris malvirtuloj, kiuj persvadis multajn, dirante: Ni iru kaj faru interligon kun la nacioj, kiuj estas ĉirkaŭ ni; ĉar de kiam ni foriris de ili, ni havis multe da malĝojo.

12 Tial ĉi tiu aparato tre plaĉis al ili.

13 Tiam iuj el la popolo tiel antaûeniris çi tie, ke ili iris al la re¸o, kaj li donis al ili permeson fari laû la le¸oj de la nacioj;

14 Tiam ili konstruis ekzercejon en Jerusalem laux la moroj de la nacioj;

15 Kaj ili faris sin necirkumciditaj, kaj forlasis la sanktan interligon kaj aliis sin al la nacioj kaj estis venditaj por fari malbonon.

16 Kaj kiam la regno starigxis antaux Antiohxo, li intencis regi super Egiptujo, por havi la regadon de du regnoj.

17 Tial li eniris Egiptujon kun granda homamaso, kun ĉaroj kaj elefantoj kaj rajdistoj kaj granda ŝiparo;

18 Kaj li militis kontraux Ptolemeo, regxo de Egiptujo; sed Ptolemeo timis lin kaj forkuris; kaj multaj estis vunditaj al morto.

19 Kaj ili akiris la fortikigitajn urbojn en la lando Egipta, kaj li prenis gxiajn militakirajxojn.

20 Kaj post kiam Antioĥo venkis Egiptujon, li revenis en la cent kvardek-tria jaro, kaj iris kontraŭ Izraelon kaj Jerusalemon kun granda homamaso;

21 Kaj li eniris fiere en la sanktejon, kaj forprenis la oran altaron kaj la kandelabron kaj ĉiujn ĝiajn vazojn;

22 kaj la tablon de la panoj de propono kaj la verÿvazoj kaj la pelvojn. kaj la orajn incensujojn kaj la kurtenon kaj la kronon kaj la orajn ornamaĵojn, kiuj estis antaŭ la templo, ĉion, kion li deprenis.

23 Li prenis ankaux la argxenton kaj la oron kaj la multekostajn vazojn; Kaj li prenis la kasxitajn trezorojn, kiujn li trovis.

24 Kaj forpreninte ĉion, li iris en sian landon, farinte grandan buĉadon, kaj parolante tre fiere.

25 Tial estis granda funebro en Izrael sur cxiu loko, kie ili estis;

26 Kaj la princoj kaj pliaĝuloj funebris, la virgulinoj kaj junuloj malfortiĝis, kaj la beleco de virinoj ŝanĝiĝis.

27 CXiu fiancxo ekploris, kaj sxi, kiu sidis en la edzigxa cxambro, estis en malgxojo;

28 Kaj la lando skuis pro gxiaj logxantoj, kaj la tuta domo de Jakob kovrigxis de konfuzo.

29 Kaj post du jaroj la reĝo sendis sian ĉefimposton al la urboj de Judujo, kiu venis al Jerusalem kun granda homamaso;

30 Kaj li parolis al ili pacajn vortojn, sed ĉio estis trompo; ĉar kiam ili kredis al li, li subite falis sur la urbon, kaj frapis ĝin tre forte, kaj ekstermis multe da popolo de Izrael.

31 Kaj preninte la militakirajxon de la urbo, li ekbruligis gxin kaj detruis gxiajn domojn kaj murojn cxirkauxe.

32 Sed la virinoj kaj infanoj kaptis ilin kaj ekposedis la brutojn.

33 Kaj ili konstruis la urbon de David per granda kaj fortika murego kaj per fortaj turoj, kaj faris gxin fortikajxo por ili.

34 Kaj ili metis en gxin popolon pekan, malbonajn homojn, kaj fortikigis sin en gxi.

35 Kaj ili konservis gxin ankaux kun armilaro kaj mangxajxo, kaj kolektinte la militakirajxon de Jerusalem, ili metis ilin tie, kaj ili farigxis dolora kaptilo;

36 Ĉar ĝi estis loko de embusko kontraŭ la sanktejo, kaj malbona kontraŭulo por Izrael.

37 Tiel ili verŝis senkulpan sangon ĉiuflanke de la sanktejo kaj malpurigis ĝin;

38 Tiel ke la loĝantoj de Jerusalem forkuris antaŭ ili; kaj ŝiaj propraj infanoj forlasis ŝin.

39 Dezertiĝis ŝia sanktejo kiel dezerto, ŝiaj festoj ŝanĝiĝis en funebron, ŝiaj sabatoj en malhonoron, ŝia honoro en malhonoron.

40 Kiel estis ŝia gloro, tiel kreskis ŝia malhonoro, kaj ŝia majesto ŝanĝiĝis en funebron.

41 Kaj la reĝo Antioĥo skribis al sia tuta regno, ke ĉiuj estu unu popolo;

42 Kaj ĉiu forlasu siajn leĝojn; kaj ĉiuj nacioj konsentis laŭ la ordono de la reĝo.

43 Jes, ankaŭ multaj el la Izraelidoj konsentis al lia religio, kaj oferis al idoloj kaj malsanktigis la sabaton.

44 Ĉar la reĝo sendis leterojn per senditoj al Jerusalem kaj al la urboj de Judujo, por ke ili sekvu la fremdajn leĝojn de la lando;

45 Kaj malpermesu bruloferojn kaj oferojn kaj verŝoferojn en la templo; kaj ke ili malsanktigu la sabatojn kaj festotagojn;

46 Kaj malpurigu la sanktejon kaj la sanktan popolon;

47 Faru altarojn kaj sanktajn stangojn kaj idolojn, kaj oferu viandon de porko kaj brutojn malpurajn;

48 por ke ili ankaux lasu siajn infanojn necirkumciditaj, kaj abomenigu sian animon per cxia malpurajxo kaj malhonoro;

49 Ĝis la fino ili forgesu la leĝon Kaj ŝanĝu ĉiujn leĝojn.

50 Kaj kiu ne faros laux la ordono de la regxo, tiu diris, ke li mortu.

51 Tiel li skribis al sia tuta regno, kaj starigis inspektistojn super la tuta popolo, ordonante al la urboj de Judujo, ke ili oferu, urbon post urbo.

52 Tiam kolektiĝis al ili multaj el la popolo, kun ĉiuj, kiuj forlasis la leĝon; kaj tial ili faris malbonojn en la lando;

53 Kaj elpelis la Izraelidojn en sekretajn lokojn, kien ajn ili povis forkuri por savo.
54 Kaj en la dek-kvina tago de la monato Kasleu, en la cent kvardek-kvina jaro, ili starigis la abomenindajxon de dezertajxo sur la altaron, kaj konstruis idolaltarojn en la urboj de Judujo cxie;
55 Kaj incensadis cxe la pordoj de iliaj domoj kaj sur la stratoj.
56 Kaj dissxirinte la librojn de la instruo, kiujn ili trovis, ili forbruligis ilin per fajro.
57 Kaj se iu trovigxis kun iu la libro de la interligo, aux se iu komisiis la legxon, tiu ordonis de la regxo, ke oni lin mortigu.
58 Tiel ili faris per sia auxtoritato al la Izraelidoj cxiumonate, al cxiuj, kiuj trovigxis en la urboj.
59 Kaj la dudek-kvinan tagon de la monato oni oferis sur la idolaltaro, kiu estis sur la altaro de Dio.
60 Tiam oni mortigis laû la ordono kelkajn virinojn, kiuj cirkumcidis siajn infanojn.
61 Kaj ili pendigis la infanetojn çirkaû iliajn kolo kaj prirabis iliajn domojn kaj mortigis tiujn, kiuj cirkumcidis ilin.
62 Tamen multaj en Izrael estis plene deciditaj kaj firmigitaj en si ne manĝi ion malpuran.
63 Tial prefere morti, por ke ili ne malpuriĝu per manĝaĵoj, kaj por ke ili ne malhonori la sanktan interligon; tial ili mortis.
64 Kaj estis tre granda kolero sur Izrael.

ĈAPITRO 2

1 En tiuj tagoj levigxis el Jerusalem Matatjas, filo de Johano, filo de Simeon, pastro el la idoj de Joarib, kaj logxis en Modin.
2 Kaj li havis kvin filojn, Johanonan, nomatan Kadis;
3 Simon; nomita Thassi:
4 Judas, kiu estis nomata Makabeo;
5 Eleazar, nomata Avaran, kaj Jonatan, kies familinomo estis Afo.
6 Kaj kiam li vidis la blasfemojn, kiuj estis faritaj en Judujo kaj Jerusalem,
7 Li diris: Ve al mi! kial mi naskiĝis, por vidi ĉi tiun mizeron de mia popolo kaj de la sankta urbo kaj loĝi tie, kiam ĝi estis transdonita en la manon de la malamiko kaj la sanktejon en la manojn de fremduloj?
8 Ŝia templo fariĝis kiel homo sen gloro.
9 GXiaj gloraj vazoj estas forportitaj en kaptitecon, gxiaj infanoj estas mortigitaj sur la stratoj, gxiaj junuloj estas mortigitaj per la glavo de malamiko.
10 Kiu nacio ne havis parton en sia regno kaj ne ricevis el sia militakiro?
11 Ĉiuj ŝiaj ornamaĵoj estas forigitaj; de libera virino ŝi fariĝis sklavino.
12 Kaj jen nia sanktejo, nia beleco kaj nia gloro, estas ruinigitaj, kaj la nacianoj ĝin malsanktigis.
13 Por kio do ni plu vivos?
14 Tiam Matatja kaj liaj filoj dissxiris siajn vestojn kaj surmetis sur sin sakajxon kaj forte funebris.
15 Dume la oficistoj de la reĝo, kiuj devigis la popolon ribeli, venis en la urbon Modin, por oferi ilin.
16 Kaj kiam venis al ili multaj el Izrael, kunvenis ankaux Matatja kaj liaj filoj.
17 Tiam respondis la oficistoj de la reĝo, kaj diris al Matatja tiamaniere: Vi estas estro, kaj honora kaj grandulo en ĉi tiu urbo, kaj fortigita kun filoj kaj fratoj;
18 Nun vi do unue, kaj plenumu la ordonon de la re¸o, kiel faris çiuj nacioj, kaj ankaû la Judoj kaj la restintoj en Jerusalem; tiel vi kaj via domo estu en la nombro de la re¸o. amikoj, kaj vi kaj viaj infanoj estos honorataj per argxento kaj oro kaj multaj rekompencoj.
19 Tiam Matatja respondis kaj ekparolis per lauxta vocxo: Ecx se cxiuj nacioj, kiuj estas sub la regxa regado, obeos lin kaj defalis de la religio de siaj patroj kaj konsentas al liaj ordonoj;
20 Tamen mi kaj miaj filoj kaj miaj fratoj iros en la interligo de niaj patroj.
21 Dio gardu, ke ni forlasu la leĝon kaj la leĝojn.
22 Ni ne aŭskultos la vortojn de la reĝo, por foriri de nia religio, nek dekstre, nek maldekstre.
23 Kaj kiam li cxesis paroli tiujn vortojn, venis unu el la Judoj antaux cxiuj, por oferi sur la altaro, kiu estis en Modin, laux la ordono de la regxo.
24 Tion, kiam Matatja vidis, li ekflamis de fervoro, kaj lia interno ektremis, kaj li ne povis deteni sian koleron laŭ la juĝo; tial li kuris kaj mortigis lin sur la altaro.
25 Ankaux la komisiton de la regxo, kiu devigis homojn fari oferon, li mortigis en tiu tempo, kaj la altaron li detruis.
26 Tiel li agadis fervore pri la instruo de Dio, kiel Pinees faris al Zambri, filo de Ŝaom.
27 Kaj Matatja kriis per lauxta vocxo tra la urbo, dirante: Kiu estas fervora pri la legxo kaj observas la interligon, tiu sekvu min.
28 Kaj li kaj liaj filoj forkuris sur la montojn, kaj lasis ĉion, kion ili havis en la urbo.
29 Tiam multaj, kiuj serĉis justecon kaj juĝon, malsupreniris en la dezerton, por tie loĝi;
30 Kaj ili kaj iliaj infanoj kaj iliaj edzinoj; kaj iliaj brutoj; ĉar suferoj pligrandiĝis sur ili.
31 Kiam oni raportis al la servantoj de la reĝo kaj al la militistaro, kiu estis en Jerusalem, en la urbo de David, ke iuj homoj, kiuj malobeis la ordonon de la reĝo, iris en kaŝitaĵojn en la dezerto;
32 Ili postkuris ilin multege, kaj atinginte ilin, ili tendaris kontraux ili kaj militis kontraux ili en sabato.
33 Kaj ili diris al ili: Sufiĉu tion, kion vi faris ĝis nun; eliru kaj faru laux la ordono de la regxo, kaj vi vivos.
34 Sed ili diris: Ni ne eliros, kaj ni ne faros la ordonon de la reo, por malsanktigi la sabaton.
35 Tiam ili faris al ili la batalon rapide.
36 Tamen ili ne respondis al ili, kaj ili ne jxetis sur ilin sxtonon kaj ne baris la lokojn, kie ili kusxis;
37 Sed diris: Ni cxiuj mortu en nia senkulpeco; la cxielo kaj la tero atestos por ni, ke vi maljuste mortigis nin.
38 Kaj ili levigxis kontraux ilin en la batalo en la sabato, kaj ili mortigis ilin, kun siaj edzinoj kaj infanoj kaj iliaj brutoj, gxis la nombro de mil homoj.
39 Kiam Matatja kaj liaj amikoj tion komprenis, ili plene funebris pri ili.
40 Kaj unu el ili diris al alia: Se ni ĉiuj faros, kiel faris niaj fratoj, kaj ne batalos por niaj vivoj kaj leĝoj kontraŭ la nacioj, ili nun rapide elradikigos nin el la tero.
41 En tiu tempo ili do dekretis, dirante:Kiu venos, por batali kontraŭ ni en sabato, ni batalos kontraŭ li; kaj ni cxiuj mortos, kiel niaj fratoj, kiuj estis murditaj en la sekretaj lokoj.

42 Tiam venis al li aro da Assideanoj, kiuj estis herooj de Izrael, ĉiuj, kiuj memvole sin dediĉis al la leĝo.
43 Ankaux cxiuj, kiuj forkuris pro persekuto, aligxis al ili kaj estis por ili halto.
44 Kaj ili kunigis siajn fortojn, kaj batis pekulojn en sia kolero kaj malvirtulojn en sia kolero; sed la ceteraj forkuris al la nacioj por savo.
45 Tiam Matatja kaj liaj amikoj ĉirkaŭiris, kaj detruis la altarojn;
46 Kaj kiajn infanojn ili trovis en la limo de Izrael necirkumciditaj, tiujn ili cirkumcidis kuraĝe.
47 Kaj ili postkuris la fierulojn, kaj la laboro prosperis en iliaj manoj.
48 Kaj ili retrovis la leĝon el la mano de la nacianoj kaj el la mano de la reĝoj, kaj ili ne permesis al la pekulo triumfi.
49 Kaj kiam alproksimigxis la tempo, kiam Matatjas mortos, li diris al siaj filoj: Nun la fiereco kaj la riprocxo akiris forton, kaj la tempo de pereo kaj la kolero de kolero;
50 Nun do, miaj filoj, estu fervoraj pri la legxo, kaj donu viajn animojn pro la interligo de viaj patroj.
51 Rememoru, kion faris niaj patroj en sia tempo; tiel vi ricevos grandan honoron kaj eternan nomon.
52 Çu Abraham ne trovi¸is fidela en tento, kaj ÿi estis kalkulita al li pro justeco?
53 En la tempo de sia mizero Jozef observis la ordonon kaj farigxis sinjoro de Egiptujo.
54 Pine, nia patro, fervora kaj fervora, akiris la interligon de eterna pastreco.
55 Jesuo, por plenumi la vorton, estis farita jugisto en Izrael.
56 Kaleb pro tio, ke li atestis antaŭ la komunumo, ricevis la heredon de la lando.
57 David pro kompatema posedis la tronon de eterna regno.
58 Elija, ĉar estis fervora kaj fervora por la leĝo, estis levita en la ĉielon.
59 Ananias, Azarjas, kaj Misael, kredante, savigxis el la flamo.
60 Daniel pro sia senkulpeco savigxis el la busxo de leonoj.
61 Kaj tiel konsideru en ĉiuj epokoj, ke neniu, kiu fidas Lin, estos venkita.
62 Ne timu do la vortojn de pekulo; cxar lia gloro estos sterko kaj vermoj.
63 Hodiaux li levigxos, kaj morgaux li ne estos trovita, cxar li revenis en sian polvon, kaj lia penso malaperis.
64 Tial, vi, miaj filoj, estu kuraĝaj kaj montru vin viroj pro la leĝo; ĉar per ĝi vi akiros gloron.
65 Kaj jen mi scias, ke via frato Simon estas konsilisto; atentu lin cxiam; li estos patro por vi.
66 Judas Makabeo estas potenca kaj forta de post sia juneco; li estu via estro, kaj batalu la popolon.
67 Kaj prenu al vi cxiujn, kiuj observas la legxon, kaj vengxu la maljustajxon de via popolo.
68 Plene rekompencu la naciojn, Kaj gardu la ordonojn de la legxo.
69 Kaj li benis ilin, kaj alkolektigxis al siaj patroj.
70 Kaj li mortis en la cent kvardek-sesa jaro, kaj liaj filoj enterigis lin en la tomboj de liaj patroj en Modin, kaj la tuta Izrael faris grandan funebron pri li.

ĈAPITRO 3

1 Tiam leviĝis anstataŭ li lia filo Judas, nomata Makabeo.
2 Kaj helpis lin cxiuj liaj fratoj, kaj ankaux cxiuj, kiuj tenis lian patron, kaj ili batalis gaje la batalon de Izrael.
3 Kaj li ricevis grandan honoron per Sia popolo, kaj surmetis sur surbrustaĵon kiel giganton, kaj zonis ĉirkaŭ si sian militan rimedon, kaj li faris batalojn, protektante la militistaron per sia glavo.
4 En siaj faroj li estis kiel leono, Kaj kiel leonido, muĝanta pro sia kaptito.
5 Çar Li persekutis la malvirtulojn kaj serçis ilin kaj forbruligis tiujn, kiuj turmentis Sian popolon.
6 Tial la malvirtuloj kuntirigxis pro timo antaux Li, kaj cxiuj malbonaguloj maltrankviligxis, cxar la savo prosperis en lia mano.
7 Kaj Li afliktis multajn reĝojn kaj ĝojigis Jakobon per siaj faroj, kaj lia memoro estas benita eterne.
8 Kaj li trairis la urbojn de Judujo, ekstermante el ili la malpiulojn, kaj deturnis la koleron de Izrael;
9 Tiel ke li estis fama ĝis la fino de la tero, kaj li akceptis al li tiajn, kiuj estis pretaj perei.
10 Tiam Apolonio kunvenigis la nacianojn kaj grandan militistaron el Samario, por batali kontraŭ Izrael.
11 Tion, kiam Judas eksciis, li eliris renkonte al li, kaj tiel li batis lin kaj mortigis;
12 Tial Judas prenis ilian militakiraĵon kaj ankaŭ la glavon de Apolonio, kaj per tio li batalis dum sia tuta vivo.
13 Kiam Seron, estro de la militistaro de Sirio, auxdis diri, ke Judas kolektis al li amason kaj amason da fideluloj, por eliri kun li milite;
14 Li diris: Mi ricevos por mi nomon kaj honoron en la regno; cxar mi iros batalos kontraux Judas kaj kun tiuj, kiuj malsxatas la ordonon de la regxo.
15 Kaj li pretigis lin iri, kaj iris kun li forta armeo de malpiuloj, por helpi lin kaj por venĝi kontraŭ la Izraelidoj.
16 Kaj kiam li alproksimiĝis al la supreniro de Bet-Ĥoron, Judas eliris renkonte al li kun malgranda anaro;
17 Kiuj, vidante la militistaron venantan renkonte al ili, diris al Judas: Kiel ni povos, estante tiel malmultaj, batali kontraux tiel granda homamaso kaj tiel forta, cxar ni estas pretaj lacigi pro fastado la tutan cxi tiun tagon?
18 Al kiu Judas respondis: Ne estas malfacile por multaj esti enfermitaj en la manoj de malmultaj; kaj kun la Dio de la ĉielo ĉio estas unu, savi kun granda homamaso aŭ malgranda anaro;
19 Ĉar la venko de la batalo ne staras en la amaso de armeo; sed forto venas el la cxielo.
20 Ili venas kontraux nin en multe da fiereco kaj maljusteco, por pereigi nin kaj niajn edzinojn kaj infanojn, kaj por prirabi nin;
21 Sed ni batalas por niaj vivoj kaj niaj leĝoj.
22 Tial la Eternulo mem renversos ilin antaux ni; kaj vi ne timu ilin.
23 Kaj kiam li ĉesis paroli, li subite saltis sur ilin, kaj Seron kaj lia militistaro estis renversitaj antaŭ li.
24 Kaj ili postkuris ilin de la malsupreniro de Bet-Ĥoron ĝis la ebenaĵo, kie estis mortigitaj el ili ĉirkaŭ okcent viroj; kaj la restajxo forkuris en la landon de la Filisxtoj.
25 Tiam komencis la timo antaŭ Judas kaj liaj fratoj kaj treege granda timo, fali sur la naciojn ĉirkaŭ ili;
26 Tiel, kiel lia famo atingis la reĝon, kaj ĉiuj nacioj parolis pri la bataloj de Judas.
27 Kaj kiam la reĝo Antioĥo aŭdis tion, li pleniĝis de indigno; tial li sendis kaj kunvenigis ĉiujn fortojn de sia regno, eĉ tre fortan armeon.

28 Kaj li malfermis sian trezoron, kaj donis al siaj soldatoj salajron por jaro, ordonante, ke ili estu pretaj kiam ajn li bezonos ilin.

29 Tamen, kiam li vidis, ke la mono de liaj trezoroj malsukcesas kaj ke la tributoj en la kamparo estas malgrandaj, pro la malpaco kaj plago, kiujn li venigis sur la landon, deprenante la leĝojn, kiuj estis de antikva tempo;

30 Li timis, ke li ne povos plu elteni la ŝarĝojn, nek havi tiajn donacojn por doni tiel malavare, kiel li faris antaŭe; ĉar li abundis super la reĝoj, kiuj estis antaŭ li.

31 Tial, tre konfuzita en sia menso, li decidis iri en Persujon, por preni tie la tributojn de la landoj kaj kolekti multe da mono.

32 Kaj li lasis Lisiason, nobelon kaj unu el la sanga reĝa, por kontroli la aferojn de la reĝo de la rivero Eŭfrato ĝis la limoj de Egiptujo;

33 Kaj por eduki sian filon Antioĥon, ĝis li revenos.

34 Kaj li transdonis al li duonon de sia militistaro kaj la elefantojn, kaj ordonis al li pri ĉio, kion li volis fari, kaj ankaŭ pri la loĝantoj de Judujo kaj Jerusalem;

35 Tio estas, ke li sendu kontraux ilin armeon, por ekstermi kaj elradikigi la forton de Izrael kaj la restajxon de Jerusalem, kaj por forpreni de tiu loko ilian memoron;

36 kaj ke li lotu fremdulojn en cxiuj iliaj lokoj kaj dividu ilian landon per loto.

37 Kaj la re¸o prenis la duonon de la restintoj, kaj foriris el Antiohxia, lia re¸a urbo, en la cent kvardek-sepa jaro; kaj preterpasinte la riveron Euxfrato, li iris tra la altaj landoj.

38 Tiam Lisias elektis Ptolemeon, filon de Dorimenes, Nikanoron kaj Gorgiason, fortulojn el la amikoj de la reĝo;

39 Kaj kun ili li sendis kvardek mil piedirantojn kaj sep mil rajdistojn, por iri en la landon Judujon kaj pereigi ĝin, kiel ordonis la reĝo.

40 Kaj ili eliris per sia tuta forto, kaj venis kaj haltis tendare apud Emaus en la ebena lando.

41 Kaj la komercistoj de la lando, auxdinte pri ili famon, prenis tre multe da argxento kaj oron kun servantoj, kaj venis en la tendaron, por acxeti la Izraelidojn kiel sklavojn; potenco ankaux de Sirio kaj de la lando de la Filisxtoj. aliĝis al ili.

42 Kiam Judas kaj liaj fratoj vidis, ke multiĝas mizeroj, kaj ke la armeo staras tendare en siaj limoj;

43 Ili diris unu al alia: Ni restarigu la kadukan sorton de nia popolo, kaj ni batalu por nia popolo kaj por la sanktejo.

44 Tiam kunvenis la komunumo, por ke ili estu pretaj por la batalo, kaj por ke ili pregxu kaj petu kompaton kaj kompaton.

45 Kaj Jerusalem restis senhoma kiel dezerto, neniu el siaj filoj eniris nek eliris; la paganoj havis sian loĝejon en tiu loko; kaj ĝojo estis prenita de Jakob, kaj la floto kun harpo ĉesis.

46 Tial la Izraelidoj kunvenis kaj venis Masfa, kontraû Jerusalem; ĉar en Masfa estis la loko, kie oni antaŭe preĝis en Izrael.

47 Tiam ili fastis en tiu tago kaj surmetis sur sin sakaĵon kaj ĵetis cindron sur siajn kapojn kaj dissxiris siajn vestojn;

48 Kaj malfermis la libron de la instruo, en kiu la nacioj penis pentri la bildon de siaj bildoj.

49 Kaj ili alportis ankaux la pastrajn vestojn kaj la unuaajxojn kaj la dekonajxojn; kaj la naziaridojn ili vekis, kiuj plenumis siajn tagojn.

50 Tiam ili kriis per lauxta vocxo al la cxielo, dirante:Kion ni faru kun cxi tiuj, kaj kien ni forportos ilin?

51 Ĉar Via sanktejo estas piedpremata kaj malsanktigita, kaj viaj pastroj estas en premo kaj humiligitaj.

52 Kaj jen la nacioj kolektigxis kontraux ni, por pereigi nin; kion ili pensas pri ni, vi scias.

53 Kiel ni povos kontraŭstari ilin, se Vi, ho Dio, ne estos nia helpo?

54 Tiam ili sonigis per trumpetoj, kaj kriis per lauxta vocxo.

55 Kaj post tio Judas starigis estrojn super la popolo, milestrojn kaj centestrojn kaj kvindekojn kaj dekestrojn.

56 Sed tiujn, kiuj konstruis domojn, aŭ fianĉinigis edzinojn, aŭ plantis vinberĝardenojn, aŭ timis, tiujn li ordonis, ke ili revenu, ĉiu al sia domo, laŭ la leĝo.

57 Kaj la tendaro foriris kaj starigis sian tendaron sur la suda flanko de Emaus.

58 Kaj Judas diris: Armiĝu kaj estu kuraĝaj, kaj rigardu, ke vi estu pretaj por la mateno, por ke vi batalu kontraŭ ĉi tiuj nacioj, kiuj kolektiĝis kontraŭ ni, por pereigi nin kaj nian sanktejon;

59 Cxar estas pli bone por ni morti en batalo, Ol vidi la malfelicxon de nia popolo kaj nia sanktejo.

60 Tamen, kiel la volo de Dio estas en la ĉielo, tiel li faru.

ĈAPITRO 4

1 Tiam Gorgias prenis kvin mil piedirantojn kaj mil el la plej bonaj rajdistoj, kaj foriris el la tendaro nokte;

2 Ĝis la fino li povus enkuri sur la tendaron de la Judoj, kaj bati ilin subite. Kaj la viroj de la fortikaĵo estis liaj gvidantoj.

3 Kiam Judas tion aŭdis, li mem foriris, kaj la kuraĝuloj kun li, por bati la armeon de la reĝo, kiu estis en Emaus;

4 Dum ankoraû la militistaro disiris el la tendaro.

5 Dume Gorgias venis nokte en la tendaron de Judas; kaj trovinte tie neniun, li sercxis ilin sur la montoj; cxar li diris: Tiuj homoj forkuras de ni.

6 Sed kiam tagiĝis, Judas montris sin en la ebenaĵo kun tri mil viroj, kiuj tamen havis nek kirason nek glavon en la menso.

7 Kaj ili vidis la tendaron de la nacioj, ke gxi estas forta kaj bone jungita, kaj cxirkauxe cxirkauxata de rajdistoj; kaj tiuj estis fakuloj pri milito.

8 Tiam Judas diris al la viroj, kiuj estis kun li: Ne timu ilian homamason, kaj ne timu ilian atakon.

9 Memoru, kiel niaj patroj savigxis en la Rugxa Maro, kiam Faraono persekutis ilin kun armeo.

10 Nun ni kriu al la ĉielo, se eble la Sinjoro nin kompatos kaj rememoros la interligon de niaj patroj kaj ekstermos ĉi tiun armeon antaŭ nia vizaĝo hodiaŭ;

11 por ke sciu çiuj nacioj, ke ekzistas iu, kiu savas kaj savas Izraelon.

12 Tiam la fremduloj levis siajn okulojn, kaj vidis, ke ili venas kontraŭ ili.

13 Tial ili eliris el la tendaro por batali; sed tiuj, kiuj estis kun Judas, trumpetis per siaj trumpetoj.

14 Kaj ili batalis, kaj la nacioj, konsternitaj, forkuris en la ebenaĵon.

15 Tamen ĉiuj la plej malantaŭaj estis mortigitaj de glavo, ĉar ili persekutis ilin ĝis Gazera kaj ĝis la stepoj de Idumea kaj Acotus kaj Jamnia, tiel ke estis mortigitaj el ili tri mil viroj.

16 Tiamaniere Judas revenis kun sia militistaro de postkuri ilin;

17 Kaj li diris al la popolo: Ne avigxu pri la militakiro, kiam estas batalo antaux ni;
18 Kaj Gorgias kaj lia militistaro estas ĉi tie apud ni sur la monto;
19 Dum Judas ankoraŭ parolis tiujn vortojn, aperis parto el ili, rigardanta el la monto;
20 Kiuj eksciinte, ke la Judoj forkuris sian militistaron kaj bruligas la tendojn; ĉar la fumo, kiu estis vidata, anoncis tion, kio okazis;
21 Kiam do ili eksciis tion, ili tre ektimis, kaj vidante ankaŭ la militistaron de Judas en la ebenaĵo preta por batali;
22 Çiu ili forkuris en la landon de fremduloj.
23 Tiam Judas revenis, por prirabi la tendojn, kie ili akiris multe da oro kaj argxento kaj blua silko kaj purpuro de la maro kaj grandan ricxecon.
24 Post tio ili iris hejmen, kaj kantis dankkanton, kaj laŭdis la Eternulon en la ĉielo; ĉar ĝi estas bona, ĉar eterna estas Lia boneco.
25 Tiel Izrael havis grandan savon en tiu tago.
26 Kaj venis ĉiuj fremduloj, kiuj forkuris, kaj rakontis al Lisias tion, kio okazis;
27 Li, tion auxdinte, konsternigxis kaj senkuragxis, cxar ne okazis al Izrael tio, kion li volis, nek tio, kion la regxo ordonis al li.
28 La sekvan jaron do Lisias kolektis sesdek mil plej bonajn piedulojn kaj kvin mil rajdistojn, por venki ilin.
29 Kaj ili venis Edumeon kaj starigis siajn tendojn en Bet-Sur; kaj Judas renkontis ilin kun dek mil viroj.
30 Kaj kiam li vidis tiun fortan armeon, li preĝis kaj diris: Feliĉa vi estas, Savanto de Izrael, kiu estingis la perforton de la fortulo per la mano de Via servanto David kaj transdonis la aligentajn taĉmentojn en la manojn de; Jonatan, filo de Saul, kaj lia armilportisto;
31 Enfermu ĉi tiun armeon en la manon de Via popolo Izrael, kaj ili estu hontigitaj pro sia forto kaj rajdistoj;
32 Neniigu ilin, kaj faligu la kuragxon de ilia forto, Kaj ili ektremu pro ilia pereo;
33 Faligu ilin per la glavo de Viaj amantoj, Kaj ĉiuj, kiuj konas Vian nomon, laŭdu Vin per danko.
34 Kaj ili batalis; kaj estis mortigitaj el la armeo de Lisias ĉirkaŭ kvin mil viroj, antaŭ ili ili estis mortigitaj.
35 Kiam Lisias vidis sian militistaron forkuratan, kaj la virecon de la soldatoj de Judaso, kaj kiel ili estas pretaj aŭ vivi aŭ morti kuraĝe, li iris en Antioĥion, kaj kunvenigis aron da fremduloj, kaj pligrandigis sian armeon. ol estis, li intencis reveni en Judujon.
36 Tiam Judas kaj liaj fratoj diris: Jen niaj malamikoj estas konfuzitaj; ni iru, por purigi kaj sanktigi la sanktejon.
37 Tiam kunvenis la tuta militistaro kaj supreniris sur la monton Cion.
38 Kaj kiam ili vidis la sanktejon dezertigitan kaj la altaron malsanktigitan, kaj la pordegojn forbruligitajn kaj arbetaĵojn kreskantajn sur la kortoj kiel en arbaro aŭ sur unu el la montoj, kaj la ĉambroj de la pastroj detruitaj;
39 Ili dissxiris siajn vestojn kaj faris grandan funebron kaj jxetis cindron sur siajn kapojn;
40 Kaj ili jxetis sin sur la teron vizagxaltere, kaj trumpetis per la trumpetoj, kaj kriis al la cxielo.
41 Tiam Judas starigis kelkajn virojn, por batali kontraux tiuj, kiuj estis en la fortikajxo, gxis li purigis la sanktejon.
42 Kaj li elektis pastrojn senriproĉajn, kiuj ŝatis la leĝon;
43 Li purigis la sanktejon Kaj elportis la malpurajn sxtonojn en malpuran lokon.
44 Kaj kiam ili konsiliĝis, kion fari kun la altaro de bruloferoj, kiu estis malsanktigita;
45 Ili opiniis, ke estas plej bone disbati gxin, por ke gxi ne estu por ili honto, cxar la nacioj gxin malpurigis;
46 Kaj metis la sxtonojn sur la monto de la templo en oportuna loko, gxis venos profeto, por montri, kion oni devas fari kun ili.
47 Kaj ili prenis tutajn sxtonojn laux la legxo, kaj konstruis novan altaron laux la antauxa;
48 Kaj li konstruis la sanktejon kaj la aferojn, kiuj estis interne de la templo, kaj sanktigis la kortojn.
49 Kaj ili faris novajn sanktajn vazojn, kaj en la templon oni alportis la kandelabron kaj la altaron de bruloferoj kaj de incenso kaj la tablon.
50 Kaj sur la altaro ili incensadis, kaj la lucernojn, kiuj estis sur la kandelabro, ili ekbrulis, por ke ili lumu en la templo.
51 Kaj ili metis la panojn sur la tablon kaj etendis la kurtenojn, kaj finis ĉiujn laborojn, kiujn ili komencis fari.
52 Kaj en la dudek-kvina tago de la nauxa monato, kiu estas nomata la monato Kasleu, en la cent kvardek-oka jaro, ili levigxis frue matene;
53 Kaj ili alportis oferon laux la legxo sur la nova altaro de bruloferoj, kiun ili faris.
54 Rigardu, en kioma horo kaj en kiu tago la nacioj gxin malsanktigis, en tio gxi estis sanktigita per kantoj kaj citernoj kaj harpoj kaj cimbaloj.
55 Tiam la tuta popolo jxetis sin vizagxaltere, kaj adorklinigxis kaj lauxdis la Dion de la cxielo, kiu donis al ili bonan sukceson.
56 Kaj ili faris la inaŭguron de la altaro dum ok tagoj kaj alportis bruloferojn kun ĝojo, kaj oferis savoferon kaj laŭdon.
57 Kaj ili ornamis la antauxan parton de la templo per oraj kronoj kaj sxildoj; kaj la pordegojn kaj la cxambrojn ili renovigis kaj pendigis sur ili pordojn.
58 Tiel farigxis tre granda gxojo inter la popolo, cxar estis forigita la malhonoro de la nacioj.
59 Kaj Judas kaj liaj fratoj kun la tuta komunumo de Izrael ordonis, ke la tagoj de la inaŭguro de la altaro estu gardataj laŭ sia tempo de jaro al jaro en la daŭro de ok tagoj, de la dudek-kvina tago de la monato Kasleu. , kun gajeco kaj ĝojo.
60 Kaj en tiu tempo ili konstruis la monton Cion kun altaj muroj kaj fortaj turoj cxirkauxe, por ke la nacianoj ne venu kaj dispremu gxin kiel antauxe.
61 Kaj ili starigis tie garnizonon, por gardi gxin, kaj fortikigis Bet-Suron, por konservi gxin; ke la popolo havu defendon kontrau Idumeo.

ĈAPITRO 5

1 Kiam la nacioj ĉirkaŭe aŭdis, ke la altaro estas konstruita kaj la sanktejo renovigita kiel antaŭe, tio tre malplaĉis al ili.
2 Tial ili pensis pereigi la generacion de Jakob, kiu estis inter ili, kaj tiam ili komencis mortigi kaj pereigi la popolon.
3 Tiam Judas batalis kontraŭ la Esav-idoj en Edumea en Arabatin, ĉar ili sieĝis Gaelon; kaj li faris al ili grandan venkon kaj fortigis ilian kuraĝon kaj prenis ilian militakiraĵon.

4 Kaj li rememoris la difekton de la filoj de Bean, kiuj estis kaptilo kaj ofendo por la popolo, pro tio, ke ili embuskas ilin sur la vojoj.

5 Li do sxlosis ilin en la turoj kaj starigis tendaron antaux ili kaj ekstermis ilin per fajro, kaj la turojn de tiu loko kaj cxion, kio estis en ili, forbruligis per fajro.

6 Poste li transiris al la Amonidoj, kie li trovis fortan potencon kaj multe da popolo, kun ilia estro Timoteo.

7 Kaj li batalis kun ili multajn batalojn, gxis ili fine konfuzigxis antaux li; kaj li batis ilin.

8 Kaj preninte Jazaron, kun gxiaj urboj, li revenis en Judujon.

9 Tiam kolektigxis la nacioj, kiuj estis en Gilead, kontraux la Izraelidoj, kiuj estis en iliaj kvartaloj, por pereigi ilin; sed ili forkuris al la fortikaĵo de Dathema.

10 Kaj li sendis leterojn al Judas kaj liaj fratoj: La nacioj, kiuj estas ĉirkaŭ ni, kolektiĝis kontraŭ ni, por pereigi nin;

11 Kaj ili pret'as ven'i kaj pren'i la fortik'aĵ'o'n, al kiu'n ni for'kur'is, Timote'o est'ant'e la milit'estro.

12 Venu do, kaj savu nin el iliaj manoj, ĉar multaj el ni estas mortigitaj;

13 Ecx cxiuj niaj fratoj, kiuj estis sur la lokoj de Tobie, estas mortigitaj; ankaux siajn edzinojn kaj infanojn ili forportis kaptitojn kaj forportis siajn objektojn; kaj ili ekstermis tie ĉirkaŭ mil homojn.

14 Dum ĉi tiuj leteroj ankoraŭ estis legitaj, jen venis aliaj senditoj el Galileo kun dissŝiritaj vestoj, kiuj raportis tiel:

15 Kaj li diris: Kunvenis kontraux ni la el Ptolemais kaj el Tiro kaj Cidon kaj la tuta Galileo de la nacianoj, por pereigi nin.

16 Kiam Judas kaj la popolo aûdis tiujn vortojn, kolektiĝis granda komunumo, por demandi, kion ili faru por siaj fratoj, kiuj estis en mizero kaj atakis ilin.

17 Tiam Judas diris al sia frato Simon: Elektu vin virojn, kaj iru kaj savu viajn fratojn, kiuj estas en Galileo, ĉar mi kaj mia frato Jonatan iros en la landon Gilead.

18 Kaj li lasis Jozefon, filon de Zeĥarja, kaj Azarjan, estrojn de la popolo, kun la restaĵo de la armeo en Judujo, por gardi ĝin.

19 al kiu li ordonis, dirante: Faru vin la gardadon de ĉi tiu popolo, kaj zorgu, ke vi ne militu kontraŭ la nacioj ĝis la tempo, kiam ni revenos.

20 Kaj al Simon estis donitaj tri mil viroj por iri en Galileon, kaj al Judas ok mil virojn en la lando Gilead.

21 Tiam Simon iris en Galileon, kie li batalis multajn batalojn kun la nacioj, tiel ke la nacioj estis konfuzitaj de li.

22 Kaj li persekutis ilin gxis la pordego de Ptolemais; kaj estis mortigitaj el la nacioj ĉirkaŭ tri mil viroj, kies militakiraĵon li prenis.

23 Kaj tiujn, kiuj estis en Galileo kaj en Arbatis, kun siaj edzinoj kaj infanoj, kaj ĉion, kion ili havis, li kunportis kun si kaj venigis ilin en Judujon kun granda ĝojo.

24 Kaj Judas Makabeo kaj lia frato Jonatan transiris Jordanon kaj iris tritagan vojon en la dezerto;

25 Kie ili renkontiĝis kun la Nabatidoj, kiuj venis al ili en paca maniero, kaj rakontis al ili ĉion, kio okazis al iliaj fratoj en la lando Gilead;

26 Kaj kiel multaj el ili estis enfermitaj en Bosora kaj Bosor kaj Alema kaj Kasforo, Maked kaj Karnaim; ĉiuj ĉi tiuj urboj estas fortaj kaj grandaj;

27 Kaj ke ili estis sxlositaj en la ceteraj urboj de la lando Gilead, kaj ke ili destinis morgaux venigi sian tacxmenton kontraux la fortikajxojn kaj preni ilin kaj pereigi cxiujn en unu tago.

28 Tiam Judas kaj lia militistaro turnis sin subite laux la vojo de la dezerto al Bosora; kaj kiam li venkis la urbon, li mortigis ĉiujn virseksulojn per glavo kaj prenis ilian tutan militakiraĵon kaj forbruligis la urbon per fajro;

29 De kie li foriris nokte, kaj iris gxis li venis al la fortikajxo.

30 Kaj frue matene ili levis la okulojn, kaj jen sennombra popolo portanta sxtupetojn kaj aliajn militajn maŝinojn, por preni la fortikaĵon, ĉar ili atakis ilin.

31 Kiam do Judas vidis, ke la batalo komenciĝas, kaj ke la krio de la urbo supreniras ĝis la ĉielo kun trumpetoj kaj granda sono,

32 Li diris al sia militistaro: Batalu hodiaux por viaj fratoj.

33 Kaj li eliris malantaux ili en tri tacxmentoj, kiuj trumpetis per siaj trumpetoj kaj kriis per pregxo.

34 Tiam la militistaro de Timoteo, sciante, ke tio estas Makabeo, forkuris de li; tiel ke estis mortigitaj el ili en tiu tago ĉirkaŭ ok mil viroj.

35 Tiam Judas deturnis sin al Masfa; kaj post kiam li atakis ĝin, li prenis kaj mortigis ĉiujn virseksulojn en ĝi, kaj prenis ĝian militakiraĵon kaj forbruligis ĝin per fajro.

36 De tie li foriris kaj prenis Kasfonon kaj Magedon kaj Bosoron kaj la aliajn urbojn de la lando Gilead.

37 Post tio Timoteo kolektis alian militistaron kaj haltis tendare apud Rafon trans la torento.

38 Tiam Judas sendis virojn, por esplori la armeon, kaj ili sciigis al li, dirante: Kunvenis al ili ĉiuj nacioj, kiuj estas ĉirkaŭ ni, tre granda armeo.

39 Kaj Li dungis la Arabojn, por helpi ilin, kaj ili starigis siajn tendojn trans la torento, pretaj veni kaj batali kontraux vi. Tiam Judas iris renkonte al ili.

40 Tiam Timoteo diris al la militestroj: Kiam Judas kaj lia militistaro venos al la torento, se li transiros unue al ni, ni ne povos rezisti al li; ĉar li forte venkos nin;

41 Sed se li timas kaj tendaros trans la Rivero, ni transiros al li kaj venkos lin.

42 Kiam Judas venis al la torento, li restigis la skribistojn de la popolo apud la torento, al kiuj li ordonis, dirante: Ne lasu neniun resti en la tendaro, sed ĉiuj venu al la batalo.

43 Kaj li unue transiris al ili, kaj la tuta popolo post li; tiam ĉiuj nacioj, konsternitaj antaŭ li, forĵetis siajn armilojn kaj forkuris al la templo, kiu estis en Karnaim.

44 Sed ili prenis la urbon, kaj forbruligis la templon kun ĉio, kio estis en ĝi. Tiel Karnaim estis subigita, kaj ili ne povis plu stari antaŭ Judas.

45 Tiam Judas kunvenigis ĉiujn Izraelidojn, kiuj estis en la lando Gilead, de la plej malgrandaj ĝis la plej grandaj, eĉ iliajn edzinojn kaj infanojn kaj iliajn objektojn, tre grandan armeon, por ke ili venu en la landon de Judujo.

46 Kaj kiam ili venis al Efron (ĉi tiu estis granda urbo laŭ la vojo, tre bone fortikigita), ili ne povis deturniĝi de ĝi, nek dekstre, nek maldekstre, sed devis trairi meze de ĝi.

47 Tiam ili el la urbo fermis ilin, kaj fermis la pordegojn per sxtonoj.

48 Tiam Judas sendis al ili en paca maniero, por diri: Ni trairu vian landon, por iri en nian landon, kaj neniu faros al vi malbonon; ni trairos nur piede; tamen ili ne volis malfermi al li.

49 Tial Judas ordonis, ke oni proklamu en la tuta armeo, ke ĉiu starigu sian tendon sur la loko, kie li estas.

50 Kaj la soldatoj stariĝis kaj atakis la urbon dum tiu tuta tago kaj dum tiu tuta nokto, ĝis fine la urbo estis transdonita en liajn manojn;

51 Kaj li mortigis cxiujn virseksulojn per glavo, kaj ruinigis la urbon kaj prenis gxian militakirajxon kaj trapasis la urbon super la mortigitoj.

52 Post tio ili transiris Jordanon en la grandan ebenaĵon antaŭ Betsan.

53 Kaj Judas kunvenigis tiujn, kiuj venis malantauxen, kaj admonis la popolon dum la tuta vojo, gxis ili venis en la landon Judujo.

54 Kaj ili supreniris sur la monton Cion kun ĝojo kaj ĝojo, kie ili alportis bruloferojn, ĉar neniu el ili estis mortigita, ĝis ili revenis en paco.

55 Nun kiam Judas kaj Jonatan estis en la lando Gilead, kaj lia frato Simon en Galileo antaŭ Ptolemais,

56 Jozef, filo de Zeĥarja, kaj Azarja, estroj de la garnizonoj, aŭdis pri la kuraĝaj agoj kaj militfaroj, kiujn ili faris.

57 Tial ili diris: Ni donu ankaux al ni nomon, kaj iru batali kontraux la nacioj, kiuj estas cxirkaux ni.

58 Kaj ordoninte al la garnizono, kiu estis kun ili, ili iris al Jamnia.

59 Tiam Gorgias kaj liaj viroj eliris el la urbo, por batali kontraŭ ili.

60 Kaj Jozef kaj Azara forkuris kaj persekutis gxis la limoj de Judujo; kaj estis mortigitaj en tiu tago el la Izraelidoj cxirkaux du mil viroj.

61 Tiel estis granda renverso inter la Izraelidoj, ĉar ili ne estis obeemaj al Judas kaj liaj fratoj, sed pensis fari ian kuraĝan agon.

62 Kaj tiuj homoj ne venis el la idaro de tiuj, per kies mano estis savo donita al Izrael.

63 Tamen la viro Judas kaj liaj fratoj estis tre famaj antaŭ la tuta Izrael kaj ĉiuj nacioj, kie ajn oni aŭdis ilian nomon;

64 Tiel la popolo kunvenis al ili kun ĝojaj aklamoj.

65 Poste Judas eliris kun siaj fratoj, kaj batalis kontraŭ la Esavidoj en la lando suda, kie li venkobatis HXebronon kaj ĝiajn urbojn, kaj detruis ĝian fortikaĵon kaj forbruligis ĝiajn turojn ĉirkaŭe.

66 De tie li foriris, por iri en la landon de la Filisxtoj, kaj trapasis Samarion.

67 En tiu tempo iuj pastroj, dezirantaj montri sian kuraĝon, estis mortigitaj en batalo, ĉar ili eliris por batali senkonsilie.

68 Tiam Judas turnis sin al Azoto en la lando de la Filisxtoj, kaj detruis iliajn altarojn kaj forbruligis iliajn skulptitajn idolojn per fajro kaj prirabis iliajn urbojn, li revenis en la landon Judujon.

ĈAPITRO 6

1 Ĉirkaŭ tiu tempo, la reĝo Antioĥo, vojaĝanta tra la altaj landoj, aŭdis diri, ke Elimais en la lando Persujo estas urbo tre fama pro riĉeco, arĝento kaj oro;

2 Kaj ke estis en ĝi tre riĉa templo, en kiu estis oraj kovraĵoj kaj kirasoj kaj ŝildoj, kiujn tie lasis Aleksandro, filo de Filipo, la Makedona reĝo, kiu reĝis la unua inter la Grekoj.

3 Tial li venis kaj penis kapti la urbon kaj prirabi gxin; sed li ne povis, ĉar tiuj el la urbo, avertinte pri tio,

4 Levigxis kontraux lin en la batalo; kaj li forkuris kaj foriris de tie kun granda malgxojo kaj revenis en Babelon.

5 Kaj venis iu, kiu sciigis al li en Persujon, ke la armeoj, kiuj iris kontraŭ la landon Judujon, estis forkurataj;

6 Kaj tiu Lisias, kiu eliris la unua kun granda potenco, estis forpelita el la Judoj; kaj ke ili fortigis per la armilaro kaj potenco kaj amaso da militakiro, kiujn ili akiris el la armeoj, kiujn ili ekstermis;

7 Kaj ili detruis la abomenindajxon, kiun li starigis sur la altaro en Jerusalem, kaj ke ili cxirkauxis la sanktejon per altaj muroj, kiel antauxe, kaj lian urbon Bet-Sur.

8 Kaj kiam la reĝo aŭdis tiujn vortojn, li miris kaj forte emociis; kaj li kuŝigis lin sur sian liton kaj malsaniĝis pro ĉagreno, ĉar tio ne trafis lin, kiel li atendis.

9 Kaj li restis tie multajn tagojn; ĉar lia ĉagreno estis ĉiam pli kaj pli granda, kaj li kalkulis, ke li mortos.

10 Tial li alvokis ĉiujn siajn amikojn, kaj diris al ili: La dormo foriris el miaj okuloj, kaj mia koro senfortiĝas pro tre zorgemo.

11 Kaj mi pensis inter mi: En kian aflikton mi venis, kaj kiel granda estas mizera inundo, en kiu mi nun estas! ĉar mi estis bonfara kaj amata laŭ mia potenco.

12 Sed nun mi memoras la malbonojn, kiujn mi faris en Jerusalem, kaj ke mi prenis ĉiujn orajn kaj arĝentajn vazojn, kiuj estis en ĝi, kaj sendis, por ekstermi senkaŭze la loĝantojn de Judujo.

13 Mi do rimarkas, ke pro tio ĉi tiuj mizeroj venis sur min, kaj jen mi pereas pro granda ĉagreno en fremda lando.

14 Tiam li alvokis Filipon, unu el liaj amikoj, kiun li faris reganto super lia tuta regno,

15 Kaj li donis al li la kronon kaj lian veston kaj sian sigelilon, gxis la fino li edukis sian filon Antiohxon kaj nutru lin por la regno.

16 Tiam la reĝo Antioĥo mortis tie en la cent kvardek-naŭa jaro.

17 Kiam Lisias eksciis, ke la reĝo mortis, li starigis sian filon Antioĥon, kiun li edukis estante juna, kiel reĝon anstataŭ li, kaj li donis al li la nomon Eŭpator.

18 Ĉirkaŭ tiu ĉi tempo tiuj, kiuj estis en la turo, enfermis la Izraelidojn ĉirkaŭ la sanktejo, kaj serĉis ĉiam ilian malbonon kaj la forton de la nacioj.

19 Tial Judas, intencante ilin pereigi, kunvokis la tutan popolon, por sieĝi ilin.

20 Kaj ili kunvenis kaj siegxis ilin en la cent kvindeka jaro;

21 Tamen eliris kelkaj el la sieĝatoj, al kiuj aliĝis kelkaj malpiuloj de Izrael;

22 Kaj ili iris al la reĝo, kaj diris: Ĝis kiam vi faros juĝon kaj venĝos niajn fratojn?

23 Ni volis servi al via patro, kaj fari tion, kion li volas, kaj obei Liajn ordonojn;

24 Tial la el nia nacio sieĝas la turon kaj estas fremdigitaj de ni; kaj ĉiuj el ni, kiom ili povis tuŝi, ili mortigis kaj prirabis nian posedaĵon.

25 Kaj ili ne etendis sian manon nur kontraux nin, sed ankaux kontraux siajn limojn.

26 Kaj jen ili hodiaux siexas la turon en Jerusalem, por preni gxin; ankaux la sanktejon kaj Bet-Suron ili fortikigis.

27 Tial se vi ne malhelpas ilin rapide, ili faros pli grandajn aferojn ol tiuj, kaj vi ne povos ilin regi.

28 Kaj kiam la re¸o tion aûdis, li ekkoleris, kaj kunvenigis çiujn siajn amikojn kaj la militestrojn kaj la estrojn de la çevalo.

29 Venis al li ankaux el aliaj regnoj kaj el la insuloj de la maro tacxmentoj da dungitoj.

30 Kaj la nombro de lia militistaro estis cent mil piedirantoj kaj dudek mil rajdantoj kaj tridek du elefantoj batalantaj en la batalo.

31 Tiuj ĉi trairis Edumeon kaj starigis sian tendaron kontraŭ Bet-Sur, kiun ili atakis multajn tagojn, farante militmaŝinojn; sed el Bet-Sur eliris, kaj forbruligis ilin per fajro kaj kuraĝe batalis.

32 Tiam Judas foriris de la turo kaj haltis tendare en Batzahxarja, kontraux la tendaro de la regxo.

33 Tiam la reĝo leviĝis tre frue, kaj ekmarŝis kun sia militistaro al Batzaĥarja, kie liaj taĉmentoj pretigis ilin por la batalo, kaj trumpetis.

34 Kaj gxis la fino ili povus inciti la elefantojn batali, ili montris al ili la sangon de vinberoj kaj morusoj.

35 Kaj ili dividis la bestojn inter la armeoj, kaj por cxiu elefanto ili starigis mil virojn, armitajn per kirasaj kirasoj kaj kun kaskoj kupraj sur siaj kapoj; kaj krom tio, ĉar ĉiu besto estis starigitaj kvincent rajdistoj el la plej bonaj.

36 Ĉi tiuj estis pretaj en ĉiu okazo; kien ajn estis la besto, kaj kien ajn la besto iris, ili ankaŭ iris, kaj ili ne foriris de li.

37 Kaj sur la bestoj estis fortaj lignaj turoj, kiuj kovris ĉiun el ili, kaj estis zonitaj al ili per artaĵoj; ankaŭ sur ĉiu estis tridek du fortuloj, kiuj batalis kontraŭ ili, krom la hindo, kiu regas. lin.

38 La restajxon de la rajdistoj starigis ilin flanken kaj alian cxe la du partoj de la militistaro, montrante al ili, kion ili devas fari, kaj jungxinte inter la vicoj.

39 Kaj kiam la suno brilis sur la sxildojn el oro kaj kupro, la montoj brilis per gxi kaj brilis kiel fajraj lampoj.

40 Kaj parto de la armeo de la re̦o disvastigita sur la altaj montoj kaj parto sur la valoj malsupre, ili marÿis sekure kaj en ordo.

41 Tial cxiuj, kiuj auxdis la bruon de sia homamaso, kaj la marsxadon de la homamaso, kaj la bruadon de la rimenoj, ekmovigxis, cxar la armeo estis tre granda kaj forta.

42 Tiam Judas kaj lia militistaro alproksimiĝis kaj komencis batalon, kaj el la armeo de la reĝo estis mortigitaj sescent viroj.

43 Kaj Eleazar, alnomata Savaran, eksciis, ke unu el la bestoj, armita per reĝa jungilaro, estas pli alta ol ĉiuj ceteraj, kaj supozis, ke la reĝo estas sur li;

44 Metu sin en danĝeron, por ke li savu Sian popolon kaj ricevu por li eternan nomon;

45 Tial li kuragxe kure sur lin tra la mezo de la batalo, mortigante dekstre kaj maldekstre, tiel ke ili estis disigitaj de li ambauxflanke.

46 Tion farite, li ŝteliris sub la elefanton kaj enŝovis lin suben kaj mortigis lin; post kio la elefanto falis sur lin, kaj tie li mortis.

47 Sed la ceteraj Judoj, vidante la forton de la reĝo kaj la perforton de liaj fortoj, deturnis sin de ili.

48 Tiam la armeo de la reĝo iris renkonte al ili Jerusalemon, kaj la reĝo starigis siajn tendojn kontraŭ Judujo kaj kontraŭ la monto Cion.

49 Sed kun tiuj, kiuj estis en Bet-Sur, li faris pacon, ĉar ili eliris el la urbo, ĉar ili ne havis tie manĝaĵon por elteni la sieĝon, ĉar ĝi estis jaro de ripozo por la lando.

50 Kaj la reĝo prenis Bet-Suran kaj starigis tie garnizonon, por gardi ĝin.

51 Rilate la sanktejon, li siegxis gxin dum longa tempo; kaj starigis tie artilerion kun maŝinoj kaj iloj por ĵeti fajron kaj ŝtonojn, kaj pecojn por ĵeti sagojn kaj ĵetilojn.

52 Tiam ili ankaŭ faris maŝinojn kontraŭ siaj maŝinoj, kaj batalis ilin dum longa tempo.

53 Tamen fine, iliaj vazoj estis sen nutraĵoj (ĉar estis la sepa jaro, kaj tiuj en Judujo, kiuj estis savitaj de la nacianoj, formanĝis la restaĵon de la provizejo;)

54 Restis nur malmultaj en la sanktejo, ĉar la malsato tiel venkis ilin, ke ili volis disiĝi, ĉiu al sia loko.

55 En tiu tempo Lisias aŭdis diri, ke Filipo, kiun la reĝo Antioĥo, dum li vivis, destinis por eduki sian filon Antioĥo, por ke li fariĝu reĝo;

56 Revenis el Persujo kaj Medujo, kaj ankaŭ la armeo de la reĝo, kiu iris kun li, kaj ke li celis preni al li la regadon de la aferoj.

57 Tial li rapide iris, kaj diris al la reĝo kaj al la militestroj kaj al la taĉmento: Ni kadukiĝas ĉiutage, kaj nia manĝo estas nur malgranda, kaj la loko, kiun ni sieĝas, estas forta, kaj la aferoj de la regno. kuŝu sur ni:

58 Nun ni estu amikoj kun tiuj homoj, kaj ni faru pacon kun ili kaj kun ilia tuta nacio;

59 Kaj interligu kun ili, ke ili vivu laû siaj le̦oj, kiel ili antaûe;

60 Kaj la reĝo kaj la estroj estis kontentaj; tial li sendis al ili, por fari pacon; kaj ili akceptis tion.

61 Kaj la regxo kaj la eminentuloj jxuris al ili; kaj ili eliris el la fortikajxo.

62 Tiam la reĝo eniris sur la monton Cion; sed kiam li vidis la forton de la loko, li rompis sian ĵuron, kiun li faris, kaj ordonis detrui la muron ĉirkaŭe.

63 Poste li rapide foriris, kaj revenis al Antiohxia, kie li trovis Filipon kiel mastro de la urbo; kaj li batalis kontraux li kaj prenis la urbon perforte.

ĈAPITRO 7

1 En la cent kvindeka jaro Demetrio, filo de Seleuko, eliris el Romo, kaj venis kun kelkaj viroj al urbo apud la maro, kaj tie regxis.

2 Kaj kiam li eniris en la palacon de siaj prapatroj, tiel estis, ke liaj trupoj prenis Antioĥon kaj Lisiason, por venigi ilin al li.

3 Tial, eksciinte, li diris: Mi ne vidu iliajn vizaojn.

4 Kaj lia militistaro mortigis ilin. Kiam Demetrio estis starigita sur la trono de sia regno,

5 Venis al li ĉiuj malbonaj kaj malpiaj viroj de Izrael, havante Alcimon, kiu deziris esti ĉefpastro, kiel estro;

6 Kaj ili akuzis la popolon antaŭ la reĝo, dirante: Judas kaj liaj fratoj mortigis ĉiujn viajn amikojn kaj elpelis nin el nia lando.

7 Sendu do nun iun, al kiu vi fidas, kaj li iru, kaj vidu kian malbonon li faris inter ni kaj en la lando de la reo, kaj li punu ilin kun iuj, kiuj ilin helpas.

8 Tiam la reĝo elektis Baĥidon, amikon de la reĝo, kiu regis trans la diluvo kaj estis granda homo en la regno kaj fidela al la reĝo;

9 Kaj li sendis lin kun tiu malvirta Alcimo, kiun li faris cxefpastro, kaj ordonis, ke li faru vengxon de la Izraelidoj.

10 Kaj ili foriris, kaj venis kun granda potenco en la landon Judujo, kie ili sendis senditojn al Judas kaj liaj fratoj kun pacaj vortoj trompe.

11 Sed ili ne atentis siajn vortojn; cxar ili vidis, ke ili venis kun granda potenco.

12 Tiam kunvenis tie al Alcimo kaj Bakide aro da skribistoj, por postuli justecon.

13 Kaj la Asianoj estis la unuaj inter la Izraelidoj, kiuj serĉis pacon de ili;

14 Ĉar ili diris: Pastro el la idaro de Aaron venis kun ĉi tiu armeo, kaj li ne faros al ni malbonon.
15 Kaj li parolis al ili pace, kaj jxuris al ili, dirante: Ni faros malbonon nek al vi nek al viaj amikoj.
16 Tiam ili kredis al li; tamen li prenis el ili sesdek virojn kaj mortigis ilin en unu tago, konforme al la vortoj, kiujn li skribis:
17 La karnon de Viaj sanktuloj ili elpelis, kaj sian sangon ili versxis cxirkaux Jerusalem, kaj neniu ilin enterigis.
18 Tial la timo kaj timo antaux ili falis sur la tutan popolon, kiu diris: Ne estas en ili vero nek justeco; ĉar ili rompis la interligon kaj ĵuron, kiujn ili faris.
19 Post tio li forigis Bakĥides el Jerusalem, kaj starigis siajn tendojn en Bezet, kien li sendis kaj prenis multajn el la homoj, kiuj lin forlasis, kaj kelkajn el la popolo, kaj mortiginte ilin, li jxetis ilin en la grandan; fosaĵo.
20 Tiam li transdonis la landon al Alcimo, kaj lasis kun li potencon por helpi lin; kaj Bakhides iris al la reĝo.
21 Sed Alcimo disputis por la cxefpastraro.
22 Kaj al li venis cxiuj, kiuj maltrankviligis la popolon, kiu, post kiam ili akiris la landon Judan en sian potencon, faris multe da malbono en Izrael.
23 Kiam Judas vidis la tutan malbonon, kiun Alcimo kaj lia anaro faris inter la Izraelidoj, super la nacioj,
24 Kaj li eliris en cxiujn limojn de Judujo cxirkauxe, kaj faris vengxon kontraux tiuj, kiuj defalis de li, por ke ili ne kuragxis plu eliri en la landon.
25 Aliflanke, kiam Alcimo vidis, ke Judas kaj lia anaro superis, kaj sciis, ke li ne povas elteni ilian forton, li denove iris al la reĝo, kaj diris al ili ĉion, kion li povis.
26 Tiam la reĝo sendis Nikanoron, unu el liaj honorindaj princoj, viron, kiu portis al Izrael mortigan malamon, kun ordono ekstermi la popolon.
27 Kaj Nikanor venis en Jerusalemon kun granda forto; kaj sendis al Judas kaj liaj fratoj trompe kun amikaj vortoj, dirante:
28 Ne estu batalo inter mi kaj vi; Mi venos kun kelkaj viroj, por ke mi vidu vin en paco.
29 Li venis do al Judas, kaj ili pace salutis unu la alian. Tamen la malamikoj estis pretaj forpreni Judason per perforto.
30 Kio post kiam Judas sciis, ke li venis al li kun trompo, li tre ektimis pri li kaj ne volis plu vidi lian vizaon.
31 Kaj Nikanor, vidinte, ke lia konsilo estas malkovrita, eliris, por batali kontraû Judas apud Kafarsalama;
32 Kie estis mortigitaj el la flanko de Nikanor ĉirkaŭ kvin mil viroj, kaj la ceteraj forkuris en la urbon de David.
33 Post tio Nikanor supreniris sur la monton Cion, kaj el la sanktejo eliris iuj el la pastroj kaj iuj el la pliauloj de la popolo, por saluti lin pace kaj montri al li la bruloferon, kiu estis oferata por la reo.
34 Sed li mokis ilin, kaj ridis pri ili, kaj insultis ilin honte, kaj parolis fiere,
35 kaj jxuris en sia kolero, dirante:Se Judas kaj lia militistaro ne estos transdonitaj en miajn manojn, se iam mi revenos en sendangxo, mi forbruligos cxi tiun domon; kaj per tio li eliris en granda kolero.
36 Tiam la pastroj eniris, kaj staris antaŭ la altaro kaj la templo, plorante, kaj dirante:
37 Vi, ho Eternulo, elektis ĉi tiun domon, por ke estu nomata per Via nomo kaj por ke estu domo de preĝo kaj petego por Via popolo;
38 Venĝu kontraŭ ĉi tiu homo kaj lia armeo, kaj ili falu de glavo; memoru iliajn blasfemojn, kaj ne permesu al ili plu daŭri.
39 Kaj Nikanor eliris el Jerusalem kaj starigis siajn tendojn en Bet-Ĥoron, kie renkontas lin militistaro el Sirio.
40 Sed Judas staris tendare en Adasa kun tri mil viroj, kaj tie li preĝis, dirante:
41 Ho Eternulo, kiam blasfemis la senditoj de la reĝo de Asirio, Via angxelo eliris kaj batis el ili cent okdek kvin mil.
42 Tiel ekstermu ĉi tiun armeon antaŭ ni hodiaŭ, por ke la ceteraj sciu, ke li blasfemis kontraŭ Via sanktejo, kaj juĝu lin laŭ lia malboneco.
43 Kaj en la dek-tria tago de la monato Adar militis la tacxmentoj; sed la tacxmentoj de Nikanor konsternigxis, kaj li mem estis la unua mortigita en la batalo.
44 Kaj kiam la militistaro de Nikanor vidis, ke li estas mortigita, ili forĵetis siajn armilojn kaj forkuris.
45 Kaj ili postkuris ilin tagan vojon, de Adasa gxis Gazera, sonorigante post ili per siaj trumpetoj.
46 Tiam ili eliris el ĉiuj urboj de Judujo ĉirkaŭe kaj enfermis ilin; tiel ke ili returnis sin kontraux tiujn, kiuj persekutis ilin, cxiuj estis mortigitaj de glavo, kaj neniu el ili restis.
47 Poste ili prenis la militakirajxon kaj la rabajxon, kaj forbatis la kapon de Nikanor kaj lian dekstran manon, kiujn li etendis tiel fiere, kaj forkondukis ilin kaj pendigis ilin al Jerusalem.
48 Tial la popolo forte gxojis, kaj ili faris tiun tagon tago de granda gxojo.
49 Kaj ili determinis observi ĉi tiun tagon ĉiujare, la dek-trian de Adar.
50 Kaj la lando de Jehuda ripozis iom da tempo.

ĈAPITRO 8

1 Judas jam auxdis pri la Romanoj, ke ili estas fortaj kaj kuragxaj homoj, kaj tiaj, kiuj ame akceptas cxiujn, kiuj aligxis al ili, kaj faris interligon de amikeco kun cxiuj, kiuj venis al ili;
2 Kaj ke ili estis homoj tre kuraĝaj. Oni rakontis al li ankaŭ pri iliaj militoj kaj noblaj agoj, kiujn ili faris inter la Galatoj, kaj kiel ili venkis ilin kaj alportis ilin sub tributon;
3 Kaj kion ili faris en la lando Hispana, por la gajno de la minoj de la argxento kaj oro, kiuj estas tie;
4 Kaj ke per sia politiko kaj pacienco ili konkeris la tutan lokon, kvankam ĝi estis tre malproksime de ili; kaj ankaŭ la reĝojn, kiuj venis kontraŭ ilin de la rando de la tero, ĝis ili konfuzis ilin kaj donis al ili grandan renverson, tiel ke la ceteraj donis al ili tributojn ĉiujare;
5 Krom tio, kiel ili konfuzis en la batalo Filipon kaj Perseon, reĝon de la Citim, kun aliaj, kiuj leviĝis kontraŭ ili kaj venkis ilin;
6 Kiel ankaŭ Antioĥo, la granda reĝo de Azio, kiu venis kontraŭ ilin en la batalo, havante cent dudek elefantojn, kun rajdantoj kaj ĉaroj kaj tre granda armeo, estis konfuzita de ili;
7 Kaj kiel ili kaptis lin vivanta, kaj interligis, ke li kaj tiuj, kiuj reĝis post li, pagu grandan tributon kaj donu ostaĝojn, kaj tion, pri kio estis interkonsentita;
8 kaj la landon de Hindujo kaj Medujo kaj Lidio kaj el la plej belaj landoj, kiujn ili prenis de li kaj donis al la reĝo Eŭmenes;

9 Cetere, kiel la Grekoj decidis veni kaj pereigi ilin;
10 Kaj ke ili, sciante tion, sendis kontraŭ ilin unu estron, kaj batalinte kontraŭ ili, mortigis multajn el ili kaj forkondukis en kaptitojn siajn edzinojn kaj iliajn infanojn, kaj prirabis ilin kaj ekposedis iliajn landojn, kaj detruis iliajn fortajn; tenas, kaj venigis ilin kiel iliaj servantoj gxis la nuna tago;
11 Oni diris al li krome, kiel ili detruis kaj venigis sub sian regadon ĉiujn aliajn regnojn kaj insulojn, kiuj iam ajn rezistis al ili;
12 Sed kun siaj amikoj kaj tiuj, kiuj fidis ilin, ili tenis amikecon, kaj ke ili konkeris regnojn kaj malproksimajn kaj proksimajn, tiel ke ĉiuj, kiuj aŭdis pri ilia nomo, timis ilin;
13 Kaj ke, kiujn ili helpus al regno, tiuj regas; kaj kiun denove ili volis, ili forpuŝis; fine, ke ili estis tre altigitaj;
14 Tamen pro ĉio ĉi neniu el ili portis kronon aŭ estis vestita per purpuro, por esti per tio pligrandigita;
15 Cetere, kiel ili faris al si senatan domon, en kiu tricent dudek viroj sidis en konsilio cxiutage, cxiam interkonsiligxis pri la popolo, por ke ili estu bone ordigitaj;
16 Kaj ke ili transdonis sian regadon al unu homo ĉiujare, kiu regis super sia tuta lando, kaj ke ĉiuj estis obeemaj al tiu, kaj ke estis nek envio nek emulado inter ili.
17 Konsiderante ĉi tiujn aferojn, Judas elektis Eŭpolemon, filon de Johano, filon de Ako, kaj Jasonon, filon de Eleazar, kaj sendis ilin en Romon, por fari kun ili interligon de amikeco kaj interligo;
18 kaj petegi ilin, ke ili forprenu de ili la jugon; cxar ili vidis, ke la regno de la Grekoj premas Izraelon per sklaveco.
19 Ili do iris al Romo, kiu estis tre granda vojo, kaj venis en la senaton, kie ili parolis kaj diris.
20 Judas Makabeo kun siaj fratoj kaj la popolo de la Judoj sendis nin al vi, por fari kun vi interligon kaj pacon, kaj por ke ni estu registritaj kiel viaj kunuloj kaj amikoj.
21 Do tiu afero plaĉis al la Romanoj.
22 Kaj jen estas la kopio de la epistolo, kiun la senato denove skribis sur kupraj tabeloj kaj sendis al Jerusalem, por ke tie ili havu ĉe si memoraĵon pri paco kaj kuniĝo;
23 Bonan sukceson estu al la Romanoj kaj al la popolo de la Judoj, sur la maro kaj sur la tero por ĉiam; ankaŭ la glavo kaj malamiko estu for de ili;
24 Se unue venos milito kontraŭ la Romanoj aŭ kontraŭ iu el iliaj kunuloj tra ilia tuta regado,
25 La popolo de la Judoj helpos al ili, kiel la tempo estas difinita, per sia tuta koro;
26 Kaj ili ne donos ion ajn al tiuj, kiuj militas kontraŭ ili, aŭ helpos ilin per manĝaĵoj, armiloj, mono aŭ ŝipoj, kiel ŝajnis al la Romanoj; sed ili observu siajn interligojn sen preni do ion ajn.
27 Tiel same, se milito unue venos sur la nacion de la Judoj, la Romanoj helpos ilin per sia tuta koro, laŭ la tempo estos difinita por ili;
28 Kaj al tiuj, kiuj partoprenas kontraŭ ili, manĝo ne estos donata, nek armiloj, aŭ mono, aŭ ŝipoj, kiel plaĉis al la Romanoj; sed ili observu siajn interligojn, kaj tion sen trompo.
29 Laŭ tiuj ĉi artikoloj la Romanoj faris interligon kun la popolo de la Judoj.
30 Sed se poste unu partio aŭ alia intencas kunveni por aldoni aŭ malpliigi ion, ili povas fari tion laŭ sia volo, kaj kion ajn ili aldonos aŭ forprenos, estos aprobita.
31 Kaj pri la malbonoj, kiujn Demetrio faras al la Judoj, ni skribis al li, dirante: Kial vi pezigis vian jugon sur niaj amikoj kaj kunuloj la Judoj?
32 Se do ili plu plendos kontraŭ Vi, ni faros al ili justecon, kaj ni batalos kontraŭ vi sur la maro kaj sur la tero.

ĈAPITRO 9

1 Cetere, kiam Demetrio aŭdis, ke Nikanoro kaj lia militistaro estas mortigitaj en batalo, li sendis duan fojon Bakĥidon kaj Alcimon en la landon Judujon, kaj kun ili la ĉefan forton de sia armeo;
2 kiuj eliris laû la vojo, kiu kondukas al Galgala, kaj starigis siajn tendojn antaû Masalot, kiu estas en Arbela, kaj venkinte ȷ̦n, ili mortigis multe da homoj.
3 Ankaux en la unua monato de la cent kvindek-dua jaro ili haltis tendare antaux Jerusalem;
4 De kie ili eliris kaj iris al Berea, kun dudek mil piedirantoj kaj du mil rajdantoj.
5 Kaj Judas starigis siajn tendojn en Eleasa, kaj kun li tri mil elektitoj;
6 Kiuj, vidante la amason de la alia armeo al li tiel granda, ektimis; post kio multaj eliris el la armeo, tiel ke ili loĝis ne pli ol okcent viroj.
7 Kiam do Judas vidis, ke lia militistaro forglitas kaj ke la batalo premas lin, li estis forte maltrankvila kaj tre afliktita, pro tio, ke li ne havis tempon kunvenigi ilin.
8 Tamen al la restintoj li diris: Ni leviĝu kaj iru kontraŭ niajn malamikojn, se eble ni povos batali kontraŭ ili.
9 Sed ili malhonoris lin, dirante: Ni neniam povos; ni nun savu nian vivon, kaj poste ni revenos kun niaj fratoj kaj batalos kontraux ili; cxar ni estas malmultaj.
10 Tiam Judas diris: Gardu, ke mi faru ĉi tion kaj forkuru de ili; se nia tempo venas, ni mortu virece pro niaj fratoj, kaj ni ne malpurigu nian honoron.
11 Kaj la militistaro de Bakidoj eliris el siaj tendoj kaj staris kontraux ili, iliaj rajdantoj estis dividitaj en du tacxmentojn, kaj iliaj sxtonistoj kaj arkpafistoj iris antaux la tendaro kaj tiuj, kiuj iris antauxe, estis cxiuj herooj.
12 Kaj Baĥide estis en la dekstra flanko; kaj la militistaro alproksimiĝis sur la du partoj kaj trumpetis per siaj trumpetoj.
13 Ankaux de la flanko de Judas ankaux ili trumpetis per siaj trumpetoj, tiel ke la tero ektremis pro la bruo de la armeoj, kaj la batalo dauxris de mateno gxis nokto.
14 Kiam Judas eksciis, ke Baĥide kaj la forto de lia armeo estas dekstre, li prenis kun si ĉiujn fortikulojn;
15 Kiu konfuzis la dekstran flugilon Kaj postkuris ilin gxis la monto Azoto.
16 Sed kiam la maldekstraj flankoj vidis, ke la dekstraj estas konsternitaj, ili postkuris Judason kaj tiujn, kiuj estis kun li, malantauxe de la kalkanoj;
17 Tiam okazis forta batalo, tiel ke multaj estis mortigitaj ambaŭflanke.
18 Ankaŭ Judas estis mortigita, kaj la restaĵo forkuris.
19 Tiam Jonatan kaj Simon prenis sian fraton Judas kaj enterigis lin en la tombo de liaj patroj en Modin.
20 Kaj ili ploris lin, kaj la tuta Izrael faris grandan funebron pri li kaj funebris multajn tagojn, dirante:
21 Kiel falis la kuraĝulo, kiu savis Izraelon!
22 La aliaj aferoj pri Judas kaj liaj militoj kaj la noblaj agoj, kiujn li faris, kaj lia grandeco, ili ne estas skribitaj, ĉar ili estis tre multaj.

23 Kaj post la morto de Judas, la malvirtuloj komencis etendi sian kapon en ĉiuj limoj de Izrael, kaj leviĝis ĉiuj, kiuj faris malbonagojn.

24 Kaj en tiuj tagoj estis tre granda malsato, pro kiu la lando ribelis kaj iris kun ili.

25 Tiam Bakhides elektis la malvirtulojn kaj faris ilin estroj de la lando.

26 Kaj ili serĉis kaj serĉis la amikojn de Judas, kaj venigis ilin al Bakide, kiu venĝis kontraŭ ili kaj insultis ilin.

27 Tiel estis en Izrael granda mizero, tia, kia ne estis de post la tempo, kiam profeto ne aperis inter ili.

28 Tial kunvenis ĉiuj amikoj de Judas, kaj diris al Jonatan:

29 De kiam via frato Judas mortis, ni havas neniun similan al li, por eliri kontraux niajn malamikojn kaj Bakidojn kaj kontraux niajn malamikojn el nia nacio, kiuj estas kontraux ni;

30 Nun ni elektis vin hodiaux, ke vi estu nian estro kaj estro anstataux li, por ke vi konduku niajn batalojn.

31 Kaj Jonatan prenis sur si la regadon en tiu tempo, kaj levigxis anstataux sia frato Judas.

32 Sed kiam Bakhides ekkonis tion, li penis mortigi lin

33 Tiam Jonatan kaj lia frato Simon, kaj ĉiuj, kiuj estis kun li, eksciante tion, forkuris en la dezerton Teĥoa kaj starigis siajn tendojn ĉe la akvo de la lageto Asfar.

34 Kaj kiam Bakhides komprenis, li venis al Jordan kun sia tuta militistaro en sabato.

35 Kaj Jonatan sendis sian fraton Johano, estro de la popolo, por preĝi siajn amikojn, la Nabatidoj, ke ili lasu kun ili sian ĉaron, kiu estis multe da.

36 Sed la idoj de Jambri eliris el Medaba, kaj prenis Johanon kaj ĉion, kion li havis, kaj iris kun ĝi.

37 Post tio oni sciigis al Jonatan kaj al lia frato Simon, ke la filoj de Ĵambri faris grandan edziĝon, kaj venigis la fianĉinon el Nadabata kun granda akompano, kiel filino de unu el la grandaj princoj de Kanaan.

38 Tial ili rememoris Johanon, sian fraton, kaj supreniris kaj kaŝis sin sub la montokovrilo;

39 Kie ili levis siajn okulojn, kaj rigardis, kaj jen estis multe da tumulto kaj granda veturilo; kaj la fiancxo kaj liaj amikoj kaj fratoj eliris renkonte al ili kun tamburoj kaj muzikiloj kaj multaj armiloj.

40 Tiam Jonatan kaj tiuj, kiuj estis kun li, levigxis kontraux ilin de la loko, kie ili kusxis en embusko, kaj ili mortigis ilin tiel, ke multaj falis senvive, kaj la restajxo forkuris sur la monton, kaj ili prenis cxiujn; ilia militakiro.

41 Tiel la geedzeco aliigxis en funebron, Kaj la bruo de ilia melodio al lamentado.

42 Kaj kiam ili plene venĝis la sangon de sia frato, ili revenis al la marĉo de Jordan.

43 Kiam Baĥide tion aŭdis, li venis en sabato kun granda potenco al la bordo de Jordan.

44 Tiam Jonatan diris al sia anaro:Ni iru nun kaj batalu por nia vivo, ĉar tio ne staras ĉe ni hodiaŭ, kiel antaŭe;

45 Çar jen la batalo estas antaû ni kaj malantaû ni, kaj la akvo de Jordan çe unu flanko kaj la alia, same kiel la marçejo kaj la arbaro, kaj ne estas loko por ni deflanki į.

46 Tial vi kriu nun al la ĉielo, por ke vi estu savitaj el la manoj de viaj malamikoj.

47 Kaj ili ekmilitis, kaj Jonatan etendis sian manon, por bati Bakidon, sed li deturnis sin de li.

48 Tiam Jonatan kaj tiuj, kiuj estis kun li, saltis en Jordanon kaj transnagxis al la alia bordo; sed la alia ne transiris Jordanon al ili.

49 Kaj estis mortigitaj el la flanko de Baĥide en tiu tago ĉirkaŭ mil viroj.

50 Poste Baĥide revenis Jerusalemon kaj riparis la fortikaĵojn en Judujo; la fortikaĵon en Jeriĥo kaj Emaus kaj Bet-Ĥoron kaj Bet-El kaj Tamnata, Faratoni kaj Tafon, tiujn li fortikigis per altaj muregoj, pordegoj kaj rigliloj.

51 Kaj li starigis en ili garnizonon, por ke ili faru malbonon al Izrael.

52 Li fortikigis ankaux la urbon Bet-Sur kaj Gazera kaj la turon, kaj metis en ilin militistaron kaj nutrajxon.

53 Kaj li prenis kiel ostaĝojn la filojn de la estroj en la kamparo kaj metis ilin en la turon en Jerusalem, por ke ili estu garditaj.

54 Kaj en la cent kvindek-tria jaro, en la dua monato, Alcimo ordonis, ke oni detruu la muron de la interna korto de la sanktejo; li malkonstruis ankaux la farojn de la profetoj

55 Kaj kiam li komencis tiri malsupren, eĉ en tiu tempo Alcimo estis turmentita, kaj liaj entreprenoj malhelpitaj; ĉar lia buŝo estis fermita, kaj li estis kaptita kun paralizo, tiel ke li ne plu povis paroli kaj ordoni pri tio. lia domo.

56 Tial Alcimo mortis en tiu tempo kun granda turmento.

57 Kiam Baĥide vidis, ke Alcimo mortis, li revenis al la reĝo; kaj la lando Juda ripozis du jarojn.

58 Tiam ĉiuj malvirtuloj faris konsilion, dirante:Jen Jonatan kaj lia anaro trankvilas kaj loĝas senĝene; nun ni venigos ĉi tien Baĥidon, kiu prenos ilin ĉiujn en unu nokto.

59 Kaj ili iris kaj interkonsiligxis kun li.

60 Tiam li foriris, kaj venis kun granda militistaro, kaj sendis sekrete leterojn al siaj adeptoj en Judujo, por ke ili prenu Jonatan kaj tiujn, kiuj estis kun li; tamen ili ne povis, ĉar ilia konsilo estis konata al ili.

61 Tial oni prenis el la kamparanoj, kiuj estis la aŭtoroj de tiu malbono, ĉirkaŭ kvindek homojn, kaj mortigis ilin.

62 Poste Jonatan kaj Simon kaj tiuj, kiuj estis kun li, forveturigis ilin en Bet-Basi, kiu estas en la dezerto, kaj ili riparis gxiajn putrajxojn kaj fortigis gxin.

63 Kaj kiam Bakhides eksciis, li kunvenigis sian tutan militistaron kaj sendis al la Judoj.

64 Tiam li iris kaj siegxis Bet-Basi; kaj ili batalis kontraŭ ĝi longan sezonon kaj faris militmaŝinojn.

65 Sed Jonatan lasis sian fraton Simon en la urbo, kaj eliris mem en la kamparon, kaj kun certa nombro li eliris.

66 Kaj li venkobatis Odonarkon kaj liajn fratojn kaj la Fazironidojn en ilia tendo.

67 Kaj kiam li komencis bati ilin, kaj venis kun siaj trupoj, Simon kaj lia taĉmento eliris el la urbo, kaj forbruligis la militmaŝinojn;

68 Kaj ili batalis kontraux Baĥide, kiu estis konfuzita de ili, kaj ili forte afliktis lin, ĉar vanaj estis liaj konsiloj kaj laboroj.

69 Tial li tre koleris kontraŭ la malvirtuloj, kiuj konsilis al li veni en la landon, ĉar li mortigis multajn el ili, kaj intencis reveni en sian propran landon.

70 Tion, kiam Jonatan eksciis, li sendis al li senditojn, por fari pacon kun li kaj savi al ili la kaptitojn.

71 Kion li akceptis, kaj faris laŭ siaj postuloj, kaj ĵuris al li, ke li neniam faros al li malbonon dum sia tuta vivo.

72 Tial li redonis al li la kaptitojn, kiujn li antaŭe prenis el la lando Juda, li revenis kaj iris en sian landon, kaj li ne plu venis en iliajn limojn.

73 Kaj cxesigxis la glavo cxe Izrael; sed Jonatan logxis en Mahxmas kaj komencis regi la popolon; kaj li ekstermis la malpiulojn el Izrael.

ĈAPITRO 10

1 En la centsesdeka jaro iris Aleksandro, filo de Antioĥo, alnomata Epifanes, kaj prenis Ptolemais; ĉar la popolo lin akceptis, per kiu li tie reĝis;
2 Kiam la regxo Demetrio tion auxdis, li kolektis tre grandan armeon kaj eliris kontraux lin, por batali.
3 Kaj Demetrio sendis al Jonatan leterojn kun amaj vortoj, tiel kiel li altigis lin.
4 Ĉar li diris: Ni unue faru pacon kun li, antaŭ ol li kuniĝos kontraŭ ni kun Aleksandro;
5 Alie li rememoros ĉiujn malbonojn, kiujn ni faris kontraŭ li kaj kontraŭ liaj fratoj kaj lia popolo.
6 Tial li donis al li aŭtoritaton kunvenigi militistaron kaj provizi armilojn, por helpi lin en la batalo;
7 Tiam Jonatan venis en Jerusalemon, kaj legis la leterojn antaû la tuta popolo kaj el tiuj, kiuj estis en la turo;
8 kiuj tre ektimis, aûdinte, ke la re¸o donis al li rajton kunvenigi militistaron.
9 Tiam tiuj el la turo transdonis siajn ostaĝojn al Jonatan, kaj li transdonis ilin al siaj gepatroj.
10 Tiam Jonatan ekloĝis en Jerusalem, kaj komencis konstrui kaj ripari la urbon.
11 Kaj li ordonis al la laboristoj konstrui la murojn kaj la monton Cion kaj cxirkauxe per kvadrataj sxtonoj por fortikajxo; kaj ili faris tion.
12 Tiam forkuris la fremduloj, kiuj estis en la fortikaĵoj, kiujn konstruis Baĥide;
13 Tiel ĉiu forlasis sian lokon kaj iris en sian landon.
14 Nur en Bet-Sur restis iuj el tiuj, kiuj forlasis la legxon kaj la ordonojn, cxar gxi estis ilia rifugxejo.
15 Kiam la reĝo Aleksandro aŭdis, kiajn promesojn Demetrio sendis al Jonatan, kiam ankaŭ oni rakontis al li pri la bataloj kaj la noblaj agoj, kiujn faris li kaj liaj fratoj, kaj pri la doloroj, kiujn ili suferis;
16 Li diris: Ĉu ni trovos tian alian homon? nun do ni faros lin nia amiko kaj konfederacio.
17 Pri tio li skribis leteron kaj sendis ĝin al li, laŭ ĉi tiuj vortoj, dirante:
18 La reĝo Aleksandro al sia frato Jonatan sendas saluton:
19 Ni auxdis pri vi, ke vi estas homo potenca, kaj konvena esti nia amiko.
20 Tial ni hodiaux ordonas vin, ke vi estu cxefpastro de via nacio, kaj ke vi estu nomata amiko de la regxo; (kaj per tio li sendis al li purpuran robon kaj oran kronon;) kaj postulu, ke vi partoprenu nian kaj amikecon kun ni.
21 Kaj en la sepa monato de la centsesdeka jaro, en la festo de la tabernakloj, Jonatan surmetis la sanktan robon kaj kolektis militistojn kaj provizis multe da armiloj.
22 Kaj kiam Demetrio auxdis, li tre malgxojis, kaj diris:
23 Kion ni faris, ke Aleksandro malhelpis nin amiki kun la Judoj, por sin fortigi?
24 Mi ankaŭ skribos al ili vortojn de kuraĝigo, kaj promesos al ili dignecojn kaj donacojn, por ke mi ricevu ilian helpon.
25 Li do sendis al ili jene: La reĝo Demetrio al la popolo de la Judoj sendas saluton;
26 Dum vi plenumis interligojn kun ni kaj restis en nia amikeco, ne aliĝante al niaj malamikoj, ni aŭdis pri tio kaj ĝojas.
27 Tial nun vi daŭre estu fidelaj al ni, kaj ni bone rekompencos vin pro tio, kion vi faras pro ni;
28 Kaj donos al vi multajn imunecojn kaj donos al vi rekompencojn.
29 Kaj nun mi liberigas vin, kaj pro vi mi liberigas ĉiujn Judojn de tributoj kaj de la dogano de salo kaj de kronimpostoj;
30 Kaj de tio, kio apartenas al mi, ricevi trionon aŭ semon, kaj duonon de la fruktoj de la arboj, mi liberigas ĝin ekde hodiaŭ, por ke ili ne estu prenitaj el la lando Juda, nek el la tri registaroj, kiuj estas aldonitaj al ĝi el la lando de Samario kaj Galileo, de nun por ĉiam.
31 Kaj Jerusalem estu sankta kaj libera, kun gxiaj limoj, de dekonoj kaj tributoj.
32 Kaj pri la turo, kiu estas en Jerusalem, mi cedas super gxi auxtoritaton, kaj mi donas la cxefpastron, por ke li starigu en gxi homojn, kiujn li elektos, por gardi gxin.
33 Kaj mi libere liberigis ĉiun el la Judoj, kiuj estis forportitaj el la lando Juda en ajnan parton de mia regno, kaj mi volas, ke ĉiuj miaj oficistoj repagu la tributojn eĉ de siaj brutoj.
34 Plue mi volas, ke ĉiuj festoj kaj sabatoj kaj novlunoj kaj solenaj tagoj kaj la tri tagoj antaŭ la festo kaj la tri tagoj post la festo estu ĉio de imuneco kaj libereco por ĉiuj Judoj en mia regno.
35 Ankaŭ neniu havu aŭtoritaton enmiksiĝi aŭ ĝeni iun el ili en iu ajn afero.
36 Mi volas plue, ke estu enskribitaj inter la regxaj tacxmentoj cxirkaux tridek mil viroj el la Judoj, al kiuj oni pagos, kiel apartenas al cxiuj regxaj fortoj.
37 Kaj el ili kelkaj estos metitaj en la fortikaĵojn de la reĝo, el kiuj ankaŭ iuj estos starigitaj super la aferoj de la regno, kiuj estas fidindaj; siajn proprajn leĝojn, kiel la reĝo ordonis en la lando Juda.
38 Kaj pri la tri registaroj, kiuj estas aldonitaj al Judujo el la lando de Samario, ili estu kunigitaj kun Judujo, por ke ili estu kalkulitaj kiel sub unu, kaj ne devigu obei alian auxtoritaton krom tiu de la cxefpastro.
39 Pri Ptolemais kaj la lando apartenanta al gxi, mi donacas gxin al la sanktejo en Jerusalem por la necesaj elspezoj de la sanktejo.
40 Kaj mi donas cxiujare dek kvin mil siklojn da argxento el la kontoj de la regxo el la apartenajxoj.
41 Kaj la tuta superfluo, kiun la oficistoj ne pagis kiel antaŭe, de nun estos donata al la laboroj de la templo.
42 Kaj krom tio, la kvin mil sikloj da argxento, kiujn ili prenis el la uzado de la templo el la kalkulo jaro post jaro, ecx tiuj aferoj estos liberigitaj, cxar ili apartenas al la pastroj, kiuj servas.
43 Kaj kiu ajn ili estas, kiuj fuĝas al la templo en Jerusalemo, aŭ estas ene de ĉi tiuj liberecoj, ŝuldante al la reĝo, aŭ pro ia alia afero, ili estu en libereco, kaj ĉio, kion ili havas en mia regno.
44 Ankaux por la konstruajxo kaj riparado de la laboroj de la sanktejo estos donitaj el la kalkulo de la regxo.
45 Kaj por la konstruo de la muregoj de Jerusalem kaj por la fortikigo de gxi cxirkauxe, la elspezoj estos donitaj el la kontoj de la regxo, kiel ankaux por la konstruo de la muroj en Judujo.

46 Kiam Jonatan kaj la popolo auxdis tiujn vortojn, ili ne kredis ilin kaj ne akceptis ilin, cxar ili rememoris la grandan malbonon, kiun li faris en Izrael; ĉar li tre afliktis ilin.
47 Sed kun Aleksandro ili tre plaĉis, ĉar li estis la unua, kiu petis veran pacon kun ili, kaj ili ĉiam kuniĝis kun li.
48 Tiam la reĝo Aleksandro kolektis grandajn fortojn, kaj haltis tendare kontraŭ Demetrio.
49 Kaj post kiam la du reĝoj batalis, la militistaro de Demetrio forkuris; sed Aleksandro sekvis lin kaj venkis ilin.
50 Kaj li dauxrigis la batalon tre forte, gxis la suno subiris; kaj en tiu tago Demetrio estis mortigita.
51 Poste Aleksandro sendis ambasadorojn al Ptolemeo, reĝo de Egiptujo, kun tiu ĉi mesaĝo:
52 Ĉar mi revenis en mian regnon kaj sidiĝis sur la trono de miaj prapatroj, kaj akiris la regadon kaj renversis Demetrion kaj retrovis nian landon;
53 Ĉar post kiam mi batalis kun li, li kaj lia militistaro estis konsternitaj de ni, tiel ke ni sidas sur la trono de lia regno;
54 Nun ni faru interligon, kaj donu al mi vian filinon kiel edzinon;
55 Tiam la reĝo Ptolemeo respondis, dirante: Feliĉa estu la tago, en kiu vi revenis en la landon de viaj patroj kaj sidiĝis sur la trono de ilia regno.
56 Kaj nun mi faros al vi, kiel vi skribis; cxar mi edzigxos kun vi mian filinon laux via deziro.
57 Kaj Ptolemeo eliris el Egiptujo kun sia filino Kleopatra, kaj ili venis al Ptolemais en la cent sesdek dua jaro;
58 Kie la reĝo Aleksandro renkontis lin, li donis al li sian filinon Kleopatra, kaj festis ŝian edziĝon ĉe Ptolemais kun granda gloro, kiel estas la maniero de reĝoj.
59 Kaj la reĝo Aleksandro skribis al Jonatan, ke li venu renkonte al li.
60 Tiam li iris honore al Ptolemais, kie li renkontis la du reĝojn, kaj donis al ili kaj al iliaj amikoj arĝenton kaj oron kaj multajn donacojn, kaj trovis favoron antaŭ iliaj okuloj.
61 En tiu tempo kolektigxis kontraux li iuj pestaj homoj el Izrael, homoj kun malbona vivo, por lin akuzi; sed la regxo ne volis auxskulti ilin.
62 Eĉ pli ol tio, la reĝo ordonis demeti siajn vestojn kaj vesti lin per purpuro; kaj ili faris tiel.
63 Kaj li sidigis lin sola, kaj diris al siaj estroj: Iru kun li en la mezon de la urbo, kaj proklamu, ke neniu plendu kontraux li pri ia afero, kaj ke neniu lin gxenu pro ia afero. .
64 Kaj kiam liaj akuzantoj vidis, ke li estas honorata laŭ la proklamo kaj vestita per purpuro, ili ĉiuj forkuris.
65 Kaj la reĝo honoris lin kaj skribis lin inter siaj ĉefaj amikoj, kaj faris lin duko kaj partoprenanto de lia regado.
66 Poste Jonatan revenis al Jerusalem kun paco kaj ĝojo.
67 Cetere en la; cent sesdek kvina jaro venis Demetrio, filo de Demetrio, el Kreto en la landon de siaj patroj;
68 Kaj kiam la reĝo Aleksandro aŭdis tion, li ĝuste bedaŭris, kaj revenis en Antioĥian.
69 Tiam Demetrio starigis Apolonion, la reganton de Celosirio, sia estro, kiu kolektis grandan militistaron kaj haltis tendare en Jamnia, kaj sendis al la cxefpastro Jonatan, por diri:
70 Vi sola levas vin kontraux ni, kaj mi estas mokata pro vi kaj malhonorita; kaj kial Vi fanfaronas kontraux ni per Sia potenco sur la montoj?
71 Nun do, se vi fidas vian propran forton, malsupreniru al ni sur la ebenan kampon, kaj tie ni provu la aferon kune; cxar cxe mi estas la potenco de la urboj.
72 Demandu kaj lernu, kiu mi estas, kaj la ceteraj, kiuj partoprenas en ni, kaj ili diros al vi, ke via piedo ne povas forkuri en sia lando.
73 Tial nun vi ne povos teni la rajdistojn kaj tiom grandan potencon en la ebenaĵo, kie estas nek ŝtono nek siliko, nek loko por fuĝi.
74 Kaj kiam Jonatan aŭdis tiujn vortojn de Apolonio, li kortuŝiĝis, kaj elektinte dek mil virojn, li eliris el Jerusalem, kie lin renkontis lia frato Simon, por helpi lin.
75 Kaj li arangxis siajn tendojn kontraux Jafo; la Jafo elfermis lin el la urbo, ĉar Apolonio havis tie garnizonon.
76 Tiam Jonatan siegxis gxin; kaj el la urbo enlasis lin pro timo; kaj Jonatan gajnis Jafon.
77 Tion, kiam Apolonio aŭdis, li prenis tri mil rajdantojn kun granda taĉmento da piedirantoj, kaj iris al Azoto kiel vojiranto, kaj per tio eltiris lin en la ebenaĵon. ĉar li havis multe da rajdistoj, al kiuj li fidis.
78 Tiam Jonatan sekvis lin ĝis Azoto, kie la armeoj batalis.
79 Nun Apolonio lasis en embusko mil rajdistojn.
80 Kaj Jonatan eksciis, ke malantaux li estas embusko; cxar ili cxirkauxiris lian tacxmenton kaj jxetis sagojn sur la popolon de la mateno gxis la vespero.
81 Sed la popolo haltis, kiel ordonis al ili Jonatan; kaj la ĉevaloj de la malamikoj estis lacaj.
82 Tiam Simon elkondukis sian militistaron, kaj starigis ilin kontraŭ la lakeoj (ĉar la rajdantoj elĉerpiĝis), kiuj estis konsternitaj de li kaj forkuris.
83 Ankaux la rajdantoj, disjxetitaj sur la kampo, forkuris al Azoto, kaj iris en Bet-Dagon, la templon de sia idolo, por savo.
84 Sed Jonatan ekbruligis Azoton kaj la urbojn cxirkaux gxi kaj prenis ilian militakirajxon; kaj la templon de Dagon, kun tiuj, kiuj forkuris en gxin, li forbruligis per fajro.
85 Tiel estis bruligitaj kaj mortigitaj per glavo preskaŭ ok mil viroj.
86 Kaj de tie Jonatan forigis sian militistaron kaj haltis tendare apud Askalon, kie eliris la urbanoj kaj renkontis lin kun granda fiero.
87 Post tio Jonatan kaj lia militistaro revenis Jerusalemon, havante ian militakiraĵon.
88 Kiam la reĝo Aleksandro aŭdis tion, li ankoraŭ pli honoris Jonatan.
89 Kaj li sendis al li orbukon, kiel oni devas doni al tiuj, kiuj estas el la sango de la reĝo;

ĈAPITRO 11

1 Kaj la re¸o de Egiptujo kolektis grandan militistaron, similan al la sablo, kiu kuy̆as sur la bordo de la maro, kaj multe da y̆ipoj, kaj trairis trompo, por akiri la regnon de Aleksandro kaj kunigi¸n al la sia.
2 Tiam li ekvojagxis en Hispanujon en paca maniero, tiel kiel la urboj malfermigxis al li kaj renkontis lin; cxar la regxo Aleksandro ordonis al ili fari tion, cxar li estis lia bofrato.
3 Kaj kiam Ptolemeo eniris en la urbojn, li starigis en ĉiu el ili garnizonon da soldatoj, por gardi ĝin.
4 Kaj kiam li alproksimiĝis al Azoto, ili montris al li la forbruligitan templon de Dagon, kaj Azoton kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, kiuj estis detruitaj, kaj la kadavrojn, kiuj estis forĵetitaj, kaj tiujn, kiujn li bruligis en la batalo; ĉar ili faris amasojn el ili ĉe la vojo, kien li trapasos.

5 Kaj oni rakontis al la reĝo ĉion, kion faris Jonatan, por kulpigi lin; sed la reĝo silentis.

6 Tiam Jonatan renkontis la reĝon kun granda fiero en Jafo, kie ili salutis unu la alian kaj tranoktis.

7 Poste Jonatan, kiam li iris kun la reĝo al la rivero nomata Eleutero, revenis denove al Jerusalem.

8 La reĝo Ptolemeo do, ricevinte la regadon de la urboj ĉe la maro ĝis Seleŭkia ĉe la marbordo, elpensis malbonajn konsilojn kontraŭ Aleksandro.

9 Tiam li sendis ambasadorojn al la reo Demetrio, por diri: Venu, ni faru inter ni interligon, kaj mi donos al vi mian filinon, kiun havas Aleksandro, kaj vi regu en la regno de via patro;

10 Ĉar mi pentas, ke mi donis mian filinon al li, ĉar li celis mortigi min.

11 Tiel li kalumniis lin, ĉar li deziris sian regnon.

12 Tial li forprenis de li sian filinon kaj donis sxin al Demetrio, kaj forlasis Aleksandron, tiel ke ilia malamo estis malkasxe konata.

13 Tiam Ptolemeo eniris en Antioĥian, kie li metis sur sian kapon du kronojn, la kronon de Azio kaj de Egiptujo.

14 Dume la reĝo Aleksandro estis en Kilikio, ĉar defalis de li la loĝantaj en tiuj regionoj.

15 Sed kiam Aleksandro aŭdis pri tio, li venis militi kontraŭ li; kaj la reĝo Ptolemeo elkondukis sian militistaron kaj renkontis lin per forta potenco kaj forkurigis lin.

16 Kaj Aleksandro forkuris tie en Arabion, por esti defendata; sed la reĝo Ptolemeo estis altigita;

17 Ĉar Zabdiel la Arabo deprenis la kapon de Aleksandro kaj sendis ĝin al Ptolemeo.

18 La reĝo Ptolemeo ankaŭ mortis la trian tagon poste, kaj tiuj, kiuj estis en la fortikaĵoj, estis mortigitaj unu de la alia.

19 Tiamaniere Demetrio regxis en la cent sesdek sepa jaro.

20 En tiu tempo Jonatan kunvenigis tiujn, kiuj estis en Judujo, por preni la turon, kiu estis en Jerusalem;

21 Tiam venis malpiuloj, kiuj malamis sian popolon, kaj iris al la reĝo, kaj diris al li, ke Jonatan sieĝas la turon;

22 Kaj auxdinte, li ekkoleris, kaj tuj movigxinte, li venis al Ptolemais, kaj skribis al Jonatan, ke li ne siegxu la turon, sed venu kaj paroli kun li en Ptolemais en granda hasto.

23 Sed Jonatan, auxdinte tion, ordonis, ke oni ankoraux siegxu gxin;

24 Kaj li prenis argxenton kaj oron kaj vestojn kaj diversajn donacojn krome, kaj iris al Ptolemais al la regxo, kaj li trovis favoron antaux liaj okuloj.

25 Kaj kvankam iuj malpiuloj el la popolo plendis kontraux li,

26 Sed la reĝo petegis lin, kiel antaŭe faris liaj antaŭuloj, kaj altigis lin antaŭ ĉiuj liaj amikoj;

27 kaj firmigis lin en la cxefpastreco kaj en cxiuj honoroj, kiujn li havis antauxe, kaj donis al li superecon inter siaj cxefaj amikoj.

28 Tiam Jonatan petis la regxon, ke li liberigu Judujon de tributo, kiel ankaux la tri regnojn, kun la lando Samario; kaj li promesis al li tricent talantojn.

29 Kaj la reĝo konsentis, kaj skribis leterojn al Jonatan pri ĉio ĉi jene:

30 Reĝo Demetrio al sia frato Jonatan kaj al la nacio de la Judoj sendas saluton;

31 Ni sendas al vi ĉi tien kopion de la letero, kiun ni skribis pri vi al nia kuzo Lastenes, por ke vi ĝin vidu.

32 Reĝo Demetrio al sia patro Lastenes sendas saluton:

33 Ni estas deciditaj fari bonon al la popolo de la Judoj, kiuj estas niaj amikoj, kaj plenumi interligojn kun ni pro ilia bonvolo al ni.

34 Tial ni ratifikis al ili la limojn de Judujo, kun la tri registaroj de Aferema kaj Lida kaj Ramathem, kiuj estas aldonitaj al Judujo el la lando de Samario, kaj ĉion, kio apartenas al ili, por ĉiuj, kiuj oferas en Jerusalem; anstataŭ la pagoj, kiujn la reĝo ricevis de ili ĉiujare antaŭe el la fruktoj de la tero kaj de la arboj.

35 Kaj pri aliaj aferoj, kiuj apartenas al ni, el la dekonajxoj kaj kutimoj, kiuj apartenas al ni, kiel ankaux la salfosejoj kaj la kronaj impostoj, kiuj estas ŝuldataj al ni, ni liberigas ilin de ĉiuj por ilia helpo.

36 Kaj nenio el ĉi tio estos nuligita de nun por ĉiam.

37 Nun rigardu, ke vi faru kopion de ĉi tiuj aferoj, kaj ĝi estu transdonita al Jonatan, kaj starigu sur la sankta monto sur okulfrapa loko.

38 Post tio, kiam la reo Demetrio vidis, ke la lando estas trankvila anta li kaj ke ne estas rezisto kontrau li, li forsendis sian tutan militistaron, ciu sur sian lokon, krom iujn taojn da fremduloj, el kiuj li kolektis; la insuloj de la nacioj; tial cxiuj fortoj de liaj patroj malamis lin.

39 Kaj estis unu Trifono, kiu antaŭe estis el Aleksandro, kiu, vidante, ke la tuta militistaro murmuris kontraŭ Demetrio, iris al Simalkuo, la Arabo, kiu edukis Antioĥon, junan filon de Aleksandro;

40 Kaj ĉagrenis lin, por transdoni al li ĉi tiun junan Antioĥon, por ke li reĝu anstataŭ sia patro; sezono.

41 Dume Jonatan sendis al la reĝo Demetrio, ke li forpelu el Jerusalem la turulojn, kaj ankaŭ tiujn en la fortikaĵoj, ĉar ili batalis kontraŭ Izrael.

42 Kaj Demetrio sendis al Jonatan, por diri: Ne nur tion mi faros por vi kaj via popolo, sed mi multe honoros vin kaj vian nacion, se okazos.

43 Nun vi faros bone, se vi sendos al mi virojn, por helpi min; ĉar ĉiuj miaj fortoj foriris de mi.

44 Tiam Jonatan sendis al li tri mil fortulojn al Antioĥia; kaj kiam ili venis al la reĝo, la reĝo tre ĝojis pri ilia veno.

45 Sed la el la urbo kolektiĝis meze de la urbo, en la nombro de cent dudek mil viroj, kaj volis mortigi la reĝon.

46 Tial la reĝo forkuris en la korton, sed la el la urbo gardis la trairejojn de la urbo, kaj komencis batali.

47 Tiam la re ¸o vokis helpon al la Judoj, kiuj tuj venis al li, kaj disiris en la urbon, kaj mortigis en tiu tago en la urbo cent mil.

48 Kaj ili ekbruligis la urbon kaj kolektis multajn militakirajxojn en tiu tago, kaj savis la regxon.

49 Kiam do la el la urbo vidis, ke la Judoj akiris la urbon kiel ili volas, ilia kuraĝo trankviliĝis; tial ili petegis la reĝon, kaj kriis, dirante:

50 Donu al ni pacon, kaj la Judoj ĉesu ataki nin kaj la urbon.

51 Tiel ili forĵetis siajn armilojn kaj faris pacon; kaj la Judoj estis honoritaj antaŭ la okuloj de la reĝo kaj antaŭ ĉiuj, kiuj estis en lia regno; kaj ili revenis Jerusalemon, havante grandan militakirajxon.

52 Kaj la reĝo Demetrio sidis sur la trono de sia regno, kaj la lando estis trankvila antaŭ li.

53 Tamen li malhonoris pri cxio, kion li diris, kaj fremdigxis de Jonatan, kaj li ne rekompencis lin laux la bonfaroj, kiujn li ricevis de li, sed tre maltrankviligis lin.

54 Post tio revenis Trifono, kaj kun li la knabeto Antioĥo, kiu regis kaj estis kronita.

55 Tiam kolektiĝis al li ĉiuj militistoj, kiujn Demetrio forigis, kaj ili batalis kontraŭ Demetrio, kiu turnis sian dorson kaj forkuris.
56 Kaj Trifon prenis la elefantojn kaj gajnis Antioĥian.
57 En tiu tempo la juna Antioĥo skribis al Jonatan, dirante: Mi konfirmas vin en la ĉefpastreco kaj nomumas vin estro super la kvar registaroj, kaj esti unu el la amikoj de la reĝo.
58 Post tio li sendis al li orajn vazojn, por ke li estu servado, kaj permesis al li trinki en oro kaj esti vestita per purpuro kaj porti oran bukon.
59 Kaj lian fraton Simon li faris estron de la loko nomata Ŝtuparo de Tiro ĝis la limoj de Egiptujo.
60 Tiam Jonatan eliris kaj trapasis la urbojn trans la akvo, kaj kolektigxis al li la tuta militistaro de Sirio, por helpi lin; kaj kiam li venis Askalon, renkontis lin honore la el la urbo.
61 De kie li iris en Gazan, sed la Gazaanoj forpelis lin; tial li siegxis gxin, kaj gxiajn cxirkauxajxojn li forbruligis per fajro kaj prirabis ilin.
62 Poste, kiam la Gazaanoj petegis Jonatan, li faris pacon kun ili, kaj prenis la filojn de iliaj estroj kiel ostagojn kaj sendis ilin en Jerusalemon kaj trairis la landon al Damasko.
63 Kiam Jonatan aŭdis, ke la princoj de Demetrio venis al Kades, kiu estas en Galileo, kun granda potenco, intencante elpeli lin el la lando,
64 Kaj li iris renkonte al ili, kaj lasis sian fraton Simon en la kamparo.
65 Tiam Simon stariĝis tendare kontraŭ Bet-Sur kaj batalis kontraŭ ĝi dum longa tempo, kaj fermis ĝin;
66 Sed ili deziris havi pacon kun li, kion li donis al ili, kaj poste forpelis ilin de tie, kaj prenis la urbon kaj starigis en ĝi garnizonon.
67 Jonatan kaj lia militistaro starigis sian tendaron ĉe la akvo Genesar, de kie frue matene ili iris en la ebenaĵon Nasor.
68 Kaj jen amaso da fremduloj renkontis ilin sur la ebenaĵo, kiuj, embuskinte kontraŭ li sur la montoj, venis kontraŭ li.
69 Kiam do la embuskantoj levigxis el siaj lokoj kaj ekmilitis, cxiuj, kiuj estis kun Jonatan, forkuris;
70 Tiel eĉ ne restis unu el ili, krom Matatja, filo de Abŝalom, kaj Judas, filo de Kalfi, la militestroj.
71 Tiam Jonatan dissxiris siajn vestojn kaj jxetis teron sur lian kapon kaj pregxis.
72 Poste li denove turnis sin al la batalo, kaj forkuris ilin, kaj do ili forkuris.
73 Kiam liaj propraj homoj, kiuj forkuris, vidis tion, ili returnis sin al li, kaj kun li persekutis ilin gxis Kades, gxis siaj tendoj, kaj tie ili tendaris.
74 Kaj estis mortigitaj el la nacioj en tiu tago cxirkaux tri mil viroj; sed Jonatan revenis Jerusalemon.

ĈAPITRO 12

1 Kiam Jonatan vidis, ke la tempo servis al li, li elektis kelkajn virojn kaj sendis ilin al Romo, por konfirmi kaj renovigi la amikecon, kiun ili havis kun ili.
2 Li sendis leterojn ankaux al la Lacedemonanoj kaj al aliaj lokoj, por la sama celo.
3 Ili do iris Romon, kaj eniris en la senaton, kaj diris: La efpastro Jonatan kaj la popolo de la Judoj sendis nin al vi, por ke vi renovigu la amikecon, kiun vi havis kun ili, kaj interligon. , kiel en iama tempo.
4 Pri tio la Romanoj donis al ili leterojn al la estroj de ĉiu loko, ke ili enkonduku ilin pace en la landon Judujon.
5 Kaj jen estas la kopio de la leteroj, kiujn Jonatan skribis al la Lacedemonanoj:
6 La cxefpastro Jonatan kaj la plejagxuloj de la nacio kaj la pastroj kaj la aliaj Judoj sendas saluton al la Lacedemonanoj, iliaj fratoj;
7 Estis leteroj senditaj al Onias, la ĉefpastro de Dario, kiu tiam regis inter vi, por montri, ke vi estas niaj fratoj, kiel preciziĝas la kopio ĉi tie subskribita.
8 Tiam Onias petis la honore senditan ambasadoron, kaj ricevis la leterojn, en kiuj oni deklaris la ligon kaj amikecon.
9 Tial ankaŭ ni, kvankam ni bezonas nenion el ĉi tiuj aferoj, ke ni havas la sanktajn librojn de la Skribo en niaj manoj, por konsoli nin;
10 Tamen provis sendi al vi por renovigo de frateco kaj amikeco, por ke ni ne tute fremdiĝu al vi; ĉar pasis longa tempo de kiam vi sendis al ni.
11 Ni do senĉese, kaj en niaj festenoj, kaj en aliaj oportunaj tagoj, vin memoras en la oferoj, kiujn ni oferas, kaj en niaj preĝoj, kiel estas racio, kaj kiel decas pensi pri niaj fratoj;
12 Kaj ni gxojas pro via honoro.
13 Ni mem havis grandajn mizerojn kaj militojn cxirkauxe, cxar la regxoj, kiuj estas cxirkaux ni, batalis kontraux ni.
14 Tamen ni ne estus ĝenaj por vi, nek por aliaj el niaj kunuloj kaj amikoj, en ĉi tiuj militoj;
15 Ĉar ni havas helpon el la ĉielo, kiu nin helpas, tiel kiel ni estas savitaj de niaj malamikoj, kaj niaj malamikoj estas venigitaj.
16 Tial ni elektis Numenion, filon de Antioĥo, kaj Antipatron, filon de Jason, kaj sendis ilin al la Romanoj, por renovigi la amikecon, kiun ni havis kun ili, kaj la antaŭan interligon.
17 Ni ankaŭ ordonis al ili iri al vi, kaj saluti kaj transdoni al vi niajn leterojn pri la renovigo de nia frateco.
18 Tial nun vi bone faru respondi al ni pri tio.
19 Kaj jen estas la kopio de la leteroj, kiujn sendis Oniares.
20 Areo, reĝo de la Lacedemonanoj, al la ĉefpastro Onias, salutante:
21 Estas trovite skribe, ke la Lacedemonanoj kaj Judoj estas fratoj, kaj ke ili estas el la raso de Abraham;
22 Nun do, ĉar ĉi tio estas sciata, vi faru bone, skribi al ni pri via prospero.
23 Ni denove skribas al vi, ke viaj brutoj kaj havaĵoj apartenas al niaj, kaj niaj estas al vi. Ni do ordonas al niaj ambasadoroj raporti al vi tiamaniere.
24 Kiam Jonatan aŭdis, ke la princoj de Demebio venis, por batali kontraŭ li kun pli granda armeo ol antaŭe,
25 Li eliris el Jerusalem kaj renkontis ilin en la lando Amatis, cxar li ne donis al ili ripozon por eniri sian landon.
26 Li sendis ankaû spionojn al iliaj tendoj, kiuj revenis, kaj diris al li, ke ili estas destinitaj veni sur ilin en la nokta sezono.
27 Tial, kiam la suno subiris, Jonatan ordonis al siaj viroj, ke ili rigardu kaj estu armitaj, por ke ili estu pretaj batali la tutan nokton; kaj li sendis centelojn ĉirkaŭ la tendaro.
28 Sed kiam la malamikoj auxdis, ke Jonatan kaj liaj viroj estas pretaj por la batalo, ili ektimis kaj ektremis en sia koro, kaj ili ekbrulis fajron en sia tendaro.
29 Tamen Jonatan kaj lia tacxmento ne sciis tion gxis la mateno; cxar ili vidis la lumojn brulantajn.
30 Tiam Jonatan postkuris ilin, sed ne atingis ilin, ĉar ili iris trans la riveron Eleutero.

31 Tial Jonatan turnis sin al la Araboj, kiuj estis nomataj Zabadanoj, kaj venkobatis ilin kaj prenis ilian militakiraĵon.

32 Kaj foririnte de tie, li venis en Damaskon, kaj tiel trairis la tutan landon;

33 Simon ankaux eliris, kaj trairis la kamparon al Askalon, kaj la fortikajxoj tie apude, de kie li devojigxis al Jafo kaj gajnis gxin.

34 Ĉar li aŭdis, ke ili transdonos la fortikaĵon al tiuj, kiuj prenis la parton de Demetrio; tial li starigis tie garnizonon, por gardi ĝin.

35 Post tio Jonatan revenis hejmen, kaj kunvokinte la plejagxulojn de la popolo, li konsiligxis kun ili pri konstruado de fortikajxoj en Judujo;

36 kaj plialtigis la muregojn de Jerusalem, kaj levis grandan monton inter la turo kaj la urbo, por apartigi gxin de la urbo, por ke gxi estu sola, por ke oni ne vendu nek acxetu en gxi.

37 Sur tio ili kunvenis, por konstrui la urbon, ĉar parto de la muro al la torento oriente falis, kaj ili riparis tion, kio estis nomata Kafenata.

38 Kaj Simon starigis Adidan en Sefela, kaj fortigis gxin per pordegoj kaj rigliloj.

39 Kaj Trifono intencis akiri la regnon de Azio kaj mortigi la reĝon Antioĥon, por meti la kronon sur sian kapon.

40 Tamen li timis, ke Jonatan ne toleros lin kaj ke li batalos kontra li; tial li serĉis manieron kapti Jonatan, por mortigi lin. Kaj li foriris kaj venis al Bet-San.

41 Tiam Jonatan eliris renkonte al li kun kvardek mil viroj elektitaj por la batalo, kaj venis Betsanon.

42 Kiam Trifono vidis, ke Jonatan venis kun tiel granda forto, li ne kuragxis etendi sian manon kontraux lin;

43 Sed honore akceptis lin, kaj rekomendis lin al ĉiuj liaj amikoj, kaj donis al li donacojn, kaj ordonis, ke liaj militistoj estu same obeemaj al li, kiel al li mem.

44 Kaj al Jonatan li diris: Kial vi venigis tiun tutan popolon en tiom da mizero, cxar ne estas milito inter ni?

45 Tial nun resendu ilin hejmen, kaj elektu kelkajn virojn, kiuj servu vin, kaj venu kun mi al Ptolemais, ĉar mi donos ĝin al vi kaj la ceterajn fortikaĵojn kaj fortikaĵojn, kaj ĉiujn, kiuj havas ian ordonon; mi revenos kaj foriros; ĉar ĉi tio estas la kaŭzo de mia veno.

46 Tiam Jonatan, kredinte al li, faris tion, kion li ordonis al li, kaj forsendis sian militistaron, kiu iris en la landon Judujon.

47 Kaj li retenis kun si nur tri mil homojn, el kiuj li sendis du mil en Galileon, kaj mil iris kun li.

48 Kaj kiam Jonatan eniris en Ptolemais, la Ptolemaisdoj fermis la pordegojn kaj kaptis lin, kaj cxiujn, kiuj venis kun li, ili mortigis per glavo.

49 Tiam Trifono sendis militistaron da lakeoj kaj rajdantoj en Galileon kaj en la grandan ebenaĵon, por pereigi la tutan anaron de Jonatan.

50 Sed kiam ili eksciis, ke Jonatan kaj tiuj, kiuj estis kun li, estas kaptitaj kaj mortigitaj, ili kuraĝigis unu la alian; kaj iris proksime, pretaj batali.

51 Kaj tiuj, kiuj sekvis ilin, konsciante, ke ili estas pretaj batali por siaj vivoj, revenis denove.

52 Tiam ili ĉiuj venis pace en la landon Judujon, kaj tie ili ploris Jonatan kaj tiujn, kiuj estis kun li, kaj ili forte ektimis; tial la tuta Izrael faris grandan lamentadon.

53 Tiam ĉiuj nacioj, kiuj estis ĉirkaŭe, klopodis ekstermi ilin, ĉar ili diris: Ili ne havas estron, nek iun helpanton; nun ni militu kontraŭ ili kaj forigu ilian memoraĵon el inter la homoj.

ĈAPITRO 13

1 Kiam Simon auxdis, ke Trifono kolektis grandan armeon, por invadi la landon Judujo kaj pereigi gxin,

2 Kaj vidante, ke la popolo tremas kaj timis, li supreniris al Jerusalem kaj kunvenigis la popolon;

3 Kaj admonis ilin, dirante: Vi mem scias, kiajn grandajn aferojn mi kaj miaj fratoj kaj la domo de mia patro faris por la legxoj kaj la sanktejo, ankaux la batalojn kaj mizerojn, kiujn ni vidis.

4 Pro tio cxiuj miaj fratoj estas mortigitaj pro Izrael, kaj mi restis sola.

5 Nun estu do for de mi, ke mi indulgu mian propran vivon en iu tempo de mizero; cxar mi ne estas pli bona ol miaj fratoj.

6 Sendube Mi venĝos al Mia nacio kaj al la sanktejo kaj al niaj edzinoj kaj al niaj infanoj;

7 Kaj kiam la popolo aŭdis tiujn vortojn, ilia spirito reviviĝis.

8 Kaj ili respondis per laûta voço, dirante:Vi estos nia estro anstataû Judas kaj via frato Jonatan.

9 Batalu nian batalon, kaj kion ajn Vi ordonas al ni, tion ni faros.

10 Tiam li kunvenigis ĉiujn militistojn, kaj rapidis fini la muregojn de Jerusalem, kaj li fortikigis ĝin ĉirkaŭe.

11 Kaj li sendis Jonatan, filon de Absolom, kaj kun li grandan potencon, al Jafo, kiu elpelis tiujn, kiuj estis en ĝi, kaj restis tie en ĝi.

12 Tiam Trifono eliris el Ptolemao kun granda potenco, por invadi la landon Judujon, kaj Jonatan estis kun li en malliberejo.

13 Sed Simon starigis siajn tendojn ĉe Adida, kontraŭ la ebenaĵo.

14 Kiam Trifono eksciis, ke Simon leviĝis anstataŭ sia frato Jonatan, kaj intencas batali kontraŭ li, li sendis al li senditojn, por diri:

15 Dum ni havas vian fraton Jonatan en fortikajxo, gxi estas pro mono, kiun li sxuldas al la trezoro de la regxo, rilate la komercon, kiu estis komisiita al li.

16 Tial nun sendu cent kikarojn da argxento kaj du el liaj filoj kiel ostagxojn, por ke, kiam li estos libere, li ne defalu kontraux ni, kaj ni forliberigu lin.

17 Tiam Simon, kvankam li konsciis, ke oni parolas al li trompe, li sendis la monon kaj la infanojn, por ke eble li ne havu al si grandan malamon al la popolo;

18 Kiu povus diri: Ĉar mi ne sendis al li la monon kaj la infanojn, Jonatan mortis.

19 Tiam li sendis al ili la infanojn kaj la cent talantojn;

20 Kaj post tio venis Trifono, por invadi la landon kaj detrui ĝin, ĉirkaŭirante laŭ la vojo, kiu kondukas al Adora; sed Simon kaj lia militistaro iris kontraŭ li ĉie, kien ajn li iris.

21 Kaj tiuj, kiuj estis en la turo, sendis senditojn al Trifono, por ke li rapidu sian venon al ili tra la dezerto kaj sendu al ili manĝaĵojn.

22 Tial Trifono pretigis ĉiujn siajn rajdantojn veni en tiu nokto; sed falis tre granda neĝo, pro kio li ne venis. Kaj li foriris kaj venis en la landon Gilead.

23 Kaj kiam li alproksimigxis al Baskama, li mortigis Jonatan, kiu estis tie enterigita.

24 Poste Trifono revenis kaj iris en sian landon.
25 Tiam Simon sendis, kaj prenis la ostojn de lia frato Jonatan kaj enterigis ilin en Modin, la urbo de liaj patroj.
26 Kaj la tuta Izrael faris grandan funebron pri li kaj priploris lin multajn tagojn.
27 Kaj Simon konstruis monumenton sur la tombo de sia patro kaj liaj fratoj, kaj levis gxin supre al la vido, kun hakitaj sxtonoj malantauxe kaj antauxe.
28 Kaj li starigis sep piramidojn unu kontraux la alia por sia patro kaj lia patrino kaj liaj kvar fratoj.
29 Kaj en ĉi tiuj li faris ruzajn artaĵojn, ĉirkaŭ kiuj li starigis grandajn kolonojn, kaj sur la kolonoj li faris ilian tutan armilaron por eterna memoro, kaj per la kirasaj ŝipoj ĉizis, por ke ili estu viditaj de ĉiuj, kiuj veturas sur la maro. .
30 Ĉi tio estas la tombo, kiun li faris en Modin, kaj ĝi staras ĝis la nuna tago.
31 Kaj Trifono trompis la junan reĝon Antioĥo kaj mortigis lin.
32 Kaj anstataû li li ekreĝis kaj sin kronis reĝo de Azio, kaj venigis grandan malfelicxon sur la landon.
33 Tiam Simon konstruis la fortikaĵojn en Judujo, kaj ĉirkaŭbaris ilin per altaj turoj kaj grandaj muroj kaj pordegoj kaj rigliloj, kaj konservis en ili manĝaĵojn.
34 Kaj Simon elektis homojn, kaj sendis al la reĝo Demetrio, por ke li donu al la lando imunecon, ĉar ĉio, kion faris Trifono, estis prirabi.
35 Al kiu la reĝo Demetrio respondis kaj skribis jene:
36 Reĝo Demetrio al Simon, la ĉefpastro kaj amiko de la reĝoj, kiel ankaŭ al la pliaĝuloj kaj al la nacio de la Judoj, sendas saluton;
37 La oran kronon kaj la skarlatan robon, kiujn vi sendis al ni, ni ricevis; kaj ni estas pretaj fari firman pacon kun vi, jes, kaj skribi al niaj oficistoj, por konfirmi la imunecojn, kiujn ni donis.
38 Kaj kiaj ajn interligoj, kiujn ni faris kun vi, staros; kaj la fortikajxoj, kiujn vi konstruis, apartenos al vi.
39 Pri ia malobservo aŭ kulpo farita ĝis la nuna tago, ni pardonas ĝin, kaj ankaŭ la kronan imposton, kiun vi ŝuldas al ni;
40 Kaj rigardu, kiuj estas taŭgaj inter vi por esti en nia korto, estu do enskribitaj, kaj estu paco inter ni.
41 Tiel la jugo de la nacioj estis forprenita de Izrael en la cent sepdeka jaro.
42 Tiam la Izraelidoj komencis skribi en siaj instrumentoj kaj kontraktoj: En la unua jaro de Simon, la ĉefpastro, la provincestro kaj estro de la Judoj.
43 En tiuj tagoj Simon staris tendare kontraux Gaza kaj siegxis gxin cxirkauxe; li faris ankaŭ militmaŝinon kaj starigis ĝin apud la urbo, kaj batis unu turon kaj prenis ĝin.
44 Kaj tiuj, kiuj estis en la motoro, saltis en la urbon; post kio farigxis granda tumulto en la urbo:
45 Tiel la popolo de la urbo dissxiris siajn vestojn kaj grimpis sur la murojn kun siaj edzinoj kaj infanoj, kaj kriis per lauxta vocxo, petegante Simonon, ke li donu al ili pacon.
46 Kaj ili diris: Ne agu kun ni laux nia malvirteco, sed laux Via favorkoreco.
47 Tiam Simon kvietigxis rilate ilin, kaj ne plu batalis kontraux ili, sed elpelis ilin el la urbo, kaj purigis la domojn, en kiuj estis la idoloj, kaj tiel eniris en gxin per kantoj kaj dankoj.
48 Jes, li forigis el ĝi ĉian malpurecon, kaj metis tien homojn, kiuj volis observi la leĝon, kaj plifortigis ĝin ol antaŭe, kaj konstruis en ĝi loĝejon por si.
49 Ankaŭ tiuj el la turo en Jerusalem estis tiel malvastaj, ke ili ne povis eliri nek iri en la kamparon, nek aĉeti, nek vendi; tra malsato.
50 Tiam ili kriis al Simon, petegante lin, ke li estu unu kun ili; kion li donis al ili; kaj foriginte ilin de tie, li purigis la turon de malpurajxoj;
51 Kaj eniris en gxin la dudek-trian tagon de la dua monato en la cent sepdek-unua jaro, kun danko kaj brancxoj de palmoj, kaj kun harpoj, kaj cimbaloj, kaj kun violonoj, kaj himnoj, kaj kantoj; estis detruita granda malamiko el Izrael.
52 Kaj li ordonis, ke tiu tago estu gaja ĉiujare. Kaj la monteton de la templo, kiu estis apud la turo, li plifortigis ol ĝi estis, kaj tie li loĝis kun sia anaro.
53 Kaj kiam Simon vidis, ke lia filo Johano estas brava viro, li faris lin estro de la tuta armeo; kaj li logxis en Gazera.

ĈAPITRO 14

1 En la cent sesdek-dua jaro la reĝo Demetrio kolektis siajn militistojn kaj iris en Medujon, por helpi lin por batali kontraŭ Trifono.
2 Sed kiam Arsaĥes, la reĝo de Persujo kaj Medujo, aŭdis, ke Demetrio eniris en liajn limojn, li sendis unu el siaj estroj, por kapti lin vivanta;
3 Kaj li iris kaj frapis la militistaron de Demetrio kaj prenis lin kaj venigis lin al Arsakso, per kiu li estis gardata.
4 La lando Juda estis trankvila dum la tuta vivo de Simon; ĉar li serĉis la bonon de sia nacio tiel, ke ĉiam lia aŭtoritato kaj honoro plaĉis al ili.
5 Kaj kiel li estis honora en ĉiuj siaj agoj, tiel en tio, ke li prenis Jafon kiel havenon kaj faris enirejon al la insuloj de la maro;
6 Kaj vastigis la limojn de sia nacio kaj refortigis la landon,
7 Kaj kolektis grandan nombron da kaptitoj, kaj havis la regadon de Gazera kaj Bet-Sur, kaj la turon, el kiu li prenis cxian malpurecon, kaj neniu rezistis al li.
8 Tiam ili prilaboris sian teron en paco, kaj la tero donis al si produktajxojn, kaj la arboj de la kampo siajn fruktojn.
9 La maljunuloj sidis cxiuj sur la stratoj, interparolante pri bonaj aferoj, kaj la junuloj surmetis sur sin gloraj kaj militemaj vestoj.
10 Li provizis mangxajxojn por la urboj kaj metis en ili cxian pafajxon, por ke Lia honora nomo estis renoma gxis la fino de la mondo.
11 Li faris pacon en la lando, kaj Izrael ĝojis kun granda ĝojo;
12 Ĉar ĉiu sidis sub sia vinberbranĉo kaj sia figarbo, kaj neniu ilin disbatis;
13 Kaj restis neniu en la lando por batali kontraux ili; kaj la regxoj mem estis renversitaj en tiuj tagoj.
14 Kaj Li fortigis cxiujn humiligitajn el Sia popolo; La legxon Li esploris; kaj ĉiun malobeanton de la leĝo kaj malvirtulon li forigis.
15 Li beligis la sanktejon Kaj multigis la vazojn de la templo.
16 Kiam oni auxdis en Romo kaj gxis Sparto, ke Jonatan mortis, ili tre malgxojis.
17 Sed kiam ili aŭdis, ke lia frato Simon fariĝis ĉefpastro anstataŭ li kaj regis la landon kaj la urbojn en ĝi;

18 Ili skribis al li sur kupraj tabeloj, por renovigi la amikecon kaj ligon, kiun ili faris kun Judas kaj liaj fratoj Jonatan;

19 Kiuj skribaĵoj estis legitaj antaŭ la komunumo en Jerusalem.

20 Kaj jen estas la kopio de la leteroj, kiujn sendis la Lacedemonanoj; La estroj de la Lacedemonanoj, kun la urbo, al Simon, la ĉefpastro, kaj la pliaĝuloj kaj pastroj, kaj ceteraj de la popolo de la Judoj, niaj fratoj, sendas saluton:

21 La ambasadoroj, kiuj estis senditaj al nia popolo, atestis pri via gloro kaj honoro; tial ni ĝojis pri ilia veno;

22 Kaj enskribis tion, kion ili diris en la konsilantaro de la popolo tiamaniere; Venis al ni Numenio, filo de Antioĥo, kaj Antipatro, filo de Jason, ambasadoroj de la Judoj, por renovigi la amikecon, kiun ili havis kun ni.

23 Kaj la popolo bonvolis gastigi la virojn honore, kaj meti kopion de ilia ambasado en publikajn atestojn, por ke la popolo de la Lacedemonanoj havu pri tio memoron; krome ni skribis gxin kopion al Simon la cxefpastro. .

24 Post tio Simon sendis Numenion al Romo kun granda ŝildo el oro pezo de mil funtoj, por konfirmi la interligon kun ili.

25 Tion, auxdinte, la homamaso diris:Kian dankon ni donu al Simon kaj liaj filoj?

26 Ĉar li kaj liaj fratoj kaj la domo de lia patro fortikigis Izraelon kaj forpelis de ili en batalo iliajn malamikojn, kaj fortikigis ilian liberecon.

27 Tiam ili skribis tion sur kupraj tabeloj, kiujn ili starigis sur kolonoj sur la monto Cion; kaj jen estas la kopio de la skribo; La dek-oka tago de la monato Elul, en la cent sesdek-dua jaro, estante la tria jaro de Simon, la ĉefpastro,

28 En Saramel, en la granda komunumo de la pastroj kaj popoloj kaj nacioj kaj plejagxuloj de la lando, tio estis sciigita al ni.

29 Ĉar ofte estis militoj en la kamparo, en kiuj, por la konservado de ilia sanktejo kaj la leĝo, Simon, filo de Matatja, el la idaro de Jarib, kune kun siaj fratoj, endanĝerigis sin kaj rezistis kontraŭ la malamikoj. ilia nacio faris grandan honoron ilia nacio;

30 (Ĉar post tio Jonatan, kunveninte sian nacion kaj estinte ilia ĉefpastro, aldoniĝis al sia popolo,

31 Iliaj malamikoj pretiĝis invadi sian landon, por pereigi ĝin kaj meti manojn sur la sanktejon;

32 En tiu tempo Simon leviĝis, kaj batalis por sia nacio, kaj elspezis multe de sia propra havo, kaj armis la kuraĝulojn de sia nacio kaj donis al ili salajron;

33 Kaj fortikigis la urbojn de Judujo, kune kun Bet-Sur, kiu kuŝas ĉe la limoj de Judujo, kie antaŭe estis la armaĵoj de la malamikoj; sed li starigis tie garnizonon de Judoj;

34 Kaj li fortikigis Jafon, kiu kusxas super la maro, kaj Gazeran, kiu limas kun Acot, kie la malamikoj antauxe logxis; sed li lokis tie Judojn kaj provizis ilin per cxio oportuna por gxia reparo.

35 La popolo do kantis la agojn de Simon, kaj al kia gloro li pensis alporti sian nacion, faris lin ilia reganto kaj ĉefpastro, ĉar li faris ĉion ĉi, kaj pro la justeco kaj fido, kiujn li konservis al sia nacio; kaj pro tio li klopodis per ĉiuj rimedoj altigi sian popolon.

36 Ĉar en lia tempo la aferoj sukcesis en liaj manoj, tiel ke la nacioj estis prenitaj el sia lando, kaj ankaŭ tiuj, kiuj estis en la urbo de David en Jerusalem, kiuj faris al si turon, el kiu ili eliris kaj malpurigis. çirkaû la sanktejo, kaj faris multe da malbono en la sanktejo;

37 Sed li metis tien Judojn. kaj fortikigis ĝin por la sekureco de la lando kaj de la urbo, kaj starigis la muregojn de Jerusalem.

38 La reĝo Demetrio ankaŭ konfirmis lin en la ĉefpastreco laŭ tio;

39 kaj faris lin unu el liaj amikoj, kaj honoris lin per granda honoro.

40 Ĉar li aŭdis diri, ke la Romanoj nomis la Judojn siaj amikoj kaj kunuloj kaj fratoj; kaj ke ili honore gastigis la ambasadorojn de Simon;

41 Ankaux ke la Judoj kaj pastroj bonvolis, ke Simon estu ilia estro kaj cxefpastro por cxiam, gxis aperos fidela profeto;

42 Cetere, ke li estu ilia estro kaj zorgu pri la sanktejo, por starigi ilin super iliaj faroj kaj super la kamparo kaj super la kiraso kaj super la fortikajxoj, por ke, mi diras, li zorgu pri la sanktejo;

43 Krom tio, ke li estu obeata de ĉiu, kaj ke ĉiuj skribaĵoj en la lando estu faritaj en lia nomo, kaj ke li estu vestita per purpuro kaj surportu oron;

44 Ankaŭ por ke neniu el la popolo aŭ pastroj estu permesate rompi ion el ĉi tiuj aferoj aŭ kontraŭstari liajn vortojn, aŭ kunvenigi sen li komunumon en la kamparo, aŭ esti vestita per purpuro aŭ porti bukon el; oro;

45 Kaj kiu ajn farus alie aŭ rompos ion el ĉi tiuj aferoj, tiu estu punita.

46 Tiele plaĉis al la tuta popolo agi kun Simon kaj fari tion, kio estas dirita.

47 Tiam Simon akceptis tion, kaj bonvolis esti ĉefpastro kaj estro kaj reganto de la Judoj kaj pastroj, kaj defendi ilin ĉiujn.

48 Kaj ili ordonis, ke ĉi tiu skribaĵo estu metita sur kuprajn tabelojn, kaj ke ili estu starigitaj en la ĉirkaŭo de la sanktejo sur okulfrapa loko;

49 Ankaux gxiaj kopioj estu konservitaj en la trezorejon, por ke Simon kaj liaj filoj havu ilin.

ĈAPITRO 15

1 Kaj la reĝo Antioĥo, filo de Demetrio, sendis leterojn el la insuloj de la maro al Simon, la pastro kaj estro de la Judoj, kaj al la tuta popolo;

2 Kia enhavo estis jena: Reĝo Antioĥo al Simon, la ĉefpastro kaj princo de lia nacio, kaj al la popolo de la Judoj, saluton;

3 Ĉar iuj pestuloj uzurpis la regnon de niaj patroj, kaj mia celo estas defii ĝin denove, por ke mi redonu ĝin al la malnova stato, kaj por tiu celo kolektis amason da fremdaj soldatoj kaj preparis ŝipojn de milito;

4 Mi intencas ankaŭ trairi la landon, por ke Mi venĝu kontraŭ tiuj, kiuj ĝin detruis kaj dezertigis multajn urbojn en la regno;

5 Nun mi konfirmas al vi ĉiujn oferojn, kiujn donis al vi la reĝoj antaŭ mi, kaj ĉiujn donacojn krom ili donis.

6 Mi donas al vi permeson, ke vi monu por via lando per via propra stampo.

7 Kaj rilate Jerusalemon kaj la sanktejon, ili estu liberaj; kaj ĉiuj armaĵoj, kiujn vi faris, kaj fortikaĵoj, kiujn vi konstruis kaj gardas en viaj manoj, ili restu por vi.

8 Kaj se io estos aŭ estos ŝuldata al la reĝo, tio estu pardonita al vi de nun por eterne.

9 Cetere, kiam ni akiros nian regnon, ni honoros vin kaj vian nacion kaj vian templon per granda honoro, por ke via honoro estu konata en la tuta mondo.

10 En la cent sesdek-dek-kvara jaro Antioĥo iris en la landon de siaj patroj;

11 Tial, postkurite de la reĝo Antioĥo, li forkuris al Dora, kiu kuŝas apud la maro;

12 Çar li vidis, ke mizeroj trafis lin tuj, kaj ke liaj fortoj lin forlasis.

13 Tiam Antioĥo starigis tendaron kontraŭ Dora, havante kun si cent dudek mil militistojn kaj ok mil rajdistojn.

14 Kaj cxirkauxirinte la urbon, kaj kuniginte sxipojn apud la urbo sur la maro, li turmentis la urbon per tero kaj maro, kaj li ne permesis al iu eliri nek eniri.

15 En la mezo de la tempo venis Numenio kaj lia anaro el Romo, havante leterojn al la reĝoj kaj landoj; en kiu estis skribitaj ĉi tiuj aferoj:

16 Lucio, konsulo de la Romanoj al la reĝo Ptolemeo, salutas:

17 La ambasadoroj de Judoj, niaj amikoj kaj kunuloj, venis al ni, por renovigi la malnovan amikecon kaj ligon, sendite de Simon, la ĉefpastro, kaj de la popolo de la Judoj;

18 Kaj ili alportis oran ŝildon de mil mintoj.

19 Ni pensis do bone skribi al la reĝoj kaj landoj, ke ili ne faru al ili malbonon kaj ne batalu kontraŭ ili, siajn urbojn aŭ landojn, kaj ne helpu siajn malamikojn kontraŭ ili.

20 Ankaŭ al ni ŝajnis bone ricevi la ŝildon de ili.

21 Se do estas iaj pestaj homoj, kiuj forkuris el sia patrujo al vi, transdonu ilin al la cxefpastro Simon, por ke li punu ilin laux ilia legxo.

22 Tiel same li skribis al la reĝo Demetrio, kaj Atalo, al Ariarates kaj Arsakso;

23 Kaj al ĉiuj landoj kaj al Samsames kaj Lacedemonanoj kaj Delus kaj Myndus kaj Sicyon kaj Kario kaj Samos kaj Pamfilio kaj Likio kaj Halikarnaso kaj Rodus kaj Aradus kaj Kos kaj Side kaj Aradus kaj Gortina kaj Knidus kaj Kipro kaj Kirene.

24 Kaj gxian kopion ili skribis al Simon, la cxefpastro.

25 Kaj la reĝo Antioĥo staris tendare kontraŭ Dora en la dua tago, kaj ĝi ĉiam atakis kaj farante maŝinojn; per tio li fermis Trifonon, por ke li ne povis eliri nek eniri.

26 En tiu tempo Simon sendis al li du mil elektitojn, por helpi lin; ankaux argxento kaj oro kaj multe da armilaro.

27 Tamen li ne volis akcepti ilin, sed rompis ĉiujn interligojn, kiujn li antaŭe faris kun li, kaj fariĝis fremda al li.

28 Kaj li sendis al li Atenobion, unu el liaj amikoj, por paroli kun li, kaj diri: Vi retenas Jafon kaj Gazeran; kun la turo, kiu estas en Jerusalem, kiuj estas urboj de mia regno.

29 Vi dezertigis gxiajn limojn kaj faris grandan malbonon en la lando, kaj regis multajn lokojn en mia regno.

30 Nun savu la urbojn, kiujn vi prenis, kaj la tributojn de la lokoj, pri kiuj vi regis ekster la limoj de Judujo;

31 Alie donu al mi por ili kvincent kikarojn da argxento; kaj pro la malbono, kiun vi faris, kaj la tributoj de la urboj, aliajn kvincent talantojn; se ne, ni venos kaj batalos kontraŭ vi.

32 Kaj Atenobio, la amiko de la reĝo, venis en Jerusalemon; kaj kiam li vidis la gloron de Simon kaj la oran kaj arĝentan ŝrankon kaj lian grandan servadon, li miris kaj rakontis al li la anoncon de la reĝo.

33 Tiam Simon respondis kaj diris al li: Ni prenis nek aliulan teron, nek tenis tion, kio apartenas al aliaj, sed la heredajxon de niaj patroj, kiun niaj malamikoj maljuste posedis kelkan tempon.

34 Tial ni, havante ŝancon, tenas la heredaĵon de niaj patroj.

35 Kaj dum vi postulas Jafo kaj Gazera, kvankam ili faris grandan malbonon al la popolo en nia lando, tamen ni donos al vi cent talantojn por ili. Al tio Atenobio ne respondis al li ecx unu vorton;

36 Sed revenis kolere al la reĝo, kaj raportis al li pri ĉi tiuj paroloj kaj pri la gloro de Simon kaj pri ĉio, kion li vidis; pro kio la reĝo treege koleris.

37 Dume Trifono forkuris per ŝipo al Ortozias.

38 Tiam la reĝo faris Cendebeon estro de la marbordo, kaj donis al li taĉmenton da piedirantoj kaj rajdantoj;

39 kaj ordonis al li forkonduki sian militistaron al Judujo; kaj li ordonis al li konstrui Cedronon kaj fortikigi la pordegojn kaj militi kontraŭ la popolo; sed koncerne la reĝon mem, li postkuris Trifonon.

40 Kaj Cendebeo venis en Jamnion kaj komencis inciti la popolon kaj invadi Judujon kaj kapti la popolon kaj mortigi ilin.

41 Kaj konstruinte Cedrou'n, li starigis tie rajdistojn kaj militistaron da piedirantoj, por ke ili elirigiĝu kontraŭ la vojoj de Judujo, kiel ordonis al li la reĝo.

ĈAPITRO 16

1 Tiam Johano venis el Gazera, kaj rakontis al sia patro Simon, kion faris Cendebeo.

2 Tial Simon vokis siajn du plej aĝajn filojn, Judas kaj Johanon, kaj diris al ili: Mi kaj miaj fratoj kaj la domo de mia patro de mia juneco ĝis la nuna tago batalis kontraŭ la malamikoj de Izrael; kaj la aferoj tiel prosperis en niaj manoj, ke ni ofte savis Izraelon.

3 Sed nun mi maljunigxis, kaj vi, laux la kompato de Dio, estas en agxo sufícxa; estu anstataux mi kaj mia frato, kaj iru kaj batalu por nia nacio, kaj la helpo el la cxielo estu kun vi.

4 Kaj li elektis el la lando dudek mil militistojn kun rajdistoj, kiuj eliris kontraŭ Cendebeon kaj ripozis en tiu nokto en Modin.

5 Kaj kiam ili levigxis matene kaj iris en la ebenajxon, jen granda armeo da piedirantoj kaj rajdantoj venis kontraux ilin; sed inter ili estis torento de akvo.

6 Kaj li kaj lia popolo starigis sian tendaron kontraux ili; kaj kiam li vidis, ke la popolo timas transiri la akvan torenton, li unue transiris sin, kaj poste la homoj, vidante lin, pasis post li.

7 Tion farite, li dividis siajn virojn kaj starigis la rajdistojn meze de la lakeoj, ĉar la rajdistoj de la malamikoj estis tre multaj.

8 Tiam oni trumpetis per la sanktaj trumpetoj; post tio Cendebeo kaj lia armeo forkuris, tiel ke multaj el ili estis mortigitaj, kaj la restintoj iris en la fortikaĵon.

9 En tiu tempo la frato de Judas Johano estis vundita; sed Johano ankoraŭ sekvis ilin, ĝis li venis al Cedron, kiun konstruis Cendebeo.

10 Kaj ili forkuris eç al la turoj sur la kampoj de Azoto; tial li forbruligis ĝin per fajro, tiel ke estis mortigitaj el ili ĉirkaŭ du mil viroj. Poste li revenis en paco en la landon Judujon.

11 Kaj sur la ebenaĵo de Jeriĥo estis Ptolemeo, filo de Abubus, kiel kapitano, kaj li havis multe da arĝento kaj oro;

12 Ĉar li estis bofilo de la ĉefpastro.

13 Tial lia koro leviĝis, kaj pensis preni la landon al si, kaj tiam li konsiliĝis trompe kontraŭ Simon kaj liaj filoj, por pereigi ilin.

14 Kaj Simon vizitis la urbojn, kiuj estis en la kamparo, kaj zorgis pri ilia bona ordo; en tiu tempo li malsupreniris al Jeriĥo kun siaj filoj Matatja kaj Judas en la cent sesdek deksepa jaro, en la dek-unua monato, nomata Sabat;

15 Kie la filo de Abubus trompe akceptis ilin en fortikaĵon, nomatan Docus, kiun li konstruis, faris al ili grandan festenon; tamen li kaŝis virojn tie.

16 Kiam do Simon kaj liaj filoj multe trinkis, Ptolemeo kaj liaj viroj levigxis, kaj prenis siajn armilojn, kaj venis sur Simonon en la festenon, kaj mortigis lin kaj liajn du filojn kaj kelkajn el liaj servantoj.

17 Per tio li faris grandan perfidon kaj repagis malbonon por bono.

18 Tiam Ptolemeo skribis tion, kaj sendis al la reĝo, ke li sendu al li militistaron por helpi lin, kaj li savu al li la landon kaj urbojn.

19 Li sendis ankaux aliajn al Gazera, por mortigi Johanon; kaj al la tribunoj li sendis leterojn, ke li venu al li, por doni al ili argxenton kaj oron kaj rekompencon.

20 Kaj aliajn li sendis, por preni Jerusalemon kaj la monton de la templo.

21 Unu antaŭe kuris al Gazera kaj diris al Johano, ke lia patro kaj fratoj estis mortigitaj, kaj, li diris, Ptolemeo sendis, por mortigi vin ankaŭ.

22 Kaj auxdinte, li forte miregis; kaj li metis la manojn sur tiujn, kiuj venis, por lin pereigi, kaj mortigis ilin; ĉar li sciis, ke ili celas forigi lin.

23 Pri la ceteraj faroj de Johano kaj liaj militoj kaj indaj faroj, kiujn li faris, kaj la konstruado de la muroj, kiujn li faris, kaj liaj agoj,

24 Jen ĉi tiuj estas skribitaj en la kroniko de lia pastraro, de kiam li fariĝis ĉefpastro post sia patro.

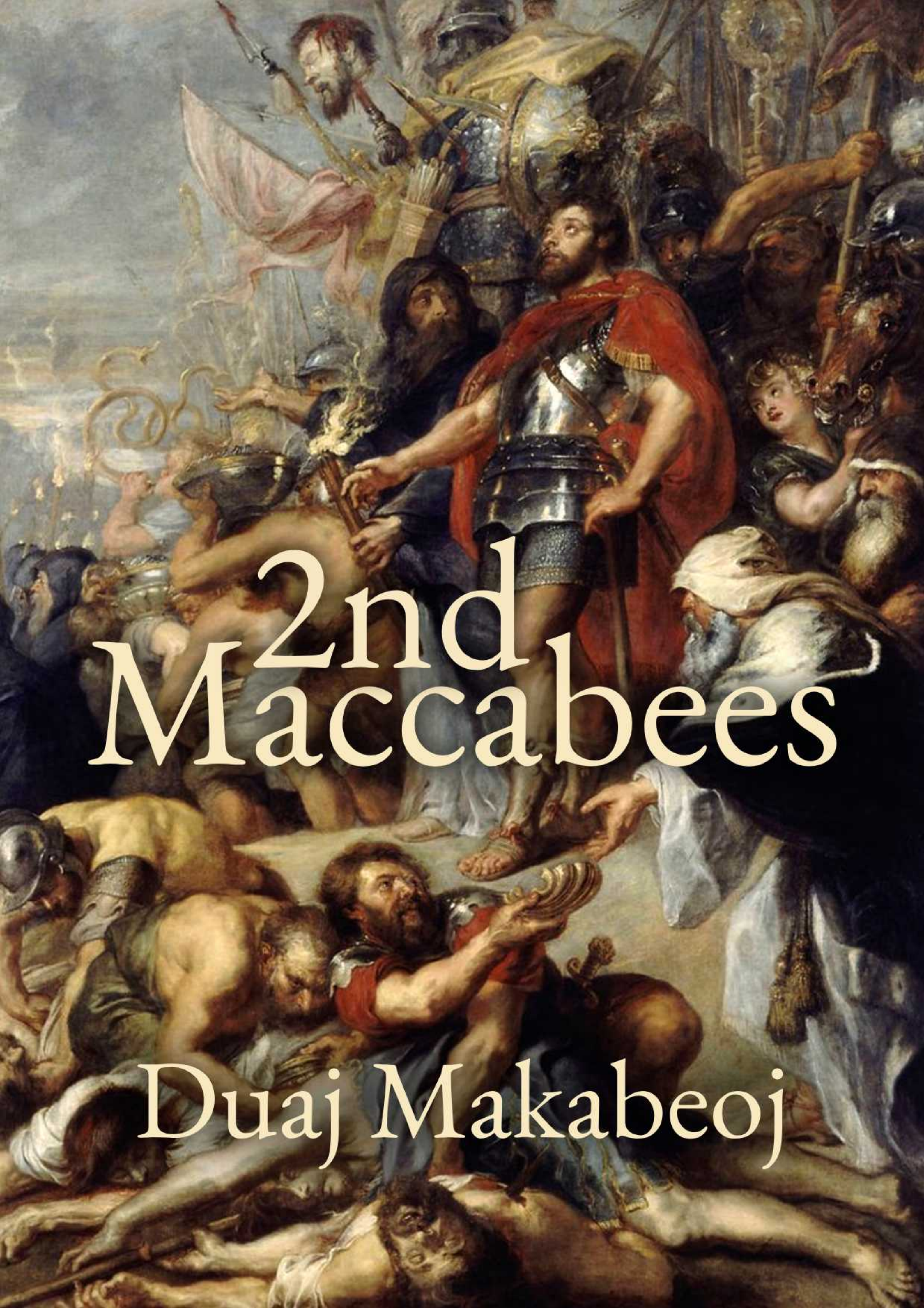

2nd Maccabees

Duaj Makabeoj

ĈAPITRO 1

1 La fratoj, la Judoj, kiuj estas en Jerusalem kaj en la lando Juda, deziras al la fratoj, la Judoj, kiuj estas en la tuta Egipto, sanon kaj pacon;
2 Dio korfavoru vin, kaj memoru Sian interligon, kiun Li faris kun Abraham, Isaak, kaj Jakob, Liaj fidelaj servantoj;
3 Kaj donu al vi cxiujn koron, por servi al Li kaj plenumi Lian volon, kun kuragxo kaj animo;
4 Kaj malfermu viajn korojn en Lia leĝo kaj ordonoj, kaj sendu al vi pacon,
5 Kaj aŭskultu viajn preĝojn, kaj estu unu kun vi, kaj neniam forlasu vin en tempo de mizero.
6 Kaj nun ni estas ĉi tie, preĝante por vi.
7 En la tempo, kiam reĝis Demetrio, en la cent sesdek naŭa jaro, ni la Judoj skribis al vi en la ekstremo de la mizero, kiu trafis nin en tiuj jaroj, de la tempo, kiam Jason kaj lia anaro defalis de la sankta tero kaj regno;
8 Kaj forbruligis la vestiblon kaj verŝis senkulpan sangon; kaj ni alportis oferojn kaj delikatan farunon, kaj ni ekbruligis la lampojn kaj metis la panojn.
9 Kaj nun rigardu, ke vi okazigu la feston de tabernakloj en la monato Kasleu.
10 En la cent okdek oka jaro, la popolo, kiu estis en Jerusalemo kaj en Judujo, kaj la sinedrio kaj Judas, sendis saluton kaj sanon al Aristobulo, la majstro de la reĝo Ptolemeo, kiu estis el la heredaĵo de la sanktoleitaj pastroj, kaj al la Judoj, kiuj estis en Egiptujo:
11 Kiel Dio nin savis de grandaj danĝeroj, ni tre dankas Lin, kiel batalinte kontraŭ reĝo.
12 Cxar Li elpelis tiujn, kiuj batalis ene de la sankta urbo.
13 Ĉar kiam la estro venis en Persujon, kaj la armeo kun tiu, kiu ŝajnis nevenkebla, ili estis mortigitaj en la templo de Nanea per la trompo de la pastroj de Nanea.
14 Cxar Antiohxo, kvazaux li edzigxus kun sxi, venis en la lokon, kaj liaj amikoj, kiuj estis kun li, por ricevi monon en nomo de doto.
15 Kaj kiam la pastroj de Nanea eliris, kaj li eniris kun malgranda aro en la ĉirkaŭaĵon de la templo, ili fermis la templon, kiam Antioĥo eniris;
16 Kaj malferminte pordon de la tegmento, ili jxetis sxtonojn kiel fulmotondrojn, kaj frapis la kapitanon, dishakis ilin, detrancxis iliajn kapojn kaj jxetis ilin al la eksteruloj.
17 Benata estu en ĉio nia Dio, kiu transdonis la malpiulojn.
18 Tial, dum ni nun intencas observi la purigon de la templo en la dudek-kvina tago de la monato Kasleu, ni opiniis necese atesti pri tio al vi, por ke vi ankau observu tion, kiel la festo de la tabernakloj, kaj de la fajro, kiu estis donita al ni kiam Neemias oferis oferon, post tio li konstruis la templon kaj la altaron.
19 Ĉar kiam niaj patroj estis kondukitaj en Persujon, la pastroj, kiuj tiam estis piaj, prenis sekrete la fajron de la altaro, kaj kaŝis ĝin en kavon de kavo senakva, kie ili gardis ĝin, tiel ke la loko estis nekonata al ĉiuj viroj.
20 Kaj post multaj jaroj, kiam Dio placxis, Neemias, sendita de la regxo de Persujo, sendis el la idaro de tiuj pastroj, kiuj gxin kasxis al fajro; sed kiam ili sciigis al ni, ili trovis ne fajron, sed densan akvon. ;
21 Tiam li ordonis al ili eltiri kaj alporti; kaj kiam la oferoj estis surmetitaj, Neemias ordonis al la pastroj aspergi la lignon kaj la aĵojn sur ĝi surmetitajn per la akvo.
22 Kiam tio okazis, kaj venis la tempo, kiam la suno, kiu antaŭe estis kaŝita en la nubo, ekbrulis, tiel ke ĉiuj miris.
23 Kaj la pastroj pregxis, dum la ofero konsumigxis, mi diras, kaj la pastroj kaj cxiuj ceteraj; Jonatan komencis, kaj la ceteraj respondis, kiel faris Neemias.
24 Kaj la preĝo estis tiel; Ho Sinjoro, Sinjoro Dio, Kreinto de ĉio, kiu estas timema kaj forta, kaj justa kaj kompatema, kaj sola kaj kompatema Reĝo,
25 La sola donanto de ĉio, la sola justa, ĉiopova kaj eterna, Vi, kiu savas Izraelon de ĉia mizero, kaj elektis la patrojn kaj sanktigis ilin;
26 Ricevu la oferon por via tuta popolo Izrael, kaj konservu vian parton kaj sanktigu ĝin.
27 Kolektu tiujn, kiuj estas dispelitaj de ni, savu tiujn, kiuj servas inter la nacioj, rigardu tiujn, kiuj estas malestimataj kaj abomenitaj, kaj la nacioj sciu, ke Vi estas nia Dio.
28 Punu nin, kiuj premas nin, Kaj kun fiereco ni maljustu.
29 Replantu Vian popolon en Via sankta loko, kiel diris Moseo.
30 Kaj la pastroj kantis psalmojn de danko.
31 Kaj kiam la ofero estis konsumita, Neemia ordonis, ke la restanta akvo estu verŝita sur la grandajn ŝtonojn.
32 Kiam tio farigxis, ekbrulis flamo, sed gxi estis konsumita de la lumo, kiu brilis de la altaro.
33 Kiam do ĉi tiu afero estis sciigita, oni sciigis al la reĝo de Persujo, ke sur la loko, kie la pastroj, kiuj estis forkondukitaj, kaŝis la fajron, aperis akvo, kaj ke Neemia per ĝi purigis la oferojn.
34 Tiam la re o, çirkaû la loko, sanktigis in, ju inte la aferon.
35 Kaj la reĝo prenis multajn donacojn, kaj donis el ili al tiuj, kiujn li volis kontentigi.
36 Kaj Neemia nomis ĉi tion Naftar, kio estas kvazaŭ diri, purigado; sed multaj homoj nomas ĝin Nefi.

ĈAPITRO 2

1 Oni trovas ankaŭ en la atestoj, ke la profeto Jeremia ordonis al tiuj, kiuj estis forportitaj, ke ili prenu el la fajro, kiel estas indikite;
2 Kaj kiel la profeto, doninte al ili la legxon, admonis ilin, ke ili ne forgesu la ordonojn de la Eternulo, kaj ke ili ne eraru en sia menso, kiam ili vidos argxentajn kaj orajn bildojn kun siaj ornamajxoj.
3 Kaj per aliaj tiaj paroloj li admonis ilin, ke la legxo ne foriru el iliaj koroj.
4 En la sama skribo estis ankaŭ enhavite, ke la profeto, avertite de Dio, ordonis al la tabernaklo kaj al la kesto iri kun li, kiam li eliris sur la monton, kien Moseo suprengrimpis, kaj vidis la heredaĵon de Dio.

5 Kaj kiam Jeremy venis tien, li trovis kavan kavernon, en kiu li metis la tabernaklon kaj la keston kaj la altaron de incensado, kaj tiel fermis la pordon.

6 Kaj iuj el tiuj, kiuj sekvis lin, venis por marki la vojon, sed ili ne trovis ĝin.

7 Kaj Jeremia, eksciinte, riproĉis ilin, dirante: Ĉi tiu loko estos nekonata, ĝis la tempo, kiam Dio kunvenigos Sian popolon kaj akceptos ilin al kompato.

8 Tiam la Eternulo tion montros al ili, kaj la gloro de la Eternulo aperos, kaj ankaû la nubo, kiel estis montrite sub Moseo, kaj kiel kiam Salomono deziris, ke la loko estu honore sanktigita.

9 Estis ankaŭ deklarite, ke li, estante saĝa, oferis la oferon de dediĉo kaj de la fino de la templo.

10 Kaj kiel kiam Moseo preĝis al la Eternulo, la fajro malsupreniris el la ĉielo kaj konsumis la oferojn; tiel same preĝis Salomono, kaj la fajro malsupreniris el la ĉielo kaj konsumis la bruloferojn.

11 Kaj Moseo diris: Ĉar la propeka ofero ne estis manĝebla, ĝi estis konsumita.

12 Kaj Salomono plenumis tiujn ok tagojn.

13 La samaj aferoj ankaŭ estis raportitaj en la skribaĵoj kaj komentarioj de Neemias; kaj kiel li fondinte bibliotekon kolektis la agojn de la reĝoj kaj de la profetoj kaj de David kaj la epistolojn de la reĝoj pri la sanktaj donacoj.

14 Tiel same Judas kolektis ĉiujn aĵojn, kiuj estis perditaj pro la milito, kiun ni havis, kaj ili restas ĉe ni;

15 Tial se vi havas tion, sendu iujn, por preni ilin al vi.

16 Dum ni do estas festontaj la purigon, ni skribis al vi, kaj vi faros bone, se vi observos la samajn tagojn.

17 Ni esperas ankaux, ke la Dio, kiu savis Sian tutan popolon kaj donis al ili cxiujn heredajxon kaj la regnon kaj la pastrecon kaj la sanktejon,

18 Kiel Li promesis en la legxo, Baldaux nin kompatos kaj kolektos nin el cxiu lando sub la cxielo en la sanktejon; cxar el grandaj mizeroj Li nin savis kaj purigis la lokon.

19 Sed pri Judas Makabeo kaj liaj fratoj kaj la purigado de la granda templo kaj la inaŭguro de la altaro,

20 Kaj la militoj kontraŭ Antioĥo Epifanes kaj lia filo Eŭpator,

21 Kaj la evidentajn signojn, kiuj venis el la cxielo, al tiuj, kiuj kondutis virece al sia honoro pro Judismo; tiel ke, estante nur malmultaj, ili venkis la tutan landon kaj postkuris barbarajn homamasojn;

22 Kaj denove restarigis la templon, famkonatan en la tuta mondo, kaj liberigis la urbon, kaj subtenis la leĝojn, kiuj estis malsuprenirantaj, la Sinjoro korfavorante ilin per ĉia favoro;

23 Ĉion ĉi tion, mi diras, deklarite de Jason la Kireno en kvin libroj, ni provos mallongigi en unu volumo.

24 Ĉar konsiderante la senliman nombron, kaj la malfacilecon, kiun ili trovas, tiu deziro rigardi en la rakontojn de la rakonto, pro la diverseco de la afero,

25 Ni zorgis, por ke tiuj, kiuj legos, havu ĝojon, kaj por ke tiuj, kiuj volas memorigi, havu trankvilon, kaj por ke ĉiuj, en kies manojn ĝi venas, havu profiton.

26 Tial por ni, kiuj prenis sur nin ĉi tiun doloran laboron de mallongigo, ĝi ne estis facila, sed afero de ŝvito kaj rigardado;

27 Eĉ kiel ne estas facileco por tiu, kiu preparas bankedon kaj serĉas la profiton de aliaj, tamen por plezuro de multaj ni kun ĝojo entreprenos ĉi tiujn grandajn dolorojn;

28 Lasante al la aŭtoro la ĝustan uzadon de ĉiu aparta, kaj laborante por sekvi la regulojn de mallongigo.

29 Ĉar kiel la konstruestro de nova domo devas zorgi pri la tuta konstruaĵo; sed tiu, kiu entreprenas ĝin starigi kaj pentri, devas serĉi taŭgajn por ĝi ornami; tiel same mi opinias, ke estas ĉe ni.

30 Stari sur ĉiu punkto, kaj trarigardi aferojn ĝenerale, kaj esti scivolema en detaloj, apartenas al la unua aŭtoro de la rakonto:

31 Sed uzi koncizecon, kaj eviti multe da laboro de la laboro, estas donite al tiu, kiu faros mallongigon.

32 Jen do ni komencos la rakonton; nur aldonante tiel multon al tio, kio estis dirita, ke estas malsagxe fari longan prologon, kaj mallonge en la rakonto mem.

ĈAPITRO 3

1 Kaj kiam la sankta urbo estis loĝata en tuta paco, kaj la leĝoj estis tre bone observataj, pro la pieco de la ĉefpastro Onias kaj lia malamo al malpieco,

2 Okazis, ke eĉ la reĝoj mem honoris la lokon kaj altigis la templon per siaj plej bonaj donacoj;

3 Tiel, ke Seleuko el Azio el siaj propraj enspezoj pagis ĉiujn kostojn de la servado de la oferoj.

4 Sed unu Simon el la tribo de Benjamen, kiu estis farigita estro de la templo, interparolis kun la cxefpastro pri malordeco en la urbo.

5 Kaj kiam li ne povis venki Oniason, li venigis lin al Apolonio, filo de Traseas, kiu tiam estis reganto de Celosirio kaj Fenicio;

6 Kaj li diris al li, ke la trezorejo en Jerusalem estas plena de senfinaj monsumoj, tiel ke la amaso de ilia riĉeco, kiu ne apartenas al la konto de la oferoj, estas sennombra, kaj ke estas eble alporti ĉion en la reĝon. mano.

7 Kaj kiam Apolonio venis al la reĝo, kaj montris al li la monon, pri kiu oni diris al li, la reĝo elektis sian trezoriston Heliodoro, kaj sendis lin kun ordono alporti al li la antaŭdiritan monon.

8 Heliodoro tuj ekvojagxis; sub koloro de vizitado de la urboj Celosyria kaj Fenicio, sed ja por plenumi la celon de la reĝo.

9 Kaj kiam li venis al Jerusalem, kaj estis kortuxe akceptita de la cxefpastro de la urbo, li rakontis al li, kian informon estis donita pri la mono, kaj deklaris, kial li venis, kaj demandis, cxu cxi tiuj aferoj efektive estas tiel.

10 Tiam la ĉefpastro diris al li, ke tia mono estas rezervita por la helpo de vidvinoj kaj orfoj;

11 Kaj ke parto el ĝi apartenis al Hirkano, filo de Tobija, viro de granda digno, kaj ne kiel tiu malvirta Simono misinformis; la sumo entute estis kvarcent kikaroj da arĝento kaj ducent da oro;

12 Kaj ke estis tute neeble, ke tiaj malbonagoj estu faritaj al tiuj, kiuj transdonis ĝin al la sankteco de la loko, kaj al la majesto kaj netuŝebla sankteco de la templo, honorita super la tuta mondo.

13 Sed Heliodoro, pro la ordono de la regxo donita al li, diris:CXiuokaze gxi devas esti alportita en la trezorejon de la regxo.

14 Do en la tago, kiun li difinis, li eniris, por ordoni ĉi tiun aferon; tial estis ne malgranda agonio en la tuta urbo.

15 Sed la pastroj klini is antaû la altaro en siaj pastraj vestoj, kaj vokis al la çielo Tiun, kiu faris le on pri tio, kion li donis al li, por ke ili estu sekure konservitaj por tiuj, kiuj ilin devigis.

16 Tiam kiu rigardus la cxefpastron en la vizagxon, gxi vundus lian koron; cxar lia vizagxo kaj la sxangxigxado de lia koloro elmontris la internan suferon de lia menso.

17 Ĉar la viro estis tiel ĉirkaŭita de timo kaj teruro de la korpo, ke estis evidenta al tiuj, kiuj rigardis lin, kian malĝojon li havas nun en sia koro.

18 Aliaj kuris el siaj domoj al la ĝenerala petego, ĉar la loko estis kvazaŭ malestimata.

19 Kaj la virinoj, zonitaj per sakaĵoj sub la brusto, abundis sur la stratoj, kaj la junulinoj, kiuj estis entenataj, kuris, unuj al la pordegoj, kaj aliaj al la muroj, kaj aliaj rigardis tra la fenestroj.

20 Kaj ĉiuj, tenante la manojn al la ĉielo, petegis.

21 Tiam estus kompatinta homo, vidi la falon de ĉiaspeca amaso, kaj la timon antaŭ la ĉefpastro en tia agonio.

22 Tiam ili vokis la Plejpotencan Sinjoron, ke li gardu la fidindajn aferojn sekura kaj certa por tiuj, kiuj faris ilin.

23 Tamen Heliodoro plenumis tion, kio estis dekretita.

24 Kaj dum li estis tie kun sia gardisto ĉirkaŭ la trezorejo, la Sinjoro de la spiritoj kaj la Princo de ĉia potenco faris grandan aperon, tiel ke ĉiuj, kiuj volis enveni kun li, miregis pri la potenco de Dio; kaj svenis kaj forte ektimis.

25 Ĉar aperis al ili ĉevalo kun terura rajdanto sur li, kaj ornamita per tre bela kovrilo, kaj li furioze kuris, kaj batis Heliodoron per siaj antaŭaj piedoj, kaj ŝajnis, ke tiu, kiu sidis sur la ĉevalo, havis kompletan jungilaron el ili. oro.

26 Ankaux du aliaj junuloj aperis antaux li, rimarkindaj per forto, bonegaj per beleco, kaj belaj per vestoj, kiuj staris apud li ambauxflanke; kaj skurgxadis lin cxiam, kaj donis al li multajn dolorajn batojn.

27 Kaj Heliodoro subite falis sur la teron kaj estis ĉirkaŭita de granda mallumo; sed tiuj, kiuj estis kun li, prenis lin kaj metis lin en portilon.

28 Tiel li, kiu lastatempe venis kun granda veturilo kaj kun sia tuta gardisto en la menciitan trezorejon, ili faris, ne povante helpi sin per siaj armiloj; kaj evidente ili rekonis la potencon de Dio.

29 Çar per la mano de Dio li estis jxetita, kaj kuÿis senparole sen çia espero de vivo.

30 Sed ili laŭdis la Sinjoron, kiu mirakle honoris lian propran lokon: pro la templo; kiu iom antaŭe estis plena de timo kaj mizero, kiam la Ĉiopova Sinjoro aperis, pleniĝis de ĝojo kaj ĝojo.

31 Tiam tuj iuj el la amikoj de Heliodoro preĝis al Oniason, ke li voku la Plejaltulon, ke li donu al li sian vivon, kiu kuŝis preta forlasi la fantomon.

32 La ĉefpastro do, suspektante, ke la reĝo ne miskomprenus, ke ia perfido estis farita al Heliodoro de la Judoj, oferis oferon por la sano de la homo.

33 Kaj dum la ĉefpastro pekliberigis, la samaj junuloj en la sama vesto aperis kaj staris apud Heliodoro, dirante: Danku la ĉefpastron Onias, ĉar pro li la Eternulo donis al vi vivon;

34 Kaj vidante, ke vi estas skurgxita el la cxielo, proklamu al cxiuj la potencon de Dio. Kaj kiam ili parolis tiujn vortojn, ili ne plu aperis.

35 Tiam Heliodoro, oferinte oferon al la Eternulo kaj farinte grandajn promesojn al tiu, kiu savis lian vivon, kaj salutinte Oniason, revenis kun sia armeo al la reĝo.

36 Tiam li atestis al ĉiuj la farojn de la granda Dio, kiujn li vidis per siaj okuloj.

37 Kaj kiam la reĝo Heliodoro, kiu povus esti kapabla por esti sendita ankoraŭ unu fojon al Jerusalem, li diris:

38 Se vi havas malamikon aŭ perfidulon, sendu lin tien, kaj vi akceptos lin bone skurĝita, se li saviĝos kun sia vivo; ĉar en tiu loko sendube; ekzistas speciala potenco de Dio.

39 Ĉar tiu, kiu loĝas en la ĉielo, havas sian okulon sur tiun lokon kaj defendas ĝin; kaj li batas kaj pereigas tiujn, kiuj venas por difekti ĝin.

40 Kaj la aferoj pri Heliodoro kaj la tenado de la trezorejo estis tia.

ĈAPITRO 4

1 Ĉi tiu nun Simono, pri kiu ni antaŭe parolis, perfidulo de la mono kaj de sia patrujo, kalumniis Oniason, kvazaŭ li teruris Heliodoron kaj farintus ĉi tiujn malbonojn.

2 Tiel li kuraĝis nomi lin perfidulo, kiu meritis bonon de la urbo kaj domagis sian propran nacion kaj estis tiel fervora pri la leĝoj.

3 Sed kiam ilia malamo tiom iris, ke per unu el la partianoj de Simon estis faritaj murdoj,

4 Onias, vidante la danĝeron de ĉi tiu malpaco, kaj ke Apolonio, kvazaŭ la reganto de Celosirio kaj Fenicio, furiozas kaj pligrandigis la malicon de Simon,

5 Li iris al la reĝo, ne por esti akuzanto de siaj samlandanoj, sed serĉante la bonon de ĉiuj, publika kaj privata;

6 Ĉar li vidis, ke estas neeble, ke la ŝtato restu kvieta, kaj Simon forlasas sian malsaĝecon, se la reĝo ne rigardos tion.

7 Sed post la morto de Seleuko, kiam Antioĥo, nomata Epifanes, prenis la regnon, Jasono, frato de Onias, laboris malsupre por esti ĉefpastro;

8 Promesis al la reĝo per propeto tricent sesdek kikarojn da arĝento kaj da alia enspezo okdek kikarojn;

9 Krom tio, li promesis asigni pliajn cent kvindek, se li havus permeson starigi al li lokon por ekzercado kaj trejnado de juneco laux la formoj de la nacioj, kaj skribi ilin pri Jerusalem per la nomo de Antioĥianoj.

10 Kaj kiam la re o donis, kaj ricevis la regadon en lian manon, li tuj alportis sian nacion al la Greka formo.

11 Kaj la reĝajn privilegiojn, donitajn de speciala favoro al la Judoj per Johano, la patro de Eŭpolemo, kiu iris ambasadoro al Romo por amikeco kaj helpo, li forprenis; kaj foriginte la regulojn, kiuj estis laux la legxo, li starigis novajn kutimojn kontraux la legxo;

12 Cxar li gxoje konstruis ekzercejon sub la turo mem, kaj submetis la cxefojn de la junuloj kaj igis ilin surporti cxapelon.

13 Kaj tia estis la alteco de la grekaj modoj kaj plimultiĝo de la paganaj moroj, pro la treege malhonoro de Jason, tiu malpiulo, kaj neniu ĉefpastro;

14 ke la pastroj ne havis kuraĝon servi plu ĉe la altaro, sed malestimante la templon kaj neglektante la oferojn, rapidis partopreni la kontraŭleĝan monhelpon en la loko de ekzercado, post kiam la ludo de Diskudo ilin vokis;

15 Ne starante per la honoroj de iliaj patroj, sed plej ŝatante la gloron de la Grekoj.

16 Pro kio trafis ilin granda malfeliĉo, ĉar ili havis kiel malamikojn kaj venĝantoj, kies kutimon ili tiel fervore sekvis, kaj al kiuj ili deziris esti similaj en ĉio.

17 Ĉar ne estas malpeza fari malbonon kontraŭ la leĝoj de Dio;

18 Kaj kiam la ĉasaĵo, kiu estis uzata en ĉiuj jaroj de kredo, estis okazigita en Tiro, ĉeestis la reĝo,

19 Ĉi tiu malbonkora Jazono sendis specialajn senditojn el Jerusalem, kiuj estis Antioĥianoj, por porti tricent draĥmojn da arĝento al la ofero de Heraklo, kiun eĉ ĝiaj portantoj opiniis taŭga ne doni al la ofero, ĉar ĝi ne estis oportuna, sed esti; rezervita por aliaj pagendaĵoj.

20 Ĉi tiu mono do, koncerne la sendinto, estis destinita al Heraklofero; sed pro ĝiaj portantoj, ĝi estis utiligita por la farado de galeroj.

21 Kiam Apolonio, filo de Menesteo, estis sendita en Egiptujon por la kronado de la reĝo Ptolemeo Filometor, Antioĥo, komprenante, ke li ne estas tre okupata de siaj aferoj, zorgis pri sia propra sekureco; kaj post tio li venis al Jafo, kaj de tie al Jerusalem. :

22 Kie li estis honore akceptita de Jason kaj de la urbo, kaj estis enkondukita kun torĉo ŝaltita kaj kun grandaj krioj;

23 Post tri jaroj Jason sendis Menelaon, la menciitan fraton de Simon, por porti la monon al la reĝo kaj memorigi lin pri iuj necesaj aferoj.

24 Sed li estis kondukita antaŭ la reĝon, kiam li pligrandigis lin pro la glora aspekto de sia potenco, akiris al si la pastrecon, oferante pli ol Jasono per tricent kikaroj da arĝento.

25 Kaj li venis kun la ordono de la reĝo, alportante nenion indan la ĉefpastraron, sed havante la koleron de kruela tirano kaj la koleron de sovaĝa besto.

26 Tiam Jason, kiu subfosis sian propran fraton, estante subfosita de alia, estis devigita forkuri en la landon de la Amonidoj.

27 Menelao do akiris la princlandon; sed pri la mono, kiun li promesis al la reĝo, li ne prenis por ĝi bonan ordonon, kvankam Sostratis, la estro de la kastelo, postulis tion;

28 Çar al li apartenis la kolektado de la doganoj. Tial ili ambaŭ estis vokitaj antaŭ la reĝo.

29 Kaj Menelao lasis sian fraton Lizimaĥon anstataŭ li en la pastraro; kaj Sostrato forlasis Krates, kiu estis guberniestro de la Ciprianoj.

30 Dum tio okazis, la Tarso kaj Malos ribelis, ĉar ili estis donitaj al la kromvirino de la reĝo, nomata Antioĥo.

31 Tiam venis la reĝo en tute haste por trankviligi la aferojn, kaj lasis Andronikon, viron en aŭtoritato, kiel sia anstataŭanto.

32 Sed Menelao, supozante, ke li ricevis oportunan tempon, sxtelis iujn orajn vazojn el la templo, kaj iujn el ili donis al Androniko, kaj iujn li vendis en Tiron kaj en la cxirkauxaj urboj.

33 Pri kio Onias sciis pri garantio, li admonis lin, kaj foriris en sanktejon en Dafne, kiu estas apud Antiohxia.

34 Tial Menelao, preninte Andronikon aparte, preĝis, ke li transdonu Oniason en liajn manojn; kiu konvinkite pri tio, kaj trompite al Onias, donis al li sian dekstran manon kun ĵuroj; kaj kvankam li estis suspektata de li, tamen li persvadis lin eliri el la sanktejo;

35 Pro tio ne nur la Judoj, sed ankaŭ multaj el aliaj nacioj, forte indignis, kaj multe ĉagreniĝis pro la maljusta murdo de la homo.

36 Kaj kiam la reĝo revenis el la ĉirkaŭaĵoj de Kilikio, la Judoj, kiuj estis en la urbo, kaj kelkaj el la Grekoj, kiuj ankaŭ abomenis la fakton, plendis, ĉar Onias senkaŭze estis mortigita.

37 Tial Antioĥo kore bedaŭris kaj kompatis kaj ploris pro la sobra kaj modesta konduto de la mortinto.

38 Kaj ekflame de kolero, li tuj prenis Andronikon sian purpuron kaj dissxiris siajn vestojn, kaj kondukis lin tra la tuta urbo al tiu sama loko, kie li faris malpiecon kontraux Onias, tie li mortigis la malbenitan mortiginton. Tiel la Eternulo rekompencis al li lian punon, kiel li meritis.

39 Kaj kiam Lizimaĥo faris multajn sakrilegojn en la urbo kun la konsento de Menelao, kaj ĝiaj fruktoj disvastiĝis, la homamaso kolektiĝis kontraŭ Lizimaĥo, kaj multaj oraj vazoj estis jam forportitaj.

40 Tiam la homamaso levigxis kaj plenigxis de kolero, kaj Lizimahxo armis cxirkaux tri mil virojn, kaj unue komencis perforti; unu Aŭrano estante la gvidanto, viro forpasinta en jaroj, kaj ne malpli en malsaĝeco.

41 Kaj vidante la provon de Lizimaĥo, iuj kaptis ŝtonojn, aliaj bastonoj, aliaj preninte plenmanojn da polvo, kiu estis apude, ĵetis ĉiujn kune sur Lizimaĥon, kaj tiujn, kiuj metis sur ilin.

42 Tiel multajn el ili ili vundis, kaj iujn ili frapis teren, kaj ĉiujn ili devigis forkuri; sed la preĝejan rabiston mem, ili mortigis lin apud la trezorejo.

43 Pri ĉi tiuj aferoj do estis akuzo kontraŭ Menelao.

44 Kiam la reĝo venis en Tiron, tri viroj, kiuj estis senditaj el la senato, pledis antaŭ li la aferon;

45 Sed Menelao, jam kondamnita, promesis al Ptolemeo, filo de Dorimenes, doni al li multe da mono, se li pacigos la reĝon al li.

46 Tiam Ptolemeo, kondukante la reĝon flanken en ian galerion, kvazaŭ por preni la aeron, igis lin alimanĝi;

47 Tiel, ke li eligis Menelaon el la akuzoj, kiu tamen estis kaŭzo de ĉiuj malbonoj; kaj tiujn malriĉulojn, kiuj, se ili estus dirinta sian aferon, jes, antaŭ la Skitoj, estus juĝitaj senkulpaj, li kondamnis ilin al morto. .
48 Tiel tiuj, kiuj sekvis la aferon por la urbo kaj por la popolo kaj por la sanktaj vazoj, baldaŭ suferis maljustan punon.
49 Tial eĉ la Tiroanoj, kortuŝitaj de malamo de tiu malbona faro, faris ilin honore enterigi.
50 Kaj tiel pro la avideco de la potenculoj Menelao restis ankoraŭ en aŭtoritato, pligrandiĝanta en malico, kaj estante granda perfidulo al la civitanoj.

ĈAPITRO 5

1 Proksimume en la sama tempo, Antioĥo preparis sian duan vojaĝon en Egiptujon:
2 Kaj tiam okazis, ke tra la tuta urbo, dum la daŭro de preskaŭ kvardek tagoj, estis viditaj rajdantoj kurantaj en la aero, en ortukoj, kaj armitaj per lancoj, kiel bando de soldatoj;
3 Kaj taĉmentoj da rajdistoj arangxantaj, renkontante kaj kurante unu kontraŭ alia, kun skuado de ŝildoj kaj multego da pikoj, kaj eltiro de glavoj kaj ĵetsagetoj kaj brilantaj oraj ornamaĵoj kaj ĉiaspecaj jungilaro.
4 Tial çiu pre is, por ke tiu apero fari u bono.
5 Kaj kiam farigxis malvera famo, kvazaux Antiohxo estus mortinta, Jason prenis almenaux mil homojn kaj subite atakis la urbon; kaj tiuj, kiuj estis sur la muregoj, remetitaj, kaj la urbo fine prenita, Menelao forkuris en la kastelon;
6 Sed Jason mortigis siajn proprajn civitanojn sen kompato, ne konsiderante, ke ricevi la tagon de ili de sia propra nacio estus por li plej malfeliĉa tago; sed pensante, ke ili estis liaj malamikoj, kaj ne liaj samlandanoj, kiujn li venkis.
7 Tamen pro ĉio ĉi li ne akiris la princon, sed fine ricevis honton pro la rekompenco de sia perfido, kaj denove forkuris en la landon de la Amonidoj.
8 Fine do li havis malfeliĉan revenon, akuzite antaŭ Aretas, la reĝo de la Araboj, fuĝante de urbo al urbo, persekutita de ĉiuj, malamata kiel forlasanto de la leĝoj, kaj abomeninta kiel malkaŝa malamiko de lia lando kaj samlandanoj, li estis elpelita en Egiptujon.
9 Tiel tiu, kiu elpelis multajn el sia lando, pereis en fremda lando, retiriĝante al la Lacedemonanoj, kaj pensante trovi tie helpon pro sia parencaro;
10 Kaj tiu, kiu elpelis multajn neentombigitajn, havis neniun, por priplori pri li, nek iujn solenajn entombigojn, nek tombon kun siaj patroj.
11 Kaj kiam tio, kio okazis, venis al la vagono de la re o, li pensis, ke Judujo ribelis; tiam, elirinte el Egiptujo en furioza animo, li prenis la urbon per armiloj;
12 Kaj li ordonis al siaj militistoj, ke ili ne indulgu tiujn, kiujn ili renkontas, kaj mortigi tiujn, kiuj iris sur la domojn.
13 Tiel estis mortigo de junuloj kaj maljunuloj, forigo de viroj kaj virinoj kaj infanoj, mortigo de junulinoj kaj infanetoj.
14 Kaj estis ekstermitaj en la dauxro de tri tagoj okdek mil, el kiuj kvardek mil estis mortigitaj en la batalo; kaj ne malpli vendite ol mortigite.
15 Tamen li ne estis kontenta pri tio, sed kuraĝis iri en la plej sanktan templon el la tuta mondo; Menelao, tiu perfidulo al la leĝoj kaj al sia propra lando, estante lia gvidisto:
16 Kaj li prenis la sanktajn vazojn per manoj malpurigitaj, kaj per manoj malpuraj deŝirante la aferojn, kiuj estis dediĉitaj de aliaj reĝoj al la pligrandigo kaj gloro kaj honoro de la loko, li fordonis ilin.
17 Kaj Antioĥo estis tiel malhumila en la menso, ke li ne pensis, ke la Sinjoro por kelka tempo koleras pro la pekoj de la loĝantoj de la urbo, kaj tial lia okulo ne estis sur la loko.
18 Çar se ili ne estus antaûe envolvitaj en multaj pekoj, çi tiu, tuj kiam li venis, estis tuj skur ita kaj forigita de sia malhumileco, kiel Heliodoro, kiun sendis la re o Seleuko por rigardi la trezorejon.
19 Tamen Dio elektis la popolon ne pro la loko, sed la lokon malproksima pro la popolo.
20 Kaj tial la loko mem, kiu partoprenis kun ili en la malfelicxo, kiu okazis al la nacio, komunikigxis poste pri la bonfaroj senditaj de la Eternulo; kaj kiel gxi estis forlasita en la kolero de la Plejpotenculo, tiel ankaux la granda Sinjoro repaciĝinte, ĝi estis starigita kun ĉia gloro.
21 Kaj kiam Antioĥo elportis el la templo mil okcent talantojn, li rapide foriris al Antioĥia, malhumile en sia fiereco fari la teron navigabla kaj la maron veturebla per piedo; tia estis la malhumileco de lia menso.
22 Kaj li lasis estrojn, por turmenti la nacion: en Jerusalem, Filipon, pro sia lando Frigiano, kaj pro kutimoj pli barbaraj ol tiu, kiu lin tie starigis;
23 kaj en Garizim, Androniko; kaj krome Menelao, kiu pli malbona ol ĉiuj aliaj portis pezan manon super la civitanoj, havante malican menson kontraŭ siaj samlandanoj la Judoj.
24 Li sendis ankaŭ tiun abomenindan estron Apolonion kun armeo de dudek du mil, ordonante al li mortigi ĉiujn, kiuj estis en ilia plej bona aĝo, kaj vendi la virinojn kaj la pli junajn;
25 Kiu venis en Jerusalemon, kaj ŝajnigante pacon, rezistis ĝis la sankta tago de la sabato;
26 Kaj li mortigis ĉiujn, kiuj iris al la sabato, kaj kurante per armiloj tra la urbo, mortigis grandan homamason.
27 Sed Judas Makabeo kun naû aliaj, çirkaûe, foriris en la dezerton, kaj lo is sur la montoj laû la speco de bestoj, kun sia anaro, kiuj konstante nutri is per herboj, por ke ili ne partoprenu en la malpuraîo.

ĈAPITRO 6

1 Ne longe post tio la reĝo sendis maljunulon el Ateno, por devigi la Judojn deturniĝi de la leĝoj de iliaj patroj, kaj ne vivi laŭ la leĝoj de Dio;
2 kaj malpurigi ankaŭ la templon en Jerusalem, kaj nomi ĝin la templo de Jupitero Olimpio; kaj tio en Garizim, de Jupitero la Defendanto de fremduloj, kiel ili deziris, kiuj loĝis en la loko.

3 La veno de ĉi tiu malbono estis dolora kaj dolora por la popolo;
4 Ĉar la templo estis plenigita de tumulto kaj diboĉo de la nacianoj;
5 Kaj la altaro estis plena de profanaîoj, kiujn la le o malpermesas.
6 Kaj ne estis permesate al homo observi sabatajn tagojn aŭ antikvajn fastojn, aŭ konfesi sin Judo.
7 Kaj en la tago de la naskiĝo de la reĝo ĉiumonate oni venigis ilin pro maldolĉa devigado, por manĝi el la oferoj; kaj kiam la fasto de Bakĥo estis konservita, la Judoj estis devigitaj iri procesie al Bakĥo, portante hederon.
8 Cetere eliris dekreto al la najbaraj urboj de la nacioj, laŭ la propono de Ptolemeo, kontraŭ la Judoj, ke ili observu la samajn manierojn kaj partoprenu en siaj oferoj;
9 Kaj kiu ne konformas sin al la moroj de la nacianoj, tiu estu mortigita. Tiam homo povus vidi la nunan mizeron.
10 Ĉar estis venigitaj du virinoj, kiuj cirkumcidis siajn infanojn; kaj ilin, kiam ili malkaŝe kondukis ĉirkaŭ la urbon, la infanetoj etendinte sian bruston, ili deĵetis ilin kapantaŭen de la muro.
11 Kaj aliaj, kiuj kunkuris en apudajn kavernojn, por sekrete konservi la sabaton, malkovrinte de Filipo, ĉiuj estis bruligitaj kune, ĉar ili faris konsciencon helpi sin por la honoro de la plej sankta tago.
12 Nun mi petegas tiujn, kiuj legas ĉi tiun libron, ke ili ne senkuraĝiĝu pro ĉi tiuj malfeliĉoj, sed ke ili juĝu tiujn punojn ne por detruo, sed por puno de nia nacio.
13 Ĉar ĝi estas signo de Lia granda boneco, kiam malvirtuloj ne estas longatempe suferataj, sed tuj punitaj.
14 Ĉar ne kiel kun aliaj nacioj, kiujn la Sinjoro pacience ne punas, ĝis ili venos al la pleneco de siaj pekoj, tiel Li agas kun ni;
15 por ke, veninte al la kulmino de peko, li poste vengxu kontraux ni.
16 Kaj tial Li neniam forprenas de ni Sian kompaton; Kaj kvankam li punas per mizero, tamen Li neniam forlasas Sian popolon.
17 Sed tio, kion ni diris, estu por ni averto. Kaj nun ni venos al la deklaro de la afero per kelkaj vortoj.
18 Eleazar, unu el la ĉefaj skribistoj, maljunulo kaj belaspekta, estis devigita malfermi sian buŝon kaj manĝi viandon de porko.
19 Sed li, dezirante prefere morti glore, ol vivi makulita per tia abomenaĵo, kraĉis ĝin, kaj venis memvole al la turmento;
20 Kiel dev'is ven'i, kiu'j est'as decid'int'a'j kontraŭ'star'i kontraŭ tia'j, kiu'j ne permes'as, ke am'o al la viv'o est'as gustum'it'a.
21 Sed tiuj, kiuj komisiis tiun malbonan festenon, pro la malnova konato, kiun ili havis kun la viro, flankenpreninte lin, petegis lin, ke li alportu viandon el lia propra provizo, kian estis permesata al li uzi, kaj faru kvazau li; ĝi manĝis el la karno prenita de la ofero ordonita de la reĝo;
22 por ke tiel farante li estu savita de la morto, kaj pro la malnova amikeco kun ili trovu favoron.
23 Sed li komencis pripensi diskrete, kaj kiel devenis lia aĝo, kaj la plejboneco de siaj antikvaj jaroj, kaj la honoron de lia griza kapo, sur kiu venis, kaj lian plej honestan edukadon de infano, aŭ pli ĝuste la sankta leĝo farita kaj donita de Dio; tial li respondis tiel, kaj deziris, ke ili tuj sendos lin en la tombon.
24 Ĉar ne decas al nia aĝo, li diris, iel falsigi, per kio multaj junuloj povus pensi, ke Eleazar, havante la aĝon de okdek jaroj, iris nun al fremda religio;
25 Kaj tial ili, pro mia hipokriteco, kaj dezirante vivi ankoraŭ iom da tempo kaj momenton, devus esti trompitaj de mi, kaj mi akiras makulon de mia maljuneco kaj faras ĝin abomeninda.
26 Çar kvankam mi nun estus savita de la puno de homoj, tamen mi ne evitus la manon de la Plejpotenculo, nek vivanta, nek mortinta.
27 Tial nun, vire ŝanĝante ĉi tiun vivon, mi montros al mi tian, kian postulas mia aĝo;
28 Kaj lasu rimarkindan ekzemplon al tiuj, kiuj estas junaj, por morti volonte kaj kuraĝe pro la honorindaj kaj sanktaj leĝoj. Kaj dirinte tiujn vortojn, tuj li iris al la turmento:
29 Tiujn, kiuj gvidis lin sxangxante la bonvolon, ili iom antauxe naskis lin en malamon, cxar la antauxdiritaj paroloj eliris, kiel ili pensis, el malespera menso.
30 Sed kiam li estis preta morti kun batoj, li ĝemis, kaj diris: Estas evidente al la Sinjoro, kiu havas la sanktan scion, ke, kvankam mi povus esti liberigita el morto, mi nun suferas korpaj doloroj per batado. : sed en la animo estas kontenta suferi ĉi tion, ĉar mi timas lin.
31 Kaj tiel ĉi tiu viro mortis, lasante sian morton kiel ekzemplo de nobla kuraĝo kaj memoro de virto, ne nur por junuloj, sed por lia tuta nacio.

ĈAPITRO 7

1 Okazis ankaŭ, ke sep fratoj kun sia patrino estis kaptitaj, kaj devigitaj de la reĝo kontraŭleĝe gustumi viandon de porko, kaj estis turmentitaj per vipo kaj vipo.
2 Sed unu el tiuj, kiuj parolis la unuaj, diris tiel: Kion vi volas demandi aŭ lerni de ni? ni estas pretaj morti, prefere ol malobei la leĝojn de niaj patroj.
3 Tiam la reĝo, koleriĝinta, ordonis, ke oni varmegu patojn kaj kaldronojn;
4 Kaj li tuj varmiĝis, kaj ordonis eltranĉi la langon de la unua parolinto, kaj dehaki la ekstremajn partojn de lia korpo, rigardante la ceterajn fratojn kaj lian patrinon.
5 Kaj kiam li tiel kripliĝis en ĉiuj siaj membroj, li ordonis, ke li ankoraŭ vivis, ke li estu kondukata sur la fajron kaj fritita en la pato; alia kun la patrino por morti virece, dirante tiel:
6 La Sinjoro, la Eternulo, rigardas nin, kaj vere konsolas nin, kiel diris Moseo en Sia kanto, kiu atestis al iliaj vizaĝoj, dirante:Kaj li konsoliĝos per Siaj servantoj.
7 Kiam do la unua mortis post tiu ĉi nombro, oni venigis la duan, por fari lin moka ŝpruco; kaj kiam oni deŝiris la haŭton de lia kapo per la haroj, ili demandis lin: Ĉu vi manĝos, antaŭ ol vi estos punita en la tuta tutaĵo. ĉiu membro de via korpo?

8 Sed li respondis en sia lingvo, kaj diris: Ne. Tial li ankaux ricevis laux ordo la sekvantan turmenton, kiel la unua.
9 Kaj kiam li estis ĉe la lasta spirego, li diris: Vi kiel furiozo elprenas nin el ĉi tiu nuna vivo, sed la Reĝo de la mondo relevos nin, kiuj mortis pro siaj leĝoj, por eterna vivo.
10 Post li la tria estis mokata; kaj kiam oni lin postulis, li eltiris sian langon kaj tion baldaŭ, etendante la manojn vire.
11 Kaj li diris kuragxe:Tiujn mi havis el la cxielo; kaj pro Liaj legxoj mi ilin malsxatas; kaj de li mi esperas ricevi ilin denove.
12 Tiel, ke la reĝo kaj tiuj, kiuj estis kun li, miris pri la kuraĝo de la junulo, ĉar li nenion rigardis la dolorojn.
13 Kaj kiam ankaux cxi tiu viro mortis, ili turmentis kaj difektis la kvaran tiel same.
14 Kaj kiam li estis preta morti, li diris jene:Estas bone, estante mortigita de homoj, atendi esperon de Dio, por ke li relevigxu; vi ne havos relevigxon al vivo.
15 Poste oni alportis ankaux la kvinan, kaj difektis lin.
16 Tiam li rigardis al la reĝo, kaj diris: Vi havas potencon super homoj, vi estas putrema, vi faras tion, kion vi volas; tamen ne pensu, ke nia nacio estas forlasita de Dio;
17 Sed restu iom, kaj rigardu lian grandan potencon, kiel li turmentos vin kaj vian idaron.
18 Post li oni venigis ankaux la sesan, kiu, preta morti, diris: Ne trompigxu senprokraste; cxar ni tion suferas por ni mem, pekinte antaux nia Dio; tial mirindajxoj farigxis al ni.
19 Sed vi, kiu prenas en manon por disputi kontraû Dio, ne pensu, ke vi savos senpuna.
20 Sed la patrino estis antaŭ ĉio mirinda kaj inda je honora memoro; ĉar kiam ŝi vidis siajn sep filojn mortigitajn en la daŭro de unu tago, ŝi portis ĝin kun kuraĝo, pro la espero, kiun ŝi havis en la Sinjoro.
21 Jes, ŝi admonis ĉiun el ili en sia propra lingvo, plena de kuraĝaj spiritoj; kaj ekscitante siajn virinajn pensojn per vira stomako, ŝi diris al ili:
22 Mi ne povas rakonti, kiel vi venis en mian ventron; cxar mi ne donis al vi spiron nek vivon, kaj mi ne estis, kiu formis la membrojn de cxiu el vi;
23 Sed sendube la Kreinto de la mondo, kiu formis la homan generacion kaj eksciis la komencon de ĉio, ankaŭ pro Sia kompato redonos al vi spiron kaj vivon, ĉar vi nun ne rigardas vin mem pro Liaj leĝoj. sake.
24 Kaj Antioĥo, kredante sin malestimata, kaj suspektante, ke ĝi estas riproĉa parolo, dum la plej juna ankoraŭ vivis, ne nur admonis lin per vortoj, sed ankaŭ certigis lin per ĵuroj, ke li faros lin riĉa kaj feliĉa. homo, se li deturnus la leĝojn de siaj patroj; kaj ke ankaŭ li prenos lin kiel amikon kaj konfidus al li aferojn.
25 Sed kiam la junulo neniel volis aŭskulti lin, la reĝo vokis sian patrinon, kaj admonis ŝin, ke ŝi konsilu al la junulo savi lian vivon.
26 Kaj kiam li admonis ŝin per multaj vortoj, ŝi promesis al li, ke ŝi konsilos sian filon.
27 Sed ŝi kliniĝis antaŭ li, mokante la kruelan tiranon, tiel parolis en sia lando; Ho mia filo, kompatu min, kiu naskis vin naŭ monatojn en mia ventro kaj donis al vi tiajn tri jarojn kaj nutris vin kaj edukis vin ĝis ĉi tiu aĝo kaj suferis la suferojn de edukado.
28 Mi petas vin, mia filo, rigardu la cxielon kaj la teron kaj cxion, kio estas sur gxi, kaj rigardu, ke Dio faris ilin el la neekzistantaj; kaj tiel same estis farita la homaro.
29 Ne timu ĉi tiun turmentiston, sed, estante inda je viaj fratoj, prenu vian morton, por ke mi ricevu vin denove en kompato kun viaj fratoj.
30 Dum ŝi ankoraŭ parolis tiujn vortojn, la junulo diris: Kiun vi atendas? Mi ne obeos la ordonon de la reĝo, sed mi obeos la ordonon de la instruo, kiu estis donita al niaj patroj per Moseo.
31 Kaj vi, kiu estis la aŭtoro de ĉia malbono kontraŭ la Hebreoj, ne eskapos de la manoj de Dio.
32 Ĉar ni suferas pro niaj pekoj.
33 Kaj kvankam la vivanta Sinjoro koleros kontraux ni iom da tempo pro nia puno kaj puno, tamen Li estos denove unu kun Siaj servantoj.
34 Sed vi, ho malpiulo, kaj el ĉiuj aliaj plej malbonaj, ne estu levita senkaŭze, nek ŝveligu vin per necerta espero, levante vian manon kontraŭ la servantojn de Dio;
35 Ĉar vi ankoraŭ ne eskapis de la juĝo de Dio Ĉiopova, kiu vidas ĉion.
36 Çar niaj fratoj, kiuj nun suferis mallongan doloron, mortis sub la interligo de Dio de eterna vivo; sed vi, per la juĝo de Dio, ricevos justan punon pro via fiereco.
37 Sed mi, kiel miaj fratoj, oferas mian korpon kaj vivon pro la leĝoj de niaj patroj, petegante Dion, ke Li rapide kompatos nia nacio; kaj por ke vi per turmentoj kaj plagoj konfesu, ke Li sola estas Dio;
38 Kaj por ke ĉesu kontraŭ mi kaj miaj fratoj la kolero de la Ĉiopova, kiu juste venigis sur nian nacion.
39 Kiam la reĝo furiozis, donis al li pli malbonan ol ĉiuj ceteraj, kaj forte konsideris, ke li estas mokita.
40 Tiam cxi tiu viro mortis senmakula, kaj metis sian tutan fidon en la Eternulon.
41 Laste post la filoj mortis la patrino.
42 Ĉi tio sufiĉu nun por paroli pri la idolaraj festoj kaj la ekstremaj turmentoj.

ĈAPITRO 8

1 Tiam Judas Makabeo kaj tiuj, kiuj estis kun li, iris sekrete en la urbojn, kaj kunvokis siajn parencojn, kaj prenis al ili ĉiujn, kiuj restis en la Juda religio, kaj kunvenigis ĉirkaŭ ses mil virojn.
2 Kaj ili vokis la Eternulon, ke Li rigardu la popolon, kiu estis piedpremita; kaj ankaŭ kompatu la templon profanita de malpiuloj;
3 Kaj ke li kompatus la urbon, forte malpurigita kaj preta esti ebenigita kun la tero; kaj aŭdu la sangon, kiu kriis al li,
4 Kaj memoru la malbonan buĉadon de sendanĝeraj infanetoj kaj la blasfemojn faritajn kontraŭ lia nomo; kaj ke li montros sian malamon kontraŭ la malvirtuloj.
5 Kaj kiam Makabeo havis sian homamason ĉirkaŭ li, la nacioj ne povis kontraŭ li; ĉar la kolero de la Eternulo ŝanĝiĝis en kompaton.

6 Tial li venis senkonscie kaj forbruligis urbojn kaj urbojn, kaj prenis en siajn manojn la plej bonajn lokojn, kaj venkis kaj forkuris nemalmulte de siaj malamikoj.
7 Sed speciale li profitis la nokton por tiaj sekretaj provoj, tiel ke la frukto de lia sankteco disvastiĝis ĉie.
8 Kiam do Filipo vidis, ke ĉi tiu homo iom post iom pligrandiĝas kaj ke la aferoj ĉiam pli kaj pli prosperas ĉe li, li skribis al Ptolemeo, la guberniestro de Celosirio kaj Fenicio, por doni pli da helpo al la aferoj de la reĝo.
9 Tiam tuj elektinte Nikanoron, filon de Patroklo, unu el liaj specialaj amikoj, li sendis lin kun ne malpli ol dudek mil el ĉiuj nacioj sub si, por elradikigi la tutan generacion de la Judoj; kaj kun li li aliĝis ankaŭ al Gorgias kapitano, kiu en aferoj de milito havis grandan sperton.
10 Kaj Nikanor entreprenis tiom da mono el la kaptitaj Judoj, por pagi la tributon de du mil talantoj, kiun la reĝo devis pagi al la Romanoj.
11 Tial tuj li sendis al la urboj ĉe la marbordo, proklamante vendon de la kaptitaj Judoj, kaj promesante, ke ili havu okdek korpojn por unu talento, ne atendante la venĝon kiu venos sur lin de la Dio Ĉiopova.
12 Kaj kiam oni sciigis al Judaso pri la alveno de Nikanor, kaj li sciigis al tiuj, kiuj estis kun li, ke la armeo estas proksima,
13 Tiuj, kiuj estis timemaj kaj malfidis la justecon de Dio, forkuris kaj forkuris.
14 Aliaj vendis ĉion, kion ili restis, kaj ankaŭ petis la Eternulon, ke Li savu ilin, venditajn de la malvirta Nikanor antaŭ ol ili kunvenis;
15 Kaj se ne pro ili mem, tamen pro la interligoj Li faris kun iliaj patroj, kaj pro Sia sankta kaj glora nomo, per kiu ili estis vokitaj.
16 Kaj Makabeo kunvokis siajn virojn al la nombro de ses mil, kaj admonis ilin, ke ili ne estu frapitaj de teruro de la malamiko, nek timi la grandan amason de la nacioj, kiuj maljuste venis kontraux ilin; sed batali virece,
17 Kaj por meti antaŭ iliajn okulojn la difekton, kiun ili maljuste faris al la sanktejo, kaj la kruelan uzadon de la urbo, pri kiu ili mokis, kaj ankaŭ la forigon de la registaro de siaj prapatroj;
18 Çar ili, diris li, fidas siajn armilojn kaj kura on; sed nia fido estas en la Ĉiopova, kiu laŭvice povas faligi kaj tiujn, kiuj venas kontraŭ ni, kaj ankaŭ la tutan mondon.
19 Kaj li rakontis al ili, kian helpon trovis iliaj prapatroj, kaj kiel ili estis savitaj, kiam sub Sanĥerib pereis cent okdek kvin mil.
20 Kaj li rakontis al ili pri la batalo, kiun ili havis en Babel kun la Galatoj, kiel ili venis en la aferon nur ok mil, kun kvar mil Makedonoj, kaj ke la Makedonoj konfuzitaj, la ok mil pereigis cent dudek mil. pro la helpo, kiun ili havis el la ĉielo, kaj tiel ricevis grandan rabaĵon.
21 Kaj kiam li kuraĝigis ilin per ĉi tiuj vortoj kaj pretaj morti por la leĝo kaj la lando, li dividis sian armeon en kvar partojn;
22 Kaj aliĝis al si siaj fratoj, estroj de ĉiu taĉmento, al Simon kaj Jozef kaj Jonatan, donante al ĉiu mil kvincent homojn.
23 Kaj li destinis Eleazaron, ke li legu la sanktan libron; mem gvidante la unuan bandon,
24 Kaj per la helpo de la Ĉiopova ili mortigis pli ol naŭ mil el siaj malamikoj, kaj vundis kaj kripligis la plej grandan parton de la armeo de Nikanor, kaj tiel forkurigis ĉion;
25 Kaj ili prenis ilian monon, kiu venis por ilin acxeti, kaj persekutis ilin malproksime; sed malhavante tempon ili revenis;
26 Ĉar estis la tago antaŭ la sabato, kaj tial ili ne plu persekutis ilin.
27 Kaj kiam ili kolektis siajn armilojn kaj prirabis siajn malamikojn, ili okupis sin dum la sabato, donante treege laŭdon kaj dankon al la Sinjoro, kiu konservis ilin ĝis tiu tago, kiu estis la komenco de kompato distilanta sur ili.
28 Kaj post la sabato, kiam ili donis parton de la militakiro al kripluloj kaj vidvinoj kaj orfoj, la restaĵon ili dividis inter si kaj siaj servantoj.
29 Kiam tio estis farita, kaj ili faris komunan petegon, ili petegis la kompateman Sinjoron repaciĝi kun Liaj servantoj por ĉiam.
30 Cetere el tiuj, kiuj estis kun Timoteo kaj Baĥide, kiuj batalis kontraŭ ili, ili mortigis pli ol dudek mil, kaj tre facile akiris altajn kaj fortajn fortikaĵojn, kaj dividis inter si multe da militakiro, kaj faris kriplulojn, orfojn, vidvinojn, jes, kaj ankaŭ maljunuloj, egalaj en rabado kun si mem.
31 Kaj kolektinte siajn armilojn, ili metis ilin ĉiujn zorge en oportunajn lokojn, kaj la restaĵon de la militakiro ili alportis al Jerusalem.
32 Kaj ili mortigis Filarhxon, tiun malpiulon, kiu estis kun Timoteo, kaj multmaniere agacis la Judojn.
33 Krome, kiam ili festis la feston de la venko en sia lando, ili forbruligis Kalisteneson, kiu fajrodetruis la sanktajn pordegojn, kiu forkuris en dometon; kaj tial li ricevis rekompencon taŭgan pro sia malboneco.
34 Pri tiu plej malkompata Nikanoro, kiu venigis mil komercistojn, por aĉeti la Judojn,
35 Li estis per la helpo de la Eternulo malsuprenigita de ili, pri kiuj Li malplej konsideris; kaj demetinte siajn glorajn vestojn, kaj ellasinte sian anaron, li venis kiel forkurita servanto tra la mezo de la lando al Antiohxia tre granda malhonoro, cxar lia militistaro estis detruita.
36 Tiel tiu, kiu prenis sur lin por pagi al la Romanoj ilian tributon per kaptitoj en Jerusalemo, diris eksterlande, ke la Judoj havas Dion por batali por ili, kaj tial ili ne povas esti vunditaj, ĉar ili sekvas la leĝojn, kiuj li donis al ili.

ĈAPITRO 9

1 Ĉirkaŭ tiu tempo Antioĥo venis kun malhonoro el la lando Persujo
2 Çar li eniris en la urbon nomatan Persepolo, kaj celis prirabi la templon kaj teni la urbon; post kio la homamaso kuranta por defendi sin per siaj armiloj forkuris ilin; kaj tiel okazis, ke Antioĥo, forpelita de la loĝantoj, revenis kun honto.
3 Kaj kiam li venis al Ekbatano, oni sciigis al li, kio okazis al Nikanor kaj Timoteo.

4 Tiam ŝveliĝas de kolero. li pensis venĝi kontraŭ la Judoj la malhonoron, kiun faris al li tiuj, kiuj lin forkurigis. Tial li ordonis al sia ĉaristo veturi senĉese kaj sendi la vojaĝon, la juĝo de Dio nun sekvante lin. Ĉar li diris fiere tiel, ke li venos al Jerusalem kaj faros ĝin komuna tombo de la Judoj.

5 Sed la Sinjoro Ĉiopova, Dio de Isreal, batis lin per nekuracebla kaj nevidebla plago; aŭ tuj kiam li parolis ĉi tiujn vortojn, venis sur lin doloro de la internaĵoj, kiu estis senripura, kaj doloraj turmentoj de la internaj partoj;

6 Kaj tio plej juste, ĉar li turmentis la internaĵojn de aliaj homoj per multaj kaj strangaj turmentoj.

7 Tamen li tute ne ĉesis de sia fanfaronado, sed ankoraŭ pleniĝis de fiero, eligante fajron en sia kolero kontraŭ la Judoj, kaj ordonante rapidi la vojaĝon; ; tiel ke havante doloran falon, ĉiuj membroj de lia korpo multe doloriĝis.

8 Kaj tiel tiu, kiu iom antaŭe pensis povi komandi la ondojn de la maro (tiel fiera li estis super la homa kondiĉo) kaj pesi la altajn montojn per pesilo, estis nun ĵetita sur la teron kaj portita en ĉevalportilon. , montrante al ĉiuj la evidentan potencon de Dio.

9 Kaj la vermoj leviĝis el la korpo de ĉi tiu malvirtulo, kaj dum li vivis en malĝojo kaj doloro, lia karno defalis, kaj la malpuraĵo de lia odoro bruis por lia tuta armeo.

10 Kaj la homon, kiu pensis iom antaŭe, ke li povis atingi la stelojn de la ĉielo, neniu povis elporti pro sia netolerebla fetoro.

11 Ĉi tie do, turmentita, komencis forlasi sian grandan fierecon, kaj ekkoni sin per la skurĝo de Dio, lia doloro pligrandiĝanta ĉiumomente.

12 Kaj kiam li mem ne povis elteni sian propran odoron, li diris ĉi tiujn vortojn: Estas dece esti submetita al Dio, kaj ke homo, kiu estas mortema, ne fiere pensu pri si, se li estus Dio.

13 Çi tiu malpiulo ankaû promesis al la Eternulo, kiu nun ne plu kompatos lin, dirante jene:

14 ke la sanktan urbon (al kiun li rapide iris por meti ĝin sur la teron kaj fari ĝin komuna tombo), li liberigu;

15 Kaj rilate al la Judoj, kiujn li juĝis ne tiom indaj, eĉ esti entombigitaj, sed elpelitaj kun iliaj infanoj, por esti formanĝitaj de la birdoj kaj sovaĝaj bestoj, li volis egaligi ilin ĉiujn al la Atenanoj;

16 Kaj la sanktan templon, kiun li antaûe ruinigis, li ornamis per belaj donacoj, kaj redonis çiujn sanktajn vazojn per multaj pliaj, kaj el sia propra enspezo pagis la oferojn de la oferoj;

17 Jes, kaj ankaŭ ke li mem fariĝus Judo, kaj trairu la tutan loĝantan mondon, kaj deklaros la potencon de Dio.

18 Sed pro ĉio ĉi liaj doloroj ne ĉesos; ĉar la justa juĝo de Dio venis sur lin; tial, malesperante pri sia sano, li skribis al la Judoj la subskribitan leteron, enhavantan la formon de petego, jene:

19 Antioĥo, reĝo kaj guberniestro, al la bonaj Judoj liaj civitanoj deziras multe da ĝojo, sanon kaj prosperon;

20 Se vi kaj viaj infanoj fartas bone, kaj viaj aferoj estos kontenta, mi tre dankas Dion, havante mian esperon en la cxielo.

21 Mi estis malforta, alie mi bonvole rememorus vian honoron kaj bonvolon, reveninte el Persujo, kaj prenita de grava malsano, mi opiniis necesa zorgi pri la komuna sekureco de ĉiuj;

22 Ne malfidante mian sanon, sed havante grandan esperon savi ĉi tiun malsanon.

23 Sed konsiderante, ke eĉ mia patro, en tiu tempo li gvidis armeon en la altajn landojn. nomumis posteulon,

24 Por ke, se io elfalos kontraŭe al atendado, aŭ se venos ia malĝoja novaĵo, la lando, sciante, al kiu restis la stato, ne maltrankviliĝu;

25 Denove, konsiderante, ke la princoj, kiuj estas limoj kaj najbaroj de mia regno, atendas okazojn, kaj atendas, kia estos la okazo. Mian filon Antioĥon mi starigis reĝo, kiun mi ofte komisiis kaj rekomendis al multaj el vi, kiam mi supreniris en la altajn provincojn; al kiu mi skribis jene:

26 Tial mi preĝas kaj petas vin, ke vi memoru la avantaĝojn, kiujn mi faris al vi ĝenerale kaj speciale, kaj ke ĉiu homo ankoraŭ estos fidela al mi kaj al mia filo.

27 Ĉar mi estas konvinkita, ke tiu, kiu komprenas mian menson, cedos al viaj deziroj favore kaj favorkore.

28 Tiel la mortiginto kaj blasfemanto suferis tre multe, kiel li petegis aliajn homojn, tiel li mortis per mizera morto en fremda lando sur la montoj.

29 Kaj Filipo, kiu estis edukita kun li, forportis lian korpon, kiu ankaŭ timante la filon de Antioĥo iris en Egiptujon al Ptolemeo Filometor.

ĈAPITRO 10

1 Kaj Makabeo kaj lia anaro, la Eternulo gvidanta ilin, reakiris la templon kaj la urbon;

2 Sed la altarojn, kiujn la nacioj konstruis sur la strato, kaj ankaŭ la kapelojn, ili detruis.

3 Kaj puriginte la templon, ili faris alian altaron, kaj frapante sxtonojn ili prenis el ili fajron, kaj oferis oferon post du jaroj kaj metis incenson kaj lumajxojn kaj panojn de propono.

4 Kiam tio estis farita, ili falis teren, kaj petegis la Eternulon, ke ili ne plu venu en tiajn mizerojn; sed se ili plu pekis kontraŭ li, por ke li mem punu ilin per kompato, kaj ke ili ne estu transdonitaj al la blasfemaj kaj barbaraj nacioj.

5 Kaj en la sama tago, kiam la fremduloj malsanktigis la templon, en la sama tago ĝi denove estis purigita, en la dudek-kvina tago de la sama monato, tio estas Kasleu.

6 Kaj ili festis la ok tagojn kun ĝojo, kiel en la festo de la tabernakloj, memorante, ke ne antaŭ longe ili okazigis la feston de la tabernakloj, kiam ili vagadis sur la montoj kaj kavoj kiel bestoj.

7 Tial ili naskis brancxojn kaj belajn brancxojn kaj ankaux palmojn, kaj kantis psalmojn al Tiu, kiu sukcesis al ili purigi sian lokon.

8 Kaj ili determinis per komuna legxo kaj dekreto, ke cxiujare estu gardataj tiuj tagoj de la tuta nacio de la Judoj.

9 Kaj jen la fino de Antioĥo, nomata Epifanes.

10 Nun ni rakontos la agojn de Antioĥo Eŭpator, kiu estis la filo de ĉi tiu malvirtulo, kolektante mallonge la malfeliĉojn de la militoj.

11 Kaj kiam li venis al la krono, li starigis unu Lisiason super la aferoj de sia regno, kaj starigis lin lia estro de Celosirio kaj Fenicio.

12 Çar Ptolemeo, kiu estis nomata Makron, dezirante prefere fari justecon al la Judoj pro la malbono, kiu estis farita al ili, klopodis konservi pacon kun ili.

13 Tiam li estis akuzita de la amikoj de la reĝo antaŭ Eŭpator, kaj vokis perfidulo ĉe ĉiu vorto, ĉar li forlasis Kipron, kiun konfidis al li Filometor, kaj foriris al Antioĥo Epifanes; , ke li venenis sin kaj mortis.

14 Sed kiam Gorgias estis estro de la fortikaĵoj, li dungis soldatojn, kaj militis senĉese kontraŭ la Judoj;

15 Kaj per tio la Idumeoj, preninte en siajn manojn la plej komodomajn fortikaĵojn, okupis la Judojn, kaj akceptinte tiujn, kiuj estis elpelitaj el Jerusalem, ili klopodis fari militon.

16 Tiam tiuj, kiuj estis kun Makabeo, petegis, kaj petegis Dion, ke Li estu ilia helpo; kaj tiel ili perforte kuris sur la fortikaĵojn de la Idumeoj,

17 Kaj forte atakinte ilin, ili venkis en la fortikajxoj, kaj detenis cxiujn, kiuj batalis sur la muro, kaj mortigis cxion, kio falis en iliajn manojn, kaj mortigis ne malpli ol dudek mil.

18 Kaj ĉar iuj, kiuj estis ne malpli ol naŭ mil, kune forkuris en du fortikajn kastelojn, havantajn ĉiajn oportunajn por subteni la sieĝon,

19 Makabeo forlasis Simonon kaj Jozefon, kaj ankaŭ Zaĥeon, kaj tiujn, kiuj estis kun li, kiuj sufiĉis por sieĝi ilin, kaj foriris al tiuj lokoj, kiuj pli bezonis lian helpon.

20 Kaj tiuj, kiuj estis kun Simon, kondukataj de avideco, estis konvinkitaj pro mono per iuj el tiuj, kiuj estis en la kastelo, kaj prenis sepdek mil draĥmojn, kaj iujn el ili lasis saviĝi.

21 Sed kiam oni raportis al Makabeo, kio okazis, li kunvokis la estrojn de la popolo, kaj akuzis tiujn virojn, ke ili vendis siajn fratojn pro mono kaj liberigis siajn malamikojn por batali kontra ili.

22 Kaj li mortigis tiujn, kiuj estis trovitaj perfiduloj, kaj tuj prenis la du kastelojn.

23 Kaj sukcesante per siaj armiloj en ĉio, kion li prenis en la mano, li mortigis en la du forejoj pli ol dudek mil.

24 Kaj Timoteo, kiun la Judoj venkis antaŭe, kolektinte grandan amason da fremdaj militistoj, kaj ĉevalojn el Azio ne malmultajn, venis kvazaŭ li volus preni Judojn per armiloj.

25 Sed kiam li alproksimigxis, tiuj, kiuj estis kun Makabeo, turnis sin, por pregxi al Dio, kaj aspergis per tero iliajn kapojn kaj zonis iliajn lumbojn per sakajxo;

26 Kaj jxetis sin antaux la piedo de la altaro, kaj petegis lin, ke li estu kompatema al ili kaj malamiko al iliaj malamikoj kaj malamiko al iliaj malamikoj, kiel la legxo diras.

27 Kaj post la pregxo ili prenis siajn armilojn kaj iris pli for de la urbo; kaj kiam ili alproksimigxis al siaj malamikoj, ili restis aparte.

28 Kaj la suno nove levigxinte, ili kunigxis ambaux; unu parto havante kune kun sia virto sian rifuĝon ankaŭ al la Sinjoro por promeso de sia sukceso kaj venko; la alia flanko farante sian koleregan estron de sia batalo.

29 Sed kiam la batalo fortiĝis, aperis al la malamikoj el la ĉielo kvin belaj viroj sur ĉevaloj, kun oraj bridoj, kaj du el ili gvidis la Judojn;

30 Kaj li prenis Makabeon inter ili, kaj kovris lin çiarflanke armilojn, kaj gardis lin, sed pafis sagojn kaj fulmojn kontraû la malamikojn; tiel, ke ili estis hontigitaj de blindeco kaj plenaj de mizero, kaj ili estis mortigitaj.

31 Kaj estis mortigitaj el la piedirantoj dudek mil kvincent sescent rajdistoj.

32 Timoteo mem forkuris en fortikaĵon, nomatan Gawra, kie Kereas estis reganto.

33 Sed tiuj, kiuj estis kun Makabeo, sieĝis la fortikaĵon kuraĝe dum kvar tagoj.

34 Kaj tiuj, kiuj estis interne, fidante al la forto de la loko, blasfemis treege kaj eldiris malbonajn vortojn.

35 Tamen en la kvina tago frue dudek junuloj el la taĉmento de Makabeo, kolerigitaj pro la blasfemoj, vire atakis la muron, kaj kun furioza kuraĝo mortigis ĉiujn, kiujn ili renkontis.

36 Aliaj same suprenirantaj post ili, dum ili estis okupitaj kun tiuj, kiuj estis interne, forbruligis la turojn, kaj ekbruligadis fajrojn forbruligis vivajn la blasfemulojn; kaj aliaj malfermis la pordegojn, kaj ricevinte la ceterajn militistarojn, prenis la urbon,

37 kaj mortigis Timoteon, kiu estis kasxita en iu kavo, kaj lian fraton Kereason, kun Apolofanes.

38 Kiam tio estis farita, ili laŭdis la Eternulon per psalmoj kaj danko, kiu faris tiel grandajn farojn por Izrael kaj donis al ili la venkon.

ĈAPITRO 11

1 Ne longe post tiu, la protektanto kaj kuzo de la reĝo Lisias, kiu ankaŭ administris la aferojn, tre malkontentas pri la faratej aferoj.

2 Kaj kolektinte cxirkaux okdek mil kun cxiuj rajdantoj, li venis kontraux la Judojn, intencante fari la urbon logxejo de la nacianoj;

3 Kaj por gajni la templon, kiel el la aliaj kapeloj de la nacioj, kaj vendi la ĉefpastraron ĉiujare;

4 Tute ne konsiderante la potencon de Dio, sed blovita per liaj dekmiloj da piedirantoj kaj liaj miloj da rajdantoj kaj liaj okdek elefantoj.

5 Kaj li venis en Judujon, kaj alproksimigxis al Bet-Sur, kiu estis fortika urbo, sed malproksima de Jerusalem cxirkaux kvin stadioj, kaj li forte siegxis gxin.

6 Kiam tiuj, kiuj estis kun Makabeo, aŭdis, ke li sieĝas la fortikaĵojn, ili kaj la tuta popolo kun lamentado kaj larmoj petegis la Eternulon, ke Li sendu bonan anĝelon, por savi Izraelon.

7 Tiam Makabeo mem prenis antaû çio armilojn, admoninte la aliajn, ke ili endanĝerigu sin kune kun li por helpi siajn fratojn;

8 Kaj dum ili estis en Jerusalem, aperis antaux ili sur cxevalo unu en blankaj vestoj, skuante sian oran kirason.

9 Tiam ili ĉiuj kune laŭdis la kompateman Dion, kaj kuraĝiĝis, tiel ke ili estis pretaj ne nur batali kontraŭ homoj, sed kontraŭ plej kruelaj bestoj, kaj trapiki ferajn murojn.

10 Tiel ili marŝis en sia kiraso, havante helpanton el la ĉielo; ĉar la Eternulo estis favorkora al ili.
11 Kaj ordonante siajn malamikojn kiel leonojn, ili mortigis dek unu mil piedirantojn kaj dek sescent rajdistojn, kaj forkuris ĉiujn aliajn.
12 Ankaŭ multaj el ili vunditaj eskapis nudaj; kaj Lisias mem forkuris honte, kaj do forkuris.
13 Li, ĉar li estis homo prudenta, ĵetante en si la perdon, kiun li havis, kaj konsiderante, ke la Hebreoj ne povas esti venkitaj, ĉar la Ĉiopova Dio helpis al ili, li sendis al ili;
14 Kaj persvadis ilin konsenti pri ĉiuj raciaj kondiĉoj, kaj promesis, ke li persvados la reĝon, ke li devas esti amiko por ili.
15 Tiam Makabeo konsentis pri ĉio, kion Lizias deziris, zorgante pri la komuna bono; kaj kion ajn Makabeo skribis al Lisias pri la Judoj, la reĝo donis tion.
16 Ĉar estis leteroj skribitaj al la Judoj el Lisias tiel: Lisias al la popolo de la Judoj sendas saluton;
17 Johano kaj Absolom, kiuj estis senditaj de vi, transdonis al mi la subskribitan peton, kaj petis la plenumadon de ĝia enhavo.
18 Tial, kion ajn konvenas por esti raportita al la reĝo, mi sciigis tion, kaj li donis kiom eble.
19 Kaj se vi do restos lojalaj al la ŝtato, ankaŭ de nun mi klopodos por esti rimedo por via bono.
20 Sed pri la detaloj mi ordonis kaj al ĉi tiuj kaj al la aliaj, kiuj venis de mi, komuniki kun vi.
21 Fartu bone. la cent-okka jaro, la dudek-kvara tago de la monato Dioskorinthius.
22 Kaj la letero de la reĝo enhavis jenajn vortojn: La reĝo Antioĥo al sia frato Lisias sendas saluton;
23 Ĉar nia patro estas transdonita al la dioj, nia volo estas, ke tiuj, kiuj estas en nia regno, vivu trankvile, por ke ĉiu zorgu pri siaj aferoj.
24 Ni ankaŭ komprenas, ke la Judoj ne konsentis al nia patro, por esti kondukitaj al la kutimo de la nacianoj, sed prefere konservi sian propran vivmanieron; pro tio ili postulas de ni, ke ni permesu al ili. vivi laŭ siaj propraj leĝoj.
25 Tial nia intenco estas, ke ĉi tiu nacio estos trankvila, kaj ni decidis restarigi al ili sian templon, por ke ili vivu laŭ la moroj de siaj prapatroj.
26 Vi do bone sendu al ili, kaj donu al ili pacon, por ke, kiam ili estos certigitaj de nia menso, ili estu bona konsolo kaj ĉiam gaje pri siaj propraj aferoj.
27 Kaj la letero de la reĝo al la nacio de la Judoj estis jena: La reĝo Antioĥo sendas saluton al la sinedrio kaj al la ceteraj Judoj;
28 Se vi fartas bone, ni havas nian deziron; ni ankaŭ estas en bona sano.
29 Menelao diris al ni, ke via deziro estas reveni hejmen kaj sekvi viajn proprajn aferojn;
30 Tial tiuj, kiuj volas foriri, havos sendanĝerecon ĝis la trideka tago de Xanthicus kun sekureco.
31 Kaj la Judoj uzos siajn proprajn mangxajxojn kaj legxojn, kiel antauxe; kaj neniu el ili iaspeca maniero estos ĝenata pro aferoj nescie faritaj.
32 Mi sendis ankaux Menelaon, por ke li vin konsoli.
33 Fartu bone. En la cent kvardek-oka jaro kaj en la dekkvina tago de la monato Xanthicus.
34 Ankaux la Romanoj sendis al ili leteron, havantan la jenajn vortojn: Kvinto Memio kaj Tito Manlio, ambasadoroj de la Romanoj, sendu saluton al la popolo de la Judoj.
35 Kion donis, kion donis Lisias, la kuzo de la reĝo, tion ankaŭ ni ĝojas.
36 Sed pri tiaj aferoj, pri kiuj li juĝis, ke li estas transdonitaj al la reĝo, post kiam vi tion konsilis, sendu tuj, por ke ni deklaru, kiel konvenas al vi; ĉar ni nun iras al Antioĥia.
37 Sendu do iujn rapide, por ke ni sciu, kio estas via menso.
38 Adiaŭ. Ĉi tiu cent-okka jaro, la dek-kvina tago de la monato Xanthicus.

ĈAPITRO 12

1 Kiam ĉi tiuj interligoj estis faritaj, Lisias iris al la reĝo, kaj la Judoj okupiĝis pri sia kultivado.
2 Sed el la diverslokaj guberniestroj, Timoteo kaj Apolonio, filo de Genevo, ankaŭ Hieronimo kaj Demofono, kaj apud ili Nikanor, la guberniestro de Kipro, ne permesis al ili trankvili kaj vivi en paco.
3 Ankaux la logxantoj de Jafo faris tian malpiecon: ili petegis la Judojn, kiuj logxis inter ili, ke ili iru kun siaj edzinoj kaj infanoj en la sxipetojn, kiujn ili pretigis, kvazaux ili ne intencis vundi ilin.
4 kiuj akceptis ĝin laŭ la komuna dekreto de la urbo, kiel dezirante vivi en paco, kaj nenion suspektante; sed elirinte en la abismon, ili dronis ne malpli ol ducent el ili.
5 Kiam Judas aŭdis pri ĉi tiu krueleco farita kontraŭ siaj samlandanoj, li ordonis al tiuj, kiuj estis kun li, ke ili pretigu ilin.
6 Kaj alvokinte Dion, la justan Jugxiston, li venis kontraux tiujn mortigintojn de siaj fratoj, kaj bruligis la havenon nokte, kaj ekbruligis la sxipetojn, kaj tiujn, kiuj tien forkuris, li mortigis.
7 Kaj kiam la urbo estis sxlosita, li iris malantauxen, kvazaux li volus reveni, por elradikigi cxiujn el la urbo Jafo.
8 Sed kiam li aûdis, ke la Jamnidoj intencas fari simile al la Judoj, kiuj lo is inter ili,
9 Kaj li venis sur la Jamnidojn nokte, kaj ekbruligis la havenon kaj la mararmeon, tiel ke la fajrolumo estis vidita en Jerusalem ducent kvardek stadiojn.
10 Kaj kiam ili foriris de tie naux metrojn en sia vojagxo al Timoteo, suriris lin ne malpli ol kvin mil piedirantoj kaj kvincent rajdantoj el la Araboj.
11 Tiam estis tre dolora batalo; sed la flanko de Judas per la helpo de Dio akiris la venkon; tiel ke la Nomadoj de Arabio, venkitaj, petis Judason pri paco, promesante kaj doni al li brutojn, kaj plezurigi lin alie.
12 Tiam Judas, kredante, ke ili multe utilos, donis al ili pacon; kaj post tio ili manpremis, kaj ili foriris al siaj tendoj.
13 Li ankaux intencis fari ponton al iu fortika urbo, kiu estis barita per muregoj kaj logxata de homoj el diversaj landoj; kaj gxia nomo estis Kaspis.

14 Sed tiuj, kiuj estis en ĝi, tiel fidis la forton de la muroj kaj la provizon de nutraĵoj, ke ili kondutis malĝentile kontraŭ tiuj, kiuj estis kun Judas, insultante kaj blasfemante, kaj elparolante tiajn vortojn, kiuj ne estis direblaj.
15 Tial Judas kun sia anaro, alvokante la grandan Sinjoron de la mondo, kiu sen virŝafoj kaj sen militmaŝinoj detruis Jeriĥon en la tempo de Josuo, faris ferogan atakon kontraŭ la muregoj;
16 Kaj li prenis la urbon per la volo de Dio, kaj faris nedireblajn buĉadojn, tiel, ke lago apud ĝi larĝe du stadojn apud ĝi, plenplena, estis vidita kuranta de sango.
17 Kaj ili foriris de tie sepcent kvindek stadiojn, kaj venis al Ĥaraka al la Judoj, kiuj estas nomataj Tubieni.
18 Sed pri Timoteo, ili ne trovis lin en la lokoj; ĉar antaŭ ol li sendis ion, li foriris de tie, lasinte tre fortan garnizonon en certa forto.
19 Tamen eliris Doziteo kaj Sosipatro, el la estroj de Makabeo, kaj mortigis tiujn, kiujn Timoteo lasis en la fortikaĵo, pli ol dek mil homojn.
20 Kaj Makabeo aranĝis sian armeon laŭ taĉmentoj kaj starigis ilin super la taĉmentoj, kaj iris kontraŭ Timoteon, kiu havis ĉirkaŭ li cent dudek mil piedirulojn kaj du mil kvincent rajdistojn.
21 Kaj kiam Timoteo sciis, ke la alveno de Judaso, li sendis la virinojn kaj infanojn kaj la alian pakaĵon al fortikaĵo nomata Karniono; ĉar la urbo estis malfacile sieĝebla kaj malfacile veni pro la malvasteco de ĉiuj lokoj. .
22 Sed kiam Judas lia unua taĉmento aperis, la malamikoj, frapitaj de timo kaj teruro pro la apero de Tiu, kiu ĉion vidas, forkuris, unu kurante tien, alia tien, tiel ke ili ofte estis vunditaj. de siaj propraj viroj, kaj vunditaj per la pintoj de siaj propraj glavoj.
23 Ankaŭ Judas estis tre fervora persekuti ilin, mortigante tiujn malbonajn mizerulojn, el kiuj li mortigis ĉirkaŭ tridek mil homojn.
24 Kaj Timoteo mem falis en la manojn de Doziteo kaj Sosipatero, kiujn li petegis per multe da lerteco, ke li forliberigu lin kun sia vivo, ĉar li havis multajn el la gepatroj de la Judoj, kaj la fratojn de kelkaj el ili, kiuj, se ili metis lin al morto, ne devus esti rigardata.
25 Kaj kiam li certigis ilin per multaj vortoj, ke li redonos ilin sendamaĝe, laŭ la interkonsento, ili forliberigis lin por la savo de siaj fratoj.
26 Tiam Makabeo eliris al Karniono kaj al la templo de Atargatis, kaj tie li mortigis dudek kvin mil homojn.
27 Kaj post kiam li forkuris kaj ekstermis ilin, Judas forveturigis la militistaron al Efron, fortika urbo, en kiu loĝis Lisias, kaj granda amaso da diversaj nacioj, kaj la fortaj junuloj gardis la muregojn kaj forte defendis ilin; Ankaŭ estis granda provizado de motoroj kaj sagetoj.
28 Sed kiam Judas kaj lia anaro vokis Dion la Plejpotencan, kiu per sia forto disrompas la forton de siaj malamikoj, ili venkis en la urbo kaj mortigis dudek kvin mil el tiuj, kiuj estis interne;
29 De tie ili foriris al Skitopolo, kiu estas sescent stakoj de Jerusalem;
30 Sed kiam la Judoj tie logxintaj atestis, ke la Skitopolitoj ame agis kun ili kaj petegis ilin en la tempo de sia malfelicxo;
31 Ili dankis ilin, dezirante, ke ili estu ankoraŭ amikaj kun ili; kaj ili venis al Jerusalem, kiam la festo de la semajnoj alproksimiĝis.
32 Kaj post la festo, nomata Pentekosto, ili eliris kontraŭ Gorgias, la reganto de Idumeo;
33 Li eliris kun tri mil pieduloj kaj kvarcent rajdantoj.
34 Kaj okazis, ke dum ilia interbatalado kelkaj el la Judoj estis mortigitaj.
35 En tiu tempo Dositeo, unu el la anaro de Bacenor, kiu estis rajdanta, kaj fortulo, estis ankoraû sur Gorgias, kaj kaptinte lian veston, tiris lin perforte; kaj kiam li estus preninta tiun malbenitan viron vivanta, rajdisto de Trakio venanta sur lin frapis de lia ŝultro, tiel ke Gorgias fuĝis al Marisa.
36 Kaj kiam tiuj, kiuj estis kun Gorgias, longe batalis kaj estis lacaj, Judas vokis la Sinjoron, ke Li montru sin kiel ilia helpanto kaj estro de la batalo.
37 Kaj tion li komencis en sia propra lingvo, kaj kantis psalmojn per lauxta vocxo, kaj neatente kurante sur la virojn de Gorgias, li forkuris.
38 Kaj Judas kunvenigis sian militistaron kaj venis en la urbon Odolam; kaj kiam venis la sepa tago, ili purigis sin, kiel estis la kutimo, kaj faris la sabaton sur tiu sama loko.
39 Kaj en la sekvanta tago, kiel kutimis, venis Judas kaj lia anaro, por preni la korpojn de la mortigitoj kaj enterigi ilin kun iliaj parencoj en la tomboj de siaj patroj.
40 Kaj sub la vestoj de ĉiu mortigito ili trovis aĵojn konsekritaj al la idoloj de la Jamnidoj, kio estas malpermesita al la Judoj per la leĝo. Tiam ĉiu vidis, ke tio estas la kaŭzo, pro kiu ili estas mortigitaj.
41 Ĉiuj homoj do laŭdante la Sinjoron, la justan Juĝiston, kiu malfermis la kaŝitajn aferojn,
42 Sin pregxis, kaj petegis lin, ke la farita peko estu tute forigita de memoro. Krome, tiu nobla Judas admonis la popolon gardi sin de peko, ĉar ili vidis antaŭ siaj okuloj la aferojn, kio okazis pro la pekoj de la mortigitoj.
43 Kaj kiam li kolektis en la tuta amaso je la sumo de du mil argxentaj drakmoj, li sendis gxin al Jerusalem, por alporti pekoferon, farante en gxi tre bone kaj honeste, ke li memoris la relevigxon;
44 Ĉar se li ne esperus, ke la mortigitoj releviĝos, estus superflue kaj vane preĝi por la mortintoj.
45 Kaj ankaŭ ĉar li rimarkis, ke estas granda favoro por tiuj, kiuj mortis pie, tio estis sankta kaj bona penso. Tiam li faris repacigon por la mortintoj, por ke ili estu savitaj de peko.

ĈAPITRO 13

1 En la cent kvardek-naŭa jaro oni sciigis al Judas, ke Antioĥo Eŭpator venas kun granda potenco en Judujon;
2 Kaj kun li Lisias, lia protektanto kaj estro de liaj aferoj, havanta el ili Grekan potencon de piedirantoj, cent dek mil, kaj rajdistojn kvin mil tricent, kaj elefantojn dudek du, kaj tricent ĉarojn armitajn per li. hokoj.

3 Ankaux Menelao aligxis al ili, kaj kun granda kalumnio instigis Antiohxon, ne pro la gardado de la lando, sed pro tio, ke li pensis, ke li farigxis reganto.
4 Sed la Reĝo de la reĝoj instigis Antioĥon kontraŭ ĉi tiu malbona malfeliĉulo, kaj Lisias sciigis al la reĝo, ke ĉi tiu viro estas la kaŭzo de ĉia malbono, tiel ke la reĝo ordonis konduki lin al Berea kaj mortigi lin, kiel la reĝo. maniero estas en tiu loko.
5 Kaj estis sur tiu loko turo, havanta la alton de kvindek ulnoj, plena de cindro;
6 Kaj kiu ajn estis kondamnita pro sakrilegio aŭ faris ian alian gravan krimon, tie ĉiuj homoj puŝis lin al morto.
7 Tia morto okazis, ke tiu malvirtulo mortis, ne havante eĉ entombigon sur la tero; kaj tio plej juste:
8 Ĉar ĉar li faris multajn pekojn ĉirkaŭ la altaro, kies fajro kaj cindro estis sanktaj, li ricevis sian morton en cindro.
9 Kaj la reĝo venis kun barbara kaj malhumila animo, por fari al la Judoj multe pli malbonan, ol oni faris en la tempo de sia patro.
10 Tion, kiam Judas rimarkis, li ordonis al la homamaso voki la Sinjoron nokte kaj tage, por ke, se iam en alia tempo, li ankaŭ nun helpu ilin, estante forpelita de ilia leĝo, el ilia lando; kaj el la sankta templo:
11 Kaj ke li ne permesis al la popolo, kiu ecx nun estis nur iom refresxigita, submetigxi al la blasfemaj nacioj.
12 Kaj kiam ili çiuj faris tion kune, kaj petegis la kompateman Sinjoron per ploro kaj fastado, kaj kuy̆ante sur la tero dum tri tagoj, Judas, admoninte ilin, ordonis, ke ili estu pretaj.
13 Kaj Judas, aparte kun la pliaĝuloj, decidis, antaŭ ol la armeo de la reĝo venos en Judujon kaj venos en la urbon, por eliri kaj provi la aferon en batalo per la helpo de la Eternulo.
14 Kiam do li ĉion transdonis al la Kreinto de la mondo, kaj admonis siajn soldatojn batali virece, eĉ ĝis morto, por la leĝoj, la templo, la urbo, la lando kaj la ŝtatkomunumo, li tendaris ĉe Modin;
15 Kaj doninte la gardvorton al tiuj, kiuj estis ĉirkaŭ li, Venko estas de Dio; kun la plej fortaj kaj plej bonaj junuloj li eniris en la tendon de la reĝo nokte, kaj mortigis en la tendaro ĉirkaŭ kvar mil virojn kaj la ĉefojn de la elefantoj, kun ĉiuj, kiuj estis sur li.
16 Kaj fine ili plenigis la tendaron per timo kaj tumulto, kaj foriris kun bona sukceso.
17 Tio estis farita en la tagiĝo, ĉar la protekto de la Eternulo helpis al li.
18 Kaj kiam la reĝo gustumis la virecon de la Judoj, li klopodis preni la fortikaĵojn laŭ la politiko;
19 Kaj li iris al Bet-Sur, kiu estis fortikaĵo de la Judoj;
20 Ĉar Judas transdonis al tiuj, kiuj estis en ĝi, tion, kio estis necesa.
21 Sed Rodoko, kiu estis en la armeo de la Judoj, malkaŝis la sekretojn al la malamikoj; tial oni lin sercxis, kaj kaptinte lin, oni metis lin en malliberejon.
22 Kaj la reĝo traktis kun ili en Betsum la duan fojon, donis sian manon, prenis ilian, foriris, batalis kontraŭ Judas, estis venkita;
23 Aŭdis, ke Filipo, kiu restis super la aferoj en Antioĥia, senespere kliniĝis, konfuzita, petegis la Judojn, submetis sin kaj ĵuris al ĉiuj egalaj kondiĉoj, konsentis kun ili kaj oferis oferon, honoris la templon kaj bonkore agis kun ili. la loko,
24 Kaj bone akceptita de Makabeo, faris lin cxefa reganto de Ptolemais gxis la Gerrenanoj;
25 Venis al Ptolemais; tie la popolo malgxojis pro la interligoj; ĉar ili sturmis, ĉar ili nuligos siajn interligojn;
26 Lisias supreniris al la tribunala seĝo, diris kiom eble por la defendo de la afero, persvadis, trankviligis, bonigis ilin, revenis al Antioĥia. Tiel ĝi iris tuŝante la venon kaj foriron de la reĝo.

ĈAPITRO 14

1 Post tri jaroj Judaso informiĝis, ke Demetrio, filo de Seleŭko, eniris en la havenon de Tripolo kun granda potenco kaj ŝiparo,
2 Li prenis la landon kaj mortigis Antioĥon, kaj lian protektanton Lisias.
3 Kaj unu Alcimo, kiu estis ĉefpastro, kaj volonte malpurigis sin en la tempoj de ilia miksiĝo kun la nacianoj, ĉar li neniel povis savi sin, nek havi plu aliron al la sankta altaro;
4 Venis al la reo Demetrio en la cent kvindeka jaro, kaj li prezentis al li oran kronon kaj palmon, kaj anka el la branoj, kiuj estis solene uzataj en la templo; kaj li silentis en tiu tago.
5 Tamen, havante okazon por daŭrigi sian malsaĝan entreprenon, kaj konsiliĝinte de Demetrio, kaj demandis, kiel influis la Judoj kaj kion ili intencas, li respondis al tio:
6 Tiuj el la Judoj, kiujn li nomis Asidanoj, kies estro estas Judas Makabeo, nutras militon kaj ribelas, kaj la ceterajn ne lasos en paco.
7 Tial mi, estante senigita de la honoro de miaj prapatroj, mi celas la ĉefpastraron, nun venis ĉi tien;
8 Unue, vere pro la neŝajniga zorgo, kiun mi havas pri aferoj, kiuj koncernas la reĝon; kaj due, eĉ por tio mi celas la bonon de miaj propraj samlandanoj: ĉar nia tuta nacio estas en ne malgranda mizero pro la nekonsilita agado de ili antaŭe dirita.
9 Tial, ho re o, sciante çion tion, zorgu pri la lando kaj nia nacio, kiu premas çiuflanke, laû la mildeco, kiun vi volonte montras al çiuj.
10 Ĉar dum Judas vivas, ne estas eble, ke la ŝtato estu kvieta.
11 Tion oni apenaŭ parolis pri li, sed aliaj el la amikoj de la reĝo, malice kontraŭ Judas, pli incensis Demetrion.
12 Kaj tuj alvokinte Nikanoron, kiu estis mastro de la elefantoj, kaj faris lin reganto super Judujo, li forsendis lin;
13 ordonante al li mortigi Judason kaj disjxeti tiujn, kiuj estis kun li, kaj fari Alcimon cxefpastro de la granda templo.
14 Tiam la nacioj, kiuj forkuris el Judujo el Judaso, venis al Nikanoro per sxafoj, opiniante, ke la malbono kaj malfelicxo de la Judoj estas ilia bonfarto.
15 Kaj kiam la Judoj aŭdis pri la veno de Nikanor, kaj ke la nacianoj leviĝis kontraŭ ili, ili jxetis teron sur siajn kapojn, kaj petegis Tiun, kiu fortikigis Sian popolon por

ĉiam, kaj kiu ĉiam helpas sian parton per elmontro de sia ĉeesto. .
16 Kaj laŭ la ordono de la kapitano ili tuj foriris de tie kaj alproksimiĝis al ili en la urbo Dessau.
17 Sed Simon, la frato de Judaso, batalis kontraŭ Nikanor, sed estis iom malkontenta pro la subita silento de siaj malamikoj.
18 Tamen Nikanor, auxdinte pri la vireco de tiuj, kiuj estis kun Judas, kaj pri la kuragxo, kiun ili havis por batali por sia lando, ne kuragxis elprovi la aferon per glavo.
19 Tial li sendis Pozidonion kaj Teodoton kaj Matatjan, por fari pacon.
20 Kiam do ili longe interkonsiliĝis pri tio, kaj la kapitano konigis tion al la homamaso, kaj ŝajnis, ke ili ĉiuj estas unuanimaj, ili konsentis pri la interligoj;
21 Kaj difinis tagon por renkontiĝi aparte;
22 Ludas metis armitojn pretajn en oportunajn lokojn, por ke ia perfido ne estu subite praktikata de la malamikoj;
23 Kaj Nikanor logxis en Jerusalem, kaj ne faris malbonon, sed forsendis la homamason, kiu venis al li.
24 Kaj li ne volonte forpusxis Judason de antaux si; cxar li amas la homon el sia koro.
25 Kaj li petegis lin ankaû, ke li prenu edzinon kaj naskigu filojn;
26 Sed Alcimo, rimarkinte la amon, kiu estis inter ili, kaj pripensante la interligojn, kiuj estis faritaj, venis al Demetrio, kaj diris al li, ke Nikanor ne estas bone influita al la ŝtato; pro tio li ordonis Judason, perfidulon al lia regno, por esti la posteulo de la reĝo.
27 Tiam la reĝo koleriĝis kaj incitita per la akuzoj de la plej malvirta homo, skribis al Nikanor, montrante, ke li estas tre malĝoja pri la interligoj, kaj ordonante al li, ke li sendu Makabeon malliberulon en ĉiu hasto al Antioĥia.
28 Kiam Nikanor auxdis tion, li estis tre konfuzita en si mem, kaj forte decidis, ke li nuligos la interkonsentitajn objektojn, la viro ne estis kulpa.
29 Sed ĉar ne estis traktado kontraŭ la reĝo, li zorgis pri sia tempo, por plenumi ĉi tion laŭ politiko.
30 Tamen, kiam Makabeo vidis, ke Nikanor komencis esti malafabla al li, kaj ke li petegis lin pli krude ol li kutimis, rimarkinte, ke tia acida konduto ne estas bona, li kunvenigis ne malmultajn el siaj viroj kaj retiriĝis. de Nicanor.
31 Sed la alia, sciante, ke li estas precipe malhelpita de la politiko de Judas, venis en la grandan kaj sanktan templon, kaj ordonis al la pastroj, kiuj oferis siajn kutimajn oferojn, ke ili savu al li la viron.
32 Kaj kiam ili jxuris, ke ili ne povas diri, kie estas la viro, kiun li sercxas,
33 Li etendis sian dekstran manon al la templo, kaj jxuris jene: Se vi ne liberigos min kiel kaptiton, Judason, mi metos cxi tiun templon de Dio ecx sur la teron, kaj mi detruos la altaron; kaj starigu al Bakĥo elstaran templon.
34 Post tiuj vortoj li foriris. Tiam la pastroj levis siajn manojn al la ĉielo, kaj petegis Tiun, kiu ĉiam estis defendanto de sia nacio, dirante tiel:
35 Vi, ho Sinjoro de ĉio, kiu nenion bezonas, ŝatis, ke la templo de Via loĝejo estu inter ni;
36 Tial nun, ho sankta Sinjoro de ĉia sankteco, gardu ĉi tiun domon ĉiam senmakula, kiu lastatempe estis purigita, kaj fermu ĉiun maljustan buŝon.
37 Nun oni akuzis al Nikanor unu Razis, unu el la plejagxuloj de Jerusalem, amanto de siaj samlandanoj, kaj fama viro, kiu pro sia boneco estis nomata patro de la Judoj.
38 Ĉar en la antaŭaj tempoj, kiam ili ne miksiĝis kun la nacianoj, li estis akuzita pri Judismo, kaj kuraĝe endanĝerigis lian korpon kaj vivon kun ĉiu impeto por la religio de la Judoj.
39 Kaj Nikanor, volante deklari la malamon, kiun li naskis al la Judoj, sendis pli ol kvincent militistojn, por kapti lin;
40 Ĉar li pensis, prenante lin, por fari multe da malbono al la Judoj.
41 Kaj kiam la homamaso volis preni la turon kaj perforte enrompi la eksteran pordon, kaj ordonante, ke oni alportu fajron, por forbruligi ĝin, li, preta esti prenita de ĉiu flanko, falis sur sian glavon;
42 Elektante prefere morti virece, ol veni en la manojn de malvirtulo, esti mistraktata alie ol ŝajnis lia nobla naskiĝo;
43 Sed maltrafante lian baton pro hasto, kaj la homamaso kuris ankaŭ en la pordojn, li kuraĝe kuris al la muro kaj ĵetis sin vire inter la plej densajn el ili.
44 Sed ili rapide cedis, kaj farigxis spaco, kaj li falis en la mezon de la malplena loko.
45 Tamen, dum estis ankoraŭ en li spiro, flamante de kolero, li leviĝis; kaj kvankam lia sango elfluis kiel akvofluoj, kaj liaj vundoj estis doloraj, tamen li kuris tra la mezo de la homamaso; kaj starante sur kruta roko,
46 Kiam lia sango jam tute malaperis, li elŝiris siajn internaĵojn, kaj preninte ilin en ambaŭ manojn, li jxetis ilin sur la homamason, kaj alvokante la Sinjoron de vivo kaj spirito, ke li redonu tiujn, li tiel mortis.

ĈAPITRO 15

1 Sed Nikanor, auxdinte, ke Judas kaj lia anaro estas en la fortikajxoj cxirkaux Samario, decidis sen ia danero ataki ilin en la sabato.
2 Tamen la Judoj, kiuj estis devigitaj iri kun li, diris: Ne pereigu tiel kruele kaj barbare, sed donu honoron al tiu tago, kiun tiu, kiu ĉion vidas, honoris per sankteco pli ol ĉiuj aliaj tagoj.
3 Tiam la malfavora mizerulo demandis, ĉu estas Potenculo en la ĉielo, kiu ordonis observi la sabaton.
4 Kaj kiam ili diris: En la çielo estas Sinjoro vivanta kaj potenca, kiu ordonis, ke oni observu la sepan tagon;
5 Tiam la alia diris: Kaj mi ankaux estas potenca sur la tero, kaj mi ordonas preni la armilojn kaj fari la aferojn de la regxo. Tamen li atingis ne plenumi sian malbonan volon.
6 Kaj Nikanor en treege fiereco kaj malhumileco decidis starigi publikan monumenton pri sia venko super Judas kaj tiuj, kiuj estis kun li.

7 Sed Makabeo estis ĉiam certa, ke la Eternulo helpos al li;

8 Tial li admonis sian popolon, ke li ne timu la venon de la nacianoj kontraŭ ili, sed memoru la helpon, kiun ili antaŭe ricevis el la ĉielo, kaj nun atendi la venkon kaj helpon, kiu venos al ili de la Ĉiopova.

9 Kaj tiel konsolante ilin per la legxo kaj la profetoj, kaj memorigante ilin la batalojn, kiujn ili antaûe venkis, li gajigis ilin.

10 Kaj ekscit'int'e ili'a'j'n pens'o'j'n, li ordon'is al ili ili'a'n ordon'o'n, montr'ant'e al ili per tio la mal'ver'o'n de la naci'o'j kaj la rompon'o'j'n de ĵur'o'j.

11 Tiel li armis ĉiun el ili, ne tiom per defendo de ŝildoj kaj lancoj, kiel per komfortaj kaj bonaj vortoj; ne malmulte ĝoju ilin.

12 Kaj jen estis lia vizio: Tiu Onias, kiu estis ĉefpastro, virta kaj bona viro, respektinda en konversacio, milda en kondiĉo, ankaŭ bone parolita, kaj ekzercita de infano en ĉiuj punktoj de virto, levante siajn manojn. preĝis por la tuta korpo de la Judoj.

13 Tiel farite, tiel same aperis viro kun grizaj haroj kaj treege glora, kiu estis de mirinda kaj bonega majesto.

14 Tiam Onias respondis, dirante: Ĉi tiu estas amanto de fratoj, kiu multe preĝas por la popolo kaj por la sankta urbo, nome Jeremia, la profeto de Dio.

15 Tiam Jeremia, etendante sian dekstran manon, donis al Judas oran glavon, kaj doninte ĝin, diris jene:

16 Prenu ĉi tiun sanktan glavon, donacon de Dio, per kiu vi vundos la kontraŭulojn.

17 Tiel bone konsolite de la vortoj de Judas, kiuj estis tre bonaj, kaj povante instigi ilin al kuraĝo kaj kuraĝigi la korojn de la junuloj, ili decidis ne starigi tendaron, sed kuraĝe stari sur ilin, kaj vire por provi la aferon per konflikto, ĉar la urbo kaj la sanktejo kaj la templo estis en danĝero.

18 Çar la zorgo, kiun ili prenis por siaj edzinoj kaj infanoj, siaj fratoj kaj gentoj, estis eç plej malgranda çe ili; sed la plej granda kaj ĉefa timo estis pri la sankta templo.

19 Ankaux tiuj, kiuj estis en la urbo, ne ecx zorgis, maltrankviligxis pro la ekstera konflikto.

20 Kaj nun, kiam ĉiuj rigardis, kio estos la juĝo, kaj la malamikoj jam alproksimiĝis, kaj la armeo estis aranĝita, kaj la bestoj oportune lokigitaj, kaj la rajdantoj enflugiloj,

21 Makabeo, vidante la venon de la homamaso kaj la diversajn armilarojn kaj la furiozon de la bestoj, etendis siajn manojn al la ĉielo, kaj alvokis la Sinjoron, kiu faras miraklojn, sciante, ke la venko venas ne per armiloj, sed kiel gxi sxajnas al li bona, li donas gxin al indaj;

22 Tial en sia preĝo li diris tiel; Ho Eternulo, Vi sendis Vian angxelon en la tempo de HXizkija, regxo de Judujo, kaj Vi mortigis en la armeo de Sanhxerib cent okdek kvin mil;

23 Tial ankaŭ nun, ho Sinjoro de la ĉielo, sendu antaŭ ni bonan anĝelon pro timo kaj timo al ili;

24 Kaj per la forto de Via brako frapu tiujn, kiuj venas kontraux Vian sanktan popolon por blasfemi. Kaj li tiel finis.

25 Tiam Nikanor kaj tiuj, kiuj estis kun li, eliris kun trumpetoj kaj kantoj.

26 Sed Judas kaj lia anaro renkontis la malamikojn per alvoko kaj preĝo.

27 Tial, batalante per siaj manoj kaj pregxante al Dio per sia koro, ili mortigis ne malpli ol tridek kvin mil homojn;

28 Kaj kiam la batalo estis finita, ili revenis kun ĝojo denove, ke Nikanor kuŝis senvive en sia jungilaro.

29 Tiam ili faris grandan kriadon kaj bruon, laŭdante la Ĉionpovan en sia lingvo.

30 Kaj Judas, kiu ĉiam estis la ĉefa defendanto de la civitanoj kaj korpe kaj menso, kaj kiu daŭrigis sian amon al siaj samlandanoj dum sia tuta vivo, ordonis forbati la kapon de Nikanoro kaj lian manon per lia ŝultro, kaj alporti ilin al Jerusalem. .

31 Kiam do li estis tie, kaj kunvokis la el sia nacio kaj starigis la pastrojn antaŭ la altaro, li alvokis tiujn, kiuj estis el la turo;

32 Kaj montris al ili la kapon de malnobla Nikanor kaj la manon de tiu blasfemanto, kiun li etendis per fieraj fanfaronoj al la sankta templo de la Plejpotenculo.

33 Kaj kiam li eltranĉis la langon de tiu malpiulo Nikanor, li ordonis, ke ili disdonu ĝin al la birdoj, kaj pendigu la rekompencon de lia frenezo antaŭ la templo.

34 Kaj ĉiu laŭdis en la ĉielo la gloran Sinjoron, dirante: Benata estu tiu, kiu konservis sian lokon senmakula.

35 Li pendigis ankaŭ la kapon de Nikanor sur la turo, evidenta kaj evidenta signo por ĉiuj la helpo de la Sinjoro.

36 Kaj ili dekretis ĉiujn kun komuna dekreto neniel lasi tiun tagon pasi sen soleneco, sed festi la dek-trian tagon de la dek-dua monato, kiu en la siria lingvo estas nomata Adar, la tagon antaŭ la tago de Mardoĥeo.

37 Tiel iris kun Nikanor; kaj de tiam la Hebreoj havis la urbon en sia potenco. Kaj jen mi finos.

38 Kaj se mi faris bone, kaj kiel konvenas al la rakonto, tio estas tion, kion mi deziris;

39 Ĉar kiel estas malutile trinki vinon aŭ akvon sole; kaj kiel vino miksita kun akvo estas agrabla kaj ĝojigas la guston, tiel same parolo delikate ĝojigas la orelojn de tiuj, kiuj legas la rakonton. Kaj ĉi tie estos fino.